

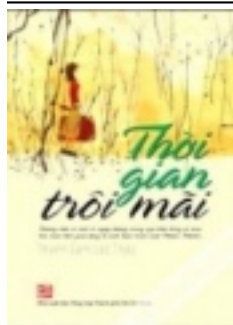
Thời gian trôi mãi

Contents

Thời gian trôi mãi	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	12
4. Chương 04	17
5. Chương 05	23
6. Chương 06	28
7. Chương 07	34
8. Chương 08	40
9. Chương 09	46
10. Chương 10	51
11. Chương 11	57
12. Chương 12	62
13. Chương 13	69
14. Chương 14	74
15. Chương 15	82
16. Chương 16	88
17. Chương 17	93
18. Chương 18	102
19. Chương 19	110
20. Chương 20 - Part 01	119
21. Chương 20 - Part 02	126
22. Chương 21 - Part 01	132
23. Chương 21 - Part 02	137
24. Chương 22 - Part 01	143
25. Chương 22 - Part 02	148
26. Chương 23 - Part 01	153
27. Chương 23 - Part 02	159
28. Chương 24 - Part 01	163
29. Chương 24 - Part 02	169
30. Chương 25 - Part 01	174
31. Chương 25 - Part 02	179
32. Chương 26 - Part 01	185
33. Chương 26 - Part 01	190
34. Chương 26 - Part 02	194
35. Chương 27 - Part 01	198
36. Chương 27 - Part 02	203
37. Chương 28 - Part 01	209
38. Chương 28 - Part 02	209
39. Chương 29 - Part 01	214
40. Chương 29 - Part 02	219
41. Chương 30 - Part 01	224

42. Chương 30 - Part 02	230
43. Chương 31 - Part 01	235
44. Chương 31 - Part 02	239
45. Chương 32 - Part 01	244
46. Chương 32 - Part 02	249
47. Chương 33	254
48. Chương 34 - Part 01	263
49. Chương 34 - Part 02	268
50. Chương 35 - Part 01	273
51. Chương 35 - Part 02	278
52. Chương 36 - Part 01	283
53. Chương 36 - Part 02	288
54. Chương 37 - Part 01	294
55. Chương 37 - Part 02	300
56. Chương 38 - Part 01	304
57. Chương 38 - Part 02	310
58. Chương 39 Hết	315

Thời gian trôi mãi

Giới thiệu

Nhâm Nhiễm là nhân vật chính của câu chuyện sống trong một gia đình hạnh phúc cùng bố là Nhâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-troi-mai>

1. Chương 01

Chương 1

Trong siêu thị ở khu dịch vụ trên đường cao tốc bốc lên toàn mùi mì ăn liền, Nhâm Nhiễm ghét cay ghét đắng thứ mùi này, không hề có cảm giác thèm ăn, cầm gói bánh quy lên lại đặt xuống, chỉ lấy mấy chai nước đi ra, đang định trả tiền, vô tình lại nhìn thấy hạn sử dụng in trên chai đã sắp hết, vội nói: “Xin lỗi, em không lấy nữa”.

Vừa nói ra lời, cô giật nảy mình, giọng cô gượng gạo và cứng nhắc, không tự nhiên, nhưng dường như nhân viên thu ngân đã quá quen với những vị khách thập phương kỳ dị, chị ta không tỏ ra bất ngờ mà chỉ bực bội hủy lệnh thu ngân, tiện tay vứt ngay mấy chai nước sang bên cạnh.

Cô nhìn chiếc tủ lạnh sau lưng nhân viên thu ngân: “Phiền chị lấy giúp em hai chai nước hoa quả để em xem”.

“Cùng hăng, có gì đáng xem đâu”. Nhân viên thu ngân lẩm bẩm, nhưng vẫn quay đầu lấy hai chai nước hoa quả đặt mạnh xuống trước mặt cô.

Nhâm Nhiễm nhìn ngày tháng thấy còn khá mới bèn nói, “Cảm ơn, em lấy cái này”.

Nhân viên thu ngân thu tiền trong khi mặt vẫn sừng lên, đặt mạnh đám tiền lẻ xuống bàn, cô cũng không để tâm.

Đây là giây phút cô nói chuyện nhiều nhất với mọi người trong hai ngày qua.

10 giờ sáng hôm qua Nhâm Nhiễm ra khỏi nhà, mất gần 2 tiếng đồng hồ mới lái xe ra khỏi Bắc Kinh, xe chạy gần 5 tiếng đồng hồ trên đường cao tốc, hành trình dài gần 500 km mới xuống được đường cao tốc, tìm khách sạn để nghỉ một đêm, 10 giờ sáng nay lên đường, đến bây giờ lại lái xe liên một lúc 5 tiếng đồng hồ. Hai ngày gần đây, số lần cô mở miệng nói chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Trong khách sạn, cô nói với quầy lễ tân: “Phòng có một giường lớn, một đêm, cảm ơn”.

Ngày hôm sau, cô xách hành lý xuống tầng: “Trả phòng, cảm ơn”.

Đến cửa hàng xăng dầu mua xăng, cô lấy tay ra hiệu, cuối cùng vẫn mở miệng: “Đổ đầy, cảm ơn”.

Cô nhớ lại lời khuyên của bác sĩ tâm lý Bạch Thụy Lễ: “Nhâm Nhiễm, em phải chủ động chuyện trò, giao lưu với mọi người hơn”.

Tuy nhiên chuyện trò, giao lưu cần hai yếu tố: ham thích chuyện trò và đối tượng chuyện trò, hiện tại cô đều không có hai yếu tố này - cô thầm phản bác trong lòng và mỉm cười, tựa như đang ngồi trong gian phòng làm việc rộng rãi đó của Bạch Thụy Lễ..

Nhâm Nhiễm cầm chai nước đi ra, ngửa mặt lên nhìn bầu trời, trước mắt là những đám mây màu chì đang kéo xuống rất thấp, mây đen u ám, không hề gợi cho người ta cảm giác là chúng đang bay, bầu không khí ẩm ướt, ngọt ngào, hơi thở cũng cảm thấy nặng nề.

Cô bước lên trước chiếc xe Land Rover màu đen đỏ, bấm điều khiển mở cửa, tiện tay đặt chai nước trên ghế phụ, thắt dây an toàn, nổ máy cho xe rời khu dịch vụ, quay trở lại đường cao tốc.

Buổi chiều trung tuần tháng tám, trời âm u ngột ngạt đang là thời điểm các tài xế lái xe đường dài dễ mệt mỏi, thông thường lái xe đều lựa chọn nghỉ ngơi một lúc ở khu dịch vụ rồi tiếp tục lên đường, chính vì thế giờ này xe chạy trên đường cao tốc không nhiều. Trước mặt Nhâm Nhiễm, con đường màu xám đen quanh co lên xuống, kéo dài đến tận chân trời, phía xa là những ngọn núi nhấp nhô trườn lượn, xanh mờ. Các biển báo và hàng cây xanh ở hai bên đường vun vút trôi qua, hệ thống GPS lắp đặt trên xe nhắc nhở tốc độ chạy xe rất tận tâm: “Tốc độ lái xe của bạn đã vượt quá 120 km/h”, “tốc độ lái xe của bạn đã vượt quá 130 km/h”.

Lái xe trên đường cao tốc, nếu điều kiện thời tiết, đường sá tốt, chỉ cần hơi lơ đãng là đã vượt quá tốc độ cho phép. Nhâm Nhiễm nhắc nhở mình cần tỉnh táo hơn, giảm ga, để kim chỉ tốc độ từ từ quay về vị trí quanh 110 km. Đĩa CD bật trong xe đã hát đi hát lại mấy lần, giọng nói nhẹ nhàng trong GPS thỉnh thoảng lại nhắc nhở cô: “Chỉ còn 3 km nữa là đến khu dịch vụ tiếp theo”. “Còn 5 km nữa là đến trạm thu phí tiếp theo”.

Mặc dù lời nhắc rất máy móc, khô khan, nhưng hành trình dài dằng dặc như vậy, trong xe có những lời nhắc, đưa ra những thông tin liên quan đến chặng đường mà cô đi qua, ít nhiều cũng cảm thấy vui đi nỗi cô đơn.

Xuống đường cao tốc, rẽ vào đường quốc lộ, theo kế hoạch của Nhâm Nhiễm, cô sẽ phải đi qua thành phố J ở phía trước, sau đó rẽ sang một tuyến đường cao tốc khác, đã đến 4 giờ chiều, tiếp tục đi hay nghỉ ngơi một đêm ở thành phố nhỏ, cô thấy hơi do dự.

Phía trước là một trạm thu phí, cô bám theo chiếc xe đằng trước và từ từ lái xe vào cửa sổ thu phí, theo lời nhắc là phải đưa 15 NDT, nhận phiếu thu xong, đang chuẩn bị tăng tốc cho xe ra khỏi trạm thu phí, đột nhiên xe chết máy, cô xoay chìa khóa, không có phản ứng gì, phía sau bắt đầu vang lên tiếng còi bực bội. Nhân viên thu phí cũng thò đầu ra ngoài cửa sổ, giục cô đi nhanh.

Cô lại một lần nữa nổ máy, xe vẫn không nhúc nhích. Không có điều hòa, bầu không khí kín bưng trong xe lập tức trở nên ngột ngạt, nhiệt độ tăng lên rõ rệt; mồ hôi lấm tấm trên trán cô,

Cô bỏ kính râm ra, đặt trên táp lô, lần thứ ba xoay chìa khóa, vẫn không có động tĩnh gì, Không còn cách nào, cô thản người ra một lát, đành phải mở cửa ra đi xuống cho bớt ngột ngạt và nói với nhân viên trạm thu phí: “Xin lỗi, em không nổ được máy anh ạ, anh cho xe phía sau đi đường khác đi”. Chiếc xe ngay sau xe cô đã lùi ra sau được một chút, vượt lên bên tay trái của cô, cửa kính hạ xuống, một người đàn ông ngó đầu ra quát lớn: “Sao lại đỗ xe ở đây?”

Nhâm Nhiễm mặc kệ, đặt tay lên mũi trước, không thèm ngoái đầu lại nhìn anh ta, dĩ nhiên càng không đáp lại, người đó cũng không kịp nói gì nữa mà lái xe đi ra.

Bên ngoài thời tiết ngột ngạt chỉ đỡ bí hơn trong xe một chút mà thôi. Chiếc xe Land Rover chạy một quãng đường dài, đã khoác lên mình một lớp bụi mỏng, nhưng nhìn vẫn bóng, vẫn đứng im không nhúc nhích, nhìn thì có vẻ như không có chỗ nào hỏng hóc cả.

về lý thuyết thì nó cũng không nên có vấn đề gì, chiếc xe này được nhập khẩu nguyên kiện một năm về trước, từ trước đến nay luôn có nhân viên bảo dưỡng đúng thời hạn, chưa xảy ra sự cố nào, nhưng đột nhiên lại từ chối làm việc ở đây, thực sự không tài nào hiểu nổi.

Các xe đằng sau nối đuôi nhau đi qua, chỉ có một chiếc Porsche 911 lái xe lên trước rồi dừng lại bên vệ đường, hai người đàn ông bước xuống, đứng ở điểm cách đầu xe không xa, một người trong đó nói: “Xe hỏng hả em? Có cần giúp không?”

Nhâm Nhiễm nhìn họ, anh chàng từ trên ghế lái bước xuống tầm khoảng hơn 30 tuổi, dáng người vừa phải, mặc chiếc áo Polo màu vàng, khuôn mặt lạnh lợi, đang bỏ kính râm ra, nhìn cô từ đầu đến chân với vẻ hào hứng, ánh mắt đó khiến cô cảm thấy hơi khó chịu. Anh chàng lên tiếng đó vừa nãy ngồi trên ghế phụ, dáng người cao gầy, nhìn chắc chưa đến 30, mặc chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu trắng, đeo một cặp kính màu xám gọng kính titan, nhìn thông minh điềm đạm, nét mặt có vẻ thiện cảm.

Cô ngần ngừ một lát, nói ngắn gọn: “Cảm ơn anh, xe tự nhiên chết máy và không nổ máy được nữa, không hiểu là bị làm sao?”

“Để anh ngó một lát nhé?”

Nhâm Nhiễm gật đầu, khẽ tránh ra, anh chàng ngồi lên ghế lái, thử xoay chìa khóa, đương nhiên là cũng không có phản ứng gì, rồi anh nhìn vào táp lô với vẻ thắc mắc, xuống xe: “Lạ thật, hình như không nối được với đường xăng và đường điện thì phải”.

Anh chàng có dáng người vừa phải đó liền cười: “Land Rover, xe tốt, chắc là không hỏng hóc vô cớ đâu. Khu vực này không có đại lý với dịch vụ 4S[1] của Land Rover đâu, em có muốn lên xe anh hay không, anh đưa em về khu trung tâm rồi tìm cách?”

[1] Đại lý với dịch vụ 4S là mô hình đại lý cung cấp 4 loại dịch vụ: Sale (bán hàng), Sparepart (phụ tùng), Service (dịch vụ hậu mãi), Survey (phản hồi thông tin).

Giọng anh ta ít nhiều toát lên một vẻ à ơi, trêu chọc, khiến Nhâm Nhiễm không vui lắm, cô không đồng ý. Đường như anh chàng đeo kính hiểu được suy nghĩ của cô, “Hay là gọi điện thoại tìm garage sửa chữa cho người đến xem sao”.

Lời đề nghị này nghe có vẻ rất hợp lý, Nhâm Nhiễm trầm ngâm một lát, tính toán xem nên tra số điện thoại của xưởng sửa chữa ở khu vực này như thế nào.

“Anh làm việc trên tỉnh, nhưng có công việc ở đây, thường xuyên lái xe đến đây công tác, biết có garage sửa chữa khá ổn”. Anh chàng đó liền lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho cô, cô đón lấy nhìn, bên trên in biển của văn phòng luật sư Phổ Hàn, phía dưới là tên anh ta: Luật sư Điền Quân Bồi. Rồi anh ta quay sang giới thiệu anh chàng bên cạnh, “Anh Ngô Ủy, người ủy thác của anh”.

“Rất vui vì được làm quen”. Nhâm Nhiễm gật đầu qua loa, không nhìn Ngô Ủy, “Xin chào luật sư Điền. Em là Nhâm Nhiễm, em không có card visit. Nếu không phiền thì mong anh gọi giúp em người của garage sửa chữa đến, cảm ơn anh”.

Ngô Ủy có vẻ cụt hứng, “Tôi ra chỗ kia hút điếu thuốc, Quân Bồi, mau giải quyết xong chuyện này đi, ông già còn đang đợi cậu ở nhà đấy”.

Điền Quân Bồi gật đầu, lấy điện thoại di động ra, đang chuẩn bị bấm số, một hồi còi xe cảnh sát từ xa vọng lại, anh và Nhâm Nhiễm đều vội nhìn về phía có âm thanh đó, chỉ nhìn thấy hai chiếc xe cảnh sát lao đến, sau đó cua gấp, dừng trước mặt họ.

Tất cả các cửa xe đồng thời mở ra, có sáu, bảy viên cảnh sát bước xuống, cùng một lúc vây xung quanh hai người, viên cảnh sát đầu tiên chỉ vào chiếc Land Rover, nghiêm giọng hỏi: “Ai là người lái chiếc xe này?”

2. Chương 02

Chương 2

Không ít xe đi qua đều giảm tốc hoặc dừng lại cách đó một quãng để xem vụ việc này. Điền Quân Bồi là luật sư, hai năm gần đây thường xuyên qua lại khu vực này, cũng có quan hệ với người của cơ quan công an, viện kiểm sát, tòa án. Bất ngờ phải đối mặt với tình huống này, anh vẫn giữ được bình tĩnh. Anh liếc thấy phía sau có một viên cảnh sát có khuôn mặt khá quen, vội lên tiếng chào: “Đội trưởng Tôn, có chuyện gì vậy?”

Đội trưởng Tôn có vẻ bất ngờ khi nhìn thấy Điền Quân Bồi, anh cau mày nói “Luật sư Điền, anh có quan hệ với chiếc xe này ư?”

Không đợi Điền Quân Bồi trả lời, Nhâm Nhiễm đã lên tiếng, giọng cô rất nhẹ nhàng: “Anh này chỉ đi ngang qua, chúng tôi không quen nhau. Chiếc xe này là do tôi lái, có vấn đề gì không ạ?”

“Hiện nay chiếc xe này đã báo lên công an là bị mất, đồng thời vừa thông qua hệ thống định vị toàn cầu GPS để cắt đường xăng, đường điện, nếu cô không thể xuất trình được những giấy tờ có liên quan chứng minh cô là người sở hữu hợp pháp của chiếc xe này thì cô buộc phải đi theo chúng tôi”.

Trước mặt bao người, vẻ mặt Nhâm Nhiễm rất lạ lẫm, dường như có phần kinh ngạc, sửng sốt và ngơ ngác, nhưng hoàn toàn không tỏ ra sợ hãi. Cô liếc nhanh chiếc xe, quay đầu lại, khóe mép hơi nhếch lên, đột nhiên lại nở một nụ cười khiến tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc và nói với giọng rất bình tĩnh: “Đúng là chiếc xe này không phải của tôi”.

“Vậy thì hãy đi theo chúng tôi”.

“Tôi có thể lấy túi xách của tôi được không?”

Đội trưởng Tôn gật đầu. Nhâm Nhiễm chui vào ghế lái, từ lưng xuống eo là một đường cong tuyệt đẹp, chiếc quần bò ôm khít đôi chân dài, bắp chân trắng và mắt cá chân nhỏ nhắn lộ ra ngoài, Điền Quân Bồi phát hiện thấy mình bất giác nín thở.

Dường như cô hoàn toàn không để ý đến cái nhìn từ bên ngoài, bình thần lấy chiếc túi xách trên ghế phụ, rút chìa khóa ô tô ra, đứng thẳng người, đi ra sau xe, mở cốp xe ra lấy một chiếc túi du lịch lớn, sau đó giao chìa khóa một cách rất tự nhiên ột viên cảnh sát đứng gần nhất: “Cảm ơn, tôi có thể đi được rồi”.

Điền Quân Bồi nhìn Nhâm Nhiễm bị cảnh sát áp giải lên chiếc xe cảnh sát đầu tiên rồi chặn đội trưởng Tôn lại: “Bác Tôn à, nhìn cô gái này không giống dân trộm xe đâu”.

Đội trưởng Tôn cười với vẻ coi thường: “Quân Bồi, mang tiếng là luật sư giỏi, anh lại có thể nói ra những câu ấu trĩ như thế à. Trên mặt đường sự của anh có bao giờ xăm chữ kẻ trộm không”.

Điền Quân Bồi liền cười, “Tôi chủ yếu làm về các vụ án kinh tế, không phải vụ án hình sự, đương sự của tôi hầu hết là những công dân tuân thủ pháp luật.”

“Cho dù thế nào, hiện tại cô ta đang là nghi phạm, anh không có quan hệ gì với cô ta là tốt rồi”. Đội trưởng Tôn khua tay, “Dịp khác nói chuyện nhé”.

Hai chiếc xe cảnh sát cùng quay đầu, hú còi inh ỏi như lúc đến rồi biến mất, mọi người xung quanh cho dù có trí tò mò đến đâu cũng phải lái xe giải tán.

Từ này đến giờ Ngô Ủy vẫn đứng bên cạnh chứng kiến sự việc với đôi mắt lạnh lùng, giờ liền bước đến, cười ha ha, “Thật không thể ngờ lại còn có những chuyện như vậy. Quân Bồi, anh tùy tiện bắt chuyện với người đẹp bên đường, nói chuyện được với cả nữ đạo chích, thật không hổ là luật sư”.

Điền Quân Bồi cũng thấy hơi buồn cười, nhìn chiếc xe Land Rover vẫn đang đỗ bên đường, bên trên gắn biển số xe của Bắc Kinh. Anh nghĩ, nếu đúng là lấy trộm từ nơi mang đầu biển số này rồi lái xe đến đây, chắc chắn cô gái này đã có một cuộc hành trình ngông cuồng liên mạch.

Ngô Ủy cũng liếc chiếc xe đó, “Trước đây tôi cảm thấy người đẹp lái xe thể thao vừa thanh thoát vừa bắt mắt, vừa này nhìn thấy cô gái này, xét về nhan sắc cũng tạm ổn, nhưng khi đứng bên cạnh chiếc Land Rover lại thấy eo ót hơn, sắc thái cũng rất tuyệt, nhìn rất duyên dáng. Haizz, không ngờ người đẹp lại là đạo tặc.”

Điền Quân Bồi biết từ trước đến nay Ngô Ủy luôn tự ỉnh là cao thủ trên tình trường, nói đến phụ nữ là không dừng lại được, bèn lắc đầu cười: “Đi thôi, chắc là chủ tịch hội đồng quản trị Ngô sốt ruột lắm rồi”.

Họ lên xe của Ngô Ủy, vào thành phố, có mặt ở công ty gang thép tư nhân Húc Thăng lớn nhất ở thành phố J đã là hơn 5 giờ chiều.

Ông Ngô Xương Trí - cha của Ngô Ủy là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty, mấy năm nay, song song với việc phát triển mạnh mẽ, công ty Húc Thăng cũng phải đối mặt với không ít vụ kiện tụng và những điều thị phi, khu vực này đã trở thành nghiệp vụ chính của Văn phòng luật sư mà Điền Quân Bồi phụ trách, gần như tháng nào anh cũng đến đây công tác, đồng thời anh không thể không tổng kết ngầm rằng, rất nhiều vụ rắc rối của công ty Húc Thăng là do công tử Ngô Ủy - người đảm nhận chức phó tổng giám đốc thường trực gây ra.

Tuy nhiên, rõ ràng là Ngô Ủy không hề tỏ ra quan tâm đến những vụ rắc rối này. Anh ta lái một chiếc Porsche 911 - ở thành phố nhỏ như thế này được coi là rất ăn chơi, phong cách làm việc rất lỏng lẻo, mặc dù đã hơn 30 tuổi, lấy được cô vợ xinh đẹp môn đăng hộ đối, mới có con, nhưng vẫn say sưa với những chuyện trăng hoa đua đòi mà không hề biết mệt.

Ngô Ủy đảm nhận chức phó tổng giám đốc thường trực của công ty Húc Thăng, phụ trách nghiệp vụ tiêu thụ, trước đó không lâu lại nhúng tay vào hoạt động cung ứng mà anh rể cả của Ngô Ủy đảm nhận, ký một hợp đồng có nhiều uẩn khúc, một khoản tiền lớn đã bị mất oan. Điền Quân Bồi nhận được điện thoại của ông Ngô Xương Trí, mời anh đến tìm hiểu tình hình, dự định sẽ kiện để đòi lại, nhưng anh đang chuẩn bị xuất phát, Ngô Ủy lại đích thân lái xe lên tỉnh đón anh, trên đường đi nói chuyện phiếm, nhiều lời có ẩn ý, trong lòng anh đã đề cao cảnh giác.

Vào phòng làm việc của Ngô Xương Trí, Ngô Ủy bèn uể oải ngồi xuống, “Con đón Quân Bồi về rồi đây, trên đường đi con đã trao đổi tình hình với cậu ấy, quan điểm của cậu ấy là không cần thiết phải khởi kiện”.

Trước câu nói cầm đèn chạy trước ô tô của Ngô Ủy, Điền Quân Bồi khẽ cau mày, may mà ông Ngô Xương Trí hiểu bản tính con trai mình, không thêm đếm xỉa gì đến anh ta, chỉ lấy ngay hợp đồng ra cho Điền Quân Bồi xem.

Trước tiên anh xem sơ qua hợp đồng, nói một cách thận trọng: “Chủ tịch hội đồng quản trị, cháu phải nghiên cứu kỹ bản hợp đồng này, và cháu cũng muốn chú cung cấp cho cháu các tài liệu về nhà cung cấp này và tình hình thực hiện hợp đồng giai đoạn trước”.

Ông Ngô Xương Trí gật đầu, “Tôi sẽ bảo các bộ phận phối hợp với cậu, có vấn đề gì cậu cứ nói trực tiếp với tôi. Ngô Ủy, hôm nay con đi mời cơm Quân Bồi nhé”.

Theo thói quen của Ngô Ủy, ăn cơm xong dĩ nhiên vẫn phải có chương trình.

Thành phố J nằm ở khu vực tiếp giáp giữa hai tỉnh Trung bộ, gần vùng núi, là một thành phố trực thuộc tỉnh không lớn lắm, dân số chưa đầy 2 triệu người, các điểm chơi bởi giải trí và khu khách sạn lớn tập trung trên một tuyến đường, mức độ ồn ào náo nhiệt dường như còn vượt cả thành phố trên tỉnh. Điền Quân Bồi lớn lên và học đại học ở thành phố trên tỉnh, học nghiên cứu sinh ở Bắc Kinh, anh không hào hứng với

những trò có phần ăn chơi trác táng đó, chỉ có điều khi có công việc, anh cũng không bao giờ từ chối để mình lạc lõng.

Nhưng hôm nay từ đầu đến cuối, đầu óc anh cứ để đâu đâu, ngồi với Ngô Ủy một lát, thấy đối phương vẫn không dă động gì đến công việc chính, anh bèn lấy cớ hơi mệt, muốn nghỉ sớm một lát rồi ra ngoài trước. Xe của anh đang để trên tỉnh, ở đầu này công ty Húc Thăng đưa cho anh một chiếc Passat để sử dụng, anh lái xe thẳng đến trụ sở công an thành phố.

Trụ sở công an thành phố là một tòa nhà năm tầng màu ghi nằm ở trung tâm thành phố J, nhìn bên ngoài không có gì nổi bật so với các tòa nhà xung quanh, bên trong khá cũ.

Đúng lúc đội trưởng Tôn đang ngồi trong phòng trực ban tối tày trên tầng hai để viết báo cáo, nhìn thấy anh vào, chỉ hất cằm lên ra hiệu cho anh ngồi: “Luật sư bận rộn mà cũng có thời gian đến đây à?”

Hơn hai năm trước, vì một vụ án mà Điền Quân Bồi đã có quan hệ với đội trưởng Tôn, cũng được coi là chỗ quen biết, anh cũng không vòng vo, ngồi xuống liền hỏi thẳng: “Anh Tôn, anh đã cho hỏi cô gái bị nghi ngờ là ăn trộm chiếc xe Land Rover dẫn về từ chiều hay chưa?”

Đội trưởng Tôn cười với vẻ bí ẩn: “Biết ngay là cậu đến vì cô ta mà. Sao vậy, muốn đổi nghề, chuyển sang bào chữa cho các vụ án hình sự à?”

Điền Quân Bồi cười trừ, thẳng thắn thừa nhận: “Ít nhiều cũng hơi tò mò về cô ấy .

“Anh tò mò cũng là phải thôi, đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy GPS khóa xe, khoa học bây giờ hiện đại thật”. Đội trưởng Tôn dùng một cái lắc đầu để bày tỏ sự thần phục, “Đúng là ghê thật”.

“Cô gái đó có khai gì không?”

“Hiện tại mới chỉ biết cô ta tên là Nhâm Nhiễm, 26 tuổi, người thành phố miền Nam, thường trú ở Bắc Kinh, hiện tại không nghề nghiệp, chiếc xe đó là của một người bạn tên là Trần Hoa của cô ta. Còn lại hỏi thêm câu hỏi gì, cô ta đều không chịu trả lời”.

Điền Quân Bồi không ngờ rằng Nhâm Nhiễm đã 26 tuổi. Buổi chiều khi nhìn thấy cô, anh chỉ thấy cô đứng bên cạnh chiếc Land Rover cổng kenh, thân hình mảnh dẻ, mặc một chiếc áo phông trắng và chiếc quần bò lửng mải, chân đi đôi xăng đan đế bằng màu nâu, mái tóc đen dài buông trên bờ vai, khuôn mặt thanh tú trắng ngần, không trang điểm, nước da trắng đến mức nhìn hơi bất thường, dường như lâu ngày không được tiếp xúc với ánh nắng, nhìn thấy khá có học thức. Nhưng trước sự bao vây của cảnh sát và những cái nhìn tò mò của người đi đường, cô vẫn tỏ ra bình thản như thường, không có vẻ ngượng ngùng, bối rối gì của một sinh viên đại học. Lúc đó anh đoán có lẽ cô đang học nghiên cứu sinh.

“Người báo công an là Trần Hoa ư?”

“Đúng vậy. Sau khi tôi chỉ ra điều này, cô ta không chịu nói gì nữa”.

“Liệu có phải là một sự hiểu lầm hay không?”

Đội trưởng Tôn lắc đầu quây quây: “Anh cảm thấy một người bị hiểu lầm và bị đưa về đồn công an sẽ có biểu hiện như thế nào? Ít nhất là cô ta phải giận dữ, sẽ lên tiếng thanh minh ình, và dĩ nhiên là cũng sẽ đề nghị muốn gọi điện thoại cho Trần Hoa. Nhưng cô ta không hề tỏ ra bất ngờ, khi tịch thu điện thoại di động của cô ta, điện thoại ở trạng thái tắt máy, cô ta cũng không hề nhắc đến việc muốn liên lạc với ai”.

Điền Quân Bồi thừa nhận, đúng là những điều này rất khó lý giải. Anh chuyển sang chủ đề khác: “Anh Tôn, anh có để ý đến chiếc túi du lịch mà cô ấy xách không?”

Đội trưởng Tôn hất hàm chỉ vào chiếc tủ ở góc tường: “Tất cả đã được khóa trong đó”.

“Lấy ra cho tôi xem một chút được không”, rồi anh nói thêm, “tôi chỉ xem túi không xem đồ đạc bên trong đâu”.

Đội trưởng Tôn cười, mở tủ, lấy ra một chiếc túi du lịch và một chiếc ba lô của con gái, “Thực ra bên trong cũng không có gì đặc biệt, chúng tôi đã kiểm tra rồi. Từ trước đến nay con mắt của anh rất tinh, thử xem xem có phát hiện ra điều gì mới không”.

Trong chiếc ba lô đã cũ có đặt một cuốn sổ bìa da xinh xắn, một túi đựng limit một túi đựng đồ trang điểm nhỏ, một chiếc điện thoại đã tắt máy, một chiếc ví màu nâu, nhìn chẳng có gì nhiều. Trong chiếc túi du lịch mới tinh có đựng quần áo đã được gấp gọn gàng và một chiếc laptop đựng trong chiếc túi vải mềm, ngoài ra còn có một chiếc túi vải đựng các vật dụng cá nhân, mở ra xem, bên trong có một khung ảnh nhỏ và hai cuốn sách. Điền Quân Bồi cầm khung ảnh lên xem trước, bên trên là ảnh của một phụ nữ trẻ tuổi trung niên, nhìn rất điềm đạm, hiền hậu, các nét nhỏ nhắn, Nhâm Nhiễm và bà có nét giống nhau. Điền Quân Bồi đoán chắc đây là mẹ Nhâm Nhiễm.

Anh đặt khung ảnh xuống, nhìn hai cuốn sách đó một cuốn rất mới, bìa cứng, trên bìa sách màu sữa nhả nhận in tên sách: Con đường tự mình phát hiện, tác giả là Bạch Thụy Lễ; Cuốn còn lại rất cũ, là cuốn tiểu thuyết “Xa rời đám đông bát nháo của nhà văn Anh Thomas Hardy, bìa màu xanh thẫm rất đơn giản, vừa nhìn là biết rất cũ, trên gáy sách đã sờn còn dán nhãn của thư viện thành phố Z, Điền Quân Bồi cầm lên xem, đằng sau đóng dấu xanh của thư viện thành phố Z, ngày mượn sách cuối cùng ghi trên thẻ mượn sách lại là tháng 9 của mười năm về trước.

“Một cuốn sách quá hạn mà vẫn chưa trả không thể trở thành tiền án được”. Rõ ràng đội trưởng Tôn đã chú ý đến điểm này từ lâu nên mới nói đùa như vậy.

Điền Quân Bồi không hiểu ý lắm, đặt cuốn sách về chỗ cũ. Anh chăm chú nhìn chiếc ba lô và túi du lịch, nói: “Anh Tôn, chiếc ba lô này của hãng Gucci, chiếc túi xách này là của LV”.

“Thế thì sao?”

Biết đội trưởng Tôn không có khái niệm gì về hàng hiệu, Điền Quân Bồi bèn kiên nhẫn giải thích, “Chiếc ba lô mang thương hiệu của Ý, một chiếc ba lô bằng vải có giá bán gần 2.000 NDT. Chiếc túi du lịch là của hãng Louis Vuitton nổi tiếng của Pháp, nhìn khá giống đồ thật, chiếc túi da này nếu bán ở nước ngoài, tính ra tiền NDT cũng phải trên 30.000 NDT, nếu mua ở trong nước chắc sẽ phải đắt hơn”.

Rõ ràng là đội trưởng Tôn đã giật nảy mình vì hai mức giá này, nhìn anh bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ, sau đó lại quay sang nhìn chiếc túi du lịch đặt trên bàn. “Diên à, nhìn cũng chẳng có gì là đặc biệt, có người nào bỏ ra nhiều tiền như thế để mua một chiếc túi không? Quân Bồi, kể cả là hàng hãng thì có sao? Điều này cũng không thể chứng minh được gì, đây tên tội phạm ăn mặc lịch sự, khoác toàn đồ hiệu trên người”.

“Đúng là như vậy, nhưng tôi cảm thấy không chỉ mỗi cách ăn mặc và các đồ vật mà cô ấy mang theo bên người, thái độ của cô ấy không giống với những kẻ ăn trộm xe bị bắt quả tang. Nếu thực sự là dính líu đến vụ án ăn trộm ô tô trị giá hơn một triệu NDT mà vẫn còn giữ được bình tĩnh như vậy, chắc chắn phải là ngựa quen đường cũ, tại sao không dỡ bỏ hệ thống chống trộm định vị GPS mà điem nhiên lái xe như vậy?”

Đội trưởng Tôn cau mày, chưa nắm được điểm then chốt của vấn đề: “Lệnh chặn chiếc xe này là do văn phòng ủy ban nhân dân tỉnh đưa xuống, chắc là ngày mai sẽ có người của văn phòng ủy ban nhân dân tỉnh đưa cô ta đi, tôi cũng đã hỏi một số điều để ghi chép lại cho có hình thức, anh bảo những khúc mắc này, chắc là phải để cho người trên văn phòng ủy ban nhân dân tỉnh giải quyết thôi”.

Điền Quân Bồi gật đầu: “Tôi có thể gặp cô ấy được không?”

Đội trưởng Tôn liền cười chế giễu: “Hiện tại tôi đang nghi ngờ không biết có phải hai người chỉ đơn giản là tình cờ gặp nhau trên đường hay không, người ta có yêu cầu được gặp luật sư đâu”.

Điền Quân Bồi cũng cười, “Mỗi lĩnh vực có một chuyên gia chứ, cho dù cô ấy có đề nghị mời luật sư thì em cũng không nhận vụ án hình sự đâu. Bác Tôn, em nói rồi, em chỉ tò mò thôi”.

“Không phải anh giữ nguyên tắc và không nể mặt chú em, đích thân giám đốc đã chỉ thị, vụ án này do văn phòng ủy ban nhân dân tỉnh giao xuống, yêu cầu sau khi ghi lại những lời khai cơ bản không cần hỏi thêm gì nữa, giam vào phòng giam riêng biệt, đợi bên trên cho người xuống đưa đi, không nên dây dưa gì thêm”.
Đội trưởng Tôn xòe tay ra, “đừng làm anh phải khó xử”.

Dĩ nhiên là Điền Quân Bồi cũng không ép thêm, anh đã từng nhìn thấy phòng giam ở cuối hàng lang trên tầng ba, một căn phòng chưa đầy 7 mét vuông, bên trong đặt một chiếc giường nhỏ, không còn chỗ trống nào để hoạt động. Cửa sổ nằm sát trần nhà, bị hàng rào sắt bịt kín, chắc chắn không thể nói đến chuyện thông gió, mặc dù thành phố J ở gần vùng núi, mùa hè chỉ có ban ngày là nóng nực, đêm đến nhiệt độ sẽ giảm xuống, nhưng mấy ngày hôm nay thời tiết lại nóng bất thường do bị ảnh hưởng của áp thấp nhiệt đới, trời nhìn như sắp mưa nhưng lại chưa mưa được, chắc chắn ngồi bên trong sẽ vô cùng ngột ngạt.

Anh cười lắc đầu: “Thời tiết thế này, tha hồ mà chịu đựng phòng giam của các anh nhỉ”. Vừa nói dứt lời, ngoài cửa sổ lóe lên một tia chớp, mấy giây sau, một hồi sấm vang lên, họ đều nhìn ra ngoài. Đội trưởng Tôn nhún vai: “Anh thử nhìn xem điều kiện làm việc của chúng tôi, chiếc điều hòa này dùng mười mấy năm

rồi, kêu chẳng khác gì xe công nông chạy mà không có tiền để thay, thế thì đừng phàn nàn về phòng giam nữa”.

3. Chương 03

Chương 3

Nhâm Nhiễm đưa tay ra, vỗ “tét” một cái lên cổ mình, lại đập chết được một con muỗi nữa. Cô đưa lòng bàn tay ra chỗ sáng, nhìn xác con muỗi đen nằm bệt dí lẩn trong vết máu, bàn tay còn lại ra sức gãi vào chỗ ngứa, cũng thấy khá đã.

Buổi chiều sau khi lấy lời khai, một nữ cảnh sát đã đưa Nhâm Nhiễm đến đây, nói một cách ngắn gọn những nội dung cô cần phải chú ý, một tiếng đồng hồ sau, đem đến bữa tối gồm hai chiếc màn thầu, một bát cháo và mấy miếng dưa muối, thực ra cô cũng không muốn ăn, nhưng vì cả ngày chưa ăn miếng nào ra hồn nên chẳng mấy chốc đã đánh sạch sành sanh.

Hàng lang bên ngoài thỉnh thoảng lại có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện vọng vào, qua đó cô có thể phán đoán, có cảnh sát đang giao ban, có cảnh sát đang đi lại tuần tra. Màn đêm dần dần buông xuống, cuối cùng chỉ còn lại tiếng xe hơi chạy trên đường vọng từ xa lại.

Lúc đầu cô chỉ ngồi thẩn thờ ngay thành giường, liên tục đập muỗi, mấy tiếng sau, cuối cùng cũng không chịu được sự mệt mỏi, cuối cùng vẫn nằm xuống.

Mồ hôi ướt sũng lưng chiếc áo phông mà cô đang mặc, dưới chân là cảm giác nóng và dính nhem nháp, chỉ cần cô hơi cựa mình đã chạm vào tường.

Đầu tiên cô nhớ lại rằng mình đang dịch một bài viết, theo thói quen từ trước đến nay của cô, luôn là sau khi đọc hết bản gốc mới bắt đầu dịch, ngày đầu tiên nghỉ ở khách sạn, cô còn dịch được gần 2.000 chữ mới lên giường đi ngủ nhưng nằm trong gian phòng chật hẹp muỗi bay vù vù này, cô phát hiện ra rằng mình rất khó tính tâm để cân nhắc câu chữ.

Không biết vì lý do gì mà từ nhỏ cô đã rất hay bị muỗi đốt, vì thế mỗi lần đến mùa hè đều hết sức đề phòng, trong nhà cửa sổ lưới đóng kín, màn mắc rất cao, đi ra ngoài nhất thiết phải bôi kem chống muỗi. Nhưng trong gian phòng chật hẹp này, muỗi bay vo ve, không chỗ nào là không có, không tài nào tránh nổi.

Lúc đập chết con muỗi đầu tiên, cô còn hậm hực, chần chừ vì không có giấy ăn, không biết xử lý vết máu trên tay như thế nào, sau khi cẩn thận gặt đi, tay vẫn có cảm giác dính dính bần bần. Nằm đến nửa đêm, sau khi đập chết không biết bao nhiêu con muỗi, cô đã không ngần ngại quệt tay qua loa lên mép chiếu cũ kỹ trải trên giường cho xong chuyện.

Chiếc chiếu này nhìn màu rất tối, không biết màu ban đầu của nó là gì, không biết đã có bao nhiêu người từng ngủ ở đây, giống như cô bây giờ, thắm mồ hôi xuống đó, rồi lại quệt xác muỗi xuống mép chiếu. Lần

trước bị muỗi tấn công như thế này, là năm cô 18 tuổi, cô bỏ nhà đi, nghỉ chân trong một nhà nghỉ tồi tàn chẳng khác gì ở nông thôn giữa thành phố Thẩm Quyến, hương muỗi được coi là vật dụng tiêu chuẩn được giao ổi phòng, cô còn tìm nhân viên phục vụ để xin thêm một suất nữa, châm hương và cắm ở hai bên giường, khói xanh bay lên nghi ngút, thấy hơi sặc, nhưng dù sao về cơ bản vẫn có thể đảm bảo cho giấc ngủ được diễn ra yên lành.

Hiện tại cô không cho rằng xin cảnh sát hương muỗi là một hành động sáng suốt, đành phải phó thác số phận cho ông trời mặc cho đàn muỗi thì nhau tấn công, thỉnh thoảng lại đập chết một con để tự an ủi mình.

Nhâm Nhiễm không tài nào ngủ được, dưới ánh đèn mờ mờ cô nhìn lên bức tường với màu sắc tối tăm, lốm đốm và đã bị bong ra nhiều mảng, có thể nhìn thấy một số nét chữ và hình ảnh được khắc bằng móng tay.

Do bị ảnh hưởng từ bà Phương Phi - người mẹ quá cố của cô nên Nhâm Nhiễm rất thích đọc, những lúc thực sự không có việc gì để làm, ngay cả các trang quảng cáo theo chuyên mục trên báo cô cũng đọc hết. Hiện tại cô chỉ có thể ghé sát vào tường một cách vô vị và ngó nghiêng xem bên trên viết những gì, nhưng những vết tích này sắp xếp rất lộn xộn, cho dù có mở căng mắt ra để đọc cũng không đọc được câu mang ý nghĩa hoàn chỉnh, cô đành phải bỏ cuộc.

Cô mơ màng ngủ gật, thỉnh thoảng lại bị muỗi đốt và tỉnh giấc. Ánh đèn leo lét của chiếc bóng đèn tròn ngoài hành lang hắt qua cửa sắt lọt vào bên trong, chùm sáng tạo nên một dãy hàng rào trù lên chiếc giường cô đang ngủ, trần nhà trên đầu ẩn mình trong bóng tối, phòng ngột ngạt đến mức cô có cảm giác tức ngực, khó thở. Muỗi vẫn liên tục vo ve bên tai, tuy nhiên cơn buồn ngủ đã giải cứu cho cô, cuối cùng cô đã ngủ thiếp đi, thỉnh thoảng lại lấy tay che chỗ vừa bị muỗi đốt, đồng thời lại chìm trong một giấc mơ bất an.

Trong lúc mơ màng, cô ngồi trên một bãi đá ngầm bằng phẳng trên vách đá nằm cheo leo bên bờ biển, ánh nắng chỉ chiếu vào được một nửa, sự chênh lệch về nhiệt độ giữa vùng tối và vùng sáng rất rõ rệt. Nước biển đánh vào bãi đá ngầm, phát ra những âm thanh ầm ầm, giống như tiếng sấm, rất ồn ào và đáng sợ. Cô men theo vách đá nhìn xuống, nước biển phía dưới trong vắt màu ngọc bích, ánh nắng chiếu xuống, có thể nhìn thấy dưới mặt nước mấy mét là những chú cá với sắc màu rực rỡ đang bơi lội tung tăng, trên bãi đá ngầm có mấy rạn san hô màu xanh tím, nhìn rõ các sinh vật phù du với đủ mọi hình dạng quái dị.

Cô vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy cách đó không xa có một người đàn ông đang bơi, kiểu bơi tự do rất chuẩn, động tác quạt tay rất khỏe và dẻo, làn da dưới ánh nắng rất bóng, dường như khiến mắt cô thấy nhức.

Chỉ trong nháy mắt, anh đã bơi ra khỏi tầm nhìn của cô. Cô hoảng hốt muốn gọi cái tên đó, nhưng không thể nào phát ra tiếng.

Cô ngoảnh đầu lại nhìn, đã đứng giữa một ngôi làng nhỏ, bốn bề xung quanh toàn là nhà tranh vách đất thấp lè tè, trước nhà có trồng cây khế, cây xương rồng cao to bên con đường nhỏ đã nở hoa vàng rực rỡ, ra trái nhỏ màu tím, trước sân có giếng tấm lưới, mấy người phụ nữ trung niên vừa đan lưới vừa cười đùa chuyện trò với nhau, cô lại không nghe được tiếng nào, chỉ có thể nhìn thấy miệng họ mấp máy.

Men theo con đường đất cô đi về phía trước, ngôi làng lạnh lẽo, tồi tàn hơn trong ký ức của cô, không nhìn thấy người nào nữa, nền trời đột nhiên trở nên tối sẫm.

Cô ra khỏi làng, cuối cùng bên tai lại một lần nữa vang lên tiếng ầm ầm của sóng biển, cô liền đi theo âm thanh này bước từng bước ra bờ biển. Giữa vách đá hiện ra một bờ cát dài và hẹp. Cô đá giày đi, đi chân đất đến đó, cát dưới ngón chân dần dần ướt lép nhẹp, những hạt cát lỏn nhổn chạm vào lòng bàn da, chui qua kẽ chân, một con ốc mượn hồn^[1] nhỏ bò vội qua trước mặt cô, ngoài ra, tất cả đều tĩnh lặng như tờ. Cô ngoảnh đầu lại, sau lưng chỉ có dấu chân mà cô để lại, nghiêng nghiêng ngả ngả kéo dài đến tận bàn chân. Cô phóng tầm mắt nhìn vào nơi tiếp giáp giữa biển và trời, ở nơi đó những tầng mây cuộn cuộn và sóng biển nhấp nhô hòa vào thành một, từng ngọn sóng xô lên bờ cát, tạo thành dải bọt màu trắng xám, ánh sáng tối tăm, phân không rõ là thời khắc hoàng hôn hay lúc trời sắp sáng.

[1] Ốc mượn hồn là tên gọi của một loại cua không mai và loại cua này luôn tìm kiếm những chiếc mai của những con ốc đã chết để làm nhà cho riêng mình. Khi cơ thể đã lớn hơn chúng lại phải tìm ngôi nhà khác to hơn.

Bầu không khí thanh vắng trong sự ồn ào này đến một cách u ám, kỳ dị, nước biển nhấp nhô xô lên bãi đá ngầm đen, bờ biển quanh co dài vô tận, giống hệt như trong ký ức của cô, cô ngơ ngác nhìn sang bốn phía xung quanh, đột nhiên lại cảm thấy mình bị lạc vào một không gian hoàn toàn xa lạ, chốn quen thuộc và đêm ngày mơ tưởng đã thay đổi hoàn toàn.

Tầng mây mỗi lúc một đè thấp xuống, còn nước biển lại cuộn cuộn không tuân theo quy luật triều lên, trong tích tắc, từng ngọn sóng xô vào, những cột sóng lớn đập mạnh vào ngực cô, nhưng cô lại không thể nhấc chân chạy trốn.

Cô lớn lên ở miền Nam, từ nhỏ đã biết bơi, khá quen với vùng sông nước, chưa bao giờ thấy sợ nước, nhưng giây phút này đây, cô thực sự cảm nhận được bóng tối khổng lồ của cái chết.

Cô tỉnh giấc giữa cảm giác nghẹt thở, mồ hôi đầm đìa, trở mình ngồi dậy, ý thức ra được rằng âm thanh ầm ầm đó thực ra là tiếng sấm ngoài cửa sổ, ý thức ra được rằng mình đang ở đâu, gục trần xuống đầu gối một cách bất lực.

Ngoài trời đã bắt đầu mưa to, tiếng sấm không ngớt, nhưng cái nóng oi bức lại bị dồn hết vào căn phòng không thông gió này, càng trở nên ngột ngạt.

Từ trước đến nay Nhâm Nhiễm cho rằng, năm 18 tuổi, những tháng ngày xa rời đám đông bát nháo kéo dài trong một tháng trên hòn đảo nhỏ xa xôi ở vịnh Bắc Bộ - Quảng Tây là quãng thời gian đáng nhớ nhất trong cuộc đời cô. Một thời gian khá dài, cô đã chìm đắm trong những hồi ức. Tại các nơi khác nhau, với những tâm trạng khác nhau, cô đã ôn lại nhiều lần tất cả những chi tiết có thể nhớ lại về làng chài, về ngôi nhà vách đất thấp lè tè trên hòn đảo nhỏ đó, chỉ sợ ký ức sẽ phai màu theo dòng trôi của thời gian.

Sau khi tình yêu kết thúc, những hồi ức đã say mê không thể bắt dừng lại được.

Cô đã phải mất rất nhiều sức, giống như đi cai nghiện, từng bước dồn sự chú ý sang việc khác, bắt ép mình không được phép biến hồi ức thành niềm đam mê nữa.

Quá trình này không hề dễ dàng, cô tưởng rằng cuối cùng cô đã làm được.

Tuy nhiên hiện tại, trong phòng giam ngột ngạt này, hòn đảo nhỏ đó lại một lần nữa đi vào giấc mơ, nhưng lại trở thành một cơn ác mộng đích thực.

Nhâm Nhiễm quệt mồ hôi đầm đìa trên đầu và không thể ngủ tiếp được nữa. Cô ngồi một lát, nằm một lát, xuống giường đi đi lại lại trong gian phòng nhỏ này, cuối cùng thì trời cũng đã sáng.

Mưa đã ngớt, trời tờ mờ sáng, ánh sáng lọt qua khe hở nhỏ ở cửa sổ, đèn đã tắt, ngoài hành lang vọng lại tiếng bước chân và tiếng nói chuyện, nếu phân biệt kỹ, còn có thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong phòng làm việc cách đó không xa. Trụ sở công an đã bước vào một ngày làm việc bận rộn.

Chỉ có điều, sự bận rộn đó không liên quan gì đến cô.

Cả một ngày sau đó, ngoài việc nữ cảnh sát canh gác đưa ba bữa ăn đơn giản đến đúng giờ, đưa cô ra nhà vệ sinh ở cuối hành lang đúng giờ, không còn ai đến tra hỏi cô, dường như đã quên hẳn cô.

Cô tưởng rằng cô đã quen với nỗi cô đơn, thực tế là hơn một năm trở lại đây, cô hoàn toàn chỉ có một mình, gần như không nói chuyện với người khác. Hoặc là mấy ngày liền giam mình trong căn hộ không đi đâu cả, hoặc là một mình lái xe lang thang khắp nơi không mục đích, bình thường người mà cô nói chuyện nhiều nhất ngoài anh Bang - người giúp cô giải quyết những việc vặt thường nhật và đưa cô đến bệnh viện rồi đón về thì chỉ còn bác sĩ tâm lý Bạch Thụy Lễ. Tuy nhiên, bị giam trong phòng giam này, thời gian trở nên dài lê thê. Nỗi cô đơn không có việc gì để làm, không có trò gì để giết thời gian này khiến cô rất khó đối phó.

Việc duy nhất cô có thể làm, dường như chỉ có hồi tưởng lại chuyện xưa.

Ký ức đầu tiên tràn về, lại có liên quan đến người mà cô chuẩn bị xa rời vĩnh viễn đó - Trần Hoa.

Ngay trong chiều tối hôm qua, tên anh đã được thốt ra từ miệng đội trưởng Tôn - người ngồi đối diện với cô.

Đầu tiên, theo thường lệ, viên cảnh sát hỏi tên, tuổi, quê quán, nghề nghiệp của cô... Cô đã lần lượt trả lời, thái độ hết sức hợp tác, mãi cho đến khi anh ta hỏi: “Chiếc xe Land Rover mà cô lái đã được chủ xe Trần Hoa báo mất vào sáng hôm nay”.

Từ lúc đó trở đi, cô đã im bật, mặc cho đội trưởng Tôn giảng giải lý lẽ hay nghiêm khắc tra hỏi, cô đều không nói thêm câu nào.

Trần Hoa, cái tên rất đối bình dị, chắc chắn có hàng nghìn người cùng họ cùng tên. Tuy nhiên, ngay từ đầu, cái tên thuộc về anh này, dường như đã in đậm dấu ấn của anh, đối với cô, cái tên này chỉ có nghĩa một người, cô không thể nhầm anh với bất kỳ người nào khác.

Trong dòng ký ức, cô đã trở về với sự khởi đầu của hai người, trước mắt là một buổi chiều cuối xuân, hoa nở rộ, trời âm trắng, không khí tràn ngập hơi thở ấm áp, rạo rực. Ánh nắng hắt chếch vào phòng ký túc xá kiểu cũ, dưới chùm sáng này, những vết lốm đốm trên sàn nhà trơn lì trở nên rõ nét hơn bao giờ hết, tay vịn bằng đồng trên giá sách cũ bị lau nhiều nên bóng loáng như có thể soi gương, giọng bà cô ấm áp, chậm rãi nói chuyện, chàng trai trẻ ngồi đối diện với ông, từ thần thái đến tư thế đều hết sức thoải mái, dường như chỉ nói về những chủ đề hết sức bình thường.

Năm đó cô 18 tuổi, còn anh 25 tuổi.

Chàng trai đó bị cả chùm nắng bao trùm, người như được mạ một lớp vàng, từ từ quay đầu lại nhìn cô đang xông vào phòng.

Đó không phải là một cuộc gặp gỡ tình cờ đúng tiêu chuẩn, nhưng cô lại không biết bắt đầu từ bao giờ, anh lại xộc vào trái tim cô. Bí ẩn, nhạy bén, lạnh lùng, gần gũi, ngạo mạn, cách biệt, nguy hiểm...

Chuỗi tính từ này đã tạo nên niềm mơ ước bất xác định, mơ hồ của cô đối với bạn khác giới trong những tháng ngày thoát mới biết yêu, trong một khoảnh khắc nào đó, đột nhiên lại hiện ra trước mặt cô một cách rõ nét, cụ thể.

Anh đã từng là người xa lạ thỏa mãn mọi trí tưởng tượng của người thiếu nữ như cô, cô đã từng yêu anh như con thiêu thân lao vào lửa.

Nhâm Nhiễm mở mắt ra, bấm móng tay vào lòng bàn tay, đau nhói. Hồi ức này, làm sao có thể giúp cô trải qua những ngày giờ bị giam cầm trước mắt.

Tuy nhiên, vẫn còn những ký ức mà cô không thể chạm vào.

Khi quãng thời gian đã mất đều đã trở thành những điều cấm kỵ, cần phải cẩn thận chọn ra để ôn lại, mới không đau đớn, cô cũng không thể coi hồi ức là sự đối kháng để giết thời gian nữa.

Đến chiều hôm sau, cô phát hiện ra cô cũng bắt đầu lấy móng tay để gạch viết linh tinh trên tường, khắc xuống những từ ngữ không thành câu và những hình ảnh ngoằn ngoèo. Vôi tường rơi lộp bộp, trên tường để lại những vết tích mới hoàn toàn vô nghĩa.

Cô nhìn vào đám móng tay gãy mẻ bám đầy vôi vữa của mình, uể oải nghĩ, cuộc sống khép mình trong hơn một năm, cô tưởng rằng cô đã hoàn toàn thích nghi với việc cách ly với đám đông, nhưng đó là sự đi đày tự nguyện lựa chọn, hoàn toàn khác với sự mất tự do một cách bị động như hiện nay.

Một điều quan trọng hơn là, dường như cô đang vật lộn với một người không nhìn thấy, thực sự là quá nực cười.

4. Chương 04

Chương 4

Buổi chiều thứ ba đặt chân đến thành phố J, sau khi ăn xong bữa tối, Nhâm Nhiễm vừa ôm đầu gối vừa ngồi, nhìn căn phòng mỗi lúc một tối, màn đêm dần dần buông xuống. Trong căn phòng nhỏ hoàn toàn không nhìn thấy mặt trời mọc, mặt trời lặn này, cô chỉ có thể đoán mò thời gian theo cảm giác, mọi quá trình vốn rất mong manh khó cảm nhận bằng cơ thể, sau khi nhìn kỹ, lại cũng thấy chia thành nhiều cấp độ.

Cánh cửa sắt đột nhiên kêu cạch, ánh đèn rơi vào, nữ cảnh sát tầm tuổi trung niên xuất hiện trước cửa với vẻ mặt vô cảm: “Đi theo tôi, có người muốn gặp cô”.

Nhâm Nhiễm bước vào phòng khách nhỏ, phát hiện người đàn ông đang ngồi trong đó là luật sư Điền Quân Bồi mới quen hôm trước, cô hơi sững người.

Điền Quân Bồi cũng sững sờ, anh đã từng gặp rất nhiều người đương sự ở trong hoàn cảnh bị bắt giam, không nằm ngoài sự dự đoán của anh, Nhâm Nhiễm xuất hiện trong trạng thái hết sức thảm hại, sắc mặt tiêu tụy, đôi mắt quầng thâm, chiếc áo phông trắng nhàu nhúm có dính vết bẩn, mái tóc phủ xuống bờ vai tuy không rối lăm nhưng khá bết, những phần da lộ ra ngoài thì lấm chấm, toàn là vết gãi vì bị muỗi đốt, không còn vẻ rạng ngời như hôm anh nhìn thấy ở trạm thu phí.

Nhưng nhìn thấy anh, cô chỉ tỏ ra hơi sững sốt rồi ánh mắt lấy lại ngay được vẻ bình tĩnh, thần thái bình thản. Anh đứng dậy ra hiệu cho cô ngồi, cô ngồi xuống, cũng không có vẻ lo lắng bất an thường gặp ở những người bị bắt oan, càng không tỏ vẻ sốt sắng như gặp được vị cứu tinh khi nhìn thấy luật sư.

Anh nghĩ, thảo nào đội trưởng Tôn không cảm nhận được vẻ u uất ở cô, thái độ của cô tỏ ra hết sức trấn tĩnh.

Hai ngày qua Điền Quân Bồi bận rộn với công việc của mình, nhưng anh vẫn tranh thủ thời gian gọi một cuộc điện thoại cho đội trưởng Tôn để hỏi thăm tình hình, chỉ có điều xem ra đội trưởng Tôn còn thiếu đầu mối hơn cả anh.

“Văn phòng ủy ban nhân dân tỉnh đã cho người đến đưa cô ấy đi chưa?”

“Không có ai đến, cũng không có điện thoại, chiếc Land Rover đã đưa về đây rồi, đang để trong trụ sở, lạ thật”.

“Cô ấy không chủ động trao đổi tình hình gì à?”

“Hoàn toàn không. Cô ta chỉ đưa ra hai yêu cầu, yêu cầu thứ nhất là cô ta phải uống đúng giờ số thuốc để trong túi, mỗi ngày một viên, tôi đã tìm bác sĩ để giám định, đó là một loại thuốc chống trầm cảm, đúng là phải uống đều đặn, chúng tôi đã đưa cho cô ta theo đúng liều lượng”.

Điền Quân Bồi hơi bất ngờ, nghĩ lại thì thấy nhìn cô có một vẻ trầm tình, bình thản không hợp với tuổi tác, thực sự không nhận ra có điều gì bất ổn, “Yêu cầu kia là gì?”

“Cô ta muốn chúng tôi trả lại cho cô ta mấy cuốn sách để trong túi, người gác đã không cho, cô ta cũng không nói gì thêm nữa”.

“Nếu cô ấy mắc bệnh trầm cảm thật thì các anh phải chú ý đến tinh thần của cô ấy”.

Đội trưởng Tôn gạt đi ngay, “Tinh thần? Trông cô ta rất bình tĩnh, không giống như các nghi phạm khác hoặc là la lối om xòm, hoặc là trèo lên cửa sắt nhìn ra ngoài. Cô ta chỉ ngồi thẩn thờ mà thôi”.

“Bên trên có cách đánh giá gì mới về vụ án này không?”

“Chúng tôi đã gọi điện thoại hỏi, câu trả lời của văn phòng ủy ban nhân dân tỉnh là giam riêng vào một phòng trước rồi tính sau, chẳng hiểu là thế nào nữa”.

Mãi cho đến chiều hôm nay, đội trưởng Tôn đã chủ động gọi điện thoại cho Điền Quân Bồi: “Quân Bồi, có thời gian đến đây một lát”.

Anh liền đến trụ sở cảnh sát, đội trưởng Tôn cười: “Cho cậu một cơ hội, vào nói chuyện với Nhâm Nhiễm, tìm hiểu lai lịch của cô ta”.

Anh liền cười ha ha: “Anh Tôn, đây là ý của anh hay là do giám đốc công an của các anh yêu cầu?”

“Giám đốc đau đầu, không hiểu rốt cục vụ án này là như thế nào. Đến bây giờ không thấy tài liệu báo án được chuyển đến, cũng không nhận được thủ tục do cấp trên chuyển giao. Đương sự lại không hé răng nửa lời, chúng tôi không tra hỏi, cô ta không chủ động khai báo, cũng không kêu oan, càng không yêu cầu đòi gặp ai, chúng tôi không thể giam người mãi mà không có lý do như thế này được. Chắc chắn cô ta có thành kiến với chúng tôi, tôi nghĩ đi nghĩ lại, cậu được coi là một người trung lập, lại là luật sư, chắc là cô ta sẽ tin tưởng vào cậu”.

Điền Quân Bồi vốn có phần tò mò về Nhâm Nhiễm và sự phát triển của vụ việc này nên đương nhiên là không từ chối. Nhưng đến khi anh thực sự ngồi đối diện với Nhâm Nhiễm, nhìn sắc thái của cô, anh không dám chắc là mình có thể khai thác được thông tin gì có thể sử dụng.

“Nhâm Nhiễm, chào cô. Tôi sợ là cô không còn nhớ tên của tôi, tôi xin giới thiệu lại, tôi là Điền Quân Bồi, là một luật sư”.

Nhâm Nhiễm mỉm cười: “Luật sư Điền, trí nhớ của tôi không tồi đâu”.

“Thế thì tốt, Nhâm Nhiễm ạ, cô có thể nói sơ qua tình hình của cô cho tôi nghe được không, biết đâu tôi lại có thể giúp được gì đó”.

“Cảm ơn luật sư Điền, nhưng tôi không có gì để nói cả”.

Điền Quân Bồi cũng mỉm cười: “Nhâm Nhiễm, e rằng cô vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. Theo pháp luật hiện hành của nước ta, nếu số tiền ăn trộm vượt quá 600.000 NDT thì được coi là cực lớn, tiêu chuẩn kết án phải 10 năm tù trở lên. Giá của một chiếc xe Land Rover ít ra cũng phải hơn 1 triệu NDT, nếu chứng cứ đầy đủ, giao cho cơ quan kiểm sát khởi tố, mức án cao nhất là tù chung thân”.

Rõ ràng Nhâm Nhiễm rất chăm chú lắng nghe, đợi khi anh nói xong, im lặng một hồi lâu, dường như đang suy nghĩ gì, một lát sau, cô lại một lần nữa mỉm cười, nói với giọng bất lực: “Anh ấy không đến mức hận tôi vậy, không đến mức bắt tôi phải ngồi tù”.

Điền Quân Bồi nhảy bèn hỏi ngay: “Anh ấy là ai? Là Trần Hoa - chủ xe đã báo án với công an ư?”

Nhâm Nhiễm mím chặt môi tỏ ý mặc nhận.

“Hai người vốn quen nhau từ trước à?”

Nhâm Nhiễm gật đầu.

“Hai người có quan hệ gì?”

“Là... bạn”.

“Cô có được anh ta trao cho quyền sử dụng chiếc xe này hay không?”

Nhâm Nhiễm nghĩ một lát: “Giữa chúng tôi không có sự trao quyền rõ ràng, nhưng từ tháng 11 năm ngoái, chiếc xe này hoàn toàn do tôi lái”.

“Vậy thì cụ thể là lần này, anh ấy có biết là cô lái chiếc xe này đi không?”

Nhâm Nhiễm có phần do dự: “Chắc là biết”.

”Giữa cô và anh Trần Hoa có sự hiểu lầm gì không? Có cần phải liên lạc với anh ấy để làm rõ vấn đề hay không?”

Nhâm Nhiễm lắc đầu: “Không cần thiết phải làm như vậy”.

“Cô có biết trong tình huống anh ấy biết rõ là cô lái xe đi mà vẫn báo công an có nghĩa là gì không?”

Nhâm Nhiễm lại một lần nữa im lặng.

Tay cô đặt trên bàn, Điền Quân Bồi nhớ như in, buổi chiều ngày hôm kia, đôi tay này đặt trên mui xe của chiếc Land Rover đó, làn da trắng ngần, ngón tay thon dài, móng tay hồng lấp lánh được cắt tỉa gọn gàng, vừa nhìn là biết được chăm sóc rất cẩn thận, hoàn toàn khác với hình ảnh kẻ ngón tay dính các vết bẩn, rìa móng tay nham nhở như lúc này.

Rõ ràng là cô đã để ý đến tầm nhìn của anh, nhưng không hề có ý định rút tay lại giấu đi, chỉ lơ đãng nhìn ra ô cửa sổ sau lưng anh.

Điền Quân Bồi hơi nản: ” Nhâm Nhiễm, cô biết đấy, chúng ta quen nhau giữa đường. Tôi làm việc trên tỉnh, đến thành phố J để công tác, bình thường chỉ giải quyết các vụ án kinh tế, không nhận các vụ án hình sự, không phải tôi đến đây để tìm kiếm mối làm ăn. Tôi chỉ có cảm giác rằng cô không giống với dân ăn trộm xe, chuyện này có điều gì uẩn khúc ở bên trong, chính vì thế tôi thực lòng muốn giúp cô. Dĩ nhiên, nếu cô cảm thấy không ngại ngần khi để anh chàng mà cô nói đến đó quyết định số phận của cô, cũng không ngại khi tiếp tục ở lại đây thì đó là sự tự do của cô”.

Nhâm Nhiễm thu ánh mắt về, khóe mép lại hơi nhếch lên, nụ cười đó có phần đùa giỡn: “Luật sư Điền, tôi không phải là người thích được hành hạ, tôi không cảm thấy việc bị nhốt trong cái nơi ngột ngạt đến mức khiến người ta bị thiêu, hai ngày hai đêm muỗi đã hút hết 100 CC máu của tôi là một chuyện thú vị, tôi càng không muốn bị ngồi tù. Bất kể vì lý do gì, tù chung thân là một bản án không có gì là đẹp đẽ cả”.

“Nói như vậy có nghĩa là cô dám chắc anh ta sẽ đến rút kháng cáo ư?”

“Anh ấy chỉ muốn cho tôi một bài học. Bị nhốt mấy ngày trong phòng giam tại trụ sở công an ở một thành phố nhỏ xa lạ, có lẽ là đủ rồi”.

“Cô cho rằng anh ta có thể hô mưa gọi gió, sức mạnh lớn đến mức có thể lấy pháp luật làm công cụ trút bỏ hận thù cá nhân ư?”

“Anh ấy không có hận thù cá nhân gì cả, cùng lắm chỉ cảm thấy hành vi của tôi ấu trĩ, nực cười, cần phải trừng phạt một chút”.

Điền Quân Bồi đã cảm thấy hơi bất lực. Anh nghĩ, cô gái trước mặt này nhìn rất xinh xắn dễ thương, ở trong hoàn cảnh khó khăn mà không sợ hãi, nhưng sự trấn tĩnh của cô lại chỉ bắt nguồn từ lòng tin ngu

xuẩn đối với một người đàn ông, thực sự khiến anh vừa thất vọng vừa khó hiểu. Anh đành phải nhẹ nhàng nói: “Nhâm Nhiễm, nếu đã như vậy thì e rằng tôi không thể giúp cô việc gì, chúc cô may mắn”.

“Luật sư Điền, mong anh đừng giận tôi, chuyện này quá phức tạp, và cũng quá riêng tư, tôi không thể giải thích. Tuy nhiên, hầu hết mọi thời gian, về cơ bản tôi có thể được coi là một người bình thường có lý trí”.

Giọng Nhâm Nhiễm nhẹ nhàng, rõ ràng, mang một vẻ mềm mại của chất giọng phương Nam, giọng điệu thành khẩn, lập tức xua tan ngay vẻ bức bối thoáng qua của Điền Quân Bồi. Anh nhìn cô, chỉ cách một chiếc bàn, anh có thể nhìn thấy rất rõ mấy nốt đỏ do muỗi đốt trên khuôn mặt trắng ngần của cô, đôi mắt long lanh như nước, khóe mép nhếch lên, dường như hơi cười cười, nhưng lại mang chút gì đó tự giấu cợt mình, khiến trái tim anh hơi rung động, lại một lần nữa cảm thấy cô gái trước mặt này thực sự bí ẩn.

“Cho dù thế nào cũng không nên lấy số phận của mình ra làm trò đùa. Tôi còn ở đây hai ngày nữa, sau khi lo xong mọi việc sẽ về. Nếu cô thay đổi ý định, cần tôi giúp đỡ thì cứ nói với đội trưởng Tôn, anh ấy sẽ có cách liên lạc với tôi”.

”Cảm ơn anh, luật sư Điền, anh đừng lo cho tôi, tôi đoán chắc là anh ấy cũng đã cảm thấy trừng phạt tôi như thế là đủ rồi, chắc ngày nay ngày mai sẽ cho người đến rút kháng cáo thôi..

“Xem ra hành động của tôi đều nằm trong sự dự đoán của em, chuyện này đúng là thú vị thật”. Một giọng đàn ông trầm ấm vang lên.

Nhâm Nhiễm và Điền Quân Bồi giật mình quay đầu lại, chỉ thấy ngoài cửa đã có hai người đứng đó từ bao giờ. Trong đó một người là đội trưởng Tôn mặc quần áo cảnh sát, người kia dáng cao dong dỏng, mặc chiếc áo sơ mi màu xanh cổ vịt, chiếc quần âu màu tối, có khuôn mặt gầy, lạnh lùng, đứng tựa vào khung cửa với vẻ nhàn nhã, nhìn thoáng qua thấy cũng bình thường không có gì nổi trội, nhưng từ dáng vẻ đến nét mặt đều gây cho người ta một cảm giác ỨC CHẾ, đôi mắt sắc sảo liếc Điền Quân Bồi, dừng lại trên khuôn mặt Nhâm Nhiễm, nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, không tỏ vẻ gì trên khuôn mặt, nhưng dường như lại mang đến một sức ép vô hình cho gian phòng khách nhỏ này. Đội trưởng Tôn bước vào trước, đặt chiếc túi du lịch và chiếc ba lô lên bàn: “Cô Nhâm, đề nghị cô kiểm tra các vật dụng cá nhân của cô”.

Tình hình thay đổi đột ngột như vậy khiến Điền Quân Bồi không tránh khỏi sững sốt, đội trưởng Tôn đưa mắt nhìn anh, biết ý, anh liền giữ im lặng, chỉ nhìn thấy Nhâm Nhiễm không hề tỏ ra kinh ngạc, đứng dậy, không mở ba lô ra xem mà chỉ mở chiếc túi du lịch đó ra, lấy ra chiếc túi đựng đồ trong đó, lấy tay vuốt khung ảnh, thở phào.

Ánh mắt sắc bén của Điền Quân Bồi phát hiện ra rằng, đôi mắt Trần Hoa nhìn chăm chăm vào ngón tay cô. Dường như cô cũng đã phát hiện ra, dứt nhanh khung ảnh vào, sau đó lại nhìn vào cuốn sách bìa cũ đó, khép túi, kéo khóa lại.

“Cảm ơn, tôi đã có thể đi được chưa?”

Đội trưởng Tôn gật đầu: “Đương sự Trần Hoa đã rút kháng cáo, cô có thể đi được rồi”.

Nhâm Nhiễm quay đầu nói với Điền Quân Bồi: “Cảm ơn luật sư Điền”.

Điền Quân Bồi mỉm cười: “Khách khí quá, tôi có giúp được gì đâu”.

Nhâm Nhiễm đeo ba lô lên, đang định đưa tay xách chiếc túi du lịch, người đàn ông dáng cao ráo đó liền bước vào, xách trước cô một bước, quay đầu nói với đội trưởng Tôn: “Rất xin lỗi, đội trưởng Tôn, gây phiền hà cho các anh quá”.

Anh ta nói tiếng phổ thông giọng miền Bắc, giọng nói trầm trầm, thái độ hết sức lịch sự. Mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng đội trưởng Tôn cũng cười cười: “Đừng khách sáo, tôi không tiền hai người nữa nhé, đây là chìa khóa xe của chiếc Land Rover, xe đang để ở góc trái của sân, ra cửa sẽ nhìn thấy ngay”.

Mất dỗi theo họ một lúc lâu, đội trưởng Tôn quay lại ngồi xuống, móc bao thuốc ra, lấy ra hai điếu, ném một điếu cho Điền Quân Bồi, Điền Quân Bồi cười trả lại anh, “Tức quá quên rồi à, em đâu có hút thuốc”.

Đội trưởng Tôn lấy bật lửa ra châm thuốc, rít một hơi thật dài, chửi: “Mẹ kiếp, thật hiếm khi gặp trường hợp một đôi tình nhân lại giở trò với nhau như thế này”.

“Bọn họ không phải là vợ chồng chứ?”

“Anh chàng này là Trần Hoa, anh ta nói Nhâm Nhiễm là bạn gái của anh ta, chuyện này là do hiểu lầm mà thôi”.

“Hiểu lầm?”, Điền Quân Bồi cười chế giễu: “Tôi thực sự học hỏi được nhiều điều khi thấy các anh lại khách khí với người báo án giả, làm lãng phí thời gian và sức lực của cảnh sát như vậy”.

Đội trưởng Tôn cười gằn một tiếng: “Nếu mà là tôi, tôi sẽ bắt giam thằng cha này vào phòng giam của bạn gái anh ta mấy ngày là cái chắc. Nhưng vụ này là do giám đốc công an tỉnh gọi điện thoại giao phó, anh ta được một vị trưởng phòng của văn phòng ủy ban nhân dân tỉnh đích thân lái xe đưa đến, rất rầm rộ, hiện tại giám đốc công an thành phố chúng tôi còn đang nói chuyện với vị đó, tôi biết làm thế nào”.

Điền Quân Bồi biết đội trưởng Tôn nói thật, đành phải lắc đầu, đứng dậy bước đến trước cửa sổ, mở cửa ra, chỉ thấy Nhâm Nhiễm đang đứng dưới sân, trụ sở công an sau giờ làm việc, ánh đèn thừa thớt hắt từ tầng 5 xuống, bóng cô đổ dài dưới đất, nhìn lẻ loi và mỏng manh.

Đúng lúc này, Nhâm Nhiễm cũng ngẩng đầu lên, nửa khuôn mặt của cô chìm trong bóng tối, nhưng Điền Quân Bồi lại cảm nhận được rất rõ, ánh mắt hai người đã chạm vào nhau, thậm chí anh còn có thể cảm nhận được nụ cười trên đôi môi cô: khóe mép từ từ nhếch lên, mang theo vẻ mệt mỏi và tự chế giễu mình, và còn một chút gì đó không để tâm không thể miêu tả bằng lời.

Hai chùm sáng của đèn ô tô chiếu tới, chiếc xe Land Rover dừng lại trước mặt Nhâm Nhiễm, cô đứng yên một lát, kéo cửa ra lên xe, xe liền ra khỏi trụ sở công an.

5. Chương 05

Chương 5

Sau khi lên xe, Nhâm Nhiễm liền thắt dây an toàn, nói: “Cảm ơn, phiền anh đưa em đến khách sạn gần nhất”.

Trần Hoa liếc cô một cái, không nói gì, cho xe chạy một quãng bèn dừng xe lại, vào một nhà thuốc rồi quay ra ngay, đưa cho cô một lọ thuốc mỡ bôi khi bị muỗi, côn trùng đốt, sau đó lại cho xe nổ máy, rẽ vào một con đường, lái đến điểm cần đèn rồi dừng lại.

Đèn neon lấp lánh trên con đường không dài này, xanh xanh đỏ đỏ. Trước mắt họ là một tòa nhà hơn 20 tầng nhìn rất nổi bật, cái tên Khách sạn Golden được gắn trên tường, đèn neon trang trí làm nổi các nét chữ lúc ẩn lúc hiện. Tuy nhiên công trình kiến trúc nằm đối diện với khách sạn lại treo biển hộp đèn rất sáng và to, mấy chữ lớn Hoa Đô night club nhìn rất phô trương, nổi bật trong màn đêm, ánh đèn đủ màu chiếu xuống, rõ ràng là một lò tiêu tiền rất tiêu chuẩn.

Sốt sắng muốn vào ở ngay, Nhâm Nhiễm đi thẳng vào bên trong, nhìn thấy cô, dường như nhân viên phục vụ đứng trước cửa muốn ngăn lại, nhưng liền dừng lại ngay sau khi chạm phải ánh mắt của Trần Hoa vừa cho xe đỗ xong.

Rõ ràng là Trần Hoa đã làm hết các thủ tục thuê phòng, anh đưa Nhâm Nhiễm lên thang thang máy, bấm tầng số 27. Cửa thang máy khép lại, Nhâm Nhiễm nhìn mình trong gương của thang máy, đây là lần đầu tiên cô soi gương trong ba ngày qua, dưới ánh đèn sáng rực, hình ảnh trong gương rõ nét nhưng xa lạ, cô giật nẩy mình, lại thấy hơi buồn cười, thầm nghĩ, đúng là không có người nào chịu được những cuộc thử thách tới bời, thảo nào nhân viên khách sạn gần như muốn đuổi cô ra khỏi cửa khách sạn.

Cô đưa ánh mắt ra chỗ khác, đúng lúc chạm vào ánh mắt Trần Hoa trong gương. Anh đứng rất gần với cô, dáng thẳng, quần áo phẳng lì, càng làm nổi bật vẻ thảm hại của cô. Cô bèn né tránh ánh mắt của anh, “Cảm ơn anh đã mở lòng từ bi đến. Nếu bị nhốt thêm một ngày nữa, chắc là em cũng gọi điện thoại xin tha như những gì anh đã kỳ vọng”.

“Như những lời em nói với vị luật sư lúc nãy, anh rất nghi ngờ rằng em sẽ tiếp tục kiên cường, đợi xem anh sẽ thu dọn chiến trường thế nào, cũng không gọi cú điện thoại này”.

Nhâm Nhiễm nghiêng đầu nghĩ một lát, cười giễu cợt: “Làm sao em có thể kiên cường, cùng lắm là không thấy sợ hãi vì đã có chỗ dựa mà thôi, biết anh chỉ là muốn cho tôi một bài học mà thôi”.

Đột nhiên Trần Hoa đưa tay ra, vuốt lên mé ngoài khuỷu tay phải của cô, ở đó có một vết sẹo dài hơi lõm lên, sự tiếp xúc này khiến cô giật bắt mình, bèn tránh đi theo phản xạ, nhưng rồi người cô chạm ngay vào thang máy, không còn chỗ nào để tránh nữa, nhưng anh ép sát vào cô hơn, dường như hoàn toàn không để ý đến thứ mùi khó ngửi toát ra từ cơ thể cô.

“Anh xin lỗi, anh thực sự giận quá nên mất khôn”.

Cô không ngờ rằng lại nghe thấy anh xin lỗi, trong chốc lát không biết phải nói gì, may mà lúc này đây thang máy đã lên đến tầng họ cần lên và dừng lại, cửa mở ra, cô liền bước ngay ra ngoài.

Anh bám theo cô, đi đến cửa phòng, cô đứng lại, đưa tay ra: “Đưa chìa khóa cho em”.

Trần Hoa không đếm xỉa gì đến Nhâm Nhiễm, lấy thẻ phòng ra mở cửa, sau đó nghiêng đầu, ra hiệu cho cô đi vào, cô có vẻ bực mình, nhưng cũng không có ý định cãi nhau với anh ngoài hành lang, sau khi vào cửa liền lấy chiếc túi du lịch, đi thẳng vào phòng tắm, khóa cửa lại, cởi phất toàn bộ quần áo trên người ra.

Mấy ngày nay bị nhốt trong phòng giam, cô đều tranh thủ rửa qua mặt bằng nước sạch khi được đưa đi vệ sinh, người bắn đến mức lúc đầu thì thấy khó chịu, sau đó đã thấy chai sạn.

Đồ nội thất của khách sạn này khá cũ, nước của vòi hoa sen phun không dễ chịu lắm, cô vẫn vặn vòi khá to, nhiệt độ nước để tương đối cao, tắm gội một cách triệt để, kỳ cọ đến khi da đỏ ửng lên, thấy hơi đau đau mới dừng tay.

Tắm trong thời gian dài, hơi nước trong nhà tắm khiến cô cảm thấy hơi choáng đầu.

Cô xoa sữa tắm lên người, ngón tay chạm vào vết sẹo ở mé ngoài trên khuỷu tay phải mà vừa nãy Trần Hoa bắt ngờ chạm vào trong thang máy, bất giác dừng tay lại.

Con người là một hệ thống có cấu tạo đặc biệt và phức tạp như vậy, có những lúc tình cảm vượt khỏi phạm trù mà lí trí kiểm soát, ngay cả cơ thể, dường như cũng có một chức năng bí ẩn nằm ngoài tâm hồn, khi một số cảnh tượng, cảm xúc nào đó tái hiện, ký ức liền trào dâng trong lòng trong thời điểm vô cớ.

Vết sẹo này xuất hiện trong thời thiếu nữ của Nhâm Nhiễm.

Năm đó cô 18 tuổi, đang học đại học năm thứ nhất, về đến nhà, bất ngờ biết cha mình - người đàn ông có vợ mất hai năm nhưng đã ngoại tình với một người đàn bà khác 8 năm. Cô không thể chấp nhận thực tế đó, bèn lao đầu bỏ chạy, lúc chạy xuống bậc đá thì vấp ngã.

Đúng lúc Trần Hoa có mặt ở hiện trường và chứng kiến sự việc. Anh đưa cô đến bệnh viện, nắm tay cô, giúp cô xử lý vết thương, cô không muốn về nhà, anh lái xe chở cô lang thang trong thành phố đó, cô ngồi ở ghế sau khóc thút thút, cách an ủi không lời đó đã giúp cô trải qua được những khoảnh khắc ban đầu khi đối mặt với sự thật.

Sau đó họ đã yêu nhau.

Khi anh vuốt ve cơ thể cô, luôn vô tình chạm nhẹ vào vết thương đó, dường như muốn nâng niu một cách âm thầm, làm giảm bớt nỗi đau cho vết thương của cô.

Nhâm Nhiễm đã từng tưởng rằng, cô đã phải trải qua sự phản bội mãi mãi không thể tha thứ và vết thương không bao giờ có thể liền. Nhưng cho dù là sự phản nộ tột độ đến đâu, cuối cùng vẫn sẽ dần dần phai nhạt cùng với sự trôi qua của thời gian. Cô đã từng bỏ nhà ra đi, sau đó đi du học ở nước ngoài, rồi về nước làm việc. Năm cô đi du học, ba cô đã tái hôn, thời gian đầu, cô và ba cô gần như là từ mặt nhau, sau đó thì giữ liên lạc ở mức tối thiểu, từ đầu đến cuối cô không qua lại, quan hệ gì với người vợ hiện nay của ba.

Cô vẫn gìn giữ những ký ức sâu sắc về người mẹ của mình, chấp nhận thực tế xa rời người cha mà hồi nhỏ cô hết sức sùng bái, từ khi hai cha con vô cùng gần gũi đến sau này xa cách không gì có thể cứu vãn.

Và người đàn ông đã từng nhiều lần xoa vết thương cho cô đó, đã đem lại cho cô một mối tình từ lúc xả thân hết mình đến khi tuyệt vọng từ bỏ. Anh đã dừng lại khi lòng cô tràn ngập hy vọng, đã xuất hiện trở lại khi cô không còn chờ đợi, nói lời yêu cô khi cô đã không còn rung động.

Sau lần cô vội vã rời Bắc Kinh này, anh lại đuổi theo cô.

Giây phút này đây, họ đang ở trong căn phòng của một khách sạn ở một thành phố nhỏ xa lạ, chỉ cách một bức tường. Đột nhiên, cô có phần ngơ ngác, không biết, họ ra nông nổi này bắt đầu từ bao giờ; Càng không biết tại sao cuộc hành trình cô rời Bắc Kinh lại biến thành một cuộc chạy trốn.

Đêm giao thừa một năm rưỡi về trước, Nhâm Nhiễm từ chối rõ ràng lời cầu hôn đột xuất của Trần Hoa. Nhưng họ sống trong cùng một thành phố, thậm chí cùng làm việc ở khu CBD tại Bắc Kinh, cho dù không chấp nhận lời hẹn hò nào của anh, tình cờ gặp nhau cũng là một chuyện rất đổi bình thường.

Ngân hàng có vốn đầu tư của Anh mà Nhâm Nhiễm làm việc tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi lớn tại một hội sở ở ngoại ô Bắc Kinh, chào mừng 6 năm có mặt ở Trung Quốc. Cô đang nói chuyện với khách hàng, đột nhiên có một cảm giác là lạ, sau giây thoáng qua một cảm giác mát mát, cô liền quay đầu lại theo bản năng, mặc dù đứng cách rất đông khách khứa ăn mặc lịch sự, sang trọng, nhưng vẫn nhìn thấy Trần Hoa bất ngờ xuất hiện ở chỗ không xa, đang nhìn cô chăm chú.

Một dự án hợp tác giữa tập đoàn ức Hâm của Trần Hoa và ngân hàng có vốn đầu tư của Anh này bị thất bại giữa chừng, nhưng anh vẫn là một khách hàng lớn rất được coi trọng. Từ trước đến nay phong cách làm việc của anh rất kín đáo, không bao giờ thích tham gia vào các bữa tiệc xã giao công khai, sự xuất hiện của anh gần như nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Người duy nhất không cảm thấy bất ngờ, chắc là chỉ có Nhâm Nhiễm.

Cũng như các vị khách khác, anh mặc lễ. Đột nhiên cô phát hiện ra rằng, họ đã quen nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mặc lễ thật caravat, càng làm nổi bật nên tác phong cẩn trọng của anh, nhìn anh cao to nổi bật giữa đám đông, khiến người ta không thể không để ý đến sự tồn tại của anh.

Ánh mắt hai người chạm nhau, anh gật đầu chào cô, cô cũng lịch sự gật đầu, sau đó vội quay đầu đi, tiếp tục tiếp chuyện các khách hàng khác.

Không cần phải ngoái đầu nữa, Nhâm Nhiễm biết rất rõ, Trần Hoa vẫn đang chăm chú theo dõi cô.

Cũng giống như các nhân viên khác của ngân hàng, cô mặc bộ váy đồng phục màu tím than, chân đi đôi giày cao gót màu đen cao tám phân, tóc buộc gọn gàng ra đằng sau, cũng giống như cách ăn mặc nơi công sở, từ đầu đến cuối cô luôn giữ vẻ bình tĩnh theo phong cách công sở - chỉ có điều dưới cái nhìn chăm chú của Trần Hoa, vẻ bình tĩnh này, đến lúc cuối, cô cũng cảm thấy phần nào mang tính biểu diễn, ý thức ra được điều này, tự nhiên cô cảm thấy hơi mệt mỏi, một cảm giác mệt mỏi vô cớ.

Bữa tiệc đã gần đến lúc kết thúc, cô đưa một khách hàng xin cáo từ trước ra bãi đỗ xe, tự nhiên không muốn quay lại hội sở nữa, bèn men theo hành lang quanh co đi đến chiếc ghế gỗ dài cạnh hồ nước ngồi xuống.

Bắc Kinh đầu tháng tư, đang là đầu xuân, thời tiết đã ấm dần lên, nhưng vẫn còn hơi lạnh lạnh. Bên ngoài vô cùng yên tĩnh, dưới màn đêm, chỉ nhìn thấy hòn non bộ trong hồ nước, ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống mặt hồ, hoa súng vừa nhú ra khỏi mặt nước, cá chép Koi^[1] béo mập lặn lên bơi đi bơi lại, thỉnh thoảng quẫy đuôi, nước liền bắn lên.

[1] Cá chép Koi là một loại cá chép thông thường đã thuần hóa, lai tạo để nuôi làm cảnh, có nguồn gốc Trung Quốc nhưng được nuôi phổ biến ở Nhật Bản. Chúng có quan hệ họ hàng gần với cá vàng, và trên thực tế, kiểu cách nhân giống và nuôi cảnh là khá giống với cách nuôi cá vàng; có lẽ là do cố gắng của những người nhân giống Nhật Bản trong việc ganh đua với cá vàng. Cá chép Koi và các hình xăm trên cá được người Nhật coi là điềm may mắn.

Nhâm Nhiễm nhìn xung quanh thấy không có ai bèn tháo giày cao gót ra, thở phào một tiếng. Đôi giày đắt tiền này cô mua tuần trước, hôm nay đi vào đứng lâu quá, hai chân mỏi nhừ. Cô vừa bóp chân, vừa lấy điện thoại ra xem các tin nhắn mới nhận được, nhìn thời gian, trước tiên là gọi điện thoại ột người bạn tên là Chương Dục trong hội chơi xe.

“Chương Dục, em đã nhận được email mà anh gửi ọi người, chương trình hoạt động của các anh phong phú quá, nhưng gần đây em thực sự quá bận, không có thời gian đi chơi”.

Chương Dục là phóng viên của một tạp chí kinh tế tài chính nổi tiếng, đã từng phỏng vấn Nhâm Nhiễm về vụ hợp tác giữa ngân hàng và tập đoàn Úc Hâm, trong đợt hoạt động của hội chơi xe tổ chức vào mấy tháng trước, hai người lại một lần nữa gặp nhau, sau khi gạt chuyện công sang một bên, hai người nói chuyện rất ăn ý, sau đó thỉnh thoảng lại liên lạc với nhau. Anh hỏi Nhâm Nhiễm: “Kể từ đợt trượt tuyết trước, đã hơn hai tháng rồi không thấy em tham gia hoạt động gì, có thật là chuẩn bị thi GMAT hay không?”

“Vâng, thời gian này em đang ôn thi”.

“Em định học ở trường nào?”

“Em muốn học ở TOPIO của Mỹ, nhưng học phí và sinh hoạt phí đắt quá, hơn nữa khả năng giành được học bổng là rất thấp. Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy học MBA ở đại học Hồng Kông vẫn thực tế hơn”.

Từ khi lên cấp ba Chương Dục đã sang Singapore du học, sau khi tốt nghiệp đại học liền về nước làm phóng viên tài chính, đương nhiên là nắm được tình hình trong lĩnh vực này, “Năm ngoái xếp hạng của Học viện Kinh tế và quản lý của trường đại học Hồng Kông đứng vị trí đầu bảng của châu Á, đội ngũ giáo viên, chương trình học của họ quốc tế hơn Đại lục, nhưng thực sự là Hồng Kông vô cùng chật hẹp, anh không thể quen được với cuộc sống ở đó”.

“Cũng may là em đã từng làm việc nửa năm ở Hồng Kông, cũng được coi là khá quen với nơi đó”.

“Làm việc, học hành phải kết hợp với nghỉ ngơi đấy, tuần sau xuống Thiên Tần ăn đồ biển đi. Điểm GMAT cho kỳ thi MBA của đại học Hồng Kông chắc rơi vào khoảng 600 điểm, với bối cảnh đã từng du học ở Australia như em, chắc là không quá khó, đừng có làm mình căng thẳng quá”.

Nhâm Nhiễm không muốn từ chối nữa, cười đáp: “Vâng, em sẽ cố gắng đi”.

Sau khi cúp máy không lâu, cú điện thoại mà cô phải cất công ra đây để đợi đã được gọi đến, hàng tuần, cứ vào thời điểm này, Kỳ Gia Tuấn sẽ từ Sydney gọi về, đầu năm anh sang Australia làm việc, đến nay đã được hơn ba tháng.

“Chân em sắp gãy rồi”. Cô liền kể khổ ngay.

“Ai bảo em đi giày cao gót làm gì, có đi cũng phải chọn đôi nào đi thoải mái một chút hãy mua”.

Cô phản đối ngay: “Lúc mua dĩ nhiên là phải thử rồi, còn đi đi lại lại để thử trong cửa hàng, lúc đó cảm thấy rất dễ chịu, có biết đâu là sự dễ chịu của đôi giày này cũng chỉ có hiệu quả trong thời gian nhất định”.

“Hôm nay anh đi gặp sáu khách hàng liền một lúc, cũng mệt sắp nằm vật ra rồi, trên đường đi còn chứng kiến một vụ tai nạn, em lái xe ra ngoài phải cẩn thận đấy, trong nước quá nhiều ô tô, tình hình đường sá rất phức tạp”.

“Yên tâm đi, sau đợt đi trượt tuyết lần trước, lâu lắm em không lái xe đi xa rồi. Em đang ôn thi, cũng không có thời gian đi chơi”.

“Cũng vẫn phải đi đâu đó, ở bên nhà đã sang xuân rồi, đừng cứ giam mình mãi ở nhà. À, hôm qua anh bị ông Tiêu rửa ột trận đã đời. Ông ấy nấu cơm, bảo anh làm phụ tá, đập trứng hộ ông ấy, anh cầm hai quả trứng đập vào nhau, chảy toang ra đất”.

Ông Tiêu mà Kỳ Gia Tuấn nói là Tiêu Cường, là bạn học của Kỳ Gia Ngọc - chị gái anh, trước đây đã từng thuê nhà cùng với họ ở Melbourne, hiện tại là ông chủ kiêm bạn cùng thuê nhà với anh. Nhâm Nhiễm cười khúc khích, “không ngờ lại mất mặt như vậy, em thật sự chào thua cậu thiếu gia không biết động gì đến việc nhà như anh”.

Đương nhiên là Kỳ Gia Tuấn không để tâm đến lời trêu chọc của cô, “lão Tiêu đã khen không ngớt lời cuốn hướng dẫn nấu các món ăn đơn giản mà em gửi đến, nói rất thực dụng”.

“Dĩ nhiên rồi”, cô cười đắc ý, dặn dò anh: “Nhớ thường xuyên gọi điện thoại cho cô Triệu nhé, cho dù cô ấy giận anh, cũng là vì lo cho anh, đừng đối với cô ấy nhé”.

6. Chương 06

Chương 6

Tất máy đi, Nhâm Nhiễm lại đành phải đi giày vào, cô cau mày để ngón chân làm quen một chút, chuẩn bị quay vào hội sở, tuy nhiên vừa vòng qua hàng rào cây xanh liền sững người, Trần Hoa đang ngồi trên chiếc ghế dài phía bên này hàng rào hút thuốc, cô cất tiếng chào chuẩn bị đi qua, Trần Hoa liền lên tiếng: “Nhâm Nhiễm, ngồi với anh một lát”.

”Sắp đến thời gian biểu diễn và khâu khách hàng rút thưởng rồi..Nhâm Nhiễm dừng lại, biết rõ cái gọi là phần thưởng mặc dù nặng ký, các tiết mục biểu diễn cũng gọi là hấp dẫn, nhưng không đủ để thu hút Trần Hoa vào xem nên đành phải ngồi xuống.

“Nghe nói gần đây em không tiếp nhận khách hàng mới, chuyển giao toàn bộ cho đồng nghiệp rồi à”.

Năm ngoái, vì một nguyên nhân không rõ ràng mà Nhâm Nhiễm bị điều từ phòng quản lý vốn ngân hàng đang làm rất hiệu quả sang phòng đầu tư cá nhân, có sức ép nghiệp vụ rất nặng. Trần Hoa liền âm thầm thông qua người khác giới thiệu khách hàng cho cô, mặc dù không có khách hàng nào nói thẳng ra trước mặt cô, nhưng đương nhiên là cô biết hết mọi chuyện, cô ngần ngừ một lát, nói: “Cảm ơn tổng giám đốc Trần đã quan tâm. Em đã nộp đơn lên ngân hàng xin chuyển công tác sang chi nhánh ở Thâm Quyển rồi, chính vì thế sẽ chuyển giao toàn bộ nguồn khách hàng đang nắm trong tay cho đồng nghiệp”.

“Là vì anh nên em muốn rời Bắc Kinh ư?”

“Không phải”. Cô lắc đầu, “em đã sắp xếp lại kế hoạch, vẫn chuẩn bị phát triển theo hướng ngân hàng đầu tư. ”ề Thâm Quyển làm, có thể đăng ký học MBA tại chức của trường đại học Hồng Kông, cuối tuần sang bên đó học, khá thích hợp với em”.

“Làm ở ngân hàng đầu tư sẽ phải đi công tác, du lịch trên không trung diễn ra như cơm bữa, em có chắc là em chịu được hay không?”

“Có thể em sẽ khắc phục được”.

Trần Hoa im lặng.

Anh ra đây hút thuốc, nghe thấy tiếng Nhâm Nhiễm bên đầu kia hàng rào, bèn ngồi xuống. Dĩ nhiên, đây không phải là lần đầu tiên anh nghe thấy Nhâm Nhiễm nói chuyện qua điện thoại với Kỳ Gia Tuấn.

Từ đầu đến cuối đúng là họ không nói câu gì mờ ám, thực sự giống như bạn thân, như anh em, nhưng nói qua nói lại như vậy, thể hiện rõ cảm giác thoải mái, thân mật.

Hiện tại anh chỉ có thể đứng ngoài lắng nghe cuộc sống của Nhâm Nhiễm bằng hình thức này, trong lòng không khỏi hẫng hụt. Còn Nhâm Nhiễm nói về kế hoạch của cô một cách thản nhiên như vậy, rõ ràng là cô muốn tránh xa anh hơn.

Lúc này dây đèn ở bên sân hội sở đột nhiên bật sáng, mọi người từ trong phòng ulla ra, Nhâm Nhiễm giải thích: “Ngân hàng ời nghệ sĩ người Pháp biểu diễn điệu múa hiện đại có pháo phụt[1], nghe nói là rất hấp dẫn”.

[1] Loại pháo khi bật ra sẽ phun ra các tia sáng với nhiều màu sắc khác nhau.

Sân khấu được dựng tạm thời ở phía đối diện với hội sở bắt đầu nổi nhạc, ánh đèn sân khấu lấp lánh, rực rỡ. Hai diễn viên một nam một nữ bước lên sân khấu, họ đều mặc bộ trang phục trắng toát bó sát người, sau lưng đeo một đôi cánh lớn, được từ từ nâng lên nhờ dây thép, hoàn thành các động tác múa với độ khó cao trên không trung, đồng thời không ngừng bật mở các loại pháo phủ với đủ màu sắc. Giữa màn sáng lung linh, rực rỡ, thân hình mềm dẻo của hai người nhẹ nhàng lướt trên sân khấu, đầu bên kia sân liên tục vọng lên các tràng pháo tay, reo hò.

“Bốn năm trước, bên dòng sông Yarra[2], anh đã được xem buổi biểu diễn tương tự thế này”.

[2] Dòng sông Yarra chảy qua thành phố Melbourne của Australia.

Giọng nói trầm ấm của Trần Hoa vẫn như bình thường, một lúc lâu sau Trần Hoa mới trở về với thực tại, cô nhìn Trần Hoa, dường như không tin lắm khi nghe thấy cái tên của con sông đó ở Australia được thốt ra từ miệng anh.

“Anh đã từng sang Melbourne?”

Trần Hoa phả khói thuốc ra, lấy tay gạt tàn thuốc, quay đầu lại, lặng lẽ đón nhận ánh mắt của cô, “ừ”.

Bốn năm về trước, bên dòng sông Yarra.

Một số hình ảnh về cuộc sống đã thoáng hiện trong đầu Nhâm Nhiễm. Lúc đó cô đang ở gần một khách sạn ở đó, vô tình nhìn vào gương chiếu hậu của xe, trong tầm mắt xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Trong hơn ba năm du học ở Australia, không chỉ một lần giữa dòng người nơi đất khách quê người Nhâm Nhiễm nhìn thấy bóng dáng của Kỳ Gia Thông. Thậm chí cô đã từng đuổi theo một người ở ga tàu, sau khi đối phương ngoái đầu lại, lại đành phải vội vàng xin lỗi.

Cô nhìn chăm chú vào gương chiếu hậu trong xe, không dám chớp mắt, chỉ sợ trong tích tắc, một hình ảnh mơ hồ sẽ biến mất. Tuy nhiên cô bắt ép mình ngoái đầu lại, sau lưng lại là những người đi bộ với bước chân nhàn nhã, không có điều gì bất thường.

Vậy thì ít nhất là trong lần đó, cô đã nhìn thấy đúng là anh thật.

Anh lặng lẽ xuất hiện, sau đó biến mất mà không nói lời nào.

Bao câu hỏi hiện lên trong đầu, cô há miệng ra, nhưng không có cách nào để hỏi tại sao. Có cần phải hỏi nữa không? Anh đã nhìn thấy cô và Kỳ Gia Tuấn đi chơi, cô bế bé Kỳ Bá Ngạn - con trai của Kỳ Gia Tuấn khi đó mới chín tháng tuổi. Người đàn ông vốn luôn luôn kiêu căng tự phụ này đã lựa chọn bỏ đi mà không hỏi han gì.

Một cảm giác mệt mỏi bỗng nhiên ập tới, trong tích tắc, cô chỉ cảm thấy mình như đang phải gánh một gánh nặng vô hình, bị đè đến nỗi không thể thở được, đôi chân đau đớn gần như phần nào mất đi cảm giác.

Trần Hoa đã biết rõ từ lâu, câu nói thẳng thắn này của anh, sẽ chỉ đẩy Nhâm Nhiễm ra xa hơn. Có một số sự hiểu lầm không thể vừa giải thích là xóa được đi ngay, hướng chỉ, sự trôi qua của quãng thời gian sau đó đã làm thay đổi cả hai người.

“Anh xin lỗi, Nhâm Nhiễm”.

Cô khẽ mỉm cười: “Chuyện đã qua rồi”.

“Đối với anh không bao giờ có cái gọi là đã qua”.

Cô đứng dậy, lúc này đây nữ diễn viên múa treo lơ lửng trên không trung của sân khấu đang xoay tròn với nam diễn viên, đôi cánh sau lưng phun ra pháo phụt, cột sáng màu bạc như thác nước rực rỡ chảy xuống, khiến xung quanh sáng rực như ban ngày. Trong chốc lát, cô thấy mắt mình hoa lên, người hơi loạng choạng, Trần Hoa liền đứng dậy ngay, đưa tay đỡ lấy cô.

“Cảm ơn tổng giám đốc Trần”. Cô trấn tĩnh lại, để mình đứng cho vững, định giằng ra khỏi tay anh, “rõ ràng là biết buổi chiều dài ngày hôm nay phải đứng rất lâu mà còn đi đôi giày mới không vừa chân này, đúng là dở hơi quá. Em vào trước đây”.

Tuy nhiên Trần Hoa không buông cô ra.

“Bốn năm trước, sự nghiệp của anh vừa mới quay trở lại quỹ đạo, vẫn còn tiềm ẩn rất nhiều điều rủi ro không thể dự báo, thậm chí anh không thể dùng tên cũ của mình để lộ diện một cách công khai. Sau khi biết em ở Melbourne, anh muốn sang thăm em”.

“Và thế là anh đã nhìn thấy, đưa ra kết luận và ra về”.

“Thành phố đó nhìn có vẻ rất yên tĩnh, là một nơi rất thích hợp để sinh sống, nhìn em có vẻ rất hạnh phúc, anh nghĩ anh không có quyền gì để làm phiền đến em”.

Nhâm Nhiễm cười không thành tiếng, rút mạnh tay lại, lùi ra sau một bước, nghiêng đầu nhìn anh, “Em nên khen ngợi vì anh đã âm thầm ra đi, hy sinh một cách vô tư cho hạnh phúc của em ư?”

“Anh đã biết từ lâu, lời giải thích này không còn ý nghĩa gì với em nữa”.

“Cũng không phải không có ý nghĩa gì”. Giọng cô rất nhỏ nhưng rõ ràng, “ít nhất nó đã chứng thực được cho lời dự đoán của em: anh thực sự không yêu em, cũng chưa bao giờ hiểu tình yêu của em đối với anh”.

“Sở dĩ anh không giải thích ngay sau khi gặp được em là vì không muốn em rút ra kết luận như vậy”. Lần đầu tiên giọng Trần Hoa tỏ ý khẩn cầu.

“Không sao cả, sau khi trưởng thành ngoảnh đầu nhìn lại, thực ra em cũng không hiểu mình lắm, chỉ khi ở độ tuổi đó, trong hoàn cảnh đó mới có thể cuồng si đến mức đó”. Nhâm Nhiễm nói với giọng rất hờ hững.

Lúc này, nhạc trên sân khấu đã dừng lại giữa những chùm sáng rực rỡ, diễn viên làm động tác chào khán giả trên không trung, đồng thời từ từ hạ xuống. Có quang cảnh sáng rực làm nền phía sau lưng, nụ cười trên môi Nhâm Nhiễm trở nên hư vô, yếu ớt, đợi đến khi tiếng vỗ tay ở bên kia sân khấu dừng lại, các chùm sáng tắt dần, Trần Hoa mới nói tiếp.

“Năm ngoái gia tộc họ Kỳ xuất hiện khủng hoảng, nói thật là, nếu không cho rằng cuộc sống của em sẽ bị ảnh hưởng, cho dù mẹ anh năn nỉ anh thế nào, anh cũng sẽ chỉ sắp đặt cho anh Bang gửi cho họ một khoản

tiền mà không đích thân sang đó. Nhìn thấy em từ Hồng Kông về, anh mới biết mình đã phạm một sai lầm ngu xuẩn”.

“Đối với anh, chắc là rất hiếm khi thừa nhận sai lầm đúng không. Nhưng anh cũng không cần phải tự trách mình nữa. Xét ở một mức độ nào đó, em cảm thấy nhận tiền để bị đánh bật, cũng là một cách khá hay để nói lời chia tay, cách chấm dứt tình cảm như thế rất ổn, mọi người đều được giải thoát một cách triệt để”.

“Chính vì thế, trong mắt em, anh chỉ là một động vật máu lạnh dùng tiền để xua đuổi tình cảm ngày xưa thôi”.

“Hiện tại em sẽ không tùy tiện đưa ra những lời phán đoán giá trị mang màu sắc tình cảm đối với người khác như thế nữa”. Nhâm Nhiễm quay mặt đi, nhún vai, “Thôi, anh đều giải thích rõ ràng rồi, cảm ơn anh”.

Tiếng mọi người ở đầu bên kia sân khấu đã yên tĩnh trở lại, tiếp theo có tiếng đàn piano độc tấu vọng sang.

“Anh đã dành rất nhiều thời gian để nghĩ về em, nghĩ rất cụ thể những chuyện mà anh đã trải qua có được coi là tình yêu hay không, nguyên nhân gì khiến chúng ta không có cách nào để đến với nhau. Chắc chắn em sẽ mãi mãi không bao giờ hiểu trạng thái suy nghĩ linh tinh đó là như thế nào”. Không đợi Trần Hoa nói tiếp, Nhâm Nhiễm liền cười không thành tiếng, “Nói thật với anh nhé, trạng thái đó rất đáng sợ, khiến người ta nghi ngờ tất cả, mất lòng tin thực sự đối với mình. Em rất may mắn vì đã nghĩ đến phát chán rồi, bỏ cuộc rồi. Nếu lời giải thích của anh đến sớm hơn hai năm thì chắc là em sẽ cảm động, tưởng rằng lại một lần được trải qua kỳ tích. Nhưng hôm nay sau khi nghe xong, em không còn có cảm giác gì nữa”.

“Em có thể nghi ngờ anh. Không đòi hỏi một lời giải thích, quay người bỏ đi, thực sự không giống với việc mà một người đàn ông yêu em đáng lẽ phải làm”. Trần Hoa nhìn về sân khấu phía xa, “Sai lầm lớn nhất của anh là tưởng rằng quá hiểu em, điểm này em nói rất đúng, thực ra là anh chỉ hưởng thụ tình yêu của em, chưa bao giờ thử tìm hiểu tình cảm của em. Anh luôn nhớ về em, Nhâm Nhiễm, chưa bao giờ nguôi ngoai cả”.

Giọng nói trầm ấm của anh tựa như giai điệu nước chảy mây trôi của đàn piano, lọt từng chữ vào tai Nhâm Nhiễm, nhưng cô chỉ có cảm giác bất lực. Sau khi trùng phùng, người đàn ông này đã nói yêu cô không chỉ một lần, thậm chí anh còn cầu hôn, nhưng chưa lần nào thẳng thắn như ngày hôm nay. Cô không có lý do gì để không tin vào lòng chân thành của anh, nhưng điều duy nhất khiến cô phải than thở, là cảm thấy sự an bài của số phận mãi mãi khó lường so với những gì mà con người tưởng tượng.

“Hãy cho anh một cơ hội, chúng mình thử bắt đầu lại từ đầu xem”.

Nhâm Nhiễm lắc đầu, “Đêm giao thừa đó, em nghĩ em đã nói rõ với anh rồi, chúng ta chia tay rồi, chúng ta không thể quay trở lại ngày xưa được nữa. Không có gì có thể bắt đầu lại từ đầu. Lời giải thích này vẫn không thể thay đổi được điều gì”.

“Em có yêu Kỳ Gia Tuấn không?”

“Điều này không có liên quan gì đến anh”. Giọng Nhâm Nhiễm tỏ vẻ cảnh giác, “Tổng giám đốc Trần, mong anh đừng nhúng tay vào cuộc sống của anh ấy”.

Trần Hoa liền cười, kèm theo một vẻ chán nản, “Từ trước đến nay điều mà anh quan tâm luôn là cuộc sống của em”.

“Phương thức quan tâm của anh đối với em từ trước đến nay đều là đưa ra quyết định thay em ư? Quyết định đưa em đi Quảng Châu, quyết định em nên theo ba em về nhà, quyết định em và anh Tuấn đến với nhau nhìn sẽ hạnh phúc hơn, đến bây giờ lại quyết định cho em một cơ hội để làm lại từ đầu...” Nhâm Nhiễm cũng cười, “Xin lỗi, tổng giám đốc Trần, chúng ta đều là người lớn cả rồi, em muốn tự mình quyết định cuộc sống của mình hơn”.

“Cuối cùng cái ngày mà anh chờ đợi đã đến”. Trần Hoa nhìn cô chăm chú, nụ cười trên môi mang theo một vẻ dịu dàng, “Cô gái nhỏ mà anh yêu đó đã trưởng thành rồi, nói với anh rằng: hê, chú ơi, đừng đến làm phiền cháu nữa”.

Nhâm Nhiễm hơi sững người.

Cô không thể ngờ rằng, Trần Hoa vẫn nhớ câu nói mang vẻ ngây thơ, kiêu căng của cô năm xưa khi cô còn là thiếu nữ.

Hồi đó, anh tên là Kỳ Gia Thông. Cô mới 18 tuổi, vừa đem lòng yêu anh, còn anh đang bị rơi vào một vụ rắc rối trong chuyện làm ăn, chuẩn bị vội vã đi xa. Anh lái xe chở cô vượt qua thành phố, từ vùng Giang Nam đến vùng Giang Bắc, phía trước là ánh đèn trải dài, xe cộ như mắc cửi, một vầng trăng tròn màu vàng chanh đang treo lơ lửng trên bầu trời, dưới màn đêm, dòng sông âm thầm chảy xiết.

Tất cả những cảnh tượng bình thường, đều được mang theo dải màu sắc khác thường. Cô nhìn một cách say mê, tưởng rằng đã nhìn thấy số phận của mình - nhấp nhô bằng phẳng, tràn đầy những tình cảm dữ dội và những kỳ tích không thể đoán trước.

Cô không biết, tình yêu xảy ra bất ngờ, không có nguyên do, không quan tâm đến lí lẽ đó, có bao nhiêu điều xuất phát từ sự ngưỡng mộ đối với người đàn ông xa lạ bí ẩn, có bao nhiêu điều xuất phát từ sự rối bời của mình sau khi cuộc sống đột ngột sụp đổ, tan vỡ. Cách một khoảng cách dài về thời gian, dường như cô đã nhìn thấy cô gái không biết thế nào là trời cao đất dày năm xưa đó đưa ra cuộc thách thức đầu tiên với người đàn ông cô yêu. Bất giác, đôi mắt cô trở nên nhật nhòa.

“Nhâm Nhiễm, trong chuyện tình cảm này, kể từ khi em quyết định yêu anh, anh đã không phải là người đưa ra quyết định đó nữa. Chỉ có điều, khi anh nhận ra được điều này cũng đã hơi muộn rồi”.

Người đàn ông đứng trước mặt cô này, chiếc bóng cao lớn trùm xuống cô, giọng nói trầm ấm tấn công cô. Cô nhìn anh qua hàng nước mắt, nụ cười đó trước đây cũng thỉnh thoảng hiện trên môi anh, thoáng qua rồi tắt ngấm. Mỗi khi anh cười như vậy, cô tưởng rằng cô đã có được tất cả mọi cái của anh, tất cả những điều nghi ngờ đều được gác sang một bên.

Chỉ có điều niềm tin ngây thơ đó, đã không còn tồn tại nữa. Người đàn ông thẳng thắn thừa nhận yêu cô này vẫn toát lên một cảm giác nguy hiểm, đã từng khiến cô say mê vô cớ, hiện tại lại khiến cô cảm thấy ảo não. Cô cố gắng vá lại ổn thỏa cuộc sống của mình, sắp xếp lại chuyện tình cảm, lên kế hoạch cho tương lai, những tình cảm xa xỉ đó, hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch của cô.

Lúc này đây, chiếc điện thoại di động đặt trong túi của cô đã đổ chuông, cô trấn tĩnh lại, lấy ra nghe, đáp ngắn gọn một câu: “”Vâng, em vào ngay đây””.

Cô tắt máy, nhìn thẳng vào Trần Hoa: “Tổng giám đốc Trần, có lúc thực sự em đã nghĩ, nếu có cơ hội lựa chọn lại, em sẽ sống thế nào. Kết luận mà em rút ra là, em không cần cơ hội đó. Cho dù đã từng phạm sai lầm hay đã từng yêu hết mình, em đều không hối hận, nhưng điều này không có nghĩa rằng em muốn được trải qua một lần nữa”. Ánh mắt cô lướt qua mặt anh, quay đầu, “Xin lỗi vì không tiếp anh được, em vào trước đây”.

7. Chương 07

Chương 7

Nhâm Nhiễm vội vàng bỏ đi, Trần Hoa vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng cô một hồi lâu.

Năm xưa sau khi từ Australia trở về, anh bắt đầu lại công việc từ đầu, mức độ say sưa với công việc đó, thậm chí đã khiến cho trợ lý Bang - người đã theo anh nhiều năm và rất hiểu phong cách làm việc của anh thấy lo. Vụ án bỏ trốn của Dự Lương Hồng liên lụy đến anh ngày trước do kẻ chủ mưu bốc hơi, cuối cùng được kết thúc bằng việc xử phạt tuyên án các lãnh đạo của mấy công ty chứng khoán khác. Năm xưa anh đã kiên quyết từ bỏ để không bị cuốn vào cuộc tranh giành bị đóng băng tài sản, xét trên phương diện nào đó, cũng được coi là lấy lùi làm tiến, đưa ra sự lựa chọn sáng suốt nhất. Chu Huấn Lương - chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn nợ ở Thâm Quyển, người vốn rất có tiếng vì chuyên sử dụng các thủ đoạn ghê gớm, người đã từng tung tin sẽ cho anh một trận trời rơi, mãi mãi không bao giờ ngóc đầu lên được, nhưng cũng không kịp nhìn thấy anh vươn mình trời dậy sau khi thất thế và giao tranh cùng anh. Chỉ một năm sau khi Trần Hoa thay tên đổi họ, vì dính líu đến một vụ án kinh tế gây ảnh hưởng lớn mà Chu Huấn Lương đã phải đi con đường cũ của Dự Lương Hồng, chỉ trong một đêm hoảng hốt bỏ chạy, sang đến Hồng Kông vẫn bị khởi tố, bị dẫn độ về để xử.

Mọi mối đe dọa trực tiếp dường như đều đã được xóa hết, nhưng Trần Hoa vẫn không thay đổi phong cách ít tiếp xúc, sống kín đáo của mình, anh từ chối mọi cơ hội xuất đầu lộ diện, khép mình, mở rộng một cách thận trọng và kín đáo, quy mô của công ty anh mỗi ngày một lớn, chính thức rời trụ sở về khu CBD ở Bắc Kinh. Sự lên voi xuống chó, biến hóa khôn lường này dường như là một hình ảnh thu nhỏ nào đó tong thời đại cải cách mở cửa.

Mùa xuân ở Bắc Kinh, trong không khí tràn ngập gió và cát, bốn bề xung quanh chỉ nhìn thấy lờ mờ, không phải là mùa khiến người ta vui vẻ. Trong thời gian này, Hạ Tịnh Nghi đã bước vào cuộc sống của Trần Hoa.

Lần đầu tiên gặp Hạ Tịnh Nghi là ở trong một bữa ăn. Chủ bữa tiệc là một người quen cũ của Trần Hoa khi anh phát hành chứng khoán riêng lẻ[1], không tiện từ chối. Chỉ có điều anh hiếm khi tham gia những buổi xã giao đó, cho dù bầu không khí sôi động đến đâu, anh cũng vẫn thấy có gì lạc lõng.

[1] Phát hành riêng lẻ (Private Placement): Là việc công ty phát hành chào bán chứng khoán của mình trong phạm vi một số người nhất định (thông thường là cho các nhà đầu tư có tổ chức có ý định nắm giữ chứng khoán một cách lâu dài) như công ty bảo hiểm, quỹ hưu trí... với những điều kiện hạn chế chứ không phát hành rộng rãi ra công chúng.

Hạ Tịnh Nghi là thư ký của người chủ bữa tiệc. Ông Hồng - sếp của cô tầm hơn 40 tuổi, năm xưa cũng đã từng lăn lộn trên thị trường tương lai[2], sau đó lại chuyển sang đầu tư trong lĩnh vực truyền thông, nắm trong tay nguồn tài sản lớn, rất phong độ, nói một cách rất đặc ý rằng: “Nghe nói ông Diêu nửa mù chữ đó đã tìm một thạc sĩ tốt nghiệp ở nước ngoài về làm thư ký, đúng là thiếu cái gì bổ sung cái đó. Cô thư ký này của tôi học đại học đến năm thứ tư, chưa lấy được bằng đã bỏ học rồi. Có quan trọng gì đâu, xinh đẹp là được rồi”.

[2] Thị trường tương lai (Futures Market): Là thị trường giao dịch hàng hóa nơi mà các hợp đồng tương lai với mục đích cung cấp ngũ cốc, thực phẩm, và các kim loại quý hiếm được mua và bán. Hoạt động đầu tư trên thị trường tương lai nhằm bảo vệ các bên tham gia giao dịch trong điều kiện bất lợi hoặc biến động về giá. Thị trường tương lai của Mỹ bao gồm trái phiếu Kho bạc, các khoản thuê mua được bảo đảm của Chính phủ, vì vậy tạo điều kiện cho đầu cơ về tỷ lệ lãi suất trong tương lai.

Anh đã chú ý đến cô, dĩ nhiên không phải vì nhan sắc quyến rũ đó của cô.

Mảnh đất Bắc Kinh này là nơi hội tụ của bao chàng trai cô gái đến từ các vùng miền trên cả nước, xuất thân của họ không giống nhau, sự từng trải không giống nhau, nhưng đều có chung một giấc mơ, muốn nắm bắt mọi cơ hội bay qua trước mắt mình, nhan sắc rung động lòng người, tài năng và dã tâm trắng trợn thì giống nhau, đâu đâu cũng thấy.

So với mọi người, Hạ Tịnh Nghi với ánh mắt cảnh giác, dáng vẻ căng thẳng, gượng gạo lại không hề nổi bật. Cô ngồi như tượng gỗ ở một bên, phản ứng khá chậm chạp trước những câu chuyện đùa dung tục của đám đàn ông trong bữa tiệc, trên môi nở một nụ cười cho phải phép, thực sự rất hợp với cách định nghĩa về thư ký lọ hoa không có đầu óc gì.

Rượu đã ngà ngà say, người đàn ông ngồi bên cạnh cô dò dẫm chân tay, cô liền đứng bật ngay dậy - một sự phản ứng nằm ngoài sự dự đoán của mọi người, rồi lao ra cửa, đâm sầm vào Trần Hoa đang chuẩn bị ra ngoài gọi điện thoại.

Có người liền reu: “Ông Hồng, cô thư ký này của ông xinh thì có xinh, nhưng sống như con nhím vậy, người ta chỉ đùa một chút, việc gì phải phản ứng dữ dội như gái mất trinh như vậy”.

Không đợi ông Hồng lên tiếng trách, Trần Hoa đã giải vây cho cô, từ trước đến nay anh rất ít nói, thỉnh thoảng lên tiếng, không ai còn dám đùa cợt nữa.

Sau đó một hôm, Hạ Tịnh Nghi đã tìm đến công ty của Trần Hoa.

Cô gái bỏ học giữa chừng, nước mắt ngân ngấn đậm sầm vào anh, ánh mắt hốt hoảng chứa đầy tâm sự dớ - đường như thế đã đủ rồi.

Anh chưa bao giờ kỳ vọng dùng một cô gái khác để thay thế Nhâm Nhiễm. Trong trái tim anh, không ai có thể thay thế được cô. Anh đã chấp nhận Hạ Tịnh Nghi, còn về những vấn đề như cô đã trải qua những chuyện gì, vì lý do gì mà cô lại không xù lông lên nữa mà tìm cách tiếp cận với anh, thể hiện sự lắng lơ để mê hoặc anh, anh đều không quan tâm.

Công việc của anh vẫn rất bận rộn, sự nghiệp được mở rộng với một tốc độ chưa từng có, không tránh khỏi việc phải đối mặt với càng ngày càng nhiều sự lựa chọn và sức ép đưa ra quyết sách, nhưng anh biết rất rõ, vấn đề của anh không bắt nguồn từ đây. Hàng ngày nửa đêm tỉnh giấc vì mất ngủ, anh không thích nằm trên giường trần trọc, thường là anh đều trở dậy rót một cốc rượu, những hôm thời tiết đẹp sẽ đứng trên ban công để uống một mình. Nhìn xuống thành phố dưới chân đang say sưa giấc nồng, anh không thể không nghĩ rằng, đối với anh, cuộc sống kiểu này vốn không có vấn đề gì. Kể từ khi còn là vị thành niên, anh đã sống một mình, đối với anh, cô đơn đã trở thành một thói quen từ lâu, một trạng thái sinh tồn, chưa bao giờ gây ra vấn đề gì.

Tuy nhiên Nhâm Nhiễm đã làm thay đổi tất cả.

Sau khi cô bước vào trái tim anh, anh đã quen với việc có được cô, và tình yêu của cô. Mãi cho đến khi sang Australia nhìn thấy cô ở bên Kỳ Gia Tuấn, dần dần anh mới ý thức được rằng, cuộc sống của anh xuất hiện một lỗ hổng không thể lấp đầy.

Công việc không thể chiếm hết tâm trí và thể xác của anh như trước kia nữa, cảm giác cô đơn dường như đã mọc lên những chiếc răng nhỏ, cắt đứt, dày vò anh trong đêm khuya, anh cần phải thử nghiệm một khả năng mới.

Mấy năm qua, Hạ Tịnh Nghi không phải là cô gái duy nhất có ý đồ tiếp cận anh. Cuộc đời trầm bổng và sự tôi luyện của năm tháng đã khiến phong độ của anh trở nên chừng chạc, chín chắn theo tuổi tác, khiến người ta phải khâm phục. Trước Hạ Tịnh Nghi, có cô gái ngưỡng mộ anh, thể hiện thiết tha hơn, trong sáng hơn, nhưng vẫn không thể gợi được cảm xúc gì trong anh.

Ít nhiều ở Hạ Tịnh Nghi có thể tìm thấy dấu vết của những ký ức cũ nào đó, hình bóng của một người nào đó, Trần Hoa không né tránh sự giống nhau này, mà lại thừa nhận với mình rằng, đây là điều kiện tiên đề để anh chấp nhận cô. Khuôn mặt xinh đẹp, cơ thể trẻ trung, làn da mềm mại đó, đã gắng hết sức mình để tạo niềm vui cho anh. Tuy nhiên, tất cả không có gì thay đổi.

Nửa đêm, Hạ Tịnh Nghi cuống quýt tìm sang phòng làm việc, anh đang uống rượu, ví tiền của anh đặt ở trước mặt. Anh không đợi cô lại gần, khua khua tay, đầu cũng không ngoái lại, bảo cô quay về phòng ngủ.

Sau đó, anh đã mua nhà cho cô, thỉnh thoảng đến chỗ cô, nửa đêm lái xe về, rất ít hôm ngủ ở lại.

Anh vẫn nhớ Nhâm Nhiễm, nhớ nhiều hơn rất nhiều so với sự dự đoán của anh. Thời gian trôi qua, những ngày tháng ở bên cô lại càng trở nên rõ nét hơn.

Sang đến đầu thu, mẹ anh, bà Trần Trâm Trâm gọi điện nói với anh rằng, Kỳ Gia Tuấn đã đưa một cậu con trai 21 tháng về nhà. Bà than thở rằng mình tuổi tác đã cao, sống một mình rất buồn, hòng nhắc nhở cậu con trai không bao giờ chịu nói chuyện, tâm sự với bà cũng nên nghĩ đến chuyện đại sự trăm năm, anh liền ngắt lời bà ngay vì không muốn nói đến chủ đề này.

Sau khi cúp máy, anh lại lấy ví tiền ra, nhìn vào một bản photo chứng minh thư trong đó, im lặng hồi lâu. Trong những đêm dài mất ngủ, anh đã ngắm nhìn vô số lần khuôn mặt thanh tú có nét gì đó ngây thơ của cô gái trong tấm ảnh, từ đầu đến cuối cô luôn đối mặt một cách thản nhiên với anh.

Đương nhiên, cho dù cô đưa ra sự lựa chọn nào, đều không nợ anh gì cả.

Còn anh thì lại nợ cô.

Thời điểm họ chia tay đúng là lúc anh đang rơi vào ngõ cụt không có lối thoát. Nhâm Nhiễm để lại bản photo chứng minh thư này và 200.000 NDT mà mẹ cô để lại cho cô trước lúc lâm chung.

Số tiền này đã giúp anh trải qua được những tháng ngày gian khó để bắt đầu lại từ đầu.

Trần Hoa quyết định trả tiền lại cho Nhâm Nhiễm.

Anh đã đến thành phố Z, trước hết là về thăm mẹ. Bà Trần Trâm Trâm đang hẹn một nhóm bạn về nhà mình chơi mạt chược, xem ra tinh thần cũng khá vui vẻ. Bà liền cho dừng cuộc chơi ngay và gọi anh vào ăn cơm, anh đã từ chối, ra hiệu cho bà tiếp tục chơi: “Con còn phải đi gặp một người bạn nữa, tối mẹ đừng đợi con về”.

Anh đi ra, không muốn đến biệt thự nhà họ Kỳ tìm Nhâm Nhiễm. Thậm chí anh còn nghi ngờ rằng mình đã có sự chuẩn bị đầy đủ về mặt tâm lý để đối mặt với Nhâm Nhiễm - người đã làm vợ người khác. Anh đến phía sau trường đại học Z, đang chuẩn bị hẹn Nhâm Thế Yến ra, nhờ ông chuyển tiền cho con gái ông, nhưng lại nhìn thấy có người ra vào ngôi nhà để không cửa nhà họ Nhâm đó. Kỳ Gia Tuấn đứng trong sân, chỉ huy họ sửa những chỗ hư hỏng.

Ánh nắng chiếu phía Tây chiếu qua đám cành lá rậm rạp của cây long não hắt lên người Kỳ Gia Tuấn, vẻ mặt anh chăm chú, khuôn mặt tuấn tú nhìn đã già dặn hơn rất nhiều.

Bất giác Trần Hoa lại nhớ lại lần gặp gỡ đầu tiên giữa họ.

Đó là năm anh tốt nghiệp đại học, anh đã bắt tay vào gây dựng sự nghiệp ình từ lâu, nhưng cha anh - ông Kỳ Hán Minh lại không hề hay biết, gọi anh về khu công nghiệp của nhà họ Kỳ, định giao cho anh một công việc, anh đã từ chối, hai người đi ra, đúng lúc gặp Kỳ Gia Tuấn, Kỳ Hán Minh đã giới thiệu về người anh em cùng cha khác mẹ chưa bao giờ gặp mặt này.

Mặc dù hồi đó anh mang họ Kỳ, nhưng chưa bao giờ anh hướng về họ Kỳ và tò mò về họ Kỳ, nên không để tâm gì đến anh chàng đẹp trai vẻ mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, phần nộ, bất an đó, mà chỉ lạnh lùng nói, anh là con trai một của mẹ anh, từ nhỏ đã không có anh chị em gì, sau này tốt nhất đừng hẹn gặp nhau cho đỡ ngượng ngùng.

Như cho dù đã từ bỏ họ Kỳ, coi khinh mối quan hệ về mặt huyết thống, nhưng vì sự tồn tại của Nhâm Nhiễm, bằng một phương thức kỳ diệu, số phận vẫn trói buộc cuộc sống của họ lại với nhau hoặc ít hoặc nhiều.

Cuộc sống của Nhâm Nhiễm và anh không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa - chính Kỳ Gia Tuấn chứ không phải một người đàn ông không có liên quan gì tới anh đã có được Nhâm Nhiễm, điều này khiến anh không thể yên lòng.

Năm xưa thậm chí anh không phải đưa ra bất kỳ lời hứa hẹn nào, Nhâm Nhiễm đã toàn tâm toàn ý lao về phía anh. Không biết từ bao giờ, anh đã coi tình yêu của cô là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Lần trước nhìn thấy họ ở Melbourne, anh còn có thể làm chủ được suy nghĩ của mình, thuyết phục mình chấp nhận thực tế, thờ ơ ra đi. Tuy nhiên, đứng ở phía đối diện với ngôi nhà mà Nhâm Nhiễm sống từ nhỏ, nhìn Kỳ Gia Tuấn đứng dưới cây long não mà Nhâm Nhiễm đã từng kể với anh, chỉ huy công việc với tư cách của chủ nhà, ánh nắng hắt qua kẽ lá, chiếu xuống người anh ta, nhìn anh ta chín chắn hơn trước rất nhiều.

Lần đầu tiên Trần Hoa cảm nhận được một sự ghen tị mà trước đây chưa bao giờ cảm nhận được: khác cốt và rõ rệt.

Anh không quay về nhà mẹ, mà tìm một khách sạn để ở. Mấy năm qua, lần đầu tiên anh uống say mềm trong một quán bar, không nhớ mình đã về phòng bằng cách nào.

Nửa đêm tỉnh giấc, anh lấy tay dò tìm điện thoại di động, gọi cho anh Bang, dặn dò anh sáng hôm sau đến thành phố Z, chuyển một khoản tiền cho Nhâm Nhiễm, anh Bang rụt rè hỏi số tiền cụ thể, anh ngừng một lát.

“2 triệu NDT. Không cần phải nói gì với cô ấy cả”.

Anh còn muốn cho Nhâm Nhiễm nhiều hơn thế rất nhiều, tuy nhiên mặc dù đang chìm trong cơn đau đầu sau cơn say, anh cũng biết rất rõ, anh đã không còn tư cách nào để cho cô nhiều hơn nữa, làm đảo lộn cuộc sống của cô.

Anh Bang hỏi lịch trình công việc ngày hôm sau, anh nói anh sẽ đi Thượng Hải, nhưng đến sáng sớm ngày hôm sau, tại sân bay anh đã thay đổi lại ý định và đi Bắc Hải. Anh đi tàu đến đảo Vi Châu trước, thời tiết tối sầm xuống, bão sắp đổ về, anh đáp chiếc thuyền cuối cùng của ngư dân quay trở về Song Bình. Mấy năm nay, Trần Hoa đều đến Song Bình ở mấy ngày vào dịp tết, nhưng đây là lần đầu tiên anh ở lại hòn đảo nhỏ này giữa lúc bão lớn hoành hành, bên ngoài ngôi nhà thấp lè lè gió bão gào thét, bốn bức vách của ngôi nhà đều có gió lọt vào, ánh đèn leo lét trên chiếc đèn dầu chập chờn trước gió có thể tắt bất cứ lúc nào. Anh đã trải qua một đêm không ngủ, ngày hôm sau sau khi gió bão ngừng thổi, anh liền đi theo một chiếc thuyền của ngư dân đi đánh cá ở vùng biển sâu, mấy ngày sau mới quay về Bắc Kinh.

Rất hiếm khi anh mất tích mà không nói với ai một lời nào như vậy, anh Bang sốt ruột đi tìm anh khắp nơi, nhìn thấy anh xuất hiện ở công ty với bộ râu bờm xờm, trên người toàn mùi tanh mặn của nước biển, sưng người một lát nhưng không dám hỏi gì.

Trần Hoa đón lấy chồng giấy tờ lớn mà thư ký chuyển cho, vừa lật ra xem, vừa lấy từ trong ngăn bàn ra hộp dao cạo râu tự động để cạo râu. Từ đó trở đi cuộc sống lại quay về với quỹ đạo vốn có của nó.

Tiếp theo đó, anh đã dành nhiều thời gian và công sức hơn cho công việc.

Hạ Tịnh Nghi làm cô bạn gái yên phận nhất, không bao giờ trách anh thoát ẩu thoát hiện, dành rất ít thời gian cho cô. Đương nhiên, không phải cô không đặt ra yêu cầu gì đối với anh, những yêu cầu đó thời gian đầu kèm theo một vẻ nũng nịu, đưa ra một cách vòng vo, ranh mãnh, toàn là về vật chất. Sau khi anh đáp ứng cho cô, cô liền đòi hỏi thẳng thắn hơn, nhiều hơn. Bất luận là muốn mua hàng hiệu, ngọc ngà, xe đẹp hay muốn học hành để nâng cao trình độ, anh đều không làm cô thất vọng.

Dĩ nhiên là anh biết Hạ Tịnh Nghi không yêu anh, nhưng anh hoàn toàn không để tâm đến điều đó. Anh đáp ứng yêu cầu của cô, đối với anh, cô khiến cho cuộc sống của anh được duy trì bình thường ở bề ngoài, cái mà anh cho cô, chính là lời khen thưởng đối với việc cô không quan tâm đến chuyện tình cảm, tận tâm ở bên anh nhưng lại không gây phiền hà cho anh.

Những người khác đều cảm thấy anh rất chiều bạn gái, nhưng rõ ràng Hạ Tịnh Nghi lại không nghĩ như vậy, nhìn cô lúc nào cũng tỏ ra bất an, dường như đang chờ một kết cục mà cô buộc phải chấp nhận.

Đầu năm thứ hai, cuối cùng cô đã đề nghị với anh rằng muốn vào công ty anh làm việc. Anh hơi bất ngờ, nói với cô rằng điều này đồng nghĩa với việc họ buộc phải chia tay, cô nhìn anh với vẻ căng thẳng, ngần ngừ một lát, vẫn gật đầu.

Anh qua hàng nước mắt, nụ cười đó trước đây cũng thỉnh thoảng hiện trên môi anh, thoáng qua rồi tắt ngấm. Mỗi khi anh cười như vậy, cô tưởng rằng cô đã có được tất cả mọi cái của anh, tất cả những điều nghĩ ngờ đều được gác sang một bên.

Chỉ có điều niềm tin ngây thơ đó, đã không còn tồn tại nữa. Người đàn ông thẳng thắn thừa nhận yêu cô này vẫn toát lên một cảm giác nguy hiểm, đã từng khiến cô say mê vô có, hiện tại lại khiến cô cảm thấy ảo

nào. Cô cố gắng vá lại ổn thỏa cuộc sống của mình, sắp xếp lại chuyện tình cảm, lên kế hoạch cho tương lai, những tình cảm xa xỉ đó, hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch của cô.

Lúc này đây, chiếc điện thoại di động đặt trong túi của cô đã đổ chuông, cô trấn tĩnh lại, lấy ra nghe, đáp ngắn gọn một câu: “”Vâng, em vào ngay đây”.

Cô tắt máy, nhìn thẳng vào Trần Hoa: “Tổng giám đốc Trần, có lúc thực sự em đã nghĩ, nếu có cơ hội lựa chọn lại, em sẽ sống thế nào. Kết luận mà em rút ra là, em không cần cơ hội đó. Cho dù đã từng phạm sai lầm hay đã từng yêu hết mình, em đều không hối hận, nhưng điều này không có nghĩa rằng em muốn được trải qua một lần nữa”. Ánh mắt cô lướt qua mặt anh, quay đầu, “Xin lỗi vì không tiếp anh được, em vào trước đây”.

8. Chương 08

Chương 8

Trần Hoa đã quay trở lại với cuộc sống chỉ có một mình, một mình sống trong ngôi biệt thự ở ngoại ô Bắc Kinh, anh không cảm thấy có gì khác biệt.

Sự phát triển của tập đoàn Úc Hâm không hề phô trương, nhưng lĩnh vực đầu tư đã mở rộng từ thị trường tư bản, bắt đầu sản sang các ngành thực phẩm, nắm bắt cổ phiếu của hai công ty đã niêm yết cổ phiếu trên thị trường, không ai có thể coi thường thực lực của họ. Lúc này đây, doanh nghiệp gia công xuất khẩu đồ da của ông Kỳ Hán Minh - cha anh đột nhiên bị rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Cũng giống như các doanh nghiệp tư nhân khác, vì gia tộc họ Kỳ gây dựng sự nghiệp, quản lý doanh nghiệp theo mô hình gia tộc nên mô hình quản lý này cũng gây ra hàng loạt vấn đề như kinh doanh bất ổn, tranh giành cổ quyền, kìm kẹp lẫn nhau. Sự qua đời đột ngột của chủ tịch hội đồng quản trị - cha ông Kỳ Hán Minh đã khiến cho các mối mâu thuẫn như vợ chồng bất hòa, anh em lục đục, chị em trở mặt với nhau... xảy ra cùng một lúc. Công ty một thời nhìn tưởng phát triển đã rơi vào hoàn cảnh khó khăn, khó có thể duy trì.

Từ trước đến nay anh không quan tâm gì đến sự vận hành của công ty nhà họ Kỳ, thậm chí không về dự lễ tang của ông nội, cũng rất hiếm khi liên lạc với người cha của mình là ông Kỳ Hán Minh, khi bà Trần Trâm Trâm gọi điện thoại đến cầu cứu khẩn cấp, anh cũng không quan tâm, chỉ nói rất thờ ơ rằng: “Cho người của công ty mang một bản báo cáo tài chính đến để con xem rồi tính sau”.

Bản báo cáo đó đã được chuyển đến tay anh với một tốc độ nhanh nhất, ngay sau đó ông Kỳ Hán Minh cũng gọi điện thoại đến. Lúc này anh mới biết mẹ anh không nói quá sự thật, tình hình thực sự nghiêm trọng, nếu anh không ra tay, nhà họ Kỳ sẽ phải đối mặt với sự phá sản.

Nhìn những dãy số đó, người đầu tiên mà anh nghĩ đến là Nhâm Nhiễm - cuộc sống của cô sẽ có ảnh hưởng gì, và còn đứa con của cô nữa?

Trần Hoa đến thành phố Z để gặp Kỳ Hán Minh và Kỳ Gia Tuấn, nhìn cha con họ đều tiều tụy. Kỳ Hán Minh thảo luận với anh khoản tiền mà công ty cần, từ đầu đến cuối Kỳ Gia Tuấn cúi đầu nhìn tập giấy tờ trong tay mà không nói câu nào.

Anh không tiện hỏi thẳng chuyện của Nhâm Nhiễm, tuy nhiên nằm ngoài sự dự đoán của anh, đột nhiên Nhâm Nhiễm đẩy cửa bước vào, cô đi cùng với một cô gái xinh đẹp trạc tuổi cô.

Nhìn thấy anh, Nhâm Nhiễm không tỏ ra sửng sốt, dường như đây không phải là một cuộc trùng phùng bất ngờ sau khi chia tay nhau đã lâu, cô chỉ liếc anh một cái, sau đó lên tiếng chào cha con Kỳ Hán Minh.

Từ cuộc đối thoại giữa họ, Trần Hoa ý thức ra một điều rằng, anh đã phạm phải một sai lầm kinh khủng.

Sau khi Nhâm Nhiễm gọi Kỳ Gia Tuấn ra khỏi phòng làm việc, anh hỏi Kỳ Hán Minh: “Cô gái ban nãy đi cùng Nhâm Nhiễm là ai vậy ba?”

Kỳ Hán Minh nhìn tập tài liệu trong tay với vẻ bất lực, “đó là Mẫn Nghi vợ của Gia Tuấn”.

“Họ đã lấy nhau bao lâu rồi?”

“Đã hai năm rồi, Mẫn Nghi là cô gái rất giỏi giang, hiện nay trong nhà may mà có nó, vừa phải chăm lo ẹ chồng, vừa phải chăm con”.

“Thế còn Nhâm Nhiễm thì sao?”

“Nhâm Nhiễm rất giỏi, sau khi đi du học về nước, vào làm việc trong một ngân hàng của nước ngoài ở Bắc Kinh, hiện tại sang Hồng Kông học, Gia Thông con ạ”. Ông Kỳ Hán Minh không còn tâm trạng nào để nói những chuyện linh tinh, liền quay về với chủ đề chính, gọi tên cũ của cậu con trai lớn, “Con cứ suy nghĩ thêm đi, nhà họ Kỳ sẽ không yêu cầu con phải rút tiền liên tục đâu, chỉ cần số vốn lưu động đủ để khôi phục lại hoạt động sản xuất là đã có thể vượt qua khó khăn trước mắt rồi”. Trần Hoa không thể ngồi thêm được nữa, “Con xin lỗi, con ra ngoài trước một lát”.

Kỳ Gia Tuấn đang đứng nói chuyện với Nhâm Nhiễm ở đầu kia hành lang, cô đang khuyên anh nhận tiền của cô.

“Về cơ bản toàn bộ là thu nhập đầu tư” - Cô đã giải thích như vậy với Kỳ Gia Tuấn về nguồn gốc của số tiền. Trần Hoa đứng sững nguyên một chỗ.

Còn chưa kịp kìm chế nỗi vui mừng cuồng nhiệt trong lòng, anh đã ý thức ra được rằng, số tiền mà anh bảo anh Bang trả, e rằng đã khiến Nhâm Nhiễm bị tổn thương quá lớn.

Cô đã gửi trọn niềm tin vào anh, anh chỉ để lại cho cô sự chia tay không kèm thêm lời giải thích nào, cô đã nhận khoản tiền đó, coi nó là một khoản thu nhập đầu tư, vậy thì làm sao cô còn có thể yêu anh nữa.

Anh lắng nghe cuộc nói chuyện giữa Nhâm Nhiễm và Kỳ Gia Tuấn. Giọng cô hơi khản, nhưng vô cùng dịu dàng và kiên định, phản đối sự né tránh của Kỳ Gia Tuấn, khích lệ anh lấy lại tính thần, cùng cô ra ngân hàng rút tiền, chia sẻ gánh nặng trong nhà.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng, cô gái ngây thơ đó đã trở nên lý trí, bình tĩnh như vậy.

Sau khi nhìn họ ra về, anh gọi điện thoại hỏi chuyến bay đi Hồng Kông, sau đó quay về phòng họp, đồng ý chuyển cho Kỳ Hán Minh số tiền mà ông cần, anh dặn dò anh Bang đến để làm thủ tục chuyển tiền rồi đi thẳng ra sân bay.

Nhâm Nhiễm đang ngồi ngủ gật trên một chiếc ghế gần cổng lên máy bay, sắc mặt cô nhợt nhạt, trên người đắp chiếc áo lê của Kỳ Gia Tuấn. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, thấy ngạc nhiên vì cô lại có thể ngủ say ở nơi ồn ào như thế này.

Chắc là cô đã quá mệt.

Ngoài việc thỉnh thoảng đi ra để nghe điện thoại, từ đầu đến cuối anh ngồi im không nhúc nhích. Thậm chí anh không nghiêng đầu nhìn cô, chỉ biết cô ngồi ở phía bên trái của anh, dường như đã đủ rồi.

Đã đến lần thông báo thứ hai lên máy bay, anh vỗ vào người cô, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, nét mặt anh vô cảm, cố gắng kìm chế không nắm tay cô, đi vào cổng lên máy bay trước.

Sau khi cùng đặt chân lên đất Hồng Kông, không nằm ngoài sự dự đoán của anh, Nhâm Nhiễm đã từ chối anh, đáp lại lời tỏ tình của anh bằng một câu rất không khách khí: So what.

Đúng vậy, thế rồi sẽ ra sao. Cô hoàn toàn có đủ lý do để bỏ qua những lời tỏ tình của anh.

Anh đã tìm hiểu tình hình của cô ở Hồng Kông trong khoảng thời gian ngắn nhất: công việc của cô, sắp của cô, thói quen sinh hoạt của cô...

Cô nói cô đã có bạn trai, anh không quan tâm. Anh không cho rằng một người bạn trai với thời gian quan hệ chưa dài lại có thể trở thành một rào cản, nhưng khi thực sự phải đối mặt với cô, anh không thể coi tất cả những chuyện đã xảy ra trong quá khứ là một lỗi lầm chỉ cần nói ra là có thể sửa được.

Sau khi cô đã từng yêu anh như vậy, anh không thể phán đoán được mình đã gây tổn thương gì cho cô.

Bất luận anh xuất hiện trước mặt cô trong hoàn cảnh nào, sự phản ứng của cô đều không gay gắt, không có oán hận, không có những lời chất vấn, chỉ có sự đề cao cảnh giác một cách bất lực.

Chính sự đề cao cảnh giác này, đã khiến Nhâm Nhiễm sau khi kết thúc công việc học hành ở Hồng Kông quay trở lại Bắc Kinh, vừa phát hiện ra anh đã sắp xếp chỗ ở cho cô, liền chuyển nhà đi ngay.

Anh còn chưa kịp tìm hiểu người bạn trai bí ẩn của cô là ai, người đó liền lặng lẽ biến mất khỏi cuộc sống của cô, ở bên cạnh cô, vẫn là Kỳ Gia Tuấn.

Cô không chịu có mối liên hệ mang tính chất cá nhân nào với anh, anh đành phải vất óc để sắp xếp được hợp tác với ngân hàng của Nhâm Nhiễm, hai người lại gặp nhau một lần nữa trên đảo Vi Châu, anh định đưa cô đến Song Bình bằng ca nô. Anh tin rằng, khi ở Song Bình, gần như ngày nào Nhâm Nhiễm cũng ngồi trên bờ nhìn mặt trời lặn và tàu đánh cá trở về, ở đó có thể gợi lại mọi ký ức của họ. Tuy nhiên, Nhâm Nhiễm đã chỉ trích gay gắt sự sắp đặt của anh “là cuộc trùng phùng bất hợp lý, là chuyến thăm lại chốn xưa không hợp thời, là những cảm giác lưu luyến kỷ niệm xưa vô cớ” và đã kiên quyết từ chối.

Lúc này đây anh mới biết, hai năm trước, họ còn có một lần đi lướt qua nhau.

Ngày thứ hai sau khi anh từ thành phố Z đến Song Bình, Nhâm Nhiễm đã nhận lấy số tiền 2 triệu NDT mà anh Bang chuyển, sau đó một mình đến Bắc Hải, bị giam chân trên đảo Vi Châu vì gặp bão.

Trong đêm mưa to bão lớn đó, họ chỉ cách nhau 10 hải lý. Sau khi bão tan, anh đi ra vùng biển sâu với tàu đánh cá để bắt cá, còn cô đã trải qua nỗi tuyệt vọng buồn thương cuối cùng, từ bỏ kế hoạch lên đảo, quay về Bắc Kinh, kể từ hôm đó, hạ quyết tâm không nhớ về kỷ niệm cũ nữa.

Là một cậu con trai ngoài giá thú không được lựa chọn gia đình để chào đời, Trần Hoa sống theo lối sống riêng của mình, anh lựa chọn nghề nghiệp, lựa chọn hướng đầu tư, không bao giờ quan tâm đến sự huyền bí của số phận mà không nắm được phương hướng. Nhưng giây phút đó, anh không thể không nghĩ, dường như kể từ ngày anh chào đời, đã có một số phận luôn đối đầu với anh.

Tuy nhiên, anh vẫn không có ý định khuất phục trước số phận.

Tiết mục biểu diễn trên sân khấu đã đổi sang thành vũ điệu Flamenco, giữa tiếng nhạc nhịp nhàng, vũ nữ Tây Ban Nha với thân hình gợi cảm, chiếc váy bông bành rực rỡ, khiến bầu không khí bên sân khấu lại một lần nữa nóng lên, càng làm cho góc đứng của Trần Hoa trở nên mờ ảo.

Anh lại ngồi xuống, châm điếu thuốc khác, trầm tư suy nghĩ.

Lần này, anh đã có thể nhìn thấy sóng gợn trong đáy mắt Nhâm Nhiễm.

Anh biết anh đã phá vỡ sự lạnh lùng của cô, nhưng điều này cũng chỉ đồng nghĩa với việc cô sẽ đối mặt với anh bằng tư thái đề phòng hơn.

Khi cô không còn tỏ ra si tình một cách vô điều kiện trước anh như ngày trước, với thái độ kiên quyết của cô và sự bảo vệ của cô đối với Kỳ Gia Tuấn, cơ hội của anh sẽ rất có hạn.

Trần Hoa nhìn đám khói thuốc đang từ từ tỏa ra, anh bắt đầu nghĩ đến Kỳ Gia Tuấn một cách bình tĩnh hơn, lý trí hơn. Thân phận của anh là đứa con ngoài giá thú khiến nhà họ Kỳ mất mặt, còn Kỳ Gia Tuấn là người thừa kế sáng giá của nhà họ Kỳ, ngay từ đầu khi biết được sự tồn tại của đối phương, họ đã không coi nhau là anh em, tình cảm giữa họ còn nhạt nhẽo hơn cả người qua đường.

Bất luận xét trên phương diện nào, anh chưa bao giờ coi Kỳ Gia Tuấn ra gì. Tuy nhiên, anh không thể không thừa nhận, ít nhất hiện nay trong lòng Nhâm Nhiễm, Kỳ Gia Tuấn chiếm một vị trí quan trọng. Không những anh ta đồng hành với cô trong cả thời thiếu niên, thiếu nữ, mà trong quá trình cô từ một cô bé ngây thơ, nhút nhát, sợ cô đơn trở thành một cô gái chín chắn, anh ta cũng luôn ở bên cô.

Sau khi gặp lại Nhâm Nhiễm, Trần Hoa đã tìm hiểu đôi chút về tình hình của Kỳ Gia Tuấn. Rõ ràng, mặc dù đã có được cậu con trai dễ thương, nhưng cuộc hôn nhân của Kỳ Gia Tuấn vẫn rất có vấn đề, anh ta và người vợ Mạc Mẫn Nghi đã sống ly thân với nhau. Chỉ có điều trong thời điểm nhà họ Kỳ phải đối mặt với sóng gió, anh ta không lấy đâu ra được số tiền để đáp ứng được điều kiện ly hôn mà nhà họ Mạc đưa ra, hơn nữa cha mẹ anh ta cũng kịch liệt phản đối việc họ ly hôn.

Không cần Nhâm Nhiễm phải cảnh cáo, anh cũng sẽ không nhúng tay vào cuộc sống của Kỳ Gia Tuấn, anh biết rất rõ, làm như thế sẽ chỉ phạm vào điều cấm kỵ của Nhâm Nhiễm, sẽ càng đẩy cô ra xa hơn.

Nếu Nhâm Nhiễm đã quyết định về Thâm Quyển làm việc, sang Hồng Kông học, chứ không phải sang Australia - mảnh đất Kỳ Gia Tuấn đang sống, vậy thì điều mà anh có thể làm là tiếp tục cố gắng.

Tuy nhiên, số phận lại một lần nữa thể hiện ra sự bất xác định của nó.

Chỉ cách một tuần, Trần Hoa đã nhận được điện thoại của ba Nhâm Nhiễm gọi từ thành phố z đến:

“Tổng giám đốc Trần, nhờ cậu tìm giúp hộ tôi Nhâm Nhiễm, tôi sợ con bé đã xảy ra chuyện gì đó”.

Sau lời giải thích của Nhâm Thế Yến, anh mới biết, sáng sớm hôm đó Kỳ Gia Tuấn bị tấn công bằng súng ở Melbourne và đã mất, Nhâm Thế Yến gọi điện thoại cho con gái thông báo chuyện này, cuộc nói chuyện qua điện thoại chưa kết thúc thì nghe thấy một tiếng va chạm lớn, sau đó mặc dù ông đã gọi rất nhiều lần nhưng đều không có người nhắc máy, ông đã gọi điện thoại cho tất cả người quen, bạn bè ở Bắc Kinh để nhờ giúp đỡ.

“Lúc chú gọi cho Nhâm Nhiễm, cô ấy có nói là đang ở đâu không?” Anh ra hiệu cho anh Bang quay đầu xe trở về thành phố.

“Lần đầu chú gọi điện thoại cho Nhâm Nhiễm, nó đang ở trên đường từ Thiên Tân về. Con bé đang lái xe, đương nhiên là chú không thể nói cho nó biết tin xấu này được. Sau khi dừng xe, nó đã gọi điện thoại cho chú, chú mới nói”.

Trần Hoa vội liên lạc với cơ quan giao thông để tìm hiểu, đồng thời bảo anh Bang lái xe đến đường cao tốc Tân Kinh Đường^[1] đi về hướng Thiên Tân.

[1] Là tuyến đường cao tốc nối liền ba điểm Thiên Tân, Bắc Kinh và Đường Cô.

Vừa nhận được tin anh liền phi vội đến hiện trường, đến nơi mới thấy thực sự kinh hoàng.

Từ trước đến nay tuyến đường cao tốc Tân Kinh Đường vẫn nổi tiếng vì đường hẹp, nhiều xe chờ hàng.

Chiếc xe ô tô loại nhỏ mà Nhâm Nhiễm lái đó đỗ ở dải đỗ xe khẩn cấp, bị một chiếc xe chở hàng lớn đâm từ phía sau, lao thẳng vào hàng rào bên vệ đường, cả chiếc xe trở nên biến dạng, nghiêng sang một bên, còn cô thì bị kẹt trong khoang lái đã méo mó, người bạn đồng hành với cô và cảnh sát giao thông đã có mặt tại hiện trường từ lâu vẫn không thể kéo được cửa ra để cứu cô, họ đang liên lạc với đội phòng cháy chữa cháy để đến đây gấp.

Anh vội vàng gạt mọi người sang một bên, leo lên chiếc xe đang nghiêng sang một bên, chỉ nhìn thấy Nhâm Nhiễm đang ngồi trong một tư thế rất gò bó, ngực dề xuống vô lăng, không thể nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt, dường như đang ở trong trạng thái nửa hôn mê, không có phản ứng gì.

Một người đứng bên cạnh kéo anh: “Tổng giám đốc Trần, anh cứ bình tĩnh, nhân viên cứu hỏa sẽ đến ngay thôi”. Anh vội quay đầu lại, đứng bên cạnh là một người đàn ông trẻ. Anh không biết tại sao đối phương lại biết, cũng không còn thời gian để tỏ ra khách khí, chỉ gật đầu cảm ơn, sau đó lại nhìn vào trong xe.

Anh gọi tên cô, đưa tay ra vuốt khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Đột nhiên cô ho lên một tiếng, khóe mép trào ra một chút bọt máu, đôi mắt mở ra một cách vô hồn.

Tim anh đập thình thịch, anh cố gắng nói với giọng thật bình tĩnh: “Nhâm Nhiễm, em có nghe thấy anh nói không? Cảnh sát cứu hỏa đến ngay bây giờ đây, em cố gắng chịu một chút”.

Anh không biết là cô có nghe được hay không, chỉ thấy cô mở mắt ra một cách đầy khó khăn, khoang lái đã biến thành một không gian chật hẹp, méo mó, gương chiếu hậu nằm trên đầu cô chỉ cách mấy centimet, bên trên có treo một con rối nhỏ, đã bị rách phần nào, cứ lắc qua lắc lại trước mắt cô.

Anh thò tay vào kéo con rối rách việc đó, chỉ nghe thấy Nhâm Nhiễm thốt lên bằng giọng khản đặc: “Không... đưa cho em”.

Kèm theo câu nói đó, một ngụm máu từ miệng cô phun ra. Anh đã hiểu được ý của cô: “Anh sẽ cắt cho em, Nhâm Nhiễm, em đừng động đây”.

Dường như cô đã hết sức, lại một lần nữa ngất đi.

i, em sẽ sống thế nào. Kết luận mà em rút ra là, em không cần cơ hội đó. Cho dù đã từng phạm sai lầm hay đã từng yêu hết mình, em đều không hối hận, nhưng điều này không có nghĩa rằng em muốn được trải qua một lần nữa“. Ánh mắt cô lướt qua mặt anh, quay đầu, ”Xin lỗi vì không tiếp anh được, em vào trước đây”.

9. Chương 09

Chương 9

Nửa tiếng sau, cảnh sát cứu hỏa đã có mặt, mất gần 40 phút đồng hồ, mới cắt được cửa xe bằng kéo thủy lực, sau đó dùng một thiết bị để mở rộng thân xe, cứu Nhâm Nhiễm ra và đưa lên xe cấp cứu. Lúc này đây cô đã bị nhốt trong xe hơn hai tiếng đồng hồ, tính mạng đang gặp nguy hiểm.

Sau khi đưa vào bệnh viện cấp cứu, cô đã thoát khỏi nguy hiểm.

Gãy bốn xương sườn và đốt sống thứ ba, chảy máu phổi dẫn đến tình trạng xuất huyết lồng ngực, toàn thân nhiều chỗ bị thương, cộng với việc não bị chấn động mạnh, sau ba ngày lúc tỉnh lúc mê, Nhâm Nhiễm mới tỉnh táo trở lại.

Sau khi Nhâm Nhiễm ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, Trần Hoa luôn ở bên cô, ông Nhâm Thế Yến cũng từ thành phố Z đến. Họ cùng nhau chứng kiến quá trình cô phục hồi ý thức.

Bác sĩ đã cảnh báo rằng, chấn động não sẽ để lại một loạt di chứng, không được để người bệnh chịu bất kỳ sự kích động nào.

Sau khi Nhâm Nhiễm mở mắt ra, đầu tiên nhìn thấy Trần Hoa, cô thần thờ nhìn anh, ánh mắt vô hồn, dường như đang nhìn một người xa lạ. Nhâm Thế Yến gọi tên con gái: “Tiểu Nhiễm”.

Cô quay sang ba, môi khẽ mấp máy, nói: “Con rồi, đưa cho con con rồi đó”.

Nhâm Thế Yến tưởng con gái đang ở trong trạng thái mất trí mê sảng, vội nhìn sang phía bác sĩ với vẻ lo lắng, nhưng Trần Hoa đã hiểu ý của cô, anh đưa con rối nhỏ đó ra và đặt vào tay cô.

Ngón tay của cô chạm vào, liền nắm chặt lại, để con rối nằm giữa lòng bàn tay.

Hai ngày qua, Trần Hoa đã tìm hiểu được lai lịch của con rối, biết con rối nhỏ này là đồ thủ công mỹ nghệ, ăn mặc theo phong cách của người chần cừu ở Australia.

Anh chỉ có thể đoán, con rối này là do Kỳ Gia Tuấn mua tặng cho Nhâm Nhiễm.

Một chuyện mà anh không đoán được ra là, Nhâm Nhiễm không có triệu chứng mất trí thường gặp ở những bệnh nhân sau khi bị chấn động não mà bác sĩ đã cảnh báo, cô nhớ tất cả mọi chuyện trước khi tai nạn xảy ra.

Bạn bè trong hội chơi xe, đồng nghiệp lần lượt kéo đến thăm cô, cô đều không có phản ứng gì. Cô không đáp lại những lời hỏi thăm, quan tâm của người bên cạnh, cũng không tìm hiểu về vết thương của mình, quá trình ứng cứu, càng không hỏi mọi người về tình hình của Kỳ Gia Tuấn.

Đương nhiên, cô vẫn nhớ tất cả những chuyện đã xảy ra. Chứng chấn động não chỉ để lại cho cô những cơn đau đầu kịch liệt và những ký ức đột nhiên trở nên vô cùng rõ nét.

Cô cùng bạn bè trong hội chơi xe về Thiên Tân ăn đồ biển, chơi đùa thỏa thích rồi quay về, đang trên đường trở về Bắc Kinh, ba cô - ông Nhâm Thế Yến đã bất ngờ gọi điện thoại cho cô, giọng lạc đi nói muốn báo cho cô biết một chuyện, muốn cô phải hết sức giữ bình tĩnh. Cô kinh ngạc hỏi chuyện gì, ông Nhâm Thế Yến đột nhiên dừng lại, trước tiên hỏi cô đang ở đâu, cô nói với ông rằng mình đang lái xe trên đường trở về Bắc Kinh. Ông Nhâm Thế Yến liền nói: “Dừng xe lại thì con gọi điện thoại cho ba ngay nhé”.

Cô bảo vâng, không hiểu tại sao trong lòng đột nhiên nảy sinh một cảm giác vô cùng bất an, tim đập lúc nhanh lúc chậm. Bình thường cô và ba ít gọi điện thoại cho nhau, gần như ở mức là không có chuyện gì quan trọng sẽ không gọi, sau khi lái được hơn chục km với một tâm trạng vô cùng bất an, cô thực sự không thể thuyết phục được mình bình tĩnh trở lại, vẫn tách khỏi đoàn xe, cho xe đỗ lại ở dải phân cách bên đường rồi gọi điện thoại cho ông Nhâm Thế Yến.

Nhâm Thế Yến biết chắc chắn cô đã dừng xe lại, quả nhiên, chuyện mà ông thông báo là một tin sét đánh gần như khiến cô không thể tin vào tai mình: Kỳ Gia Tuấn bị tấn công bằng súng ở Melbourne và đã mất.

Phản ứng đầu tiên của cô là phản bác: “Nhưng rõ ràng là anh ấy đang làm việc ở Sydney”.

“Nhà họ Mạc yêu cầu cậu ấy nhường căn nhà cho vợ cậu ấy, cậu ấy đến Melbourne để giải quyết việc của khách hàng, kết quả đêm qua có kẻ xấu lọt vào nhà, cậu ấy đã bị thương nặng”.

Cô nhìn chăm chú về phía trước, tay nắm chặt điện thoại di động, suy nghĩ liên miên, một hồi lâu vẫn không trở về được với thực tại.

“Con phải bình tĩnh, Tiểu Nhiễm. Tuấn đã bị trúng hai phát đạn, đều là hai phát chí mạng, không cứu được, đã...”

Nhâm Thế Yến chưa nói dứt lời, Nhâm Nhiễm chỉ nghe thấy bên tai vang lên một tiếng va chạm cực mạnh, xe của cô đã bị một chiếc xe Container chở hàng đâm từ phía sau bên tay trái, thân xe xô về phía trước trong trạng thái mất kiểm soát, phần mui đâm vào hàng rào bên vệ đường mới dừng lại, sau đó cô liền ngất đi và bất tỉnh nhân sự.

Nằm trên giường bệnh, Nhâm Nhiễm nắm chặt con rối đó trong lòng bàn tay, con rối này cô mang từ Melbourne về, nó được mua ở chợ bán đồ nghệ thuật Victoria.

Ngày xuân của ba năm về trước lại một lần nữa hiện ra trước mắt cô.

Kỳ Gia Tuấn bế cậu con trai chưa đầy một tuổi Kỳ Bá Ngạn, cùng cô đi dạo trên hành lang dọc bờ sông Yarra.

Sạp hàng bên kia bán đủ các món đồ thủ công mỹ nghệ, vừa nhìn cô đã thấy thích con rối này, Kỳ Gia Tuấn mua hai con, một con cho cô, con còn lại buộc lên chiếc xe đẩy của Kỳ Bá Ngạn.

Cô mang về nước, sau khi mua xe, liền treo con rối này lên gương chiếu hậu.

Sau khi bị đâm xe, cô đã tỉnh táo hơn đôi chút, đồ vật đầu tiên hiện lên trước mắt là con rối này, nó cứ lắc lư ngay trên đầu cô, chỉ cách vài xentimet. Vì cách quá gần nên cô phải điều chỉnh tầm nhìn mới nhìn rõ được.

“Cậu ấy bị trúng hai phát đạn, đều là hai phát chí mạng, không cứu được, đã...”

Câu nói này giống như một tia chớp, lại một lần nữa hiện lên trong đầu cô, sáng rực, rõ nét, không tránh được chữ nào. Không có ảo giác được may mắn thoát nạn nào, không để lại cho cô chút dư địa nào để tự lừa dối mình. Kỳ Gia Tuấn - chàng trai đã lớn lên cùng cô đó, khôì ngô tuấn tú, có lúc hơi ưỡm ờ, một lòng yêu cô đó đã qua đời tại Melbourne - nơi họ đã cùng sống ba năm.

Tối hôm trước khi đi Thiên Tân, cô đang ở nhà đọc sách, đột nhiên nhận được tin nhắn của Kỳ Gia Tuấn gửi đến, bảo cô lên mạng, cô bật máy tính lên vào mạng, phát hiện thấy đầu bên kia Kỳ Gia Tuấn bật webcam, quay cảnh anh và anh bạn đồng nghiệp Tiêu Cương cùng bảy tám người khác tụ tập ăn uống với nhau ở nhà. Tiêu Cương là bạn học cùng Kỳ Gia Ngọc - chị gái Kỳ Gia Tuấn, trong thời gian Kỳ Gia Tuấn và Nhâm Nhiễm du học ở Melbourne, Tiêu Cương ở cùng phòng với họ, hiện nay Kỳ Gia Tuấn lại làm việc cho công ty IT của Tiêu Cương, từ trước đến nay mấy người khá thân nhau.

Tiêu Cương bước đến lên tiếng chào cô trước: “Người đẹp, chúc mừng sinh nhật anh đi”.

“Chúc mừng sinh nhật, anh Tiêu, xin lỗi vì em đã không chuẩn bị quà cho anh”

“Không cần, lát nữa hát bài Happy Birthday to you với anh là được rồi. Hôm nay anh may mắn thật, mấy chiếc máy tính tường thuật trực tiếp cho người nhà, bạn bè trong nước xem, già đi một tuổi cũng thấy đáng”.

Tiêu Cương liền chuyển webcam ra góc khác, đúng là bên cạnh thấy lỗ nhỏ có hai chiếc máy bàn, ba chiếc laptop, cô đã nhìn thấy Kỳ Gia Ngọc trên chiếc máy tính khác, ngồi bên cạnh chị là Kỳ Bác Ngạn - con trai của Kỳ Gia Tuấn đang hào hứng chào ba cậu. Kỳ Bác Ngạn đã hơn bốn tuổi, vô cùng lanh lợi, đáng yêu, Kỳ Gia Ngọc nhắc cậu, cậu liền cất tiếng chào: “Cháu chào cô Nhiễm ạ”, sau đó chớp chớp mắt Tiêu Cương - người đã trêu cậu từ này đến giờ, xem ra đã không còn nhớ Nhâm Nhiễm - người gần gũi nhất với cậu trong thời nhũ nhi nữa.

“Ai nghĩ ra ý tưởng này vậy? Giàu tính sáng tạo quá”.

“Ý tưởng này là do Gia Tuấn nghĩ ra đấy”.

Chỉ xem một lát, Nhâm Nhiễm đã bật cười. Đầu bên kia mọi người đang vui vẻ nướng bánh, nấu ăn, làm sủi cảo, bạn bè Tiêu Cương ở trong nước còn hát hò, biểu diễn. Những âm thanh hỗn độn được truyền qua mạng: chỉ ra món ăn nào đó nấu không đúng kiểu, một người nào đó hát thêm một bài, câu chuyện cười nào đó kể nhạt nhẽo quá.

Kỳ Gia Ngọc lên tiếng chào họ, nói phải đưa Kỳ Bác Ngạn về chỗ mẹ cậu, bữa tiệc sinh nhật của Tiêu Cương kết thúc trong bầu không khí vô cùng vui vẻ. Sau khi mọi người ra về, Nhâm Nhiễm tiếp tục chat với Kỳ Gia Tuấn.

Cô nói về kỳ thi cô đang ôn thi, nói về kế hoạch khích lệ nhân viên mà ngân hàng mới đưa ra; Anh nói về công việc của anh, về thời tiết hơi bất thường, nhà hát Opera Sydney sắp có một chương trình biểu diễn của một ca sĩ trong nước, anh và Tiêu Cương đang có ý định mua vé đi xem... nhưng không nhắc gì đến chuyện anh sẽ đi Melbourne.

Dĩ nhiên là anh sợ cô lo.

Không ngờ đó là cuộc nói chuyện cuối cùng giữa họ.

Tháng Tư, ở bán cầu bên kia là đầu thu, còn Bắc Kinh đã bước sang mùa xuân. Họ đã vĩnh biệt nhau, trong cùng một thời điểm, tại hai mùa khác nhau.

Bàn tay Nhâm Nhiễm nắm chặt, con rối nhỏ trong lòng bàn tay cô gãy cách một tiếng, cô hoàn toàn không biết gì. Trần Hoa đành phải gỡ ngón tay cô, mới lấy ra được những mảnh vụn lẫn với máu.

Bác sĩ xử lý vết thương cho cô, từ đầu đến cuối, cô không nói câu nào, chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Cô cố gắng hồi tưởng lại những câu nói mà Kỳ Gia Tuấn đã nói với cô, nhưng chỉ cảm thấy mọi âm thanh đều mơ hồ bất định, bác sĩ đứng bên cạnh hỏi han tình hình, ba đang nói chuyện với cô, nhưng dòng suy nghĩ của cô đã dần dần tản mạn, không thể sắp xếp những câu nói của họ thành những ý nghĩa rõ ràng, và dĩ nhiên lại càng không thể có sức để đưa ra câu trả lời.

Nhâm Nhiễm nằm viện hơn một tháng.

Thời gian đầu, các vết thương đầy mình khiến cô không cần phải chuyển tâm đối mặt với nỗi đau trong đáy lòng. Nhưng cho dù là vết thương phức tạp đến đâu, chỉ cần không phải là vết thương chí mạng, cũng vẫn sẽ có ngày khỏi hẳn.

Sức khỏe của cô mỗi ngày một bình phục, nhưng cô lại không chịu nghe theo lời khuyên của bác sĩ xuống giường luyện tập, suốt ngày nằm lì trên giường.

Về cơ bản cô không nói chuyện với ai, kể cả là ba cô.

Sau khi vết thương của cô đã ổn định, ông Nhâm Thế Yến đề nghị chuyển viện cho cô về thành phố Z để tiện chăm sóc cô. Trần Hoa phản đối lời đề nghị này, lý do mà anh đưa ra rất xác đáng: sau khi đã hút hết khối máu tụ do Nhâm Nhiễm bị chảy máu lồng ngực, về cơ bản không còn gì nguy hiểm, nhưng hai chỗ xương gãy đều phải tĩnh dưỡng để phục vị, không nên dịch chuyển. Điều kiện y tế của bệnh viện này rất tốt, có lợi cho việc phục hồi sức khỏe cho cô hơn. Anh đã ời một bác sĩ chuyên khoa về phục hồi chức năng của Hồng Kông, trước tình hình sức khỏe của cô, đã xây dựng một phương án phục hồi chức năng; Vị bác sĩ tâm lý đó cũng đã đồng ý đến để tư vấn tâm lý cho cô.

Họ ngồi ngay bên thành giường nói chuyện, cô không có bất kỳ phản ứng nào, dường như chuyện chuẩn bị quyết định hoàn toàn không liên quan gì đến cô.

Nhâm Thế Yến gọi tên cô, một hồi lâu sau, cô mới ngơ ngác đáp lại.

“Tiểu Nhiễm, con có về thành phố Z với ba không?”, ông trực tiếp trưng cầu ý kiến của cô.

Cô lắc đầu, “Con không, ba ạ, ba cứ về đi làm đi, con ở lại Bắc Kinh, ba tìm hộ con một người giúp việc là được. Ba bảo tổng giám đốc Trần cũng đừng đến nữa, con không muốn gặp anh ấy nữa đâu”.

Đây có lẽ là câu nói dài nhất mà cô nói sau khi nhập viện, cũng là lần duy nhất cô nhắc đến Trần Hoa - người hầu như ngày nào cũng đến. Câu trả lời của cô rất rành rọt, nhưng hai người đàn ông đang đứng liền đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đầy vẻ bất an.

Sau khi ra ngoài, Trần Hoa nói thẳng ra vấn đề: “Giáo sư Nhâm, cháu biết là công việc của chú rất bận, vợ chú cũng không thể chăm sóc được Nhâm Nhiễm. Đưa cô ấy về thành phố Z thì cũng vẫn phải nhờ người chăm sóc cô ấy. Để cô ấy ở lại Bắc Kinh, cháu sẽ mời những bác sĩ giỏi nhất để chữa trị cho cô ấy, đến khi nào cô ấy bình phục thì thôi”.

Nhâm Thế Yến thở dài một câu: “Tổng giám đốc Trần, cậu cũng đã nhìn thấy rồi đấy, thậm chí nó còn không muốn gặp cậu nữa, tôi e rằng nó sẽ không chấp nhận cách sắp đặt này đâu”.

“Cháu sẽ sắp xếp ổn thỏa, sẽ không để cô ấy phải bức mình đâu”.

Trần Hoa giới thiệu cho Nhâm Thế Yến làm quen với vị bác sĩ mà anh mời đến, sau khi nói chuyện, Nhâm Thế Yến đã đồng ý với kế hoạch của anh.

Sau đó, Trần Hoa tiếp quản việc chăm sóc Nhâm Nhiễm, nhưng anh không xuất hiện ở bệnh viện nữa, mà để vị trợ lý của mình là anh Bang xuất đầu lộ diện sắp đặt mọi việc.

10. Chương 10

Chương 10

Nhâm Nhiễm không hề có ý định dò hỏi về các tình tiết. Cô ngày một bình phục hơn, nhưng người lúc nào cũng tiêu cực, thần thờ, không hề phối hợp với công tác điều trị của bác sĩ phục hồi chức năng.

Bác sĩ cho rằng vết thương bên ngoài của cô đã khỏi hẳn, những biểu hiện bất thường của cô là rối loạn stress sau chấn thương, tốt nhất là mời bác sĩ tâm lý đến để điều trị.

Trần Hoa liền mời ngay bác sĩ tâm lý nổi tiếng nhất Bắc Kinh Bạch Thụy Lễ, tuy nhiên bất kể ông nói gì, Nhâm Nhiễm chỉ thờ ơ nhìn lên trần nhà, không trả lời bất cứ câu hỏi gì. Đợi đến khi bác sĩ Bạch Thụy Lễ chán nản ra về, cô liền tự mình đi làm thủ tục ra viện ngay lập tức.

Lúc Trần Hoa đến bệnh viện, phát hiện thấy giường trống. Anh vội tìm đến căn hộ của Nhâm Nhiễm thuê, cô đứng bên trong cửa chống trộm không chịu mở cho anh vào, chỉ bảo anh đừng đến nữa.

“Anh sẽ tìm cho em một người giúp việc”.

“Không cần, em muốn ở một mình”.

Sau đó, Nhâm Nhiễm gửi email cho ngân hàng xin thôi việc, cô cũng không đến làm thủ tục.

Ba cô lại một lần nữa đề nghị đón cô về thành phố Z để an dưỡng, cô liền từ chối ngay; Công ty bảo hiểm gọi điện thoại đến, bảo cô đi ký tên để hoàn thành các thủ tục bồi thường, cô chỉ ậm ừ cho qua và không để ý gì đến.

Cô ở lì trong nhà không chịu ra khỏi cửa, mỗi ngày chỉ ăn rất ít đồ ăn. Cách mấy ngày mới xuống tầng, mua ít thực phẩm và đồ nhu yếu phẩm tại một siêu thị nhỏ gần đó.

Mỗi khi gặp Trần Hoa hoặc anh Bang đứng canh chừng ở dưới, cô đều nhìn họ như nhìn những người xa lạ, không hỏi han gì.

Sau đó, ngay cả điện thoại di động cô cũng không mở nữa.

Sau khi sống như thế hơn nửa tháng, về cơ bản Nhâm Nhiễm đã mất đi khái niệm về thời gian.

Khu ký túc xá cũ không yên tĩnh lắm, cô có thể nghe thấy mọi âm thanh từ bên ngoài lọt vào. Có lúc chuông cửa sẽ réo, có lúc tiếng ti vi nhà hàng xóm bật to quá, sau khi tan học, đám trẻ đeo cặp về nhà, trên đường đi để lại những tiếng nói cười giòn tan, tiếng hàn huyên của mọi người sau khi tan sở...

Chỉ có điều dường như những âm thanh này tồn tại ở một thế giới khác song song với cô, không liên quan gì đến cô.

Một hôm, vào lúc đêm khuya, cô nằm trên ghế sofa ngủ gật, đột nhiên tỉnh giấc, cô ý thức ra được rằng trong phòng có một đôi mắt đang nhìn cô chăm chăm, cô từ từ quay đầu, quả nhiên, cách chỗ cô không xa, có một con chuột đang thu mình trong góc tường nhìn cô.

Trước đây cô rất thích sạch sẽ, nhưng sau khi ra viện, lại để mặc nhà cửa bừa bộn, không dọn dẹp gì, cách mấy ngày mới đi đổ rác một lần. Mấy hôm trước cô nhìn thấy rãnh nước trong bếp có gián, cũng đã nghĩ đến việc mua thuốc diệt gián, nhưng nghĩ xong lại quên ngay.

Ánh trăng bàng bạc hắt xuống gian phòng, yên tĩnh đến mức có điều gì đó bất thường.

Đứng trước con vật trước đây sẽ khiến cô phải bật dậy vì sợ hãi, nhưng nay cô lại không hề có cảm giác sợ hoặc kinh tởm gì. Cô và con vật đen xì này lặng lẽ nhìn nhau, phát hiện thấy rõ ràng là con chuột tỏ ra sợ trước, rụt người lại rồi chạy ngay vào bếp.

Cô nằm im không nhúc nhích, trong giây phút đó, lần đầu tiên cô ý thức được một cách tỉnh táo rằng, cô đã không còn lưu luyến gì với cuộc sống, cũng không còn sợ hãi trước cái chết.

Thực ra chết cũng không có gì là đáng sợ, nếu có thể, cô đã muốn được chết trong vụ tai nạn đó, tai nạn giáng xuống đầu trong tích tắc, nếu đã không có điềm gì báo trước thì cũng không có gì gọi là sợ hãi. Xuất phát từ nguyên nhân mà cô không biết, vụ tai nạn khiến chiếc xe của cô phải đưa vào bãi phế thải này lại tha cho thân xác bằng xương bằng thịt của cô, nhưng cô không muốn buông tha ỉnh.

Chàng trai đã lớn lên cùng cô đó, dưới vẻ bề ngoài thích ồn ào, lại rất sợ nỗi cô đơn, thời gian đầu mới sang Australia du học, thậm chí anh còn kêu rằng ban đêm quá yên tĩnh không tài nào ngủ được. Anh đã ra đi bất ngờ như vậy, chỉ suýt nữa thôi là cô đã có thể đi cùng với anh rồi.

Có lẽ cô còn có thể đuổi kịp được anh.

Ý nghĩ này đột nhiên nảy ra trong đầu, liền bám chặt lấy cô. Sau đó, cô không hề bất ngờ khi phát hiện ra rằng, cô không cảm thấy đói, dĩ nhiên là ngay cả tinh thần nấu mì ăn liền cũng không còn nữa.

Nhâm Nhiễm nằm trên ghế sofa, lật đọc cuốn Xa rời đám đông bát nháo mà mẹ cô để lại. Sau khi tai nạn xảy ra, đối với cô, những cuốn sách khác chỉ là tổ hợp câu chữ, chỉ có cuốn sách này, vẫn giữ được ý nghĩa. Cô nắm rõ chiều hướng phát triển của câu chuyện, hiểu được hàm nghĩa của mỗi đoạn văn. Có lúc bất giác cô lại đọc lên thành tiếng, những câu chữ đã thuộc lòng đó được thốt ra từ miệng cô, âm thanh khô khốc, cảm thấy lạ lẫm và xa vời. Cô đắm mình trong đó, đột nhiên hiểu ra được rằng, khi nằm trên giường bệnh mẹ cũng đã từng đọc như vậy. Nghĩ đến mẹ, cô không còn cảm thấy buồn lòng nữa. Cô nghĩ, bao nhiêu năm qua, cuối cùng cô đã đến được gần mẹ cô hơn.

Sau khi đọc đã thấm mệt, cô liền chợp mắt nghỉ một lát, tỉnh dậy lại đọc tiếp, cùng lắm chỉ đứng dậy uống ngụm nước.

Không biết sau khi nằm như thế bao nhiêu ngày, cánh cửa khóa trái bên trong đã bị Trần Hoa đập tung. Theo sau anh là anh Bang và bà chủ nhà nhìn rất thấp thỏm.

Cô nhìn họ bằng ánh mắt sững sốt, bất chợt nhớ đến lần chuyển giao thế kỷ trước, cô cũng đã từng giam mình trong một căn hộ, đợi một người có thể sẽ không bao giờ quay trở lại, đợi đến khi gần như đã tuyệt vọng thì anh đã xuất hiện.

Tại sao cô lại giam mình hết lần này đến lần khác? Và tại sao anh lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô? Giữa lúc mơ màng, hình ảnh người đó dường như trùng khớp với người đàn ông mang vẻ mặt đặng đặng sát khí này, cô liền cười: “Sao lại là anh? Lần này em có đợi anh đâu?”

Bà chủ nhà nói bằng giọng đặc sệt giọng Bắc Kinh: “Cô ạ, tôi không dám cho cô thuê căn hộ này nữa đâu, chẳng may cô có mệnh hệ gì bên trong thì tôi có mà rắc rối to”.

“Cháu đã trả tiền phòng rồi, hình như chưa hết hạn chứ nhỉ”. Không ngờ cô lại vẫn còn có thể tranh luận rất rành mạch.

“Tôi sẽ trả lại tiền cho cô, tóm lại là tôi không cho cô thuê nữa”.

Trần Hoa nhìn cô với vẻ mặt sầm sì, “Em chuyển đi đâu? Nhìn em như thế này, ai dám cho thuê nhà?”

Cô cố gắng tập trung tinh thần, nghĩ một lát, “Ồ khách sạn cũng được”.

Đột nhiên anh bước đến, đưa tay ra kéo cô, cô không có sức để chống cự, chỉ nắm chặt cuốn sách trong lòng bàn tay, để mặc anh lôi đến trước gương.

“Hãy nhìn bộ dạng của em mà xem”.

Trong gương là một cô gái người gầy như que củi, khô khốc. Nhưng cô không hề tỏ ra bất ngờ, đối với cô hình ảnh này không có gì là xa lạ - gần như là phiên bản của mẹ cô khi ốm liệt giường. Cô nhìn chăm chú mình trong gương, đột nhiên bật cười.

Cô lẩm bẩm: “Em đã nhìn thấy mẹ em rồi”.

Anh đã bị câu nói này của cô đâm đau nhói, sau đó lạnh lùng nói: “Anh dám chắc rằng mẹ em sẽ không muốn nhìn thấy em trong tình trạng như bây giờ”.

Cô không biết phải đáp lại như thế nào, chỉ thẫn thờ nhìn vào gương.

“Em muốn chết ư, Nhâm Nhiễm? Thế thì em phải hỏi một câu rằng anh có muốn để em chết hay không”. Đường như Trần Hoa biết hết cô đang nghĩ gì, anh ghé vào tai cô, nói từng chữ một.

Không đợi cô trả lời, anh liền bế thốc cô lên, vừa đi ra ngoài, vừa nói với anh Bang: “Thu dọn hết đồ đạc của cô ấy, đền cánh cửa hỏng cho chủ nhà, trả lại nhà”.

Nhâm Nhiễm bị đưa thẳng đến bệnh viện, sau khi kiểm tra một lượt cho cô, bác sĩ chẩn đoán cô đã mắc bệnh trầm cảm và suy dinh dưỡng.

Cô vừa không có thể lực để chống cự, càng không có tâm trạng để chống cự, đành phải chấp nhận điều trị một cách bị động, hàng ngày truyền dịch, uống rất nhiều thuốc theo giờ. Sau một thời gian, tình trạng của cô đã có những chuyển biến rõ rệt.

Cô phát hiện ra mình không còn nhốt mình trong một không gian vô hình, không còn hứng thú với bất kỳ điều gì nữa.

Dần dần cô đã tập trung chú ý được hơn, từ đọc những bản tin ngắn trên báo chuyển sang đọc sách; Đối với cô giấc ngủ ban đêm vẫn có những trở ngại, nhưng không còn dày vò như trước nữa.

Khả năng cảm thụ nhận biết vốn có ở người bình thường đã dần dần quay trở về với cô, gió vờn nhẹ trên đôi má, tiếng chim hót buổi sớm lạnh lớt vui tai, người khác nói chuyện với cô, không còn là hành động đôi môi mở ra khép vào vô nghĩa như trước đây nữa...

Cảm giác tê dại đã tiêu tan như thuốc, cô dần dần tìm lại được cảm nhận với môi trường xung quanh, cô vẫn lảm lì ít nói, không thể vui vẻ trở lại, nhưng cái chết một thời bám riết lấy cô dường như đã rời xa.

Hóa ra sinh mệnh không dễ dàng từ bỏ, nỗi buồn nặng nề một thời quật ngã cô cũng chỉ là một hiện tượng bệnh lý mà thôi, có thể dùng thuốc men để kiểm soát trong phạm vi thể xác có thể chịu đựng được.

Ý thức được điều này, cô không hề cảm thấy vui, chỉ cảm thấy là một sự nhạo báng.

Bác sĩ tâm lý lại một lần nữa đến phòng bệnh của cô, tự giới thiệu mình: “Cô Nhâm, chào cô, chúng ta đã từng nói chuyện một lần, tôi là bác sĩ Bạch Thụy Lễ”.

Bạch Thụy Lễ là một người đàn ông trung niên người hơi mập, nét mặt hòa nhã từ tốn, đôi mắt bên trong cặp kính gọng vàng nhìn rất thông minh, ông mặc bộ lê màu xám rất chỉnh tề, màu áo sơ mi và caravat đi với nhau rất hợp. Ông du học ở Đức về, hiện nay là chuyên gia trong lĩnh vực tư vấn tâm lý trong nước, cũng là một trong số những bác sĩ tâm lý được ưa chuộng nhất làm việc ở khoa tâm lý thuộc bệnh viện có mức viện phí đắt đỏ nhất Bắc Kinh.

Viện trưởng đích thân giới thiệu Trần Hoa với ông, muốn ông tiếp nhận bệnh án của Nhâm Nhiễm, ông đồng ý tiến hành một buổi đánh giá tâm lý trước rồi tính sau. Tuy nhiên lần đầu tiên gặp mặt, Nhâm Nhiễm không chịu nói chuyện với ông.

Sau đó một tháng, Trần Hoa lại đến tìm ông, mời ông chữa bệnh cho Nhâm Nhiễm. Lần này, những biểu hiện của Nhâm Nhiễm gần như đã trở lại bình thường, mặc dù cô vẫn rất ít nói, nhưng hành động lịch sự, không còn từ chối nói chuyện. Nói đến việc chuẩn bị trị liệu tâm lý cho cô, cô chỉ “vâng” một tiếng.

“Cô Nhâm, anh Trần Hoa bạn cô đã đến tìm tôi và giới thiệu sơ qua tình hình của cô, không phải bệnh nhân nào tôi cũng nhận, nguyên tắc điều trị của tôi là: tôi chỉ tiếp nhận những bệnh nhân không chống đối công tác tư vấn tâm lý, tự nguyện điều trị, hơn nữa tôi sẽ không thông báo với người thứ ba các chi tiết và tiến trình điều trị”.

Nhâm Nhiễm liền cười, nụ cười đó chỉ hiện thoáng qua trên khóe mép, “Em không lo điều này, anh Trần Hoa sẽ không hỏi bác sĩ về tình hình điều trị của em vì anh ấy không có thời gian để làm những việc đó đâu. Bác sĩ Bạch, em không nghi ngờ về lòng tốt của anh ấy, cũng không nghi ngờ đạo đức nghề nghiệp của bác sĩ, em chỉ nghi ngờ việc điều trị có cần thiết đối với em hay không. Nhưng nếu đã sắp xếp ổn thỏa rồi thì em sẽ điều trị”.

Trước khi đến phòng bệnh của Nhâm Nhiễm, Bạch Thụy Lễ cũng đã trao đổi nguyên tắc điều trị đối với Trần Hoa.

“Tổng giám đốc Trần, tôi không quan tâm đến việc ai sẽ trả tiền. Tôi mong anh hiểu giúp cho, bác sĩ tâm lý buộc phải để người bệnh có một niềm tin cơ bản, tin rằng mọi điều bí mật của họ khi nói ra với bác sĩ đều được đảm bảo an toàn, như thế công việc điều trị mới có thể tiến hành”.

Phản ứng của Trần Hoa lúc đó gần như cũng giống như Nhâm Nhiễm, anh bình thần nói: “Lúc đầu viện trưởng Giáp giới thiệu với tôi ba vị bác sĩ tâm lý, tôi đã xem tài liệu về các anh. Một vị đồng nghiệp của anh chuyên về liệu pháp [1], chủ yếu trị các chứng bệnh liên quan đến rối loạn thần kinh chức năng, đối với Nhâm Nhiễm, rõ ràng là ông ấy không phù hợp; Một bác sĩ khác có tiếng tăm hơn anh, nhưng thích lên các chương trình truyền hình, viết các bài viết tư vấn tâm lý cho các chuyên mục thời thượng, tôi không muốn nhìn thấy Nhâm Nhiễm biến thành ví dụ để ông ta viết ra cho bàn dân thiên hạ đọc”.

[1] Liệu pháp Morita là liệu pháp điều trị của giáo sư tâm thần người Nhật Bản Shoma Morita. Liệu pháp này phát triển kế hoạch điều trị dựa vào cơ chế động tâm lý của người bệnh.

“Và thế là tôi đã trúng tuyển, bởi nhìn tôi sẽ thấy tôi là người biết giữ bí mật. Xem ra tổng giám đốc Trần lựa chọn tôi không phải vì anh ngấm trúng năng lực chuyên môn của tôi, hơn nữa anh cũng tỏ thái độ nghi ngờ về hiệu quả mà công tác tư vấn tâm lý sẽ đạt được”.

“Bác sĩ Bạch, tôi đã đọc cuốn sách mà bác sĩ viết về việc điều trị bệnh trầm cảm”.

Bác sĩ Bạch Thụy Lễ tỏ ra rất bất ngờ, cuốn sách mà ông viết là cuốn sách mang tính chất học thuật, không phải là sách phổ biến kiến thức nhằm vào độc giả bình thường vẫn thường bán trên thị trường, người bình thường rất khó đọc hết.

“Tôi không có tư cách gì để đánh giá chuyên ngành của bác sĩ, nhưng tôi có tiêu chuẩn để đưa ra những phán đoán của mình. Cuốn sách của bác sĩ trình bày rất chặt chẽ, không quá đề cao vai trò trị liệu của công tác tư vấn tâm lý đối với việc điều trị bệnh trầm cảm, chủ trương kết hợp với thuốc, thông qua thời gian dài trao đổi, chuyện trò, giúp bệnh nhân lấy lại được sự lạc quan, tìm lại được sự cân bằng, thế là đủ rồi”.

“Tôi phải nói rằng lời đánh giá này khiến tôi cảm thấy rất vinh hạnh, tuy nhiên có một điểm tôi phải nhấn mạnh lại một lần nữa, sau khi tiếp nhận điều trị, nếu không được cô Nhâm cho phép, tôi sẽ không thể trao đổi với anh về trạng thái tâm lý của cô ấy”.

Nét mặt của Trần Hoa không có gì thay đổi, anh vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, “Nói thẳng ra là tôi chỉ quan tâm đến tiến trình và hiệu quả điều trị, nhưng tôi không muốn tìm hiểu các tình tiết điều trị. Hơn nữa tôi dám chắc rằng Nhâm Nhiễm sẽ không nói cho bác sĩ biết những thông tin mà đòi hỏi phải có bác sĩ truyền đạt tôi mới có thể tìm hiểu được. Cô ấy không phải là mẫu người dễ dàng bị những điều bí mật can giấu kín đánh bại, buộc phải coi bác sĩ tâm lý là cha cố để thú tội mới có thể giải thoát”.

“Và còn một điều nữa tôi buộc phải nói ra trước, như những gì mà tôi đã nói chuyện với cô Nhâm lần trước, cô ấy mắc bệnh trầm cảm sau một vụ chấn thương, vì một sự việc xảy ra bất ngờ mà mất đi hứng thú đối với cuộc sống, từ chối tiếp xúc với thế giới bên ngoài, e rằng trong thời gian ngắn sẽ không chủ động chấp nhận việc điều trị. Từ trước đến nay tôi không chủ trương bắt ép điều trị”.

“Điều này bác sĩ cứ yên tâm, người mà cô ấy chống cự mạnh nhất là tôi. Tôi sẽ bảo trợ lý của tôi trao đổi với cô ấy, sau khi ra viện cô ấy có hai sự lựa chọn, hoặc là đến ở nhà tôi, chấp nhận sự giám sát cả ngày của tôi; Hoặc là ở một mình, nhưng phải tự nguyện chấp nhận sự điều trị của anh. Cô ấy đã lựa chọn phương án hai”.

Sau đó, Trần Hoa đã giới thiệu rất khách quan tình hình của Nhâm Nhiễm, để bác sĩ Bạch Thụy Lễ hiểu được một cách toàn diện về cô. Giọng anh rất bình tĩnh, không mang sắc thái tình cảm nào. Tuy nhiên nghề của bác sĩ Bạch là quan sát thể giới nội tâm của người khác ẩn sau từng hành động cử chỉ, ông đã rất nhạy bén khi phát hiện ra rằng, thực ra người đàn ông này không ngại bộc lộ những tình cảm của anh ta.

Chắc chắn anh ta yêu cô gái đó - Bác sĩ Bạch Thụy Lễ cũng đã thầm phán đoán trong lòng mà không mang sắc thái tình cảm nào cả.

11. Chương 11

Chương 11

Sau khi Nhâm Nhiễm ra viện, anh Bang đón cô về một căn hộ sang trọng, cô liền về đó ở mà không thắc mắc gì. Trong căn hộ mọi thứ đều đầy đủ, thậm chí trong tủ quần áo đã treo đầy quần áo được mua theo số đo của cô, trên giá sách bày đầy sách. Đương nhiên cô biết đây là sự sắp đặt của Trần Hoa, nhưng cô thực sự không còn tinh thần nào để đi tìm nhà nữa - thực tế là cô không có đủ sức lực để đối phó với cuộc sống.

Cô đã cắt đứt liên lạc với tất cả các bạn bè, đồng nghiệp ngày trước, chỉ liên lạc với ba mình khi thật cần thiết, điện thoại di động của cô gần như tắt máy trong mọi thời điểm, cô không lên mạng, không vào hộp thư check mail.

Đương nhiên là cô không cắt đứt hẳn với thế giới bên ngoài, cũng không có cách nào để sống một mình như trước kia.

Anh Bang đến theo định kỳ, đưa cô đến bệnh viện để khám sức khỏe, hàng tuần đến phòng làm việc của bác sĩ Bạch Thụy Lễ một lần.

Thời gian đầu có ba y tá thay phiên nhau trực ở căn hộ của cô 24 tiếng đồng hồ mỗi ngày, ngoài ra có một người giúp việc nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa. Căn hộ rất rộng, thậm chí phòng của người giúp việc còn có lối đi và thang máy riêng, y tá làm việc rất chuyên nghiệp, trong giờ làm việc không bao giờ nói chuyện riêng, nhưng cô vẫn cảm thấy như phải sống trong sự giám sát của mọi người, trong lòng cảm thấy buồn bực khó tả.

Tuy nhiên cô hiểu với tình trạng hiện tại của cô, Trần Hoa sẽ không cho cô sống một mình, nên cũng đành phải chấp nhận.

Trong nước, phương pháp tư vấn tâm lý không phổ biến lắm, càng không được chấp nhận rộng rãi. Công việc của bác sĩ Bạch Thụy Lễ là tiếp xúc với những người bệnh có những vấn đề về tâm lý và người nhà, bạn bè của họ, phải đối mặt với rất nhiều sự nghi ngờ, tin tưởng và những niềm hy vọng không thiết thực của họ. Ông phải thừa nhận rằng, sự lý trí của Trần Hoa khi nhìn nhận về hiệu quả của công tác trị liệu nằm ngoài sự dự đoán của ông.

Và Nhâm Nhiễm cũng đã khiến ông cảm thấy bất ngờ.

Cuộc nói chuyện đầu tiên giữa họ được bắt đầu từ việc đánh giá cuốn sách của ông.

“Anh Bang đã đưa cho em quyển sách của anh, em đã đọc được 1/3”.

Đương nhiên là Bạch Thụy Lễ và Nhâm Nhiễm đều hiểu rằng, Trần Hoa đã sắp đặt chuyện này, “Em có suy nghĩ gì không?”

“Theo sự trình bày của anh, em đã đối chiếu với trường hợp của mình, dường như căn bệnh mà em mắc là bệnh trầm cảm do yếu tố bên ngoài gây nên, đối với bệnh của em, tác dụng của thuốc gần như không đáng kể, việc tư vấn tâm lý là rất cần thiết đối với em”.

Bác sĩ Bạch Thụy Lễ mỉm cười: “Tôi gọi em là Renee, em không phản đối chứ. Hầu hết các bác sĩ không tán thành việc tự đọc sách rồi chẩn đoán bệnh ình”.

“Em còn phát hiện ra rằng còn có một điểm mà anh không tán thành, trong chương thứ ba anh có nói, anh cho rằng bác sĩ không nhất thiết phải dụ bệnh nhân nói ra những suy nghĩ của mình, nguyên văn của anh hình như là: ở một mức độ nào đó, phương pháp trị liệu truyền thống đã thổi phồng lên tính cấp thiết của việc bày tỏ suy nghĩ”.

“Tại sao em lại đặc biệt chú ý đến điều này?”

“Em nghĩ chắc là anh hiểu câu nói này, nếu có một chuyện gì đó em không muốn nói, không có nghĩa là em không hợp tác trong việc điều trị, anh không cần thiết phải mất thời gian tra khảo căn nguyên khiến em phải né tránh”.

“Thực sự anh sẽ đánh giá sự né tránh của em nếu đứng trên cấp độ tâm lý học sẽ có nghĩa là gì, nhưng anh sẽ không khuyên em phải nói ra cho bằng được, mỗi người đều có cách xử lý khác nhau về vết thương, không muốn thể hiện suy nghĩ và cảm nhận đối với một sự việc nào đó không có nghĩa đó là sự biểu hiện không lành mạnh về mặt tâm lý”.

Sau khi hai bên thống nhất với nhau, hàng tuần Nhâm Nhiễm đến phòng làm việc của bác sĩ Bạch Thụy Lễ rất đúng giờ, không bao giờ đến muộn. Công việc điều trị của họ về cơ bản là ông đưa ra câu hỏi, cô trả lời. Từ ngày đầu tiên tiến hành trị liệu, cô không còn có biểu hiện gì chống cự nữa mà hết sức hợp tác, cho dù là nhắc đến tên Trần Hoa, cô cũng không né tránh. Nhưng đối với những câu hỏi không muốn trả lời, cô chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện.

Không giống như những người bị bệnh trầm cảm dày vò, chỉ muốn thoát ngay khỏi trạng thái này, cô chấp nhận mọi triệu chứng của mình, như vẫn tiếp tục mất ngủ, hàng loạt phản ứng sinh lý khổ sở do thuốc gây nên. Cô không như những bệnh nhân khác, đối với những câu hỏi mà ông đưa ra, kỳ vọng ông đưa ra được những lời giải đáp có hiệu quả ngay lập tức.

Ngay từ đầu, căn cứ vào cách làm thông thường gợi mở nỗi buồn, bác sĩ Bạch Thụy Lễ đã đề nghị Nhâm Nhiễm nhớ lại những việc đã trải qua, để cô có cảm nhận chân thực về cái chết, để cô chấp nhận thực tế “người chết sẽ không thể sống lại”. Tuy nhiên Nhâm Nhiễm nhìn chăm chú về phía trước, nói với vẻ vô cảm: “Bác sĩ, em mất mẹ từ năm 16 tuổi, em biết rõ chết là chuyện như thế nào”.

“Nhưng em không có ý định đi tìm hiểu quá trình và những chi tiết dẫn đến cái chết của bạn em Kỳ Gia Tuấn”.

“Từ lúc ốm đến khi mất, mẹ em đã trải qua 4 năm. Em đã tìm đọc tất cả những tài liệu em có thể tìm, mỗi lần bà nằm viện để mổ, xạ trị, em đều ở bên cạnh bà, chính vì thế em không còn tò mò gì về quá trình và những tình tiết dẫn đến cái chết nữa, em biết kết quả là đủ rồi. Em nghĩ anh có thể hiểu được điều này”.

“Renee, em không trả lời thẳng câu hỏi của tôi mà là nhấn mạnh chuyện mẹ em mất”.

“Đối với em là giống nhau”. Giọng cô vẫn giữ vẻ bình thản, “đều là người thân nhất ra đi”.

“Nhưng chuyện bạn em mất đã gây ra chứng trầm cảm cho em, nếu không thảo luận, e rằng chúng ta không có cách nào để điều hòa suy nghĩ hiện nay của em đâu”.

Cô thu ánh mắt đang nhìn xa xăm về, cười, “Em sắp đọc xong cuốn sách anh viết rồi. Nghe nói toàn thế giới có trên 3% số người mắc bệnh trầm cảm ở các mức độ khác nhau với những tên gọi khác nhau, đối với con người, trầm cảm là một cơ chế tự bảo vệ mình. Có lúc muốn nhấn mạnh một số suy nghĩ, gạt bỏ một số suy nghĩ, thực ra là vô ích”.

“Em đọc rất kỹ Renee ạ. Tuy nhiên, tôi buộc phải chỉ ra rằng, đoạn văn này buộc phải liên hệ với phần trên và phần dưới trong sách, tôi cho rằng sự điều hòa suy nghĩ cần phải để cho tự nhiên. Nếu trầm cảm phát triển đến một mức độ nhất định, sẽ có những biểu hiện như trở ngại về mặt tâm lý, thành một chứng bệnh có khuynh hướng tự hủy hoại mình, đến lúc này thì buộc phải điều hòa”.

“Anh cứ yên tâm, em sẽ không thử bỏ đời mình nữa đâu. Em đã suy nghĩ rất nghiêm túc, lúc sinh thời mẹ em đã cố gắng hết sức để đem lại hạnh phúc cho em, bà sẽ không vui khi nhìn thấy em như vậy đâu”.

“Vấn đề chính là nằm ở đây, đây là nhu cầu hay còn gọi là niềm mong mỏi của mẹ em. Coi trọng những suy nghĩ, cảm nhận của người thân mình chỉ là một phương diện của cuộc sống, thôi thúc mình đổi mới trực diện với cuộc sống luôn luôn là nhu cầu nội tâm của mình”.

“Em muốn nói rằng hiện nay em không có nhu cầu, e rằng sẽ khiến bác sĩ phải phân tích nhiều hơn, tuy nhiên”, cô suy nghĩ một lát, dường như đang tìm lời để từ chối, nhưng lại không còn tinh thần đó nữa, khóe mép nhếch lên cười, “haizz, bác sĩ Bạch, chắc chắn là anh đã quá quen với những người để mất mục tiêu, chắc là anh có thể hiểu được sự lạc đường tạm thời của em. Em sẽ không từ chối khi anh chỉ rõ phương hướng cho em đâu”.

Bác sĩ Bạch Thụy Lễ cũng mỉm cười, anh phát hiện ra rằng, thậm chí cô không mất đi tính hóm hỉnh, nhưng dưới đáy mắt cô không có nụ cười, rõ ràng chỉ là lấy sự hóm hỉnh này để nguy trang để mình được giống với người bình thường mà thôi.

Sau khi điều trị hơn một tháng, Nhâm Nhiễm nói với bác sĩ Bạch Thụy Lễ rằng, cô cần một cuộc sống tương đối yên tĩnh và một số chuyện riêng tư: “Trong các thời điểm khác nhau luôn có các y tá với những khuôn mặt khác nhau đi vào nhắc em uống thuốc, quan sát xem tinh thần của em có ổn định không, có làm việc gì ngớ ngẩn không, điều này thực sự là buồn cười”.

Bác sĩ Bạch Thụy Lễ cũng cho rằng với tình hình hiện nay của cô, không cần thiết phải giám sát như vậy nữa. Ông gọi điện thoại cho Trần Hoa, nói rõ quan điểm của mình, Trần Hoa trầm ngâm một lát, đồng ý cắt bỏ các phiên trực 24 giờ đồng hồ mỗi ngày của y tá.

Nhưng đồng thời bác sĩ Bạch Thụy Lễ cũng đưa ra yêu cầu đối với Nhâm Nhiễm: “Xét ở một mức độ nào đó, việc em ghét có người bám xung quanh là một kiểu sợ đám đông. Cũng có nghĩa rằng, em đã thừa nhận việc bạn em đã mất, nhưng em không có ý định dịch chuyển tình cảm mà em dành cho anh ấy sang những mối quan hệ mới. Em biết môi trường không có sự tồn tại của bạn em không thể thay đổi, nhưng em cũng không có ý định tiếp nhận những người khác vào”.

“Có những tình cảm sẽ không thể thay đổi hay dịch chuyển. Cho dù em ra khỏi nhà ngay bây giờ, thậm chí bắt đầu công việc mới, có những mối quan hệ mới với người khác, với đồng nghiệp, nhưng cũng không thể thay đổi được điều gì”.

“Tại sao chúng ta không thử xem, bắt đầu từ việc thay đổi những cái nhỏ nhất. ít nhất là ở ngoài bệnh viện, tìm một nơi nào đó mà em chịu ra khỏi nhà và đến ở”.

Nhâm Nhiễm đã chấp nhận lời đề nghị của bác sĩ Bạch Thụy Lễ, lần đầu tiên ra ngoài, cô đã đến Hậu Hải - nơi tập trung rất nhiều quán bar.

Cô vô cùng sửng sốt khi phát hiện ra rằng thành phố này đã vào thu, đâu đâu cũng thấy lá vàng rụng, bóng cây nào cũng hiện rõ sắc thu. Cuộc sống của cô bị dừng lại ở một ngày đầu xuân nào đó, sau đó lại được bắt đầu lại từ đầu trong một ngày đã sang thu, hai mùa đã trôi qua tựa như một giấc mơ không để lại dấu vết gì.

Cũng giống như các nơi khác ở Bắc Kinh, Hậu Hải cuối tháng 10 mang hơi thở lạnh lạnh, điều tàn vốn chỉ có trong ngày thu. Sau khi lang thang không mục đích một hồi, cô dừng lại trước một quán bar nhìn có vẻ kinh doanh ế ẩm, bên trên có treo biển hiệu: Vân Thượng.

Quán bar này được cải tạo từ một căn nhà cũ trong ngõ, cách trang trí cố gắng dựa theo tên quán, bóng đèn chụp giấy da dê khiến ánh đèn trở nên mờ mờ, mờ mờ, đồ đạc mang phong cách phông cổ, chỗ nào cũng thấy đặt những bồn cảnh trồng dương xỉ, lối đi vào có mắc giàn dây leo bám chằng chịt, không gian nhân tạo không rộng lắm gây cho người ta một cảm giác âm u.

Sở dĩ cô dừng chân là vì cô đã từng đến đây với Kỳ Gia Tuấn, lúc đó Kỳ Gia Tuấn nheo mắt lại cười: “Vân Thượng, cái tên hay đó nhỉ”.

Cô cũng cười, hai người cùng nhớ lại, hồi du học ở Australia, họ đã từng xem bộ phim Những tháng ngày của Vân Thượng, hồi đó Mạc Mẫn Nghi không vượt qua được kỳ thi lớp dự bị, giữa lúc chán nản, rất mơ tưởng về cuộc sống lãng mạn ở vườn nho, một thời gian dài đến Học viện nông nghiệp của trường đại học Adelaide để học ngành ủ rượu, đồng thời lên mạng tìm các tài liệu, đưa ra kế hoạch rất chi tiết. Tuy nhiên, sau khi Kỳ Gia Tuấn lái xe mấy trăm cây số đưa cô đến chơi một lần, sở thích bốc đồng của cô liền thay đổi nhanh chóng.

Lần trước đến đây mới chỉ cách đây hơn một năm, các quán bar bên cạnh đều đã thay biển hiệu hoặc tân trang lại, cảnh vật đã thay đổi, người cũng đã không còn, chỉ có quán bar này dường như vẫn giữ nguyên như trước.

Cô bước vào, gọi đại một loại rượu vang rồi ngồi uống một mình, ngồi cho đến khi quán đóng cửa, cô mới chiuến choáng đi ra, bước chân nhẹ bẫng, đang định tính toán xem đi về phía nào bắt taxi để hơn thì đột nhiên anh Bang xuất hiện đỡ lấy cô.

Cô cũng không tỏ ra bất ngờ khi nhìn thấy anh, chỉ lặng lẽ đi theo anh ra bãi đỗ xe.

Ngày hôm sau, đúng giờ anh Bang đến đưa Nhâm Nhiễm vào viện, đồng thời lấy ra một tấm séc tiền mặt và nói với cô rằng, sau khi được cơ quan hữu quan thẩm định, chiếc xe của cô đã bị đâm thành đồ phế thải, anh vừa làm xong các thủ tục bồi thường của bảo hiểm, “chiết khấu phần xe đã cũ, xe được bồi thường hơn 80.000 NDT cộng với việc bồi thường thiệt hại sức khỏe do tai nạn, chi phí nằm viện, tổng cộng là...”

Cô không để ý đến những con số đó lắm, cô cũng không chịu nhận tấm séc này, tấm séc mỏng này dường như là phiên bản thu nhỏ của xác chiếc xe hai khoang đó của cô, sự liên tưởng đó và ký ức không thể làm cho cô vui lên.

“Anh Bang, anh hãy chuyển tấm séc này cho tổng giám đốc Trần, coi như là em trả các khoản chi phí”.

“Nhưng...”

“Cần phải tính riêng các khoản với em ư? Thế cũng được, phiền anh cho em cái list ghi rõ tiền viện phí, tiền thuê nhà hiện nay, tiền chăm sóc và điều trị tâm lý, em sẽ đi rút tiền mặt để trả”.

Anh Bang không biết phải nói gì, bàn tay cầm tấm séc đưa ra một hồi lâu, rồi nói với vẻ bất lực: “Cô Nhâm, tổng giám đốc Trần làm mọi chuyện vì cô, giống như năm xưa cô làm khi cậu ấy khó khăn nhất...”

Cô ngắt lời anh, “Đừng nhắc đến năm xưa nữa anh Bang ạ, không có gì thú vị cả. Ngày mai nếu có thời gian, anh có thể đưa em đến đại lý 4S được không? Em định đi mua một chiếc xe nữa, sau này em tự lái xe đến bệnh viện, không phiền anh phải đưa đón nữa”.

Anh Bang ngần ngừ: “Cô Nhâm, phải được sự đồng ý của bác sĩ cô mới được phép lái xe”.

Cô mở cửa xe ra, một chân bước ra ngoài, đột nhiên quay đầu lại nhìn anh, “Anh có dám chắc là không cần phải xin ý kiến tổng giám đốc Trần hay không?”

Anh Bang không biết phải trả lời thế nào, cô liền cười: “Em sẽ đi hỏi bác sĩ Bạch, anh cũng đi hỏi tổng giám đốc Trần đi”.

12. Chương 12

Chương 12

Bác sĩ Bạch Thụy Lễ đã nhắc Nhâm Nhiễm tuyệt đối không được uống rượu trước và sau khi uống thuốc hai tiếng, đồng thời cũng phải tránh việc lái xe trong thời gian dài dưới phản ứng của thuốc.

“Bác sĩ không lo là em nghiện rượu à?”

“Người nghiện rượu sẽ không chủ động nói với bác sĩ, tối hôm qua em ngồi một mình ở quán bar bốn tiếng đồng hồ cũng không say”. Bác sĩ Bạch Thụy Lễ nói tiếp, “Tôi cảm thấy việc em chịu đi ra ngoài và bắt đầu có những cuộc tiếp xúc xã giao riêng của mình là một sự tiến bộ”.

“Thế thì phiền bác sĩ nói giúp với người trả tiền tư vấn tâm lý hộ em rằng việc để em tự lo liệu cho cuộc sống của mình sẽ có lợi cho em”.

Bác sĩ Bạch Thụy Lễ liền cười, “Lần trước tôi gọi điện thoại cho cậu ấy, nói đến việc ở hay đi của y tá. Tôi chỉ có trách nhiệm với việc điều trị của em chứ không làm người truyền tin giữa hai người, Renee ạ. Nếu em cảm thấy cậu ấy đã can thiệp vào cuộc sống của em thì em phải tự đi nói với cậu ấy”.

Nhâm Nhiễm nản lòng, dừng lại một lát rồi nói với giọng tự giễu cợt mình: “Bác sĩ biết là em sẽ không đi gặp anh ấy, càng không nói những điều này với anh ấy. Em là một con sâu đáng thương có hai tiêu chuẩn, rõ ràng là ở trong căn hộ do anh ấy sắp xếp, chấp nhận sự chăm sóc của anh ấy mà còn tỏ vẻ ta đây rất độc lập, giả dối quá”.

“Em không hài lòng với cuộc sống hiện tại à?”

Cô liền trả lời: “Nếu người phải đến khám bác sĩ đúng hẹn hài lòng với cuộc sống của mình thì chắc chắn là bệnh đã khá nặng rồi. Nhưng em không có bất kỳ lý do gì để phàn nàn cả”.

“Hành vi, hoạt động tâm lý của con người không nhất thiết phải có lý do. Điều quan trọng là, em có muốn thay đổi hay không thôi”.

“Thay đổi? Bác sĩ Bạch, anh không cảm thấy con người không thể làm chủ, không thể chống lại sự thay đổi đó hay sao? Chúng ta đề ra kế hoạch, hạ quyết tâm, đều tưởng có thể thay đổi cái gì đó, tuy nhiên, bản thân cuộc sống đã có sự thay đổi rồi”.

“E rằng suy nghĩ này hơi tiêu cực. Ngày mai luôn là yếu tố bất xác định, nhưng mỗi người đều có thể lựa chọn thời điểm nắm bắt từng giây phút”.

“Chia thời gian thành từng giây từng phút sẽ khiến người ta cảm thấy sốt ruột. Bác sĩ Bạch, hồi còn nhỏ, một lần mẹ em đã giải thích cho em nguồn gốc của tên em. Nhâm Nhiễm là từ đồng âm với từ Nhảm Nhiễm, có nghĩa là thời gian dần trôi. Lúc đó em rất thắc mắc, nếu thời gian cứ dần dần trôi trước mắt chúng ta như vậy thì chúng ta còn giữ được cái gì nữa”.

Đây là lần đầu tiên Nhâm Nhiễm chủ động nhắc đến những ký ức của cô về người mẹ lúc sinh thời, dĩ nhiên là bác sĩ Bạch Thụy Lễ sẽ không bỏ qua tín hiệu này.

“Mẹ em có nói cho em biết câu trả lời hay không?”

“Mẹ em nói là chúng ta sẽ giữ lại những ký ức hạnh phúc, đây chính là món quà mà thời gian ban tặng cho chúng ta”.

“Có lẽ sau khi trưởng thành em sẽ có suy nghĩ khác, không phải mọi ký ức đều có thể hạnh phúc. Tuy nhiên, dù là ký ức mang tính chất gì đều là sự tích lũy và sự ban tặng của cuộc sống”.

Nhâm Nhiễm cười buồn bã, “Em chỉ biết rằng, càng lớn lên, những vấn đề trước đây khiến mình phải thắc mắc càng trở nên ấu trĩ, không còn quan trọng, không cần phải có câu trả lời nữa”.

“Sau khi lớn lên, việc mất đi một phần trí tò mò cũng là điều rất tự nhiên”.

“Đúng vậy, cuộc sống chính là quá trình không ngừng mất đi”.

“Mất và được đều là tương đối thôi, một sự mất mát không có nghĩa rằng cuộc sống từ đó không còn ý nghĩa gì nữa”.

Nhâm Nhiễm không phản bác lại, ánh mắt vẫn dõi về phía xa. Bác sĩ Bạch Thụy Lễ biết rõ là không thuyết phục được cô, cô chỉ không muốn tranh luận mà thôi.

Cách một ngày, anh Bang giao cho Nhâm Nhiễm chìa khóa của chiếc Land Rover, nói rất thận trọng: “Cô Nhâm, cô cứ lái chiếc xe này trước, hệ số an toàn cao hơn một chút. Xe đỗ ở ô số 26 trong nhà xe dưới tầng hầm”.

Cô nhìn anh Bang rồi đón lấy chìa khóa bằng vẻ mặt vô cảm. Đột nhiên cô cảm thấy rằng, việc thông qua anh Bang hoàn toàn vô tội để bày tỏ sự chống đối, tranh cãi thực sự là vô lý. Hơn nữa cô đã vô cùng mệt mỏi, không muốn nghĩ nhiều nữa.

Không chỉ có mỗi chuyện đó khiến cô không thiết nghĩ nữa, lần thứ hai đến Vân Thượng, nhân viên phục vụ liền dẫn cô vào chỗ ngồi gần cửa sổ. Không đợi cô gọi rượu, ông chủ liền đến lên tiếng chào cô, mang đến cho cô một ly rượu vang.

Cô không cho rằng việc mình chỉ đến đây một lần vào tuần trước, hơn nữa lại chi tiêu rất ít đủ để khiến cho ông chủ nhớ mặt cô, đồng thời lại tiếp đãi ân cần như vậy. Đợi đến khi nâng ly rượu lên nhấp thử, cô lại càng sững sốt hơn.

Từ trước đến nay cô không biết gì về rượu, nhưng cô vẫn nhớ cái mùi này.

Năm 18 tuổi, Nhâm Nhiễm bỏ nhà ra đi, theo Trần Hoa - hồi đó vẫn mang cái tên Kỳ Gia Thông đến Quảng Châu.

Hồi đó Kỳ Gia Thông ẩn cư ở trung tâm thành phố ồn ào, uống rượu đã trở thành thú tiêu khiển của anh trong những lúc rỗi rãi. Anh đã mua nhiều loại rượu mang về căn hộ của mình, lúc đọc sách sẽ uống một ít rượu vang. Anh cũng khuyến khích Nhâm Nhiễm nếm thử, lại còn đặt mua một loại rượu vang mới cất được sản xuất tại Bordeaux từ Hồng Kông, vừa mới đóng chai năm đầu tiên, sau khi mở nắp gỗ ra, hương thơm ngào ngạt của rượu nho lan tỏa khắp phòng, vừa ngồi Nhâm Nhiễm đã cảm thấy mùi thơm này ăn sâu vào tâm can.

Kỳ Gia Thông không uống loại rượu này, anh nói với cô rằng, “người thích thưởng thức rượu vang thực sự muốn cất giữ loại rượu này thêm vài năm, để nó tiếp tục lên men đến khi mùi thơm của hoa quả bay bớt đi, tạo ra hương thơm nồng của rượu đã được cất nhiều năm mới đem ra uống, nhưng chắc là em sẽ thích mùi vị hiện tại”.

Dĩ nhiên là anh nói đúng. Hồi đó Nhâm Nhiễm không thích uống rượu lắm, nhưng cô đã bị nhiễm sở thích của Kỳ Gia Thông, thích rót một ít rượu khi xem ti vi hoặc đọc sách, nhấp nháp từng ngụm nhỏ, để mùi hương đó len lỏi vào các giác quan của mình, dường như đang được đắm mình trong vườn quả sau một mùa vụ bội thu chứ không phải đang sống giữa đô thị ồn ào.

Lần đầu tiên trong đời cô uống say cũng là ở trong căn hộ đó.

Kỳ Gia Thông đi lên miền Bắc để giải quyết các vụ làm ăn đang gặp khó khăn, mãi không thấy về, cô từ chối quay về khi ba cô đến tìm cô, một mình trải qua đêm chuyển giao giữa hai thế kỷ, uống hết hơn nửa chai rượu, trong lúc ngà ngà say lại mơ thấy ngôi nhà của mình trước kia, mơ thấy người mẹ mất sớm, và cuối cùng đã đợi được Kỳ Gia Thông trở về giữa lúc đầu óc quay cuồng.

Nhâm Nhiễm không thể ngờ rằng, sau 7 năm lại được ngửi thấy mùi vị quen thuộc đó ở quán bar kinh doanh ẩm thực này tại Hậu Hải. Cô vẫy tay gọi ông chủ đến, “Sao anh biết em muốn uống loại rượu này?”

“Chai rượu này là do anh Lôi - người đến đón cô lần trước ký gửi, anh ấy nói sau này cô đến đây thì mở loại rượu này ra cho cô”.

Đương nhiên là cô biết anh Lôi ở đây chính là Lôi Chấn Bang - người mà cô vẫn hay gọi là anh Bang, cô bèn gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, đón lấy ly rượu đưa lên mũi ngửi, hít thật sâu hương thơm đậm đà của ly rượu, sau đó uống một ngụm lớn mà không có ý định thưởng thức gì.

“Thôi mặc kệ anh ta, đằng nào thì anh ta cũng thích kiểm soát mọi việc”. Nhâm Nhiễm đã nói với bác sĩ Bạch Thụy Lễ như vậy.

“Điều này đã biết từ trước hay bây giờ mới đánh giá về cậu ấy như vậy?”

“Em đã biết từ trước rồi”.

“Tôi nghĩ trước đây em không thấy phản cảm với điều này”.

“Trước đây...” cô dừng lại một lát, cười, “em si mê anh ấy”.

Trước lời bộc bạch thẳng thắn này, bác sĩ Bạch Thụy Lễ không hề tỏ ra sửng sốt, “Còn hiện tại thì sao?”

“Hiện tại? Bác sĩ đã thấy hết rồi đấy. Dường như anh ta cho rằng phải có trách nhiệm gì đó với em”.

“Em cho rằng việc cậu ấy chăm sóc em là xuất phát từ tinh thần trách nhiệm trên góc độ đạo nghĩa ư?”

“Em chưa bao giờ hiểu anh ấy thực sự, hiện tại dĩ nhiên lại càng không tò mò muốn đi nghiên cứu vấn đề này. Em chỉ biết rằng, bọn em đã chia tay nhau lâu rồi, kể cả có ý kiến gì đó với đối phương, cũng rất có thể là một ảo giác mà thôi”.

“Trách nhiệm của bác sĩ là cố gắng khai thác được nhiều nhất những suy nghĩ vô thức, đưa ra lời phân tích chứ không đưa ra những lời phán đoán về giá trị”.

Cô cười khúc khích, lảng sang chủ đề khác, “Thế thì bác sĩ nên phân tích anh ấy chứ không phải em. Em đã bị bác sĩ phân tích thành người trong suốt từ lâu rồi”.

Cuộc sống của Nhâm Nhiễm đã nhanh chóng đi vào nếp.

Trước sự kiên quyết của cô, người giúp việc không ở lại nhà nữa mà làm việc theo giờ, cô đã quay trở lại sống cuộc sống độc thân. Hàng tuần, cứ đến ngày là cô lái xe đến phòng tư vấn tâm lý để điều trị; Ngoài những lúc ra siêu thị mua đồ, hầu hết thời gian là cô đóng cửa không đi đâu, ở nhà đọc sách. Thỉnh thoảng cô lái xe ra ngoại ô, lang thang không mục đích một hồi lại quay về. Cứ cách khoảng hơn chục ngày cô lại bắt xe taxi đến Hậu Hải, ngồi vào vị trí mà quán bar Văn Thượng dành riêng cho cô uống đến khi ngà ngà say, không nói chuyện với bất kỳ ai, ngồi mãi cho đến khi quán đóng cửa, anh Bang đến đưa cô về nhà.

Ngoài việc sống ẩn dật, khép mình, không quan hệ với mọi người, nhìn cô không có vẻ gì là bất thường.

Tuy nhiên, không người nào có thể tồn tại mà tách khỏi người khác hoàn toàn.

Mùa đông năm nay khi chuẩn bị đón năm mới, Nhâm Nhiễm kết thúc buổi tư vấn tâm lý của ngày hôm đó, từ bệnh viện đi ra, bước đến chiếc Land Rover, vừa rút chìa khóa điều khiển từ xa đã nhìn thấy một chiếc Maserati màu đỏ rất bắt mắt đang đỗ ở phía đối diện với xe của cô, Hạ Tịnh Nghi mở cửa bước xuống xe và gọi tên cô, cô định giả vờ không nghe thấy, nhưng rồi lại ý thức được ngay rằng ý đồ này rất nực cười, đành phải bắt ép mình quay người gật đầu.

Hạ Tịnh Nghi mặc bộ đồ công sở màu tối sát người, mái tóc xoăn dài phủ trên bờ vai, nhìn rất nhanh nhẹn nhưng cũng không kém phần duyên dáng, liếc cô một cái rất nhanh từ đầu đến chân, sau đó lại liếc nhìn chiếc Land Rover trước mặt đó, ánh mắt lộ rõ vẻ đánh giá, nhưng giọng lại rất khách khí, “Chị Nhâm Nhiễm, nghe nói chị bị tai nạn, xem ra chị bình phục khá nhanh nhỉ”.

“Cũng tạm, cảm ơn chị”. Nhâm Nhiễm không còn tâm ửng nào để tiếp tục chuyện trò với Hạ Tịnh Nghi, vừa đưa tay ra mở cửa, vừa nói: “Tạm biệt nhé”.

“Đợi một lát đã”. Hạ Tịnh Nghi nhẹ nhàng ngăn cô lại, “Hôm nay em vừa được lên chức chị Nhâm Nhiễm à”.

Nhâm Nhiễm bình thản nói: “Chúc mừng chị, nhưng tôi nghĩ chuyện này không liên quan gì đến tôi, không cần phải đến đây để thông báo cho tôi đâu”.

Hạ Tịnh Nghi tỏ ra rất hạ mình, nói với giọng khẩn thiết: “Chị Nhâm Nhiễm đừng hiểu lầm. Không phải tôi đến để ra oai hay khoe khoang gì đâu. Tôi chỉ muốn nói rằng, vị trí này của tôi là do tôi nỗ lực làm việc mới có được, chắc chắn chị không thể tưởng tượng được rằng, tôi đã dồn bao nhiêu tâm huyết cho công việc đâu. Hiện giờ giữa tôi và tổng giám đốc Trần ngoài mối quan hệ lãnh đạo và nhân viên không còn bất kỳ mối liên hệ mang tính chất cá nhân nào khác. Tôi sẽ không ngăn cản đường đi của chị, gây phiền hà cho chị hay là mối đe dọa đối với chị, xin chị hãy ghi nhớ lời năn nỉ của tôi trước đây, đừng bao giờ nói với tổng giám đốc Trần rằng chúng ta đã quen nhau từ lâu có được không?”

“Đừng nhắc với tôi chuyện này nữa”, Nhâm Nhiễm rất khó kiềm chế sự bức bối của cô, “Nếu tôi đã từng hứa với chị chuyện gì thì chắc chắn tôi sẽ giữ lời”.

“Xin lỗi, chị Nhâm Nhiễm đừng trách tôi nhiều chuyện. Ở công ty mọi người vẫn còn xì xào nhiều về tôi, thực ra tôi hoàn toàn không cần phải quan tâm đến những chuyện mà họ nói. Nhưng tôi sợ những điều này đến tai chị, sự quan tâm và coi trọng của tổng giám đốc Trần đối với chị nằm ngoài sự dự đoán của tất cả mọi người, tôi chỉ muốn cố gắng giữ gìn tất cả những cái mà tôi đã phải làm việc vất vả để có được”.

Nhâm Nhiễm quay đầu đi,” Hạ Tịnh Nghi, tôi đành phải nói lại một lần nữa rằng, từ sau gặp nhau chúng ta không cần phải chào nhau, coi như là không quen biết gì về nhau. Như thế đã được hay chưa, chào chị”.

Vừa nhìn là Nhâm Nhiễm đã biết, hành động này của Hạ Tịnh Nghi có phần ngờ nghệch và hơi thừa, để lộ ra sự căng thẳng đến tột độ ẩn giấu dưới vẻ bề ngoài rục rĩ, tự tin.

Cô không giận, thậm chí hoàn toàn hiểu tâm trạng của đối phương. Cô biết rõ rằng, trong mắt Hạ Tịnh Nghi, những biểu hiện của cô ban nãy có phần lạnh lùng, bất lịch sự, thậm chí là hống hách, rất phù hợp với thái độ của cô người yêu cũ được nuông chiều đối xử với cô người yêu hiện tại.

Chỉ có điều cô không có đủ sức để an ủi đối phương bằng thái độ hòa nhã, từ tốn, càng không có đủ sức để giải thích điều gì.

Hơn nữa cô có gì để giải thích đâu?

Thực sự là cô đang phải chịu đựng sự chăm sóc quá mức chu đáo của Trần Hoa.

Theo yêu cầu của Nhâm Nhiễm, Trần Hoa không xuất hiện trước mặt cô, nhưng gần như chỗ nào cũng có hình ảnh của anh, sắp xếp mọi vấn đề cho cuộc sống của cô: từ chữa bệnh, chỗ ở, trực tiếp bố trí loại rượu để cô uống. Nếu cô lấy được tinh thần, có thể sẽ lựa chọn quay đầu bỏ đi, nhưng thuốc và phương pháp tư vấn tâm lý chỉ giảm bớt được phần nào chứng trầm cảm của cô, không thể khiến cô tạm biệt hẳn với nỗi đau trong lòng, cô vẫn cảm thấy mệt mỏi ỉ ỉ rũ, vẫn thiếu sức mạnh để phản nộ, để thay đổi, cũng không có ý định đi thách thức sự sắp đặt của Trần Hoa sẽ tương tác đến nhường nào.

Dần dần cuộc nói chuyện giữa bác sĩ Bạch Thụy Lễ và Nhâm Nhiễm ngày càng đi sâu vào vấn đề.

Đối với Nhâm Nhiễm, những buổi nói chuyện với bác sĩ Bạch Thụy Lễ là sự tiếp xúc với thế giới bên ngoài duy nhất mà hiện tại cô có thể chấp nhận.

Bác sĩ Bạch Thụy Lễ không cho rằng Nhâm Nhiễm đã hoàn toàn mở lòng với ông, nhưng ông đã nhìn thấy đúng là Nhâm Nhiễm đang cố gắng để cuộc sống được trở về trạng thái bình thường. Cô đã đọc rất nhiều sách liên quan đến vấn đề tâm lý học, cố gắng tự điều chỉnh mình, có lúc còn thảo luận các vấn đề với ông. Khi ông hỏi những câu hỏi trước đây cô không muốn đề cập, cô cũng không còn gặt đi như hồi đầu nữa.

Cô nói với bác sĩ Bạch Thụy Lễ rằng cô đánh tiếng sẽ đi du lịch, không về thành phố Z để ăn tết mặc dù ba cô đã gọi bảo về, cũng không cho ông tranh thủ kỳ nghỉ để đến thăm cô.

“Em vẫn hận ông ấy à?”

Cô lắc đầu, “Em không hận ông ấy, chỉ có điều em và ông ấy đã trở nên xa lạ lắm rồi”.

“Trong các mối quan hệ ruột thịt bình thường luôn bao hàm tình yêu, sự hiểu lầm, sự đối địch, tha thứ và chấp nhận. Em chưa bao giờ thể hiện ra rằng mình sẽ tha thứ cho ông ấy”.

“Em không thể tha thứ thay mẹ em”.

“Đúng là sự tha thứ đó là chuyện giữa họ, nhưng mối quan hệ giữa em và ba em cũng phải hàn gắn lại. Sự mất mát và những vết thương không được giải quyết tốt trong các mối quan hệ đều sẽ làm ảnh hưởng đến sự nhận thức của em đối với thế giới, ảnh hưởng đến việc xử lý của em đối với các mối quan hệ khác”.

Nhâm Nhiễm chăm chú suy nghĩ, một hồi lâu liền cười, “Em thực sự không hận ông ấy - để chứng minh điều đó em muốn nói thẳng với anh rằng, lần trước ông ấy đến Bắc Kinh họp, em và ông đi ăn cơm cùng nhau, trước đây ông là người đàn ông trẻ so với tuổi, nhưng hôm đó nhìn thấy rất già, em cũng buồn thay cho ông. Em đoán rằng cuộc hôn nhân này của ông ấy dường như đã có vấn đề, nhưng em không an ủi, cũng không buồn thay cho ông ấy, càng không có ý định đi tìm hiểu, giúp ông ấy. Ăn cơm xong em đưa ông ấy về khách sạn. Em không thể quay trở về với trạng thái tin tưởng, dựa dẫm vào ông như hồi 18 tuổi, cũng không thể quan tâm đến hạnh phúc của ông như một đứa con gái đã trưởng thành thông minh, hiểu thảo”.

“Có đúng là em đã nghĩ đến việc giúp ông ấy hay không? Nếu không em đã không suy nghĩ nhiều như vậy”.

“Những chuyện xảy ra trong cuộc hôn nhân này của ông ấy ít nhiều có liên quan đến em, nếu em xen vào sẽ chỉ khiến sự việc càng phức tạp thêm, hơn nữa em không cho rằng hiện tại em có thể giúp được mọi người, em không gây phiền hà cho ông ấy, có thể ông ấy đã phải thăm tạ ơn trời đất rồi”.

“Em chưa xét đến đủ mọi khả năng, điều duy nhất mà em không tính đến là nhu cầu tâm lý của em và ba em”.

“Vì thế đây chính là mấu chốt gây ra những vấn đề tâm lý cho em ư?”

“Dĩ nhiên là không phải, tâm lý học sẽ dùng lý thuyết quy kết để phân tích các hành vi phi lý trí, nhưng mọi hành vi của em đều rất lý trí, em chỉ không chịu gửi gắm tình cảm mà thôi. Đứng trên góc độ trị liệu lâm sàng, tôi muốn quan tâm nhiều hơn đến động lực thay đổi tồn tại trong nội tâm của em”.

Mấy hôm sau, Nhâm Nhiễm gọi điện thoại cho ba, nhưng cô phát hiện ra rằng, cô vẫn không thể quan tâm đến cuộc sống của ba bằng thái độ bình thường, và ba cô nói chuyện với cô cũng rất rụt rè. Cuối cùng họ chỉ nói qua loa với nhau vài câu, cô cam đoan rằng cuộc sống của mình không có vấn đề gì, dặn ông giữ gìn sức khỏe, sau đó thì cúp máy.

Với người thân duy nhất trên thế giới mà còn chuyện trò khó khăn như vậy thì đương nhiên là cô cũng không có đủ sức để giao lưu, tiếp xúc nhiều với những người khác như lời đề nghị của bác sĩ Bạch Thụy Lễ.

Công cuộc điều trị cứ tiếp tục như vậy, cuộc sống cũng vẫn tiếp tục như vậy.

13. Chương 13

Chương 13

Sau khi ăn tết xong, Nhâm Nhiễm bắt đầu thử nghiệm phục hồi lại hoàn toàn cuộc sống bình thường. Cô bắt đầu lên mạng Internet, để ý đến những thông tin tuyển dụng, sau khi ăn tết xong gửi hồ sơ đến mấy công ty nhỏ. Tuy nhiên sau khi đến phỏng vấn ở một công ty, về đến nhà cô càng bản khoăn hơn.

Hòm thư của cô chứa đầy các lá thư chưa đọc. Cô không có ý định mở ra xem, dĩ nhiên là càng không nói đến chuyện reply. Nhưng khi đọc lá thư mới nhất thông báo chuyện phỏng vấn, đúng lúc có tiếng nhắc báo hiệu có thư mới, cô liền mở ra xem, lá thư này là của một người tên là Thái Hồng Khai, hẹn cô đến dịch cho anh ta một bài viết liên quan đến lĩnh vực tài chính.

Thái Hồng Khai là một trong những người bạn của Trương Chí Minh - người bạn trai cũ giao thiệp rất rộng của Nhâm Nhiễm, anh mở một công ty dịch thuật nhỏ, lúc đó đang tìm gấp người để dịch một bản báo cáo phân tích liên quan đến lĩnh vực ngân hàng sang tiếng Anh, nhưng bản báo cáo này lại đề cập đến rất nhiều từ chuyên ngành liên quan đến lĩnh vực tài chính mới xuất hiện ở trong nước không lâu, mấy nhân viên phiên dịch trong công ty đều chỉ biết gãi đầu, anh liền đi cầu cứu khắp nơi. Trương Chí Minh liền giới thiệu anh với Nhâm Nhiễm mới quen không lâu: “Renee học ngành tài chính ở nước ngoài, tiếng Anh rất chắc, lại làm việc ở ngân hàng, chắc là sẽ giúp được”.

Nhâm Nhiễm đã bỏ ra hai ngày để dịch bản báo cáo dài 7.000 chữ đó sang tiếng Anh rồi gửi email cho Thái Hồng Khai. Sau đó không lâu, qua Trương Chí Minh, Thái Hồng Khai đã mời cô đi ăn, khen cô dịch chuẩn và nhanh, không kém gì người dịch chuyên nghiệp, “Bọn mình làm trong ngành đều biết, dịch tiếng Anh sang tiếng Trung thì dễ, còn dịch tiếng Trung sang tiếng Anh lại rất khó. Vừa không được mang văn phong tiếng Anh kiểu Trung Quốc, đồng thời lại phải quan tâm đến tính chuyên ngành, Renee, anh đã xem kỹ bản dịch của em, thực sự là không thể chê được điểm nào”.

Trong lúc nói chuyện, anh đã dúm cho cô một chiếc phong bì nói là tiền thù lao. Số tiền không nhiều, Nhâm Nhiễm không từ chối được, Trương Chí Minh cũng khuyên cô nhận, cô vẫn cảm thấy dở khóc dở cười, nghĩ chỉ là giúp bạn mà thôi, việc gì đến mức phải tính đến chuyện tiền bạc.

Kể từ đó trở đi, mỗi khi có những bản dịch liên quan đến vấn đề tài chính, ngân hàng thậm chí là chứng khoán, Thái Hồng Khai đều gửi thẳng cho cô nhờ dịch. Lương của cô ở ngân hàng khá cao nên không để ý lắm đến khoản thu nhập một chẳng hai chớ này, chỉ coi là nâng cao trình độ tiếng Anh trong những lúc rỗi rãi, giữ vốn kiến thức chuyên ngành ỳnh. Cả hai người đều rất bận rộn, không gặp gỡ gì nhiều, chỉ trao đổi với nhau qua email, sau khi dịch xong Thái Hồng Khai liền gửi nhuận bút dịch vào tài khoản cho cô.

Cho dù cô đã sang Hồng Kông làm việc và sau này đã cắt đứt liên hệ với Trương Chí Minh, sự hợp tác này vẫn không đứt đoạn. Nhiều lúc cô thầm nghĩ, mối quan hệ giữa Trương Chí Minh và cô hư ảo mong lung tựa như bóng trăng dưới mặt nước, còn không bền vững bằng mối quan hệ thuần túy liên quan đến công việc này, bất giác lại thấy buồn buồn, nhưng cũng thấy hơi buồn cười.

Sau khi xảy ra tai nạn, Nhâm Nhiễm cắt đứt liên hệ với tất cả mọi người, đương nhiên là không tiếp quản công việc này nữa, không ngờ sau một thời gian dài không biết được tin tức gì về cô, Thái Hồng Khai lại gửi email đến hỏi thăm, đồng thời hỏi cô có thể kiêm thêm nghề biên dịch hay không.

Cô liền trả lời thư ngay nói rằng đồng ý, đồng thời nói với Thái Hồng Khai rằng hiện tại cô không đi làm, có khá nhiều thời gian, muốn nhận nhiều tài liệu hơn để dịch, có thể không chỉ bó hẹp trong việc dịch các tài liệu liên quan đến lĩnh vực tài chính như trước đây.

Nhâm Nhiễm nói với bác sĩ Bạch Thụy Lễ rằng, “Kiêm thêm nghề biên dịch không ổn định lắm, thù lao cũng không nhiều, nhưng ít nhiều cũng là bắt đầu làm việc trở lại”.

“Hiện tại em không hâm mộ môi trường làm việc chính quy ở văn phòng 9 giờ đến, 5 giờ về à?”

“Không phải vì công ty nhỏ đó lương thấp. Mọi người rất tò mò vì em có bằng tốt nghiệp ở nước ngoài và kinh nghiệm làm việc trong ngân hàng có vốn đầu tư nước ngoài, nhưng lại xin tuyển dụng vào vị trí thư ký lương thấp, em rất khó giải thích”.

“Đây không phải là lý do duy nhất chứ?”

“Đúng, thực ra lý do quan trọng hơn là, trước đây những chuyện đối với em là quan trọng như lên chức, tăng lương, dường như không còn sức hút đối với em nữa, vừa nghĩ đến việc bắt đầu công việc mới là phải đặt mình trong các mối quan hệ với mọi người, cố gắng thể hiện, chẳng qua là muốn để mình giống người bình thường trong mắt người khác em, đã cảm thấy thực sự không đáng. Bác sĩ coi đó, em đích thực là một người vô tích sự rồi, vậy mà cũng đã quen với cảnh đó”.

“Đừng kết luận về mình như vậy”. Bác sĩ Bạch Thụy Lễ khuyên cô, “Việc hòa mình với xã hội đòi hỏi một quá trình thích nghi, em có thể bắt đầu từ những việc tương đối đơn giản trong các mối quan hệ với mọi người”.

Bác sĩ Bạch Thụy Lễ là thành viên của một tổ chức tình nguyện viên, mặc dù công việc bận rộn, hàng tuần vẫn dành ra hai tiếng đồng hồ đến các viện dưỡng lão, viện phúc lợi để tiến hành tư vấn tâm lý miễn phí. Ông giới thiệu cho Nhâm Nhiễm đến làm nhân viên tình nguyện ở một làng trẻ em SOS tại ngoại ô Bắc Kinh, việc cô cần làm là cùng các em trước độ tuổi đi học cắt dán thủ công, chơi trò chơi, đọc truyện cho các em.

Nhâm Nhiễm đã làm theo lời gợi ý của ông, nhưng công việc nhìn thì có vẻ đơn giản này đã có sự khởi đầu không thuận lợi.

Trong làng trẻ em SOS đều là những em bé bị bỏ rơi được cơ quan dân chính đưa về, hầu hết là những em có khiếm khuyết về mặt sức khỏe, trí tuệ ở nhiều mức độ khác nhau. Lần đầu tiên nhìn thấy nhiều trẻ tàn tật như vậy trong một lớp, Nhâm Nhiễm bị sốc khá mạnh.

Bản thân cô cũng đang gặp những khó khăn khi chuyện trò, giao lưu với người khác nên sự tương tác giữa cô và những em bé này không hề dễ dàng. Hầu hết các em đều tỏ ra rụt rè, lặng lẽ, cô rất khó tiếp cận với chúng, đương nhiên là càng không thể tích cực, lạc quan hướng dẫn chúng cắt dán thủ công, chơi trò chơi như các nhân viên tình nguyện khác.

Cô xin sang làm các công việc như cho bú bình, thay bỉm cho những em bé mấy tháng tuổi, nhân viên của làng SOS liền nhìn cô với vẻ do dự: “Em còn trẻ quá, thông thường những cô gái chưa chồng không làm được việc này đâu”.

“Cứ để em thử xem sao”.

Cô có kinh nghiệm vì đã từng giúp chăm sóc Kỳ Bác Ngạn - con trai của Kỳ Gia Tuấn, làm những công việc này rất nhanh gọn, chỉ khi cho hai em bé bị hở hàm ếch bú bình mới phải cần đến nhân viên chuyên trách hướng dẫn. Ngoài ra cô còn phát hiện có một việc nữa cô có thể làm được là đọc sách cho các em. Cô tự bỏ tiền ra mua rất nhiều sách thiếu nhi tặng cho làng trẻ em SOS, hàng tuần bỏ ra hai buổi chiều đến đọc sách cho các em. Cô có đủ kiên nhẫn, cho dù đó là những đứa trẻ có khiếm khuyết về mặt trí tuệ, không phản ứng gì trước lời đọc của cô, cô cũng vẫn có thể kiên trì đọc tiếp, không hề cảm thấy bức mình. Đứng trước những đứa trẻ này, cô cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều, dần dần trên môi đã nở ra nụ cười xuất phát từ đáy lòng, không còn tránh tiếp xúc với người khác nữa.

“Điều này làm cho em nhớ lại cảnh ngày trước mẹ em đọc sách cho em nghe”. Nhâm Nhiễm nói với bác sĩ Bạch Thụy Lễ như vậy.

“Về mẹ em, em còn nhớ được điều gì nữa không?”

“Mọi chuyện. Tin hay không là tùy bác sĩ, thậm chí em còn nhớ khi em còn rất nhỏ, mẹ em bế em, vòng tay của bà rất mềm mại, nhưng sợi dây chuyền bằng pha lê bà đeo trên cổ rất cứng và lạnh, em cắn vào một miếng, suýt thì gãy cả răng. Nhớ như in vậy, em cũng không biết đó có phải là ảo giác hay không”.

“Chưa chắc, trí nhớ của con người là một hệ thống kỳ diệu, không có gì lạ nếu người ta nhớ được rất nhiều tình tiết nhỏ nhất”.

“Em còn nhớ những câu chuyện thiếu nhi mà bà đọc cho em nghe. Có một thời gian em thích nhất là truyện Những bông hoa của bé Ida, bà chỉ ngón tay vào từng chữ, đọc đi đọc lại cho em nghe. Sau đó em đã biết được rất nhiều mặt chữ thông qua cách đọc truyện như vậy, ở trường mầm non em đọc truyện cho các bạn nghe, cô giáo còn tưởng em là thần đồng cơ”.

“Đúng là rất giỏi”.

“Còn có chuyện giỏi hơn là mẹ em đã dạy em tiếng Anh từ khi em còn rất nhỏ, em thường đánh bại những anh chị hơn em mấy lớp trong các cuộc thi tiếng Anh và đạt giải nữa”.

“Ngoài việc đọc sách ra còn chuyện gì nữa không?”

“Tính tình của mẹ em hòa nhã, độ lượng, bà không bao giờ nổi cáu. Bà là nhân viên làm việc có trách nhiệm nhất trong thư viện, biết được vị trí của tất cả các cuốn sách, đồng nghiệp của mẹ em nói bà là một kho dữ liệu sống. Mẹ em đan áo len rất đẹp, biết dùng ấm đun cà phê để đun cà phê rất thơm, biết nấu những món ăn mà em và em em thích”.

“Em thử nghĩ xem mẹ em có sở thích riêng nào không?”

“Dĩ nhiên là có chứ, bà rất thích đọc sách, bà bảo ngồi dưới gốc cây long não trong sân, pha một ấm trà, cầm một cuốn sách hay để đọc mấy tiếng đồng hồ là sự tận hưởng tuyệt vời nhất”.

“Xem ra bà là một người mẹ rất tuyệt”.

“Đúng là như vậy. Điều duy nhất không hoàn hảo trong cuộc đời bà là cuộc hôn nhân của bà”.

“Cuộc sống của mỗi người đều có những điều đáng tiếc, em không cần thiết phải canh cánh điều đó trong lòng lâu như vậy”.

“Em chỉ nghĩ rằng vì em mà mẹ em mới lựa chọn cho phép chồng mình có bồ. Em phải có trách nhiệm với sự đau khổ của bà”.

“Trước khi biết ba em có người tình ở ngoài, em cho rằng cuộc sống của mẹ em không hạnh phúc hay sao?”

“Không, hồi đó ngoài bệnh tình của bà, em không phát hiện ra được điều gì, mẹ em giấu rất kín”.

“Em xem, hôn nhân là chuyện tự mình biết là ngọt ngào hay cay đắng, mẹ em có mối quan hệ vợ chồng với ba em trước, sau đó mới có mối quan hệ mẹ con với em, sau khi cuộc hôn nhân gặp trục trặc, bà đã đưa ra sự lựa chọn, em không thể vì kết quả mà gạt đổ động cơ của bà, quy kết nguyên nhân ỉn”.

Nhâm Nhiễm im lặng một hồi lâu.

Từ khi trời bước vào hạ, nhiệt độ ở Bắc Kinh tăng lên rất nhanh, tổ chức tình nguyện viên chuẩn bị thực hiện một buổi biểu diễn từ thiện để quyên góp cho làng trẻ em SOS, số tiền thu được sẽ dùng để ủng hộ một số em nhỏ tiến hành các cuộc phẫu thuật cần thiết. Sau khi biết được thông tin này, Nhâm Nhiễm đã mua hai tấm vé, nhưng cô không có ý định tham gia, chuẩn bị tặng lại vé cho người khác.

Hai ngày sau, một nhân viên phụ trách của làng trẻ SOS đã ngăn cô lại, “Mấy ngày qua chị đều tìm em, điện thoại của em lại không mở máy”.

Về cơ bản Nhâm Nhiễm không mở di động, cô cũng không giải thích, chỉ hỏi với vẻ biết lỗi: “Có chuyện gì vậy chị?”

“Hiện mọi người đều đang dồn sức chuẩn bị cho buổi biểu diễn từ thiện, nhân lực không đủ, rất nhiều người đã phải gạt công việc sang một bên để tham gia vào”.

Đương nhiên là Nhâm Nhiễm hiểu được ẩn ý của câu nói này. Mặc dù hàng tuần cô vẫn đến làng trẻ, nhưng không tham gia vào các hoạt động khác của tổ chức tình nguyện viên đó, nhưng cô lái chiếc xe Land Rover, rõ ràng là không có công việc cố định, cho dù thế nào cũng không thể thoát khỏi sự quan tâm của những người hay tò mò nói này nói nọ.

“Được ạ, em có thời gian, có cần em làm gì không chị?”

Công việc giao cho cô là hàng ngày đưa đón mấy giáo viên đến làng trẻ em SOS để luyện các tiết mục cho các em. Cô thở phào một tiếng, dù sao chuyện này cũng khá đơn giản. Cô sắp xếp lại thời gian dành cho việc dịch tài liệu, bắt đầu làm lái xe công ích.

Mấy giáo viên đó ít nhiều đều tỏ ra tò mò trước Nhâm Nhiễm, nhưng cô không thể hiện gì nhiều, không mặn mà trả lời những câu hỏi mang tính chất dò la nghe ngóng, họ cũng biết ý nên không hỏi gì nữa.

Hôm nay, Nhâm Nhiễm từ làng trẻ SOS đi ra, vừa lên xe cắm chìa khóa vào ổ, điện thoại di động liền đổ chuông. Cô cầm lên ngó, là số điện thoại lạ.

“A lô, ai đó ạ?”

“Tiểu Nhiễm, chào em, chị là Gia Ngọc đây”.

Người gọi điện thoại là Kỳ Gia Ngọc - chị gái của Kỳ Gia Tuấn, bàn tay Nhâm Nhiễm dừng lại trên nút khởi động điều hòa.

“Chị đến Bắc Kinh công tác, tìm được chú Nhâm và xin được số điện thoại của em, em có thời gian đi ăn cùng chị không?”

Cô cầm điện thoại, ngồi thẩn thờ một hồi lâu không thể trả lời, Kỳ Gia Ngọc liền gọi: “Tiểu Nhiễm, Tiểu Nhiễm, em không sao chứ”.

Cô nói một cách chật vật: “Chị Gia Ngọc, em... xin lỗi”.

Cô không thể nói tiếp được nữa, đột nhiên cắt điện thoại, sau đó tắt máy, gục đầu xuống vô lăng, ngồi im không nhúc nhích.

Bắc Kinh trong những ngày nóng nực, mặt trời đã nung nóng chiếc xe từ lâu, chẳng mấy chốc mà cô đã đầm đìa mồ hôi. Một lái xe của làng trẻ chuẩn bị lái xe đi mua đồ, nhìn thấy tình trạng đó liền đến gõ cửa xe cô, ân cần hỏi cô làm sao vậy.

Cô miễn cưỡng ngẩng đầu lên cười: “Không sao ạ, em đi ngay đây”.

Cô bật điều hòa lên như một cái máy, thắt dây an toàn, lái xe ra khỏi làng trẻ, chạy về phía bệnh viện bác sĩ Bạch Thụy Lễ làm việc.

14. Chương 14

Chương 14

“Cô ấy là người mà em ghét ư?” Bạch Thụy Lễ hỏi Nhâm Nhiễm.

Phòng làm việc của ông rất rộng rãi, thoải mái, ánh nắng gay gắt bị rèm cửa chặn lại ở bên ngoài, nhiệt độ trong phòng đặt ở 22 độ, nhưng Nhâm Nhiễm vẫn toát mồ hôi.

“Không, em quý chị ấy, từ trước đến nay luôn coi chị ấy là chị gái mình, chị ấy rất tốt với em”.

“Nhưng em lại tránh mặt cô ấy”.

Hơn nữa lại ngắt điện thoại một cách bất lịch sự mà không có lời giải thích nào. Sắc mặt Nhâm Nhiễm nhợt nhạt, cô ngần ngừ một lát, “Sau vụ tai nạn ô tô, em không còn liên hệ gì với người nhà họ Kỳ”.

“Thực ra ý em muốn nói là sau khi Kỳ Gia Tuấn mất có đúng không?”

Kỳ Gia Tuấn là điều cấm kỵ thực sự của Nhâm Nhiễm, trong gần một năm điều trị, cô tuyệt đối không nhắc gì đến tên anh, nhưng hôm nay, cô không thể né tránh được nữa.

“Đúng vậy, em không thể đối mặt được với họ”.

“Cái chết của Kỳ Gia Tuấn xảy ra rất bất ngờ, theo như tôi biết thì hung thủ đã bị bắt, kết quả điều tra là do anh ta sử dụng ma túy quá liều, không thể kiểm soát hành vi của mình”.

Lần đầu tiên Nhâm Nhiễm nghe thấy những điều này, tuy nhiên điều này không thể an ủi cô, cô nhìn thẫn thờ về phía trước mà không nói gì.

“Điều mà em không thể chấp nhận là cái chết của cậu ấy ư?”

“Em mất mẹ từ năm 16 tuổi. Từ lúc đó em đã biết người nào rồi cũng sẽ phải chết, đó là cõi đi về chung của chúng ta, em chấp nhận thực tế này, không cảm thấy u ám”.

“Nhưng rõ ràng là em đang kéo dài thời kỳ đau buồn của mình, đồng thời lại không biểu lộ ra”.

“Có người còn bất hạnh hơn cả em, cha mẹ anh ấy đã mất đi người con trai, con trai anh ấy đã mất đi một người cha, vợ anh ấy đã mất đi một người chồng, chị anh ấy đã mất đi một người em. Mỗi quan hệ giữa họ thân thiết hơn mối quan hệ giữa anh ấy và em. Em không có tư cách gì để nói mình đau đớn đến mức độ nào”.

“Chúng ta không thể so sánh nỗi đau khổ của ai lớn hơn ai. Em tránh mặt người nhà họ Kỳ không phải vì em cảm thấy họ đau khổ hơn em”.

“Dĩ nhiên không phải là như vậy, em chỉ không thể đối mặt với họ mà thôi. Em... có trách nhiệm trước cái chết của anh Tuấn”.

Bác sĩ Bạch Thụy Lễ chỉ ra rất sắc bén, “Theo những gì mà tôi nắm được thì không phải như vậy, cậu ấy và vợ chuẩn bị ly hôn, lúc đó cậu ấy về Melbourne là do người nhà của vợ cậu ấy đưa ra điều kiện, muốn

cậu ấy sang tên căn nhà mà cậu ấy đang đứng tên cho vợ cậu ấy. Hơn nữa hung thủ cũng là người tình cũ của vợ cậu ấy, sau đó đã bị bắt và xét xử”.

“Không, bác sĩ không nắm được toàn bộ câu chuyện. Vì không muốn em khó xử nên anh Tuấn mới sang Australia làm việc. Vợ anh ấy đã từng cảnh báo em rằng, nếu anh ấy sang Melbourne, tính mạng sẽ gặp nguy hiểm. Chị ấy đề nghị em giữ anh ấy lại, nhưng em... nhu nhược quá, em đã không làm như vậy”.

“Thế nên vì chuyện này mà em luôn trách mình”.

“Em biết chỉ cần em lên tiếng, chắc chắn anh Tuấn sẽ ở lại. Anh ấy và em lớn lên cùng nhau từ nhỏ, anh ấy luôn yêu em, quan tâm đến em. Nhưng em... đã thờ ơ với anh ấy một cách vô tình hoặc cố ý, em đã yêu... người khác, lúc rơi vào lưới tình, em hoàn toàn không để tâm đến những suy nghĩ của anh ấy. Anh ấy luôn tốt với em, còn em, từ đầu đến cuối em không thể xác định được tình cảm của em đối với anh ấy có phải là tình yêu hay không. Xét cho cùng là em rất ích kỷ, quan tâm đến cảm nhận của mình hơn là quan tâm đến anh ấy. Nếu không phải là em thì chắc chắn anh ấy đã không sa lầy vào cuộc hôn nhân khiến cả hai vợ chồng anh ấy đều đau khổ sớm như vậy, anh ấy càng không thể chết”.

“Renee, em đã tự trách mình quá nhiều”.

“Làm sao em có thể không tự trách mình chứ, giả vờ em hoàn toàn vô tội trước tất cả mọi chuyện đã xảy ra ư?”

“Thực ra xét trên một mức độ nào đó có thể nói, người nào cũng là người vô tội, bao gồm vợ cậu ấy và em. Không ai có thể dự đoán được hậu quả, cuộc sống cũng không thể cho em cơ hội lựa chọn trong các thời điểm xảy ra biến cố”.

“Nhưng em có được sự lựa chọn, chỉ có điều em không lựa chọn anh ấy”, ngừng một lát, cô liền bổ sung thêm, giọng lạc đi “Từ trước tới nay em đều không lựa chọn”.

“Em cho rằng ngay từ đầu em có thể lựa chọn yêu cậu ấy chứ không, phải là yêu người khác ư?”

Giả thiết này khiến Nhâm Nhiễm không biết phải trả lời thế nào.

”Em xem đây, chúng ta không thể thay đổi được những chuyện đã xảy ra. Nếu có cơ hội được làm lại từ đầu, để tránh một kết quả nào đó đã biết được từ trước nhưng lại không muốn đối mặt, có thể em sẽ đưa ra sự lựa chọn khác, cuộc sống của các em có thể sẽ đi theo chiều hướng khác, nhưng điều này không đồng nghĩa với việc mọi chuyện sinh lão bệnh tử và những chuyện bất ngờ không xảy ra, em vẫn có thể hối hận vì sự lựa chọn của em.

Nhâm Nhiễm im lặng, một lát sau, cô nói: “Bác sĩ Bạch, gần đây em đang đọc Kinh thánh”.

“Renee, em không phải là người đầu tiên muốn tìm biện pháp giải quyết vấn đề qua tôn giáo”.

“Cụ nội em là một nhà truyền giáo, đến đời ông nội em bắt đầu tin vào khoa học để cứu nước, cha em là người theo chủ nghĩa vô thần, chắc là ông tin vào luật pháp. Từ nhỏ em không được tiếp xúc với cái gì liên quan đến tôn giáo, trong thời gian du học ở Australia, mỗi lần gặp những người truyền giáo, em đều tìm cách để tránh đi. Nhưng hiện tại không ngờ em lại muốn tìm câu trả lời qua Kinh thánh, bản thân suy nghĩ này là rất vụ lợi đúng không?”

“Tìm kiếm sự cân bằng trong nội tâm là nhu cầu tình thần của con người, không bao giờ nói là vụ lợi được. Kinh thánh có giúp được gì cho em hay không?”

Cô lắc đầu: “Em thấy rất ấn tượng với một số câu, nhưng em vẫn không có cách nào để có được niềm tin với cái đó”.

“Có những tín ngưỡng tôn giáo vẫn đòi hỏi mình phải làm chủ cuộc sống, cho dù là thượng đế hay bác sĩ tâm lý cũng không thể thay em tha thứ ừ”.

“Thực ra em không cần phải tha thứ, cứu chuộc đâu có dễ dàng như vậy?” Nhâm Nhiễm cười thiếu não.

“Không ít các nhà tôn giáo cho rằng, tư vấn tâm lý chỉ là cho những người theo chủ nghĩa vô thần liều thuốc an ủi mà thôi. Đúng vậy, nếu không xuất hiện với tư thái thần thánh, sẽ không thể khiến người ta cảm nhận được rằng đã được cứu chuộc. Tuy nhiên, em xem những bộ phim khoa học viễn tưởng, những người có cơ hội được quay trở về quá khứ đều không thể can thiệp vào tiến trình của thời gian, bởi vì họ đến từ tương lai, đối với họ kết quả đã xảy ra, mọi thứ đều không thể thay đổi. Tôi tin rằng số phận bắt nguồn từ sự lựa chọn mà mỗi chúng ta đưa ra dựa trên tính cách của mình, số phận của Kỳ Gia Tuấn không thể được quyết định bởi sự lựa chọn của em Renee ạ”.

“Cũng có thể. Em chỉ... không thể thuyết phục được mình gạt ra khỏi đầu ý nghĩ này”.

“Phương Tây có một câu nói rằng, nếu em cứ thương nhớ mãi người đã khuất thì anh ta không thể đi được. Chỉ khi nỗi nhớ dần dần nguôi ngoai, anh ta mới có thể đi lên thế giới cực lạc mà không còn vướng bận điều gì”.

Nhâm Nhiễm suy ngẫm rất lâu câu nói này.

Sau khi rời phòng làm việc của bác sĩ Bạch Thụy Lễ, Nhâm Nhiễm vẫn rút điện thoại ra, gọi cho Kỳ Gia Ngọc.

“Chị Gia Ngọc, em xin lỗi, buổi trưa... em rất xin lỗi chị”.

“Không sao cả, Tiểu Nhiễm. Chị rất hiểu em”.

Nhưng em không hiểu mình. Mặc dù mọi người đều nhấn mạnh rằng, không ai trách cô vì sự ra đi của Kỳ Gia Tuấn, nhưng Nhâm Nhiễm vẫn không cảm thấy nhẹ lòng, gánh nặng trong lòng cô đã đè nén quá lâu, không thể vì thế mà gỡ ra được. Cô nhìn về phía trước với vẻ tuyệt vọng, cổ họng nghẹn lại, không thốt ra được lời nào nữa.

“Em không sao chứ Tiểu Nhiễm”?

Nhâm Nhiễm cố gắng điều hòa nhịp thở: “Em không sao cả chị ạ”.

“Lần này chị đến Bắc Kinh, ngoài mấy việc công còn muốn trao đổi với Trần Hoa về kế hoạch trả tiền. Hiện nay hoạt động kinh doanh của nhà họ Kỳ khá ổn, tinh thần của cha mẹ chị đã ổn định hơn rất nhiều rồi, cháu Kỳ Bác Ngạn cũng rất ổn. Tiểu Nhiễm, không ai trách em vì chuyện của Tuấn cả”.

Nhâm Nhiễm không thể có sự chuẩn bị về mặt tinh thần để đối mặt với khuôn mặt giống cậu em trai như đúc của Kỳ Gia Ngọc, dường như Kỳ Gia Ngọc cũng hiểu được suy nghĩ của cô nên không nói đến chủ đề này nữa. Sau một hồi im lặng, cô khẽ nói: “Chị Gia Ngọc, tạm biệt chị” rồi cúp máy.

Đến hôm có buổi biểu diễn từ thiện, Nhâm Nhiễm đến nhà hát sớm, phụ trách công tác hậu cần cùng với các tình nguyện viên khác. Cô đang bê những đạo cụ nhỏ và trang phục thì đột nhiên có người gọi tên cô: “Chào em Nhâm Nhiễm”.

Cô ngoái đầu lại nhìn, trước mặt là một người phụ nữ xinh xắn đang mỉm cười nhìn cô, cô ngẩng người ra một lát rồi cũng nhận ra được đối phương, “Xin chào tiến sĩ Lữ”.

Người đang đứng đối diện với cô là Lữ Duy Vi, học giả tu nghiệp ở Mỹ về, chị là chuyên gia mậu dịch quốc tế, cũng là nhân vật có quyền uy trong lĩnh vực nghiên cứu chống bán phá giá ở trong nước. Hơn một năm trước, công ty xuất khẩu các sản phẩm thuộc da của nhà họ Kỳ đột nhiên bị rơi vào cuộc điều tra chống bán phá giá, Kỳ Gia Ngọc gọi điện thoại đến, nhờ cô tìm giúp tiến sĩ Lữ để nhờ giúp đỡ, trong lúc cô đang khổ sở vì không liên hệ được thì Trần Hoa đột ngột ra mặt, đưa cô đến gặp Lữ Duy Vi, và Lữ Duy Vi đã đồng ý giúp nhiệt tình, xem ra có vẻ khá thân với Trần Hoa, cô không ngờ lại gặp lại chị này ở đây.

“Lần trước cảm ơn giáo sư Lữ đã nhiệt tình giúp đỡ ạ”.

“Đừng khách sáo, chị và Kỳ Gia Ngọc vẫn giữ liên hệ với nhau, chị coi những thay đổi trong công tác xuất khẩu của công ty nhà họ Kỳ làm trường hợp để theo dõi lâu dài. Lần trước cô ấy đến Bắc Kinh, bọn chị còn ngồi ăn cơm với nhau nữa”.

Lữ Duy Vi đưa tay ra đón lấy túi trang phục và giá đạo cụ trong tay cô, cô vội vàng nói: “Cẩn thận không lại móc vào quần áo chị, thôi chị cứ để em làm”.

Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần cả tối nay sẽ đứng sau sân khấu để lo việc, mặc áo phông, quần bò, đi giày thể thao, trong khi Lữ Duy Vi lại mặc một bộ váy đỏ ngắn đến đầu gối rất xinh xắn, chân đi giày cao gót, nhìn rất nhỏ nhắn gọn gàng, khuôn mặt trắng trẻo, nhìn rất nổi bật.

Sau khi đặt đám đạo cụ xuống, Nhâm Nhiễm quay đầu lại, nhìn thấy Lữ Duy Vi vẫn đang đứng ở chỗ cũ, rõ ràng là chuẩn bị nói chuyện với cô, không tránh được nữa, cô đành phải cười nói: “Còn hai tiếng nữa buổi biểu diễn mới bắt đầu, chị Lữ đến sớm quá”.

“Hôm nay chị phụ trách việc đón tiếp khách mời nên đến sớm hơn một chút, Nhâm Nhiễm à, tháng trước chị có nghe nói em tham gia vào tổ chức tình nguyện, hôm nay mới gặp được em”.

Nhâm Nhiễm không hiểu tại sao chị ta lại để ý đến mình, “Chị Lữ làm tình nguyện viên từ lâu rồi à?”

“Ừ, ngay từ khi tổ chức thành lập chị đã tham gia rồi, nhưng hai năm gần đây bận rộn quá, thường xuyên phải đi công tác nên thời gian phục vụ cũng rất hạn chế”.

“Chị Lữ cứ ngồi đi nhé, em đi sắp xếp vị trí cho đám đạo cụ đã”.

“Để chị giúp em”.

Nhâm Nhiễm không biết từ chối thế nào, đành phải lấy ra bản đánh dấu thứ tự đã sắp xếp từ trước để đối chiếu. Lữ Duy Vi đứng bên giúp một tay, chẳng mấy chốc hai người đã xếp xong.

Lúc này đây cơm hộp đặt cho nhân viên và diễn viên đã được mang đến, Lữ Duy Vi lấy ra hai hộp, “Tranh thủ ăn đi Nhâm Nhiễm, chị phải tiếp khách ngay bây giờ, em cũng phải lo việc nữa đấy”.

“Cảm ơn chị”.

Hai người ngồi ở một góc sau sân khấu, mặc dù Lữ Duy Vi ăn mặc trang điểm rất chỉn chu, nhưng ăn cơm hộp rất ngon lành, không hề tỏ vẻ gì là ngại ngần cả, rồi chị còn nói: “Cơm hộp ở đây ngon hơn cơm hộp ở gần cơ quan chị. Ấy, sao em ăn chậm như vậy, không thấy ngon à? Em đã gầy quá rồi, đừng giảm béo nữa”.

Do phải uống thuốc chống trầm cảm nên hơn sáu tháng qua, Nhâm Nhiễm ăn rất kém và cũng bị gầy đi nhiều, gần đây được bác sĩ cho phép đã giảm bớt liều thuốc, cô mới bắt đầu ăn được hơn một chút, nhưng cô không định giải thích, chỉ cười: “Từ trước đến nay em ăn cơm rất chậm”.

“Chị thì ăn rất khỏe, ăn vừa nhanh vừa nhiều, trước đây hồi học đại học còn ăn kinh khủng hơn, đã từng ăn thử một bữa hai suất cơm hộp, Gia Thông cười trêu chị là heo, nói chị có thể tham gia thi ăn khỏe được”.

Đột nhiên Lữ Duy Vi lại nhắc đến tên trước kia của Trần Hoa, Nhâm Nhiễm không tỏ vẻ gì, vẫn mỉm cười: “Ăn nhiều mà không béo là điều tuyệt nhất rồi, sẽ có bao người phải ngưỡng mộ chị đấy”.

Lữ Duy Vi đã ăn xong suất cơm của mình, nhưng chị không đi mà ngồi ở bên cạnh lấy điện thoại ra gọi điện, liên lạc với từng khách mời quan trọng, chốt lại một lần nữa thời gian. Đồng thời tranh thủ thời gian nói chuyện với Nhâm Nhiễm: “Thật tồi tệ, chị không thể quen với chuyện cứ check đi check lại như thế này”.

Nhâm Nhiễm chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy chị gọi ột số khác, nói: “Không, Gia Thông, bảo anh Bang mang séc đến thì đơn giản quá. Chỉ khi đích thân đến tham gia hoạt động từ thiện thì mới có ý nghĩa”. Không biết đầu bên kia nói gì, chị cười với vẻ hài lòng: “Ừ, đã chốt rồi đó nhé, không được đến muộn quá đâu đấy”.

Chị bỏ máy xuống, thở dài, “Đây có được coi là một sự lòe bịp đạo đức không nhỉ?”

Nhâm Nhiễm không hiểu ý Lữ Duy Vi lắm nên nhìn chị bằng ánh mắt thắc mắc.

“Ý chị muốn nói là, chị dựa vào mối quan hệ cũ bắt người ta phải có mặt tại buổi biểu diễn như thế này có vẻ như bắt ép người ta phải làm việc thiện vậy”. Lữ Duy Vi nhún vai, “Dù gì thì mỗi người đều có cách thể hiện lòng tốt riêng của mình”.

Nhâm Nhiễm thành thật trả lời: “Nếu những người đó chấp nhận sự thuyết phục của chị và đến tham gia thì cũng coi như là đồng thuận với cách biểu đạt này, không nghiêm trọng đến mức là lòe bịp đâu”.

Hơn nữa, người như Trần Hoa, làm sao có thể chấp nhận cái gọi là lòe bịp đạo đức được? Ý nghĩ đó vừa thoáng qua trong đầu đã khiến cô giật nảy mình, cô vội cúi đầu xuống và một miếng cơm.

“Em nói cũng đúng”. Lữ Duy Vi cười lấy gương ra ngắm mình trong gương, dùng giấy thấm dầu ra thấm mặt, sau đó lại lấy son ra bôi lại, “Tự nhiên chị lại thấy màu của thỏi son này không hợp với bộ váy của chị lắm, em thấy thế nào?”

Nhâm Nhiễm đang phải nuốt miếng cơm trong miệng, ngắm Lữ Duy Vi một lượt từ đầu đến chân, “Em thấy không đến nỗi, chắc là do ánh đèn ở đây thôi. Chị thử sang phòng trang điểm xem sao”.

Lữ Duy Vi cười lắc đầu, đứng dậy, “Đến khi học xong tiến sĩ, chị mới bắt đầu học những kỹ năng sơ đẳng về trang điểm, phối hợp với quần áo, luôn cảm thấy môn học này phức tạp, khó thực hiện hơn nhiều so với các quy tắc mật dịch quốc tế. Em cứ ăn đi nhé, chị phải ra ngoài một lát”.

Nhâm Nhiễm đã muốn bỏ dở từ lâu rồi, mắt dõi theo Lữ Duy Vi đi ra, buông đĩa xuống, thu hộp cơm lại và vứt vào túi rác rồi theo các nhân viên khác bắt tay vào chuẩn bị cho buổi biểu diễn.

Mãi cho đến khi buổi biểu diễn chính thức được bắt đầu, cô mới thở phào nhẹ nhõm, mấy ngày liền vất vả, thể lực của cô không đủ nên cũng cảm thấy khó chịu, cô đưa tiền ột tình nguyện viên quen với mình nhờ chị quỳn góp giúp rồi xin về trước.

Xe của cô đỗ ở đằng trước nên cô đi men theo con đường hẹp ra phía ngoài, chỉ cần xuyên qua cửa phòng nghỉ của các vị khách quý là có thể đến được sảnh lớn phía trước, nhưng cô lại gặp ngay Lữ Duy Vi đang đứng ở đó, người đàn ông đứng đối diện với Lữ Duy Vi mặc áo sơ mi trắng, quần âu màu tối, thân hình cao lớn và quen thuộc, chính là Trần Hoa.

Ánh mắt Lữ Duy Vi liếc về phía cô, cô đã kịp quay người bước nhanh ra phía cửa bên trước khi đối phương lên tiếng, sau đó đi một vòng thì đến bãi đỗ xe trước mặt, tối hôm nay những câu nói của Lữ Duy Vi đều ám chỉ điều gì đó, nhưng cô thực sự không muốn thăm dò dụng ý của chị ấy, càng không muốn chạm trán với Trần Hoa ở đây.

Tuy nhiên, Nhâm Nhiễm biết rất rõ ràng, nếu điều mà cô nỗ lực tìm kiếm là để cuộc sống trở lại bình thường thì cô không thể tách mình mãi với thế giới bên ngoài. Lý trí của cô nhắc nhở cô rằng, chỉ cần cô có ý định để cuộc sống quay trở lại bình thường thì cô buộc phải nhìn thẳng vào những việc mà từ lâu cô vẫn tránh nghĩ đến đó.

Cô lại nảy ra ý định rời Bắc Kinh một lần nữa, đồng thời bắt đầu bắt tay vào kiểm tra lại tài khoản trong ngân hàng, lên mạng search thông tin, lên kế hoạch cho hướng đi sắp tới.

Ngày hôm nay, như thường lệ, Nhâm Nhiễm đến phòng làm việc của bác sĩ Bạch Thụy Lễ để tư vấn tâm lý, lúc chuẩn bị kết thúc, bác sĩ nói với cô rằng, hiện nay tổ chức tình nguyện viên phát triển rất nhanh, mấy người chủ chốt đang định thành lập một quỹ từ thiện và mời nhân viên chuyên trách phụ trách, hỏi cô có hứng thú thử công việc này hay không.

Cô lắc đầu, “Có thể em lại chuẩn bị đi học lại”.

“Thế cũng rất tốt”.

“Bác sĩ Bạch”, cô ngần ngại một lát nhưng vẫn nói, “nếu em tạm dừng một thời gian trị liệu tâm lý, thử tự điều chỉnh mình thì bác sĩ có cảm thấy là em... gây chuyện vô cớ hoặc qua cầu rút ván hay không?”

Bác sĩ Bạch Thụy Lễ liền cười: “Không, tôi luôn cho rằng, trách nhiệm của bác sĩ tâm lý là hỗ trợ để bệnh nhân tự tìm ra một phương pháp để giải quyết những khúc mắc về mặt tâm lý. Tôi rất vui khi thấy em nhận thức được điều đó và có sự tự tin”.

Nhâm Nhiễm thở phào một tiếng, “Thực ra em cũng không dám chắc, không biết có thể làm được như bác sĩ nói hay không”.

“Thế này nhé, trước hết chúng ta có thể điều chỉnh một chút tần suất trị liệu, từ mỗi tuần một lần rút xuống thành mỗi tháng một lần. Sự lệ thuộc vào vào cuộc nói chuyện của bác sĩ cũng giống như lệ thuộc vào thuốc, có thể giảm thiểu sự ảnh hưởng đến mức nhỏ nhất, dựa vào sức mạnh của mình để tạo nên sự cân bằng về mặt tâm lý mới được coi là thành công thực sự”.

Nhâm Nhiễm đã đồng ý với sự sắp xếp này, “Làm thế nào em mới có thể phán đoán cuối cùng em tự điều chỉnh được mình?”

“Tự mình điều chỉnh là một sự cân bằng trong suy nghĩ, người ta không thể sống mãi trong trạng thái vui vẻ, nhưng cũng không thể suốt ngày chìm trong những suy nghĩ tiêu cực, buồn chán, vấn đề then chốt của quá trình điều chỉnh này là tìm lại được khả năng tự kiểm soát mình, nếu một ngày nào đó, với tiền đề được tự do lựa chọn, em cảm nhận được niềm vui, sự mãn nguyện và thoải mái thì tức là em đã thành công trong việc tự điều chỉnh mình”.

“Em nhớ rồi”.

Nhâm Nhiễm đứng dậy chuẩn bị cáo từ, bác sĩ Bạch Thụy Lễ liền gọi cô lại, tặng cô cuốn sách Con đường tự mình phát hiện mà ông mới xuất bản.

“Em đã đọc được rất nhiều cuốn sách liên quan đến lĩnh vực tâm lý học rồi, cuốn sách này là đầu tiên tôi viết để dành cho các độc giả bình thường, có thể nội dung hơi sơ sài, nhưng đã tập trung được một số suy nghĩ của tôi khi làm công tác tư vấn tâm lý trong mấy năm qua, hy vọng sẽ giúp được một vài điều ọi người”.

“Cảm ơn bác sĩ”.

15. Chương 15

Chương 15

Tối hôm nay, Nhâm Nhiễm lại đến Hậu Hải. Sức mạnh của thói quen lớn như vậy, bất kể là tạo được thói quen với một người hay một địa điểm, có một số hành động gần như đã trở thành hành vi vô thức làm mà không cần suy nghĩ gì.

Đêm hè ở Hậu Hải, những chiếc thuyền nhỏ treo đèn lồng đỏ dập dềnh trên mặt hồ, thấp thoáng đâu đây có tiếng nhạc réo rất vọng lại, mang theo bầu không khí ồn ào náo nhiệt của hồng trần.

Hơn nửa năm qua, hoạt động kinh doanh của quán bar Vân Thượng không được tốt lắm nhưng vẫn duy trì, không như các quán bar khác, cách một thời gian không đến thì đã thay tên khác, cũng chính vì lẽ đó, nơi đây đã trở thành điểm đến duy nhất của Nhâm Nhiễm ở Hậu Hải.

Lần nào cô đến, chỗ ngồi gần cửa sổ đó cũng được giữ cho cô. Cô vừa ngồi xuống, không đợi cô lên tiếng, nhân viên phục vụ đã đem rượu vang đến.

Cô ra nhà vệ sinh, lúc đi ra lại nghe thấy có hai nhân viên phục vụ thầm thì bình luận về cô ở đầu bên kia lối đi: “Cô gái suốt ngày ngồi ở bàn số 6 lạ thật”.

“Suyt - đừng nói linh tính. Nếu cô ấy không đến, không có người bỏ một số tiền lớn cho ông chủ mình duy trì việc kinh doanh thì quán này đã sập tiệm từ lâu rồi. Cô ấy là bà chủ tạo công ăn việc làm cho bọn mình đấy”.

Cô không quan tâm đến việc phải làm một vị khách lập dị trong mắt người khác, cũng không muốn làm cho hai nhân viên phục vụ đó phải sợ mà chỉ lặng lẽ đứng nguyên tại chỗ, đợi cho họ sang chỗ khác làm việc mới đi vào. Thực ra đối với cô, những lời bàn luận của họ không có gì là bất ngờ, chỉ là chứng thực ột lời phán đoán nào đó của cô trên một phương diện khác mà thôi.

Ngày hôm nay cô uống nhiều hơn bình thường, đến lúc nửa đêm, đã ngà ngà say. Trên mặt hồ phía xa có người chơi đàn tranh, quán bar bên cạnh, giai điệu R & B [1] uể oải, bên cạnh còn có tiếng đàn piano, các giai điệu hòa trộn vào nhau thành một mớ hỗn độn, giữa lúc mơ màng tựa như giấc mơ cũ mê loạn. Cô gục đầu xuống bàn, nửa ngủ nửa say. Một bàn tay vỗ nhẹ xuống vai cô, cô quay đầu lại, lẩm bẩm: “Anh Bang, đáng lẽ anh nên đến muộn hơn, đợi em nằm mơ nốt giấc mơ này đã”.

[1] R&B (còn được viết là RnB) là viết tắt của Rhythm and Blues - một dòng nhạc của người da đen và rất được ưa chuộng trong cộng đồng Da đen tại Mỹ. Rhythm and Blues là sự kết hợp của 3 dòng nhạc chính là Jazz, Nhạc phúc âm (nhạc tôn giáo của đạo Cơ đốc bắt nguồn từ Thánh ca) và Blues. Nó được biểu diễn lần đầu bởi những người Mỹ gốc Phi.

“Em mơ gì vậy?”

Cô lấy tay chống đầu lên một cách chật vật, vừa dụi vào huyệt thái dương đau nhói vừa thờ ơ trả lời: “Để hôm nào em phải hỏi bác sĩ Bạch đã, nghe nói hầu hết các giấc mơ chỉ có ba màu trắng, đen và xám, cũng đã lâu lắm rồi em không có giấc mơ màu nào, nhưng giấc mơ vừa này hình như là có màu, có biển, thuyền buồm, cá chuồn, có san hô đang khiêu vũ, và có cả...”

Tuy nhiên cô không say đến mức không nhận ra được ai, đột nhiên cô dừng lại, phát hiện ra người đang dìu cô đứng dậy có thân hình cao to, không phải là anh Bang - người đến đón cô mỗi khi quán bar chuẩn bị đóng cửa. Cô đưa mắt nhìn theo hàng cúc áo của chiếc áo sơ mi trắng anh đang mặc từ dưới lên trên, người đang đứng trước mặt cô là Trần Hoa.

Không giống với bóng dáng mà cô nhìn thoáng qua mấy ngày trước, gần một năm nay, đây là lần đầu tiên bắt gặp anh đứng gần cô như vậy, Nhâm Nhiễm không tin vào mắt mình.

“Và còn gì nữa?”

“Anh Bang đâu?” - Cô hỏi.

“Mẹ anh Bang ốm phải vào viện, anh ấy về nhà thăm bà rồi”. Trần Hoa giải thích lý do tại sao anh lại xuất hiện đột ngột như vậy.

Nhâm Nhiễm ngại ngùng “ờ” một tiếng, còn nhớ người phụ nữ gầy gò phúc hậu, ít nói đó, khuôn mặt của bà hiện rõ vẻ sương gió, nhìn già hơn rất nhiều so với tuổi thực.

“Cô... Cô Mao vẫn ổn chứ?”

“Bệnh thấp khớp của cô ấy rất nặng, rất có thể sau này không thể tiếp tục sống ở Song Bình nữa. Anh Bang chuẩn bị đón cô ấy đến Bắc Kinh để sống, nhưng cô ấy không muốn xa nhà”.

Trong lúc nói chuyện, Trần Hoa nửa đùa nửa đùa cô đi ra. Cô cố gắng giằng ra khỏi tay anh, “Không sao, em đi được”.

“Xe anh đỗ gần cầu Ngân Đỉnh”.

Trần Hoa còn nói thêm một câu gì nữa, nhưng bước chân của Nhâm Nhiễm nhẹ băng bước về phía Ngân Đỉnh nên không nghe rõ, cũng không có ý định hỏi lại.

Một đêm hè của hai năm về trước, cô cũng đã từng cùng Kỳ Gia Tuấn đi quanh Hậu Hải như thế này trong trạng thái ngà ngà say. Gió đêm mang theo hơi nóng phả vào mặt, vẫn là bầu không khí cũ, những ký ức xưa hiện lên ửng đỏ.

“Chỗ này tên là Hậu Hải, đầu bên kia còn có Tiền Hải, Tây Hải, Bắc Hải, Trung Hải,... bao nhiêu biển như vậy, thực ra đều không phải là biển”.

Lúc đó cô đã giải thích với anh vị trí và cảnh quan của khu vực này như vậy.

Đương nhiên, đều không phải là biển.

Biển rộng mênh mông thực thụ nằm ở phương xa, cảnh tượng sóng nhấp nhô trước mắt, không giống với bất kỳ vùng biển nào mà cô đã từng nhìn thấy.

Cô nhìn chăm chú về phía cầu Ngân Đỉnh, ở đó loáng thoáng hiện lên bóng của núi Tây Sơn, còn anh thì nhìn cô chăm chú, dường như muốn đọc ra điều gì đó trên khuôn mặt đã quá quen thuộc từ nhỏ đến lớn này, hoặc giả chỉ là muốn nhìn thấu vào đáy lòng cô. “Yêu em, đặt em ở vị trí quan trọng nhất, không muốn để bất cứ chuyện gì làm tổn thương đến em nữa, trân trọng em, mong muốn mãi mãi được ở bên em”.

m thanh đó văng vẳng bên tai, không thể xóa đi. Cô đứng trên cầu Ngân Đỉnh, tựa người vào lan can, nhìn vành trăng khuyết in dưới mặt nước tối om, sóng gợn lăn tăn.

“Phương Tây có một câu nói rằng, nếu em cứ thương nhớ mãi người đã khuất thì anh ta không thể đi được. Chỉ khi nỗi nhớ dần dần nguôi ngoai, anh ta mới có thể đi lên thế giới cực lạc mà không còn vướng bận điều gì”.

Vẫn là ánh trăng ngày trước, chỉ có điều người đứng nhìn cô dưới ánh trăng đó không thể xuất hiện được nữa, cô thực sự phải để nỗi nhớ ngời ngoai, để anh rời xa cõi lòng cô ư?

“Em đang nghĩ gì vậy?”, Trần Hoa hỏi cô.

Cô trở về với thực tại, “Em xin lỗi, hiện tại đầu óc em rất trống rỗng, em cũng không nghĩ gì cả”.

“Anh đưa em đi biển mấy ngày nhé Nhâm Nhiễm, ngắm san hô. Mấy năm gần đây, biển ở Song Bình...”

“Không, em không muốn đi đâu cả”. Cô đột ngột ngắt lời anh, đứng thẳng người, tiếp tục bước đi. Như bình thường thì là anh Bang đưa cô về nhà, nếu còn tình tảo thì cô sẽ nói chuyện với anh vài câu, những lúc uống hơi nhiều thì cô sẽ ngủ thiếp đi trên xe. Đợi đến khi đến sân khu chung cư, anh Bang sẽ đánh thức cô, cô sẽ xin lỗi như mọi bận: “Em xin lỗi, anh Bang, thực sự là anh không cần phải đến đón em đâu, anh xem em không thể uống đến mức say mềm đâu, gọi chiếc taxi về nhà là được”.

Còn anh Bang chỉ cười hiền, không gật đầu đồng ý cũng không phản bác, đưa cô vào thang máy, sau khi xác định cô đã vào phòng và khóa trái cửa lại mới ra về.

Khi người đàn ông ngồi bên cạnh là Trần Hoa, mọi thứ đều đã khác.

Cô cố gắng giữ mình thật tỉnh táo mặc dù hơi men đã gây ra một cảm giác tê liệt, người rất căng thẳng, đầu óc rối bời, đến khi lấy chìa khóa ra mở cửa phòng mới thở phào một tiếng, quay đầu định chào anh, nhưng trong tích tắc hai người lại ngã vào vòng tay nhau.

Trong lúc luống cuống, cô túm chặt áo sơ mi của anh. Nụ hôn bất ngờ của anh đã chiếm chỗ tất cả, cô bị một sức mạnh không thể lý giải bao trùm, không kịp có phản ứng gì.

Sau khi cô chuyển đến căn hộ này, anh chưa bao giờ đến, nhưng giữa bóng tối, dường như anh biết được hết bố cục của căn hộ, bế thẳng cô vào phòng ngủ; Vòng tay này đã rời xa cô quá lâu, đã trở nên xa lạ, nhưng giây phút này đây lại thân mật như vậy, dường như cố nhân lặng lẽ đi vào giấc mơ của mình.

Đã lâu lắm rồi cô không tiếp xúc thân mật với ai như vậy, một số ký ức dồn nén rất lâu trong đáy lòng đã gần như lãng quên lại một lần nữa hiện lên trong đầu mà không tài nào kiểm soát. Cô cô đơn quá lâu, thực ra mọi thói quen trước sự cô đơn chỉ là một sự chịu đựng và tự lừa dối mình.

Đột nhiên, cô đã từ bỏ mọi khả năng suy nghĩ, chỉ muốn bất chấp tất cả để hòa mình vào vòng tay này - đây không phải là nhục dục đơn thuần, mà là sự thân mật gần gũi từ da thịt đến tâm hồn đều đang khát khao.

Cô bị anh đặt xuống giường, anh cởi từng chiếc cúc áo của cô ra, đôi môi lướt trên làn da của cô, nóng bỏng.

Tất cả mọi thứ đều mơ hồ mông lung trong ánh trăng mờ ảo. Dường như cô có thể tự thôi miên mình, thầm nói với mình rằng, đây là một giấc mơ, cô chỉ cần đắm mình, không cần suy nghĩ.

Tuy nhiên, cô biết rõ đây không phải là giấc mơ, cũng biết rõ người đang ôm chặt cô đây là ai.

Ý thức được điều này, cô không thể để mình tiếp tục rơi vào trạng thái mê muội và chấp nhận mà không biết gì.

Dường như nỗi đau bỏng cháy đang gặm nhấm cô, cô giãy giụa nói: “Đừng, Gia Thông...”

Cái tên một thời Trần Hoa đã dùng được thốt ra từ miệng cô, đối với cả hai người, đều có phần xa lạ.

Anh liền dừng lại, cơ thể của anh vẫn đang nóng bỏng đè lên cô, một lát sau, anh gục đầu xuống cổ cô, hồi lâu không nhúc nhích.

Thế giới đột nhiên rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

Trong bóng tối, cô có thể cảm nhận được nhịp đập của trái tim anh, cũng biết dưới cơ thể anh, trái tim cô đang đập thành thịch, bất an.

Cô nói một cách khó khăn: “Em xin lỗi, em không thể...”

“Suyt...” ngón tay của anh ấn chặt trên môi cô, “anh biết”,

Anh dịch người ra, che quần áo lên cho cô nhưng vẫn ôm chặt cô.

Anh nằm im không nhúc nhích, cô thả lỏng người, hơi men chiếm chỗ của ý thức, nhịp tim dần dần trở lại bình thường.

Cô không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, đã từ lâu, cô bị căn bệnh ngủ kém dày vò, giấc ngủ không sâu và dễ tỉnh giấc, lâu lắm rồi không ngủ ngon như vậy. Đợi đến khi cô mở mắt ra, đã là sáng ngày hôm sau.

Nhâm Nhiễm nhìn đám chăn ga bừa bộn và nhìn bộ quần áo cũng bừa bộn không kém trên người mình, nhớ rất rõ đêm qua đã xảy ra chuyện gì, đó không phải là một giấc mơ hoang đường. Hai tay cô nâng cằm, không kìm được bèn rên lên một tiếng. Trần Hoa bước vào, anh đã ăn mặc chỉnh tề, ánh nắng chiếu vào phòng, hắt xuống người anh. Cô không thể ngờ rằng anh lại không ra về, vội vàng lấy tấm ga che lên người mình.

“Em muốn ăn gì buổi sáng?”

Anh hỏi rất bình thản, càng làm cho cảnh tượng đêm qua hoang đường, đáng sợ, Nhâm Nhiễm không thể chịu đựng được nữa, “Mời anh đi đi, nếu không em sẽ đi đấy”.

“Em đừng dày vò mình nữa, đêm qua không xảy ra chuyện gì cả”.

Cô đã lấy tấm ga che kín người mình, miễn cưỡng đóng cúc áo sơ mi, không nói gì mò xuống giường, Trần Hoa bước đến ấn cô xuống, “Em bình tĩnh đi nào”.

“Anh hãy để em được yên một mình”.

Trần Hoa nhìn cô, gạt đầu, “Được, tới hết giờ làm việc anh sẽ đến đưa em đi ăn”.

Sau khi anh đi, Nhâm Nhiễm ngồi thẩn thờ bên thành giường.

Sự cân bằng vừa mới được phục hồi, cho dù là giả tạo, nhưng sau khi bị phá vỡ vẫn khó có thể tìm lại. Bao chuyện cũ lại hiện ra trước mắt mà không thể kiểm soát.

Cô và Kỳ Gia Tuấn lớn lên cùng nhau. Tình cảm thanh mai trúc mã, ngày thơ trong sáng luôn song hành cùng họ, cho dù anh nửa đùa nửa thật nói với cô rằng, sau này họ sẽ lấy nhau, cô cũng đã từng nghĩ đến khả năng đó.

Năm 18 tuổi, cô đã đem lòng yêu một chàng trai tên là Kỳ Gia Thông. Dường như chỉ ở độ tuổi đó mới có tình yêu cổ chấp, mãnh liệt như vậy, không để lại ỉn và người khác dư địa để lựa chọn.

Ngay từ đầu, tình yêu của cô đã mù quáng và đơn phương. Anh lạnh lùng phân tích tình cảm của cô, sự đáp lại của anh đối với cô mang một chút gì đó ung dung, uể oải, nhưng chưa bao giờ khích lệ cô. Sau khi trưởng thành, họ đã chia tay rất lâu. Sau vô số lần nhớ lại, cô đã thử phân tích mối tình mà cô đã trải qua.

Cô phát hiện ra rằng, đó thực sự là một cuộc mạo hiểm tuyệt đẹp và trọn vẹn.

Một người đàn ông xa lạ có sức quyến rũ nguy hiểm đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống bình lặng của cô, gợi lên trí tưởng tượng ột người thiếu nữ như cô.

Khi cô bắt đầu cảm hận cha mình, anh thật quyến rũ biết bao, nhìn như có thể lấp đầy mọi chỗ trống tình cảm của cô.

Cô đã sa lầy mỗi ngày một sâu hơn.

Còn anh, luôn luôn giữ tỉnh táo và giữ khoảng cách, dường như chỉ có một chút cảm động, những lúc cô gần như tuyệt vọng, luôn tỏ ra thương xót và không nỡ.

Mọi sự chờ đợi, hụt hẫng, kỳ vọng, tuyệt vọng, bản khoăn giữa cái được và mất... chồng chéo lên nhau, cho đến sau này, cô hoàn toàn không thể hiểu, sau khi hy sinh quá nhiều, đó có phải là mối tình thuần khiết hay không. Cô chìm đắm trong cuộc mạo hiểm đó, mơ màng phiêu du, không để tâm đến sự tồn tại của Kỳ Gia Tuấn, nhưng Kỳ Gia Tuấn lại luôn quan tâm đến cô một cách âm thầm.

Cuộc sống ngày càng trở nên phức tạp, Kỳ Gia Tuấn kết hôn với Mạc Mẫn Nghi - bạn học của cô rồi sinh con, sau đó cuộc hôn nhân của họ lại tan vỡ.

Cô không thể ngoái đầu lại để đánh giá anh đã dành cho cô bao sự chờ đợi và bao tình yêu.

Tháng tư năm ngoái, Kỳ Gia Tuấn đột ngột qua đời, sau khi để lại một vết thương không thể đối mặt trực diện trong lòng cô, cô đã không còn sức nào để dành cho ai bất kỳ tình cảm nào nữa. Cô chỉ biết rằng, đó là những ký ức thanh xuân mà cô không thể phục chế, là những chuyện cũ theo gió không cần phải nhắc đến nữa.

Đột nhiên Nhâm Nhiễm hạ quyết tâm, cho dù cô vẫn chưa lên được kế hoạch sẽ đi đâu nhưng cô vẫn buộc phải ra đi. Cô không nên giữ bất kỳ mối liên hệ gì với người đàn ông tên là Trần Hoa này dưới bất cứ hình thức gì. Đương nhiên là cô không có ý định chào tạm biệt anh. Cô gọi điện thoại nói với người giúp việc theo giờ rằng, cô muốn đi chơi mấy ngày, bảo chị ấy không cần phải đến nấu cơm nữa, sau đó cô lại gửi email cho bác sĩ Bạch Thụy Lễ, hủy các cuộc hẹn phía sau, sau đó lấy một chiếc túi du lịch trong phòng thay đồ, thu gọn những đồ dùng đơn giản nhất và lái xe lên đường.

Cô hoàn toàn không thể ngờ được rằng, cuộc chia tay không nói lời từ biệt này lại nhanh chóng biến thành một cuộc chạy trốn hoang đường. Thậm chí Trần Hoa còn đích thân đuổi đến thành phố nhỏ này.

16. Chương 16

Chương 16

Nhâm Nhiễm nhìn chăm chú vào gương, giống như đang nhìn một người xa lạ, dường như đã nhìn thấy mình ở độ tuổi khác, những khoảnh khắc mà cô tưởng rằng đã chính thức nói lời tạm biệt đã tái hiện trước mắt như vậy. Cô gái 18 tuổi ngơ ngác đó đã cách cô rất xa, cô đã từng đỏ mặt, tim đập thành thịch trước ánh mắt của một người đàn ông, biểu lộ mọi tình cảm của người thiếu nữ với anh. Nhưng thời gian đã giúp cô dần dần khoác lên người chiếc áo giáp sắt, hiện giờ trong gương là một người phụ nữ với thần sắc bình thản, nội tâm dù rối bời đến đâu, cũng vẫn có thể giữ được vẻ điềm đạm trên nét mặt và ánh mắt.

Lớp hơi mờ trên gương đã tan đi từ lâu, bóng cô xuất hiện trước mặt cô, mong manh, rõ nét, không ai có thể phát hiện thêm được điều gì trong gương.

Quá khứ đã trôi qua như vậy.

Cô thu gom dòng suy nghĩ rồi bời lại, thay quần áo, sấy tóc cho khô bớt mới đi ra. Chỉ thấy Trần Hoa đang đứng trước cửa sổ nghe điện thoại, giọng vẫn lạnh lùng như lúc bình thường: "... chuyện này anh cứ xem tình hình rồi tính anh Bang ạ". Anh Bang là trợ lý của anh, đã theo anh nhiều năm, dừng một lát, anh lại nói tiếp: "Đặt cho tôi và Nhâm Nhiễm vé máy bay từ đây đi Bắc Kinh vào chiều mai nhé".

"Em không có ý định quay trở lại Bắc Kinh". Cô nói xen vào, nhưng Trần Hoa chỉ nhìn cô một cái và không đếm xỉa gì, rồi nói vào điện thoại: "Thôi anh Bang ạ, không cần phải đặt vé máy bay nữa. Cô ấy không thích đi máy bay, tôi lái xe đưa cô ấy về vậy. Hội nghị lùi một ngày, thời gian đi công tác không thay đổi, thông báo cho tổng giám đốc Lưu về Thượng Hải cùng tôi".

Cô liếc anh một cái rồi không nói gì thêm, mang ấm đun nước vào nhà tắm lấy nước. Trần Hoa tiếp tục gọi cho số điện thoại khác, cô ngồi trên ghế sofa, lấy từ trong túi xách ra bộ dao đa dụng Swiss Army, rút ra dụng cụ mài ngón tay, mài những ngón tay nham nhở không thể chỉnh sửa được nữa.

Gọi xong điện thoại, Trần Hoa cất máy đi, bước đến ngồi xuống bên cô, "Bây giờ bọn mình sẽ thảo luận về chuyến du lịch đặc biệt này của em nhé".

"Ngoài chức năng chống trộm thần kỳ mà em không biết này, GPS còn có thể ghi lại hành trình, có gì đáng để thảo luận chứ. Có một điểm em muốn nói rõ ràng, em không có ý định đánh cắp xe của anh, đến thành phố Z em sẽ chuyển phát nhanh chìa khóa xe cho anh Bang, để anh ấy cử người đi lấy".

Trần Hoa hơi sững người: "Em quay về thành phố Z làm gì?"

Nhâm Nhiễm ngần ngừ một lát, "Em chỉ muốn ngó qua, không có mục đích gì đặc biệt".

"Sau đó thì sao?"

Nhâm Nhiễm cầm dụng cụ mài móng tay, ngắm nghía móng tay của mình, im lặng một hồi lâu. Trần Hoa kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng cô đã ngẩng đầu lên nhìn anh, giọng nói rất khẽ nhưng rõ ràng: "Em vẫn chưa có quyết định cuối cùng, có thể sẽ thử đi du học nước ngoài; Có thể sẽ tìm một thành phố có khí hậu ôn hòa ở trong nước để sống".

"Tóm lại là không gặp anh nữa đúng không?"

Nhâm Nhiễm ngừng một lát, gật đầu: "Đúng vậy".

Trần Hoa nói với vẻ mặt vô cảm: "Nhâm Nhiễm, mấy hôm trước chỉ một chút nữa thôi là mình đã làm chuyện đó rồi, em bảo anh dừng lại anh liền dừng ngay. Đó không phải là tội ác gì ghê gớm cả, không

cần thiết phải tránh anh một cách quá đà như vậy. Chắc là em biết rất rõ, chắc chắn anh sẽ không bắt ép em làm những điều trái với ý nguyện của em”. Nhắc đến chuyện xảy ra từ mấy hôm trước, sắc mặt Nhâm Nhiễm đột nhiên trở nên nhợt nhạt, đôi môi khê mấp máy nhưng không nói gì, cô chỉ cúi đầu. Trần Hoa nhìn cô chăm chú, ngừng một lát, giọng chậm lại, “Anh xin lỗi, anh không đủ kiên nhẫn”.

“Anh đừng tự phê bình mình như vậy, anh đã đối xử hết nhân hết nghĩa với em rồi. Hơn một năm qua em chẳng khác gì đồ bỏ đi, được anh hết lòng nuôi dưỡng, hơn nữa anh rất thấu hiểu lòng tự trọng yếu đuối của em, cố gắng không xuất hiện trước mặt em để nhắc nhở em, em vô cùng cảm kích”.

“Nói với anh bằng giọng điệu này là muốn làm khách với anh, cách xa anh đúng không?”. Giọng Trần Hoa trầm ấm, mang theo một chút giễu cợt.

Nhâm Nhiễm không biết trả lời gì, cách bao nhiêu năm như vậy, dường như người đàn ông này vẫn có thể nhìn thấu được mọi suy nghĩ của cô, mọi sự mâu thuẫn, giằng co trong lòng cô đều trở nên nực cười trong mắt anh, nhỏ nhoi đến mức không thể trở thành vấn đề gì to tát.

Trần Hoa nhìn Nhâm Nhiễm chăm chăm.

Hơn một năm qua, anh đã từng nhìn cô chăm chú như thế này ở nhiều nơi khác nhau.

Cô nằm trên giường bệnh, cô ra khỏi bệnh viện, cô xuống dưới mưa đô, cô ra vào khu chung cư, cô chăm chú bước vào quán bar Ván Thượng, cô lái xe vào làng trẻ SOS...

Nhìn cô rất bình tĩnh, tự làm chủ được mình, không thể hiện ra suy nghĩ gì.

Trên thực tế, đã lâu lắm rồi anh không nhìn thấy cô thể hiện tình cảm của mình, kể cả khi thông tin về cái chết của Kỳ Gia Tuấn được đưa từ Australia về.

Cô chỉ im lặng tuyệt đối.

Cô gái đó trở nên khép mình, kín đáo như vậy, giấu kín mọi suy nghĩ của mình trong đáy lòng, thà để một mình mình bị căn bệnh trầm cảm dày vò chứ không còn như năm 18 tuổi, khóc lóc thảm thiết trong lòng anh.

Đêm khuya mấy hôm về trước, họ nằm trên giường trong căn hộ của Nhâm Nhiễm, cô ngủ thiếp đi, anh ngắm nhìn cô trong bóng tối, đó là giây phút anh đã mong chờ từ lâu, vì thời gian chờ đợi quá dài nên anh lại cảm thấy không chân thực.

Đột nhiên anh nhớ ra rằng, trong một đêm khuya ở Song Bình, ánh trăng cũng lơ mơ hắt vào phòng như thế này, anh chợt tỉnh giấc, phát hiện thấy Nhâm Nhiễm đang nhìn anh bên gối.

Cô đã ngắm anh bao nhiêu lần trong bóng tối như vậy? Trong những giây phút anh trần trọc bản khoăn, cô đã từng nép lại gần anh, an ủi anh như thế nào để anh chìm vào giấc ngủ một lần nữa?

Giấc ngủ của Nhâm Nhiễm không sâu, thỉnh thoảng cô lại giật mình, mái tóc xõa trên gối, mấy lọn tóc chạm vào mặt anh.

Ngón tay anh vuốt trên đám tóc đó, mềm mại, trơn bóng, mang theo một cảm giác lạnh lạnh và thoang thoang hương thơm. Giữa lúc mơ màng, anh nhớ lại lần đầu tiên vuốt mái tóc cô, trong đêm 30 tết trên đảo Song Bình, anh cùng cô ra biển bắt cua, sau khi đã thấm mệt, cô ngã vào lòng anh ngủ thiếp đi, anh ôm cô, cũng ngắm nhìn cô như thế này, lúc đó mái tóc của cô vì chỉ được gội bằng xà phòng thơm nên khô vàng và xơ xác, không được trơn mượt như bây giờ.

Bàn tay anh vuốt nhẹ trên mặt cô, đột nhiên cô thở dài một tiếng, rất khẽ, anh liền dừng tay lại, đợi cô mở mắt ra, nhưng cô chỉ đổi tư thế, khuôn mặt úp sấp xuống gối chuyển sang thành ngửa lên trần nhà.

Tư thế nằm ngửa này khiến chiếc áo sơ mi của cô hở ra, dưới ánh trăng, làn da cô mịn màng, mang theo vẻ trơn láng như ngà voi, cổ họng phập phồng theo nhịp thở.

Tuy nhiên, nét mặt cô lại không hòa đồng với cảnh tượng tĩnh lặng này, rõ ràng là cô đang chìm trong cơn ác mộng không tên, môi mím chặt, đường nét ở hàm dưới cho thấy cô đang nghiến răng rất chặt.

Anh cố gắng không làm kinh động cô, ôm cô vào lòng mình. Sau khi được anh vỗ về nhẹ nhàng, cơ thể cứng đờ của cô dần dần được thả lỏng, nép sát vào người anh, các nét giãn ra, hơi thở nhịp nhàng chậm rãi, lại một lần nữa bước vào trạng thái ngủ say.

Lúc làm những động tác này mà không kịp suy nghĩ gì, đột nhiên anh biết rằng, những đêm ngủ cùng cô đó, cô cũng đã từng an ủi anh như thế này. Đó không phải là giấc mơ thoáng qua, mà đã xảy ra một cách chân thực, là những khoảnh khắc chung của họ.

Phản ứng của cô sau khi tỉnh giấc không nằm ngoài sự phán đoán của anh, anh biết rõ là cô chưa có sự chuẩn bị về mặt tinh thần để đối mặt với anh, anh cần phải cho cô nhiều thời gian hơn.

Anh có đủ kiên nhẫn để chờ đợi cô chấp nhận anh hoàn toàn.

Tuy nhiên Nhâm Nhiễm đã bỏ đi mà không nói lời nào. Buổi tối anh đến, phòng không nhà trống. Anh gọi điện thoại cho cô, không nằm ngoài sự dự đoán của anh, điện thoại đã tắt máy.

Nhân viên bảo vệ ở khu chung cư đã cho anh xem lại đoạn băng dưới nhà xe, sau khi Nhâm Nhiễm lái chiếc Land Rover đi vào buổi sáng không thấy cô quay về nữa.

Người giúp việc nói Nhâm Nhiễm muốn đi chơi vài ngày nên cho chị nghỉ làm.

Nhâm Nhiễm gửi email cho bác sĩ Bạch Thụy Lễ, hủy cuộc hẹn tư vấn trong tuần tới, nói sẽ rời Bắc Kinh một thời gian.

Thậm chí Nhâm Nhiễm còn gọi điện thoại cho làng trẻ SOS để xin nghỉ, nói gần đây không thể đọc sách cho đám trẻ đó.

Người duy nhất cô không để lại lời nhắn là Trần Hoa.

Trần Hoa lập tức nổi trận lôi đình, sợi gân xanh trên trán giật giật, các nhân viên của anh chưa bao giờ nhìn thấy anh như vậy, tất cả đều nín thở. Anh gọi điện thoại cho ông Nhâm Thế Yên, biết ông cũng không nhận được tin gì của con gái, cả hai người đều vô cùng sốt ruột.

Ngày hôm sau, anh Bang từ Bắc Hải về Bắc Kinh đi làm, anh Bang liền nhắc anh rằng, Nhâm Nhiễm đã lái xe đi, có thể sử dụng hệ thống định vị vệ tinh GPS lắp đặt trên xe để tìm hướng đi của cô.

Chiều hôm đó, Trần Hoa đã xác định được tung tích và vị trí của chiếc Land Rover, ngày đầu tiên đã dừng ở một khách sạn trong một thành phố vừa cách Bắc Kinh hơn 500 km, buổi sáng lại một lần nữa xuất hiện trên đường cao tốc.

Anh Bang rụt rè nói: “Hay là để tôi chuẩn bị xe rồi đến đó?”

Anh khua khua tay. Anh định xem rốt cục cô muốn đến nơi nào.

Nhâm Nhiễm cho xe chạy về phía Nam, rong ruổi trên đường cao tốc. Mặc dù hệ thống GPS đã báo cáo rất đầy đủ hành trình của cô, nhưng anh hoàn toàn không biết rốt cục điểm đến của cô nằm ở đâu.

Đến buổi chiều, Trần Hoa gọi điện thoại cho vị phó tỉnh trưởng của tỉnh đó, họ đã từng gặp nhau tại một cuộc hội thảo marketing cách đây một tháng, lúc đó ủy ban nhân dân tỉnh đang tổ chức hội thảo marketing ở Bắc Kinh, ra sức vận động tập đoàn Úc Hâm đến đầu tư, anh bảo cấp dưới của mình nghiên cứu các tài liệu đầu tư có liên quan, chưa đưa ra câu trả lời cuối cùng. Sau khi nhận được điện thoại của anh, phó tỉnh trưởng liền chuyển cho cơ quan công an của tỉnh, dặn dò họ phải phối hợp nhiệt tình để thu hồi chiếc xe.

Mặc dù phía cơ quan công an tỉnh nói có thể phớt xe chặn trên đường cao tốc, nhưng anh không đồng ý, vụ tai nạn đã từng xảy ra với Nhâm Nhiễm trên đường cao tốc vẫn còn hằn sâu trong đầu anh, anh đợi đến khi cô chạy đến trạm thu phí ở thành phố J, tốc độ xe giảm đi rồi dừng lại, mới hạ lệnh khóa chiếc Land Rover qua hệ thống GPS.

Đầu bên kia gọi điện thoại đến, nói công an thành phố J đã đưa Nhâm Nhiễm về. Anh mua vé máy bay bay đến thành phố W, khi một nhân viên lái xe đến đưa anh về thành phố J, đã là lúc đêm khuya.

Anh nghỉ trong khách sạn Golden, đêm hôm đó trời mưa như trút nước, sấm chớp đầy trời, khách sạn này cách trụ sở công an - nơi đang giam Nhâm Nhiễm không xa. Anh đứng bên cửa sổ, có thể nhìn thấy tòa nhà thấp đó ở trụ sở công an.

Anh chờ đợi Nhâm Nhiễm gọi điện thoại cho anh để giải thích.

Tuy nhiên, hơn một ngày trôi qua, anh đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, hiểu Nhâm Nhiễm không thể gọi điện thoại cho anh. Nỗi lo lắng của anh về cô đã thay thế cơn thịnh nộ trong anh.

Bị giam một mình, liệu căn bệnh trầm cảm của cô có tái phát hay không? Mặc dù bác sĩ Bạch Thụy Lễ đã cam đoan với anh rằng, về cơ bản tinh thần của Nhâm Nhiễm đã ổn định, nhưng anh không muốn mạo hiểm.

Anh quyết định thỏa hiệp.

Anh gọi điện thoại cho cơ quan công an tỉnh, cơ quan công an tỉnh liền cử ngay người xuống, cùng anh đến trụ sở công an thành phố J, rút lời kháng cáo, đón Nhâm Nhiễm về.

Sau khi xuống sân, anh khởi động xe, ánh đèn hắt ra, chỉ nhìn thấy cô đứng thẳng người giữa sân của trụ sở công an, dáng người mỏng manh, anh nhìn thấy cô lặng lẽ nhìn anh, trước ánh đèn, ánh mắt cô lộ rõ vẻ u buồn, năm tháng dường như đang lướt qua trước mắt anh, trong khoảnh khắc đó, anh đã ý thức được rất rõ ràng, cô đã trưởng thành, từ một thiếu nữ biến thành một người phụ nữ.

17. Chương 17

Chương 17

Hai đêm bị giam trong phòng giam, Nhâm Nhiễm không ngủ được là bao. Sau khi tắm rửa xong xuôi, đầu cô nặng trĩu, vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn trèo lên giường ngủ ngay một giấc. Nhưng nhìn khuôn mặt vô hồn của Trần Hoa, cô biết cô không thể trốn được cuộc nói chuyện này. Cô chỉ có thể rụt rè tìm lời thanh minh, không muốn chọc giận Trần Hoa nữa.

“Chuyện hôm trước... là lỗi của em. Em rất xin lỗi”.

“Tại sao em phải xin lỗi anh - hôm đó không nên để anh đưa em về nhà, không nên hôn anh hay sao? Em đừng tự trách mình nữa, thực ra là do anh cố tình dụ dỗ em, anh xuất hiện ở quán bar đó, dĩ nhiên không phải là ngẫu nhiên”.

“Em biết”. Nhâm Nhiễm cười khẽ, “Lần đầu tiên em uống say ở Vân Thượng, tự nhiên anh Bang xuất hiện đưa em về nhà, em không ngờ ngêch đến mức nghĩ rằng anh ấy vô tình đi ngang qua, nhưng em cũng không hỏi anh ấy gì cả, cứ âm ờ để mọi thứ vẫn được tiếp tục. Một năm vừa qua, em đã làm rất nhiều chuyện không nên làm, lạm dụng lòng tốt của anh, thực sự là em phải xin lỗi”.

“Nhâm Nhiễm, không phải vì xuất phát từ lòng tốt nực cười gì mà anh chăm sóc em. Vì thế em không cần phải xin lỗi anh”.

Nhâm Nhiễm cúi đầu xuống thấp hơn.

“Nếu em không muốn nghe anh nói những lời nào đó hoặc làm những việc gì đó cũng không có vấn đề gì cả, anh sẽ không bắt ép em đâu”.

“Không ai ép em cả, anh dung túng em, em dung túng bản thân mình... Tự chung lại là có người chăm sóc mọi thứ ỉn, em không đi làm, hàng ngày nằm trên giường khi nào mệt lại dậy, không cần phải giả vờ mỉm cười chứng minh với mọi người rằng mình là người bình thường, không phải gánh vác trách nhiệm nào, không cần phải lo lắng gì cả, không cần phải đếm xỉa đến những điều phiền muộn. Không muốn gặp mọi người là có thể nhốt cả thế giới ra ngoài cửa; Muốn uống rượu là có thể đến quán bar, không cần phải mở miệng đã có người mang rượu vang ra, uống say cũng không sao, đằng nào cũng có người lo đưa về nhà. Em phải thừa nhận rằng, nếu không phải nghĩ gì thì sống qua ngày rất dễ dàng”.

“Em chỉ cần thời gian để bình phục, anh sẵn sàng cho em thời gian, bao lâu cũng được”.

“Anh rất thoáng, rất độ lượng, cho em tất cả mọi thứ: vô số thời gian, sự chăm sóc tận tình chu đáo, để em thích sống thế nào thì sống. Nhưng anh không cần thiết phải chăm sóc em như vậy. Anh nhìn Hạ Tịnh Nghi mà xem, cô ấy đã lên được chức ở phòng đầu tư trong công ty anh nhờ sự nỗ lực của bản thân; Nhìn bộ dạng em bây giờ, em thấy rất lạ là tại sao anh có thể cho phép em làm trời làm biển trước mắt anh như vậy”.

“Em đừng so sánh mình với cô ấy”.

“Bọn em có chung một thân phận, đều là người yêu cũ của anh. Chỉ có điều em không biết điều, sau khi chia tay với anh bao nhiêu năm như vậy, chưa nói đến chuyện được anh chăm sóc như bà hoàng, lại suýt nữa thì lên giường với anh, thực sự không thể sánh được với cô ấy”.

“Em hạ thấp mình như vậy, chỉ muốn vùi mình xuống bùn đen, chẳng qua là muốn chứng minh với anh rằng, em không đáng được anh đối xử như vậy. Nhưng chắc là em đã quên là nhiều năm trước, anh cũng đã từng không xứng đáng để em phải hy sinh. Có lẽ chúng ta đều có những tiêu chuẩn giá trị không giống với người khác, không ai cần phải thuyết phục ai cho bằng được”.

Nhâm Nhiễm bình thản nói: “Em chưa bao giờ kỳ vọng vụ đầu tư đó lại có thể giúp em được hưởng lợi đến tận ngày hôm nay”.

Trần Hoa không hề động lòng, giọng trở nên lạnh lùng: “Nói những lời này cũng chẳng để làm gì Nhâm Nhiễm ạ. Anh biết rất rõ em đã cho anh những gì. Anh nghĩ anh không cần phải nhắc em, trước đây khi em khăng khăng đòi theo anh bằng được, em có nghĩ đến chuyện được lợi về mình đâu. Cũng giống như vậy, hiện tại anh cũng không yêu cầu phải đáp đền lại điều gì”.

Nhâm Nhiễm chán nản nghĩ, cô thực sự không có cách nào để gây ảnh hưởng đến suy nghĩ của người đàn ông này, “Chuyện đã qua thì đừng nhắc nữa”.

“Được, vậy thì chúng ta chỉ nói chuyện hiện tại, em bỏ đi mà không nói một lời nào như vậy, rất tốt, nếu em muốn nhìn xem anh lo lắng, sốt ruột như thế nào thì em đã đạt được mục đích rồi”.

Nhâm Nhiễm thu dụng cụ mài móng tay lại, đặt bộ dao đa dụng lên tràng kỷ, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh nghĩ em chơi trò mất tích ư? Em đã 26 tuổi rồi, không còn là cô thiếu nữ ngây thơ, làm gì còn đầu óc nào để đùa cợt nữa”.

“Dĩ nhiên là em không còn là cô nữ sinh 18 tuổi, nhưng Nhâm Nhiễm ạ, em có một điểm chưa bao giờ thay đổi, không trừng phạt được người khác thì em sẽ tìm cách trừng phạt em”.

Ánh mắt anh vẫn sắc lạnh, Nhâm Nhiễm không thể nào né tránh, “Trước đây em rất ấu trĩ, thực sự là em mong muốn rằng dùng biện pháp trừng phạt mình để cho người khác buồn, sau đó em phát hiện ra rằng, anh nói đúng, bất kỳ một sự trừng phạt nào, nếu phải trả giá bằng cả cuộc sống của mình thì không thể cảm thấy vui vì đã trả được thù. Còn về hiện tại, em đâu còn có tư cách để trừng phạt người khác nữa? Em chỉ muốn rời xa Bắc Kinh, bắt đầu lại cuộc sống ình”.

“Cái gọi là bắt đầu lại cuộc sống ình là ra đi mà không nói lời nào ư?”

Nhâm Nhiễm cười chua chát, “Em xin lỗi, sau đêm hôm đó, em không thể nào đối mặt với anh được nữa, hơn nữa em cảm thấy không cần thiết phải gặp trực tiếp để từ biệt”.

“Nếu em thực sự có ý định bắt đầu lại cuộc sống ình thì ở đâu cũng có thể bắt đầu, không việc gì phải rời xa Bắc Kinh”.

“Cứ để anh dung túng, nuông chiều em mãi như vậy ư?” Cô nhún vai, “Thời gian càng dài, em sẽ chỉ càng thêm lệ thuộc vào anh, sớm muộn gì cũng rơi vào hoàn cảnh không thể tự lo cho cuộc sống của mình”.

“Cuối cùng điều em quan tâm là bị anh chăm sóc, suốt nữa còn lên giường với anh một cách vô duyên vô cớ ư?”

“Em đều quan tâm. Em không có quyền lực gì để thần nhiên tận hưởng sự chăm sóc của anh, càng không nên dính dáng gì với anh trong chuyện tình cảm. Anh đừng lo lắng cho em, em không thanh cao, cũng không lãng mạn, không có ý định đi lưu vong với hai bàn tay trắng đâu. Cũng nhờ có anh mà hiện tại trong tay em vẫn còn ít tiền, chỉ cần dục vọng không quá lớn, cho dù là đi học hay tìm một công việc khác, đi đâu cũng vẫn có thể sống một cuộc sống không tồi”.

“Em phải tiếp tục điều trị, dù là uống thuốc hay chuyện trò với bác sĩ tâm lý đều không thể dứt đoạn”.

“Việc này anh cứ yên tâm, bác sĩ Bạch đã cảnh cáo em từ lâu. Hai ngày qua bị giam trong phòng nhưng em cũng không quên uống thuốc đâu. Còn về chuyện có tiếp tục tư vấn tâm lý hay không, em sẽ xem tình hình rồi quyết định”.

Trần Hoa cười lạnh lùng: “Nhâm Nhiễm, chắc là em sẽ không nghĩ anh phải nhờ bác sĩ tâm lý hội báo nội dung các cuộc nói chuyện giữa hai người để kiểm soát em tốt hơn chứ?”

Nhâm Nhiễm lắc đầu: “Em không nghĩ thế, từ trước đến nay dường như anh có thể nhìn thấu được người khác, không cần thiết phải mất công như vậy. Hơn nữa em không có lý do gì để nghi ngờ ý đức của bác sĩ Bạch Thụy Lễ, ông ấy đã giúp em rất nhiều, em rất biết ơn ông ấy”.

“Nếu em cho rằng anh sẽ để mặc em đến một thành phố xa lạ, sống giữa những người xa lạ, chìm đắm trong những chuyện cũ mà không bị ai quấy rầy thì em sai hoàn toàn”.

“Việc em chuẩn bị sống thế nào không liên quan gì đến anh, anh không cần phải có trách nhiệm gì với em cả, tổng giám đốc Trần ạ. Nhưng nếu anh không yên tâm như vậy thì em có thể cam đoan với anh rằng em sẽ có trách nhiệm với mình, em không có ý định sống một cuộc sống lang bạt kỳ hồ để đợi cái chết đâu. về điều này xin anh cứ yên tâm”.

Trần Hoa nhướn mày lên, cười gằn: “Nói như vậy thì có nghĩa rằng em đang nghĩ cho anh ư?”

Bất ngờ anh đứng dậy, bước đến trước mặt cô, kéo cô vào lòng: “Có một điểm em đoán không sai, nếu em nói lời tạm biệt trước mặt anh chắc chắn anh sẽ không cho em đi”.

Hai người đứng nép sát vào nhau như vậy, Trần Hoa phát hiện ra rằng giống như những gì khắc sâu trong ký ức không bao giờ quên của anh, đôi mắt của Nhâm Nhiễm không đen tuyền mà mang một chút màu hổ phách trong đó có ánh sáng lung linh, giống như ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm

Anh ngửi thấy mùi thơm thoang thoang trên người cô sau khi tắm, rõ đến nỗi có thể nhìn thấy bóng mình hiện trong con ngươi của cô. Cánh tay anh siết chặt, đôi môi chạm nhẹ lên hàng mi dày của cô.

Cô không giãy giụa, nhưng hàng mi chớp chớp, tựa như cánh bướm, lướt nhẹ trên môi anh.

”Ồ bên anh sẽ không khó khăn như em tưởng đâu Nhâm Nhiễm ạ. Em có thể làm những việc mà em thích, dần dần để mọi thứ trở lại bình thường

“Em không làm được, em không thể yêu một người như vậy như trước đây...”

“Đương nhiên là em có thể làm được, chúng ta có rất nhiều thời gian. Nếu em cảm thấy như thế không chắc chắn thì sau khi về Bắc Kinh mình sẽ làm đám cưới”.

“Để cứu vớt em thậm chí anh sẵn sàng trả giá đắt như vậy, cảm ơn anh” Nhâm Nhiễm cười giấu cợt, “Nhưng vấn đề của em không phải là muốn chắc chắn, em không có ý định kết hôn với bất kỳ ai”.

Sau một hồi im lặng, Trần Hoa lạnh lùng nói: “Nhâm Nhiễm, Kỳ Gia Tuấn đã mất rồi”.

Người Nhâm Nhiễm lập tức cứng đờ, mặt cắt không còn giọt máu. Hơn một năm nay, ngoài thời gian điều trị ở chỗ bác sĩ Bạch Thụy Lễ, không ai nhắc đến cái tên đó với cô, dường như chàng trai trẻ đó chưa bao giờ tồn tại một cách lâu dài trong cuộc sống của cô. Đặc biệt cô không thể chịu được khi Trần Hoa nhắc đến anh.

“Em hãy chấp nhận thực tế đi, em không phải là vợ anh ta, cũng không phải là bạn gái của anh ta, em không cần thiết phải thủ tiết hết mình vì anh ta như vậy”.

Cô không có phản ứng gì.

“Anh không để tâm đến việc em vẫn còn nhớ nhưng anh ta, nhưng anh sẽ không cho phép em chôn vùi cuộc sống của mình xuống mồ cùng anh ta đâu. Bây giờ em nghe cho rõ đây, cái chết của anh ta không liên quan gì đến em, chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Nếu anh ta yêu em như em tưởng thì chắc chắn anh ta sẽ muốn em sống cho thật tốt chứ không phải biến mình thành một kẻ sống dở chết dở...”

“Anh đừng nói nữa”. Nhâm Nhiễm ngắt lời Trần Hoa, nói một cách chán nản, “Đương nhiên là em biết anh ấy đã mất rồi, những gì em nợ anh ấy mãi mãi không bao giờ có thể trả được. Thậm chí em không có tư cách nào để nhớ anh ấy”.

“Em nói năng lung tung gì vậy, nếu được điều trị gần một năm bằng phương pháp tư vấn tâm lý mà em chỉ rút ra được kết luận này thì đáng lẽ anh phải đưa em về nhà từ lâu rồi. Anh nói với em một lần nữa rằng, em không nên tự trách mình vì cái chết của anh ta...”

“Em không muốn tranh luận với anh về anh ấy”. Cô lại một lần nữa ngắt lời anh, “Hãy nhìn em, tổng giám đốc Trần, hãy nói cho em biết anh đã nhìn thấy gì?”

Anh liếc nhìn cô chăm chú.

“Người cần phải chấp nhận hiện thực không phải chỉ riêng mình em”, khuôn mặt cô chỉ cách anh mấy centimet, một nụ cười thiếu náo nức trên khuôn mặt gầy guộc, “Em vẫn mang tên Nhâm Nhiễm, nhưng em đã không còn là cô gái để lại bản photo chứng minh thư đó cho anh từ lâu rồi. Chúng ta chia tay nhau đã quá lâu, em không còn anh nữa như trước đây nữa, em không còn yêu anh nữa, cuộc sống của em rất bưng bít, phải điều trị bằng biện pháp tư vấn tâm lý lâu như vậy mà vẫn còn phải dựa vào thuốc để duy trì về bình thường ở bề ngoài. Đây là một thực tế mà anh phải chấp nhận”.

“Anh biết rõ em là người như thế nào, điều đó không ảnh hưởng gì đến tình cảm của anh dành cho em”.

“Đó không phải là tình yêu, chỉ là một chút hồi ức về quá khứ cộng với sự thương hại mà thôi. Có thể nói con người em hiện tại không có gì là thú vị nữa. Em rất cảm kích trước tất cả những điều anh đã làm vì em, nhưng em không nên tiếp tục lợi dụng tâm lý áy náy của anh để trói buộc anh, em cũng không có cách nào để đền đáp lại anh, xin anh hãy buông em ra, để cho em đi”.

“Anh đã từng nói rằng sai lầm của anh là quyết định cho em, Nhâm Nhiễm ạ”. Trần Hoa nhìn cô, ánh mắt sắc lạnh, dường như muốn xuyên thẳng vào cô, nhìn thấu vào đáy lòng cô, “Vậy thì bây giờ anh nói với em rằng, em cũng không cần phải thử phân tích tình cảm của anh, quyết định cho anh đâu. Anh biết rõ tình cảm của anh đối với em là thế nào, người anh cần từ trước đến nay là ai”.

Bàn tay Nhâm Nhiễm chống vào ngực anh đẩy mạnh, cố gắng thoát ra khỏi vòng tay anh. Nhưng anh không cho cô đẩy ra lần nữa. Cánh tay anh siết chặt, giữ nguyên cô trước ngực, cho dù đẩy mạnh đến đâu cô cũng không thể rung chuyển, chỉ thấy cô thở hổn hển, nhịp thở gấp gáp, có cảm giác gần như sắp ngạt thở.

“Anh đừng làm như vậy”.

“Anh luôn cố gắng kiên nhẫn trước em, cho em thoải mái thời gian, đợi em đưa ra quyết định, Nhâm Nhiễm ạ. Nhưng em quá mâu thuẫn, quá tự trách mình, luôn tỏ ra sám hối không cần thiết. Anh không thể để em tiếp tục thế này nữa”.

Không đợi cô nói gì, Trần Hoa liền đặt ngay nụ hôn xuống môi cô.

Cũng giống như mấy hôm trước, nụ hôn này đến quá bất ngờ, không để cô có phản ứng gì đã ập xuống.

Không có hơi men làm tê liệt thần kinh, mọi cảm nhận của cô trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Vòng tay của anh siết chặt cơ thể cô, nụ hôn của anh tấn công cô, hơi thở của anh hòa cùng hơi thở của cô.

Đây là ký ức vẫn tràn đầy trong các giác quan của cô sau khi tỉnh rượu ngày hôm đó. Sự chống cự của cô đã trở nên vô ích, thần trí dần dần tàn mạt.

Cô hoàn toàn không biết anh đã bế cô vào phòng ngủ như thế nào.

Giữa sự tối tăm, mơ hồ, dưới cơ thể cô dường như có một vùng xoáy không nhìn thấy đáy, cô bị cuốn vào đó mà không thể kiểm soát, rơi vào trạng thái quay cuồng nhưng không thể đến được bờ. Đáng lẽ cô phải sợ hãi, nhưng mọi ý thức của cô dường như bị một bàn tay vô hình lau sạch trơn, giữa sự trống trơn đó, đôi môi anh lướt từ trên xuống dưới, thô bạo, mãnh liệt, khiến cô cảm thấy đau đớn. Cảm giác đau đớn này dần dần lan tỏa, đột nhiên nhói lên trong một khoảnh khắc và không thể chống đỡ.

Tiếng rên của cô chưa kịp cất lên thì đã bị anh nuốt chửng. Anh bịt kín miệng cô bằng hết nụ hôn này đến nụ hôn khác, dường như muốn chặn đứng mọi sự cự tuyệt của cô, đồng thời cơ thể anh bắt đầu tấn công, đòi hỏi nhiều hơn.

Có một tích tắc, cô tưởng rằng mình đang ở trên biển, lần đầu tiên phải đối mặt với những đợt sóng khổng lồ mà cô không thể tưởng tượng nổi, con thuyền chao đảo nhấp nhô trên sóng, thậm chí cô còn nghe thấy có tiếng gầm rít của gió biển bên tai, nước biển bắn lên tung tóe, không ngơi nghỉ. Ngón tay của cô giắt giắt, túm chặt lấy vật duy nhất có thể bám là cơ thể anh, dường như chỉ có như vậy, mới không bị sóng lớn cuốn trôi.

Trong vòng tay của anh, cơ thể cô nhỏ nhắn, mỏng manh hơn cả thời mới dậy thì mà anh còn nhớ, chân tay cô lạnh giá, trán lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt biến dạng, cơ thể lại nóng đến khác thường, giống như nham thạch đang phun trào.

Giống như những điều bác sĩ Bạch Thụy Lễ đã nói, ký ức của con người là một hệ thống kỳ diệu, cô vẫn nhớ cảm giác anh đưa vào cơ thể cô, giây phút này đây, anh không còn là Trần Hoa, mà là Kỳ Gia Thông; Còn anh thì vẫn nhớ cảm giác ấm áp bao vây quanh anh đó, từ lần đầu tiên, đến đêm hôm từ biệt đó.

Tuy nhiên, đây không phải là ôn lại một giấc mơ cũ. Chuyện cũ và hiện thực đan xen với nhau, thời gian và không gian trở nên hỗn loạn trong ý thức. Sau một thời gian dài chia tay và chờ đợi, tất cả đều trở nên xa lạ nhưng lại quen thuộc.

Lần đầu tiên họ cảm nhận được cảm giác phức tạp này. Sự phóng thích cuối cùng giống như núi lửa phun trào, mạnh mẽ mãnh liệt, cuốn đi tất cả, khiến cảm giác đơn thuần về mặt sinh lý bị nhấn chìm triệt để, cảm giác rất nhỏ nhoi, ít ỏi.

Trần Hoa ôm chặt Nhâm Nhiễm một hồi lâu, cô nằm yên như khúc gỗ trong lòng anh, dường như đã sức cùng lực kiệt, không thể phản ứng gì thêm.

Sự im lặng này khiến anh cảm thấy bất an, “Anh đưa em đi tắm nhé”.

Cô lắc đầu, mắt nhắm chặt lại, một lúc lâu sau mới bắt ngờ lên tiếng: “Phiền anh sang phòng khác được không, để em được nằm một mình”.

”Nhâm Nhiễm, em đừng đòi co nữa...”

“Thế thì để em sang phòng khác vậy”.

Cô vừa định nhúc nhích thì Trần Hoa đã ngồi dậy trước, anh ấn cô xuống, nhìn chăm chăm vào cô trong bóng tối: “Em đừng giãy vò mình như vậy”.

Nhờ ánh sáng từ phòng khách lọt vào, có thể nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng đó của anh, đường nét cơ bắp rõ nét trên người lấm tấm mồ hôi. Cô không còn né tránh ánh mắt anh như mọi bận, chỉ nói với vẻ mệt mỏi: “Anh hiểu rõ hơn em những biểu hiện ban nãy của em, thực ra từ trước đến giờ em buông thả chứ không phải giãy vò mình. Anh hãy cho em một chút không gian được không? Ít nhất đêm nay để em được yên một mình”.

Trần Hoa im lặng, bàn tay đặt trên vai cô nhẹ nhàng đưa lên, ngón tay chai sạn lướt trên cổ cô, chải trên mái tóc rối bởi chưa khô của cô, sau đó lại vuốt lên má cô. Động tác chậm rãi này kéo thời gian dài thêm, gần như đình trệ lại.

Đột nhiên, anh khẽ nói: “Được, để anh sang phòng bên cạnh”.

Anh bước xuống giường, đắp chăn lên người cô, sau đó lấy quần áo lên mặc, vừa cài cúc áo sơ mi vừa nói: “Nếu em muốn về thăm nhà thì ngày mai anh sẽ lái xe đưa em về thành phố Z”.

Nhâm Nhiễm nhắm mắt lại, không trả lời, nhưng lại có cảm nhận giường đột nhiên lún xuống một chút, anh ngồi xuống bên giường, lại một lần nữa cúi người xuống nhìn cô, “Anh yêu em, Nhâm Nhiễm ạ”.

Cơ thể cô cứng đờ, ngón tay túm chặt tấm ga trải giường một cách vô thức.

“Hứa với anh, đừng suy nghĩ lung tung, cố gắng ngủ đi em”.

Anh kiên nhẫn đợi câu trả lời của cô, cô không thể chịu được nữa khi anh áp sát người xuống như vậy, bèn nghiêng đầu sang một bên, khẽ “vâng” một tiếng.

Dường như anh đã hài lòng với phản ứng này của cô nên đã đứng dậy đi ra, tắt đèn phòng khác, cửa đóng “cạch” một tiếng, căn phòng đã yên tĩnh trở lại.

Nhâm Nhiễm nằm yên không nhúc nhích, mãi cho đến khi dần dần ý thức được sự tồn tại của cơ thể mình, cô chậm rãi lật xuống giường, nhặt quần áo lên với tốc độ nhanh nhất và mặc vào.

Đôi mắt cô đã thích nghi với bóng tối từ lâu, cô không bật đèn, bước ra phòng khách, xách túi du lịch và ba lô của mình lên, đột nhiên dừng lại. Cô quay vào cánh cửa thông sang phòng ngủ, dựa vào khung cửa nhìn vào, dưới ánh trăng, chỉ nhìn thấy trên giường vô cùng bừa bộn.

Trong tích tắc, dường như linh hồn cô đã tách khỏi cơ thể mình và nhìn thấy sự cuồng nhiệt không thể ngăn cản của anh ban này, cô thực sự lạc mất phương hướng. Một cảm giác sợ hãi chạy dọc theo sống lưng và lạnh giá trường xuống, khiến cô run rẩy, chân mềm nhũn như không đứng vững nữa.

Cô hít một hơi thật sâu, kiên quyết quay đầu đi ra.

Đã gần nửa đêm rồi, hành lang của khách sạn rất yên tĩnh, ánh đèn mờ mờ, thang máy nhanh chóng dừng trước mặt Nhâm Nhiễm, sau khi bước vào, cô bấm tầng một, nhìn vào gương, không có gì bất ngờ khi phát hiện ra rằng, cô không khá hơn gì so với mấy tiếng đồng hồ trước. Cô soi gương vuốt lại mái tóc rối bời như một cái máy, sau đó lấy từ trong túi du lịch ra một chiếc áo thể thao dài tay mặc vào, kéo khóa lên tận cằm.

Sảnh lớn của khách sạn không một bóng người, bảo vệ không biết đã đi đâu, cô đi qua cửa xoay, ra đến đường, hơi lạnh phả vào mặt cô, bất giác khiến cô co rúm người lại.

Dưới màn đêm, tấm biển cực lớn, phô trương thấp đèn nê ông ở phía đối diện hắt xuống mặt đường luồng sáng mờ ảo bất định. Cô nhìn sang bốn phía xung quanh, chỉ thấy bên kia đường có một dãy ô tô loại nhỏ với đủ các hãng khác nhau đang đỗ, nhưng không chiếc nào mang biển taxi, nhưng có một người bước đến, trả giá với lái xe của chiếc xe xếp đầu tiên, sau đó lên xe rồi xe chạy.

Rõ ràng đây đều là xe dù kinh doanh bất hợp pháp. Cô ngần ngừ một lát rồi vẫn sang đường đi đến đó, lái xe đang ngã người trên ghế ngủ gật, cô gõ cửa xe, lái xe mở mắt ra hỏi: “Đi đâu?”

Cô tần ngần: “Em muốn ra khỏi thành phố”.

Lái xe nhìn cô bằng ánh mắt hồ nghi: “Ra khỏi thành phố? Cũng phải có một địa điểm cụ thể chứ”.

Cô tính toán nhanh trong đầu, nhưng tách khỏi hệ thống GPS, lộ trình đã lên kế hoạch trở nên mơ hồ, “Em định về thành phố Z, anh cũng không cần phải chạy xa như vậy đâu, đưa em đến thành phố tiếp theo là được rồi”.

Lái xe quả quyết lắc đầu: “Tôi không chạy đường dài, cô tìm người khác đi”.

Nhâm Nhiễm đành phải đứng thẳng người, bước về phía chiếc xe đằng sau.

Ông lái xe tầm tuổi trung niên mập mạp đó cũng đã từ chối cô như vậy, nhưng có kèm thêm lời giải thích, “Cô trả bao nhiêu tiền cũng chẳng ăn thua đâu, cách đây không lâu thành phố này xảy ra hai vụ giết người cướp xe taxi, cơ quan công an đã cảnh báo, yêu cầu chúng tôi không được chạy đường dài ban đêm”.

Nhâm Nhiễm không biết làm thế nào. Cô trầm ngâm một lát, nghĩ có lẽ vẫn phải tìm một khách sạn khác để ngủ qua đêm, ngày mai tìm xe đi vẫn hợp lý hơn. Đột nhiên sau lưng có tiếng nói: “Em muốn đi đâu? Anh có thể đưa em đi”.

18. Chương 18

Chương 18

Sau khi một cơn mưa lớn kết thúc những ngày nóng nực bất thường, nhiệt độ của thành phố đã trở lại bình thường, sau cái nắng gay gắt của ban ngày, tối đến không khí vô cùng mát mẻ, dễ chịu. Điền Quân Bồi đang ở trụ sở công an thì nhận được điện thoại của Ngô Úy, anh chào đội trưởng Tôn rồi đến địa điểm đã hẹn với Ngô Úy.

Anh bước vào Hoa Đô night club, Ngô Úy giới thiệu người bên cạnh với anh, anh vô cùng sửng sốt, đối phương chính là giám đốc Lưu - nhà cung cấp các mặt hàng vật liệu không đúng quy cách mẫu mã, gây tổn thất không nhỏ cho công ty Húc Thăng đó.

Điền Quân Bồi vừa bắt tay giám đốc Lưu vừa thầm than trong lòng, thực sự không thể hiểu tại sao Ngô Úy lại có hành vi chơi sỏ cha anh ta như vậy.

Nhưng từ trước đến nay anh luôn cẩn trọng trong công việc, không đứng trên góc độ đạo đức luân lý để đánh giá hành vi của con người, đương nhiên là vẫn giữ nguyên vẻ bình thản trước mắt người đó, bất kể đối phương nói gì, anh đều không tỏ rõ thái độ.

Ngô Úy biết từ trước đến nay Điền Quân Bồi không hào hứng lắm với những chuyện này nên đã quá quen với thái độ không nhiệt tình của anh, nhưng giám đốc Lưu đến đây với mục đích riêng, thấy anh không để tâm gì đến cô tiếp viên đang nũng nịu bên cạnh, ít nhiều cũng thấy sốt ruột, thương lượng với Ngô Úy đổi sang tiết mục khác.

Sau khi đi ra, Điền Quân Bồi nói đã mệt, ngày mai còn phải quay lên tỉnh, muốn đi nghỉ sớm. Ngô Úy đưa mắt nhìn giám đốc Lưu, anh ta cũng hiểu ý, bèn rút từ trong chiếc cặp da ra một phong bì dày, nói đã được nghe danh của Điền Quân Bồi từ lâu, muốn nhờ luật sư Điền tư vấn một số vấn đề pháp luật. Điền Quân Bồi lùi ra sau một bước, nghiêm mặt nhìn Ngô Úy, “Tổng giám đốc Ngô, tin rằng không cần tôi phải nói anh cũng biết, hiện tại tôi không tiện cung cấp bất kỳ lời tư vấn nào cho giám đốc Lưu, nếu không vấn đề sẽ trở nên phức tạp đấy”.

“Quyền quyết định cuối cùng của chuyện này không nằm trong tay tôi mà nằm trong tay chủ tịch hội đồng quản trị Ngô Xương Trí”.

“Chuyện này anh cứ yên tâm, tôi sẽ lo phía ông già tôi”.

Điền Quân Bồi mỉm cười, “Việc có cần khởi tố hay không cuối cùng phải do chủ tịch hội đồng quản trị Ngô quyết định, việc cuối năm Húc Thăng có tiếp tục thuê tôi hay không cũng không phải dựa vào số vụ kiện

để tính toán. Chính vì vậy... Anh đẩy chiếc phong bì mà giám đốc Lưu vừa đưa ra một lần nữa, "vẫn nên tránh để xảy ra những điều không hay thì hơn".

Xem ra giám đốc Lưu vẫn có điều gì muốn nói, Điền Quân Bồi không muốn dính dáng với anh ta nữa, mượn cơ hội điện thoại lùi lại một chút. Đợi đến khi anh đi ra, chỉ thấy Ngô Ủy đang chặn một cô gái có thân hình mảnh dẻ lại nói chuyện, anh cười thầm, đang chuẩn bị chào để về trước thì nhìn thấy cô gái đó đang xách một chiếc túi du lịch LV trong tay, chính là chiếc túi anh đã kiểm tra kỹ tại trụ sở công an mấy hôm trước.

Anh lại gần nhìn, phát hiện thấy người đứng đối diện với Ngô Ủy chính là Nhâm Nhiễm, cô đã thay sang một chiếc áo thể thao màu rêu, quần dài vải cotton, tóc buộc sơ sài ở đằng sau, nhìn hơi rối, mấy lọn tóc bị gió thổi phát phơ, khiến khuôn mặt càng thêm nhợt nhạt. Cô không hề để ý đến chìa khóa ô tô đang lắc lư trong tay Ngô Ủy, chỉ thờ ơ nhìn về phía trước nói: "... Cảm ơn anh, tôi đi taxi là được rồi".

"Chào em, Nhâm Nhiễm".

Điền Quân Bồi không ngờ rằng lại gặp Nhâm Nhiễm một lần nữa, nhưng điều khiến anh cảm thấy bất ngờ hơn là, hiện tại Nhâm Nhiễm đã lấy lại được vẻ thanh tú, chỉnh tề, nhưng dưới ánh đèn neon, khuôn mặt vốn đã nhợt nhạt của cô lại đỏ ửng khác thường, ánh mắt sâu thẳm nhưng tối sầm, nét mặt có phần ngơ ngác, giống như một đứa trẻ bị lạc đường, để lộ ra vẻ yếu đuối, ngần ngại.

Đây là lần thứ ba anh gặp cô, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, mỗi lần gặp cô, dường như đều có sự cảm nhận khác nhau.

Nghe thấy anh gọi, Nhâm Nhiễm nhìn anh, ánh mắt đó vẫn tỏ ra ngơ ngác. Dừng một lát, đột nhiên nét mặt cô lại lấy lại được vẻ trấn tĩnh, giống như một người mộng du trở về với thực tế, tập trung tinh thần, lục lại trong ký ức, trả lời rất lịch sự: "Chào luật sư Bồi".

Lập tức Ngô Ủy liền từ bỏ ngay ý định bắt chuyện, liếc mắt về phía Điền Quân Bồi, cười lớn cáo từ, cùng giám đốc Lưu đi về bãi đỗ xe, lên chiếc Porsche của anh ta rồi lao đi ngay.

Điền Quân Bồi lại nhìn xuống chiếc túi du lịch Nhâm Nhiễm đang xách trên tay: "Em định đi đâu Nhâm Nhiễm?"

"Em muốn... tìm một khách sạn khác".

"Để anh đưa đi, ở đây không sánh được với những thành phố lớn, thời điểm này bắt taxi cũng khó, xe dù chạy đầy trên đường nhưng không an toàn".

Nhâm Nhiễm ngần ngại một lát rồi gật đầu, "Vâng, cảm ơn anh".

Hai người bước về phía bãi đỗ xe nằm sau Hoa Đô night club, Điền Quân Bồi giúp cô cất chiếc túi du lịch vào cốp xe, sau đó mở cửa bên ghế phụ cho cô, nói: “Em bỏ hai quyển sách trên ghế vào hộp đựng đồ đi”.

Nhâm Nhiễm cầm sách lên, mở hộp đựng đồ ra đang định đặt vào thì tay liền ngừng lại, mượn ánh đèn lơ mờ trong bãi đỗ xe nhìn vào tên một cuốn sách, Điền Quân Bồi thấy hơi lạ: “Em có hứng thú với ngành luật à?”

“Không”. Cô dừng lại một lát rồi cất cuốn sách vào hộp, “nhưng tác giả của cuốn Phân tích các vụ án thương mại thường gặp này là cha em”.

Điền Quân Bồi sửng sốt: “Giáo sư Nhâm Thế Yển là cha em à?”

“Chắc là anh rất bất ngờ khi nhìn thấy con gái của một chuyên gia toong ngành luật gần như là người mù luật nhỉ”.

Nhâm Nhiễm khẽ nở một nụ cười tự chế giấu mình rồi ngồi ngay ngắn lại.

Điền Quân Bồi đi vòng qua đầu xe rồi lên xe, thắt dây an toàn, cười nói: “Đúng là anh rất bất ngờ, năm xưa khi thi thạc sĩ luật, anh đã từng nghĩ đến việc thi vào trường đại học luật kinh tế tài chính ở thành phố Hán Giang của tỉnh bên cạnh, thầy hướng dẫn là giáo sư Nhâm, nếu anh không thay đổi ý định đi Bắc Kinh học thì có thể chúng ta đã quen nhau từ lâu rồi”.

“Cũng chưa chắc, em xa nhà từ rất sớm mà”.

“Giáo sư Nhâm là một chuyên gia rất có quyền uy trong ngành luật mà anh ngưỡng mộ từ lâu, ông rất nổi tiếng trong lĩnh vực luật công ty, luật thương mại. Sau khi cuốn sách này của ông được xuất bản, gần như đã trở thành sách giáo khoa của các luật sư, ban ngày anh nhìn thấy cuốn tái bản mới nhất có chỉnh sửa liền mua ngay. À, mấy năm trước anh đã từng đến nghe một buổi giảng chuyên đề của ông, đã từ lâu rất mong cuốn sách về luật công ty của ông sớm được xuất bản”.

“Mấy năm nay ông đã quay về trường đại học Z làm Viện trưởng Viện luật rồi, bận rất nhiều công việc mang tính chất sự vụ hành chính, thời gian dành cho nghiên cứu học thuật, viết sách không còn được nhiều như trước nữa”.

Điền Quân Bồi phát hiện ra vẻ mặt của Nhâm Nhiễm cũng lạnh lùng như giọng nói, rõ ràng là không cảm thấy tự hào trước những thành tựu nổi tiếng của cha mình nên vội chuyển sang chủ đề khác hỏi cô: “Thực ra Golden là khách sạn tốt nhất khu vực này rồi, e rằng các khách sạn khác điều kiện không bằng Golden đâu, em muốn đến khách sạn nào?”

“Em chưa bao giờ đến đây cả, phiền anh giới thiệu giúp cho em một nơi, điều kiện không quan trọng, yên tĩnh một chút là được”.

“Lần nào đến đây công tác anh cũng đều ở Chương Viên resort nằm tại khu ngoại ô, cũng không xa lắm, rất yên tĩnh, em có muốn đến đó không?”

Nhâm Nhiễm có phần lơ đãng, dừng một lát mới nói: “Ồ ngoại ô có nhiều muỗi không nhỉ? Mấy ngày nay em bị muỗi đốt nhiều nên sợ quá rồi”.

“Điều khiến anh thích nhất ở đó là khu đó có một vườn long não rất rộng, mùa hè gần như không có muỗi”.

Nhâm Nhiễm liền gật đầu ngay: Vâng, thế thì em đến đó”.

Xe chạy được một lát, đột nhiên Nhâm Nhiễm bảo dừng lại: “Phiên anh dừng lại một lát chỗ quầy thuốc trước mặt kia, em muốn mua ít thuốc”.

“Em không khỏe à? Có cần phải đi khám bác sĩ không?”

Cô lắc đầu: “Không cần, chỉ cảm nhẹ thôi anh”.

Cô xách ba lô đi xuống, bấm chuông quầy thuốc treo biển mở cửa 24 giờ, một lúc lâu sau, một nhân viên bán hàng mắt còn đang ngái ngủ mở cửa cho cô vào, cô đã mua rất nhanh rồi quay trở lại xe.

Thành phố J là thành phố công nghiệp nặng không lớn lắm, vấn đề ô nhiễm rất nổi cộm và cũng không có tài nguyên du lịch gì. Chương Viên resort nằm ở phía Đông thành phố, cách xa các công trường tập trung ở phía Tây thành phố, có đầm lầy, hồ nước và vườn cây sinh thái long não rất rộng, thực ra chỉ có thể coi là một công viên có diện tích lớn mà thôi.

Khu resort là dãy tòa nhà ba tầng phỏng theo kiến trúc phương Tây, tường trắng giản dị, nằm lọt giữa rừng long não, rõ ràng là không đông khách, vô cùng yên tĩnh. Sau khi xuống xe, Nhâm Nhiễm hít thở thật sâu, đáng vẻ vẫn tỏ ra lo lắng, bất an.

“Ở đây khá vắng vẻ, nhưng rất an toàn, không phải sợ đâu”.

Cô nhìn sang bốn xung quanh, đột nhiên chuyển sang chủ đề khác: “Lạ thật, tại sao lại có người mở resort ở đây nhỉ? Rõ ràng thành phố J không phải là thành phố du lịch, đây được gọi là khu du lịch, nhưng cảnh sắc cũng không có gì đặc biệt lắm, lại cách khu trung tâm quá gần, e rằng chẳng có khách mấy”.

Điền Quân Bồi bật cười: “Em nói đúng, người nơi khác sẽ không đến đây để vui chơi, nghỉ ngơi đâu, người vùng này lại thích đến nơi khác du lịch, khu resort này ngoài những lúc nhận tổ chức hội nghị thì ồn ào được một lúc, bình thường đúng là chẳng có khách mấy. Anh cũng đã nói chuyện với ông chủ khu resort này, ông ấy cũng thừa nhận ý đồ ban đầu của ông ấy là muốn khoanh vùng khu đất, làm nhà khai thác bất động sản của khu vực này, nhưng chính sách thay đổi, ông ta vừa mới xây được mấy khu biệt thự thì khu này này bị quy hoạch thành khu bảo vệ đầm lầy, đóng băng mọi kế hoạch khai thác thương mại, khiến ý định của ông ta bị đổ bể, may mà ông ta cũng là người nhiều vốn nên cũng vẫn xoay sở được”.

Hai người bước vào sảnh lớn, chỉ thấy ánh đèn khá tối, nhân viên trực ca đang nằm sắp trước quầy tiếp viên ngủ gật ngon lành, Điền Quân Bồi đành phải gõ bàn gọi cô ta dậy.

Anh là khách quen ở đây, dặn dò mở cho Nhâm Nhiễm một phòng theo mức giá dành cho anh, cô gái lạnh lợi đó liền nói ngay: “Luật sư Điền, em mở căn phòng ngay cạnh phòng anh nhé, chỉ còn mỗi phòng này là nằm đối diện với hồ thôi”.

Điền Quân Bồi thầm nghĩ, nếu anh gật đầu thì e rằng hơi đường đột, thể hiện anh đưa cô đến đây là có ý đồ riêng. Nhưng nhìn vẻ mặt Nhâm Nhiễm. rất thất thần, dường như không nghe thấy gì cả, anh đành phải ho một tiếng, hỏi cô: “Em thích phòng ở phía nào, đối diện với hồ hay với vườn cây?”

Nhâm Nhiễm trở về với thực tại, “Vừa nãy lúc vào em đã nghĩ, cái sân trời đó rất tuyệt, nếu nằm đối diện với hồ thì phong cảnh chắc chắn sẽ rất đẹp”.

Cô nhân viên liền đón lấy chứng minh thư của Nhâm Nhiễm để đăng ký, Điền Quân Bồi liền giải thích: “Nói là hồ nhưng thực ra là một đập chứa nước, nhưng nhìn cũng không đến nỗi tồi”.

Sau khi nhận thẻ phòng, hai người cùng lên tầng, nói chúc ngủ ngon rồi đi vào hai phòng gần nhau.

Trong phòng toát lên mùi đóng cửa lâu ngày, Nhâm Nhiễm vứt túi xách xuống, mở cửa sổ ra trước cho thoáng. Nụ cười gượng gạo mà cô cố gắng nở trên môi đã tắt ngấm, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, gần như chỉ muốn nằm vật xuống giường, nhưng vẫn xông vào phòng tắm, cởi hết quần áo và lại tắm thêm một hồi lâu.

Tuy nhiên, dòng nước phun mạnh không thể giúp cô xóa đi dấu vết của Trần Hoa để lại trên người cô. Giống như việc chuyển từ khách sạn ở trung tâm đến khu resort ở ngoại ô dường như là một sự dày vò hoàn toàn vô ích.

Đây là lần ra đi không một lời từ biệt kiên quyết hơn cả lần rời xa Bắc Kinh, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng được được cơn thịnh nộ của Trần Hoa sau khi tỉnh giấc. Nhưng cô không có cách nào để ở bên anh, mọi thứ trải qua trước đây tựa như một khoảng cách vô hình ngăn cách họ.

“Nhâm Nhiễm, Kỳ Gia Tuấn đã mất rồi”.

Giọng Trần Hoa lại một lần nữa vang lên bên tai cô, bình tĩnh, khách quan, giống như trình bày một sự thật như lúc bình thường, không mang theo sắc thái tình cảm nào.

Đương nhiên, không cần lời nhắc nhở của anh, cô cũng biết rất rõ, Kỳ Gia Tuấn đã chết.

Cô không gọi điện thoại cho nhà họ Kỳ để hỏi chuyện hậu sự của Kỳ Gia Tuấn, thỉnh thoảng ba cô có nhắc đến anh, cô lập tức lảng ngay sang chủ đề khác, cô không nói nhiều về anh với bác sĩ Bạch Thụy Lễ, thậm chí cô còn không gặp Kỳ Gia Ngọc - chị gái anh.

Tư thái chim đà điều tuyệt vọng này chỉ là vì không thể chấp nhận được việc phải đối mặt với cái chết một lần nữa. Tuy nhiên, người duy nhất không cho phép cô có bất kỳ sự né tránh nào là Trần Hoa.

Lúc này đây, vẫn còn vấn đề không cho phép cô né tránh đang chờ cô.

Cô lê bước ra khỏi nhà tắm, lấy quần áo ngủ ra mặc vào, sau đó lại vớ lấy chiếc ba lô trên đầu giường, lấy ra hộp thuốc vừa mua ban nãy. Dĩ nhiên đó không phải là thuốc cảm, mà là viên tránh thai khẩn cấp.

Hơn một tiếng đồng hồ trước, tại khách sạn đó, Trần Hoa không áp dụng biện pháp tránh thai nào.

Cô không nhớ rõ quá trình, không biết rốt cục là cô tỏ ra chống cự, vâng theo hay có phần hưởng ứng, nhưng những điều này không làm cho cô phải suy nghĩ. Nụ hôn của anh giống như một dấu vết đánh dấu trên cơ thể cô. Trong hơi thở của cô dường như vẫn chứa đầy hơi thở đàn ông mang tính chiếm đoạt của anh. Gần như cô vẫn có thể cảm nhận được sự va chạm đó, sức mạnh đó, dường như có một dòng điện liên tiếp chạy qua, cảm giác lạnh giá khiến cô run rẩy. Cô bóc hộp thuốc ra, phát hiện ra rằng tay mình đang run lên. Cô cố gắng trấn tĩnh, lấy tờ giấy hướng dẫn ra, bên trên tờ giấy mỏng chỉ chít các chữ ghi thành phần phức tạp của thuốc, công thức thuốc, nhìn không hề giống những chữ Hán mà cô quen thuộc, gần như không thể tổ hợp ra được hàm nghĩa cụ thể.

Ánh mắt của cô dịch chuyển xuống phần hướng dẫn sử dụng “uống lần thứ nhất trong vòng 72 giờ đồng hồ”, cô nghĩ, cô vẫn còn nhiều thời gian, tuy nhiên ý nghĩ này không an ủi được cô điều gì.

Lúc này đây một cơn gió nhẹ làm bay rèm cửa, đem lại hương thơm đặc biệt của cây long não rất quen thuộc với cô.

Cô tưởng rằng, theo hành trình đã lên kế hoạch của cô, cô sẽ đi qua khu vực này, vượt qua tình lân cận mà cô đã từng sống mấy năm nhưng không có ý định dừng chân lại, quay về quê cũ của mình, đứng trong ngôi nhà nằm ở thành phố Z mới ngửi được mùi thơm đã gắn bó với mình trong những năm tháng thơ ấu.

Nhâm Nhiễm đặt hộp thuốc xuống, bước đến mở cửa kính ra, một làn gió lạnh phả vào mặt, cô bước ra sân trời, lúc này mới phát hiện ra rằng, hóa ra hai phòng liền nhau có chung một sân trời, chỗ sát lan can có đặt một chiếc ô và hai chiếc ghế mây, phía không xa là một hồ nước không biết đâu là bờ - hoặc theo sự định nghĩa chính xác của Điền Quân Bồi thì đó là một đập chứa nước, chỉ có điều Nhâm Nhiễm không biết hai cái này có gì khác nhau, đưa mắt nhìn ra xa, nửa vầng trăng đang treo lơ lửng trên bầu trời màu xanh thẫm, ánh ửng bâng bạc hắt xuống, hòa vào mặt nước, sóng nước lăn tăn trong gió.

Phong cảnh bình yên trước mắt đó đã an ủi cô, mấy tiếng qua, trái tim cô đập không theo quy luật nào, cuối cùng đã dần dần trở lại bình thường, bình tĩnh trở lại.

Cô không hề cảm thấy buồn ngủ, quay về phòng khoác thêm chiếc áo thể thao rồi lại bước ra ngồi xuống, bắt đầu nghĩ về các vấn đề thực tế.

Cửa kính của phòng bên cạnh đột nhiên bật mở, Điền Quân Bồi cầm điện thoại di động, vừa nói chuyện qua điện thoại vừa từ trong phòng bước ra.

Cú điện thoại mà anh đang nghe là của Trịnh Duyệt Duyệt - cô người yêu cũ của anh, hai người đã chia tay nhau một thời gian, đêm nay cô lại một lần nữa gọi điện thoại đến trong trạng thái đã ngà ngà say, lúc khóc lúc cười, lúc lại làm nũng, anh không biết phải đối phó thế nào, trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy khó chịu, lúc đầu định ra ngoài hóng mát cho bình tĩnh trở lại, không ngờ Nhâm Nhiễm đã ngồi trên sân trời.

Nhâm Nhiễm không ngoái đầu lại, anh cũng ngại quay trở vào, bèn bước đến đầu bên kia sân trời, tiếp tục nói chuyện. Anh nói rất khẽ, nhưng khu vực này nằm rất xa trung tâm thành phố ồn ào, thực sự là quá yên tĩnh, thậm chí giọng nói của Trịnh Duyệt Duyệt như được phóng đại lên, nghe rất rõ. Anh vội vàng nói: “Em xem bây giờ là mấy giờ rồi, ngày mai anh còn phải làm việc, em cũng phải đi làm. Đừng giở trò nữa, mau quay về ngủ đi, anh cúp máy đây”. Không đợi Trịnh Duyệt Duyệt nói gì thêm, anh liền kết thúc cuộc nói chuyện.

Đầu bên kia Nhâm Nhiễm vẫn không nhúc nhích, anh bước đến, ngồi xuống chiếc ghế mây bên cạnh cô, “Xin lỗi, một người bạn gọi đến cho anh, cô ấy hơi quá chén thì phải”.

Trong lòng Nhâm Nhiễm chùng chất bao tâm sự, như người mất hồn, một lát sau mới “vâng” một tiếng.

Điền Quân Bồi nhìn vẻ thất thần của cô, biết cô không để ý đến việc anh đang nói gì nên cũng thấy thoải mái hơn.

“Nhâm Nhiễm, em không ngủ được à?”

“Từ trước đến nay em vẫn hơi khó ngủ”.

“Nhiều người lúc đầu không quen với mùi của cây long não ở đây lắm, em không sao chứ”.

“Không sao anh ạ, sân nhà em có một cây long não, nhưng mùi không nặng như ở đây, từ nhỏ em đã quen rồi, cảm thấy rất thân thiết”.

“Đường như ký ức tuổi thơ của mỗi người đều có liên quan đến cây cối xung quanh, con đường ở thành phố W mà anh sống trước đây trồng rất nhiều cây hồng [1], cứ đến mùa xuân là nở đầy hoa tím, thực ra loại hoa đó cũng không phải là đẹp, trồng ở trung tâm thành phố, sau khi bụi đường bám vào nhìn cứ bẩn bẩn, nhưng từ đó trở đi đi đến đâu nhìn thấy cây hồng lại nhớ lại hồi còn nhỏ”.

[1] Cây hồng tên khoa học Paulownia là loại cây gỗ lớn lá rộng được trồng nhiều ở Trung Quốc, Lào và một số tỉnh ở Việt Nam.

“Đúng là như vậy thật. Trước đây mẹ em thường kể với em rằng hồi nhỏ nơi bà sống trồng rất nhiều cây ngô đồng của Pháp, mặc dù bà mắc bệnh viêm mũi dị ứng nhẹ, mỗi khi đến mùa xuân, lông ngô đồng bay khắp nơi, bà đành phải hạn chế ra ngoài, nhưng vẫn rất thích loại cây đó”.

“Anh còn nhớ thành phố Hán Giang trồng rất nhiều cây ngô đồng của Pháp, hồi giáo sư Nhâm dạy học ở trường đại học Luật kinh tế tài chính, chắc là mẹ em sẽ rất thích nơi đó”.

“Mẹ em mất trước khi ba em được điều động công tác, bà chưa bao giờ đến thành phố Hán Giang”.

Điền Quân Bồi thầm hối hận vì sự đường đột của mình, vội vàng xin lỗi: “Anh xin lỗi”.

Nhâm Nhiễm bình thản nói: “Không sao cả, đã bao năm trôi qua rồi”.

Lúc này đây điện thoại di động của Điền Quân Bồi lại đổ chuông, vẫn là Trịnh Duyệt Duyệt, anh không biết phải làm thế nào, đành phải nhắc máy.

Không đợi anh nói gì, Trịnh Duyệt Duyệt đã chất vấn trước: “Tại sao hôm nay anh lại cúp máy vội vàng như vậy, có phải bên cạnh có cô nàng nào không?”

Giọng Trịnh Duyệt Duyệt lạnh lạnh, Điền Quân Bồi sợ Nhâm Nhiễm nghe thấy, đành phải bóp chặt điện thoại, khẽ nói: “Duyệt Duyệt, anh đã nói rồi, em làm thế này cả anh và em đều rất khó xử”.

“Hiện em đang ở trên sân thượng của khách sạn Cửu Châu, buổi chiều vừa mưa rào, không khí rất trong lành, trăng sáng không thể tưởng tượng được”.

Anh không theo kịp dòng suy nghĩ tung tẩy của cô, cũng không có tâm trạng nào để nói tiếp với cô. “Có chuyện gì đợi anh về rồi nói chuyện được không?”

“Vâng”. Lần này cô cúp máy trước rất vui vẻ.

“Đúng là không thể tưởng tượng được, ở Bắc Kinh em chưa bao giờ nhìn thấy trăng sáng như thế này”. Đột nhiên Nhâm Nhiễm nói.

Điền Quân Bồi vô cùng ngại ngùng, rõ ràng là ít nhất Nhâm Nhiễm đã nghe thấy cuộc nói chuyện vừa nãy. Nhưng nét mặt cô rất bình thản, không hề tỏ ý đùa giỡn, dường như chỉ đơn thuần là phát biểu cảm tưởng mà thôi. Bất giác anh cũng nhìn lên bầu trời, trên nền trời màu xanh thẫm, vầng trăng đỏ sáng một cách khác thường, nhìn rõ hơn bình thường rất nhiều. Anh sống ở thành phố lớn lâu ngày, không có thói quen ngắm trăng trút bày cảm xúc nhưng cũng không thể không thừa nhận, lúc này đây vầng trăng thực sự khác với lúc bình thường.

Họ ngồi rất gần nhau, dưới ánh trăng vàng vạc, Nhâm Nhiễm nhìn ra phía xa, cả người như được phủ bởi một dải lụa mỏng, ánh trăng hắt xuống mặt cô, làn da trắng ngần gần như trong suốt, gió vờn tóc cô, mềm mại bay phất ra phía sau, nhìn nghiêng trông cô mỏng manh và có nét gì đó không chân thực, tạo ra một khoảng cách vô hình.

Bất giác Điền Quân Bồi nhìn cô chăm chú, trong lòng tự nhiên thấy hơi sợ sợ, không kim được chỉ muốn nhìn cô rõ hơn.

Xem ra cô đã lấy lại được vẻ trấn tĩnh, bình thản, không còn vẻ ngơ ngác như lúc mới ra khỏi khách sạn hơn hơn một tiếng đồng hồ trước nữa, nhưng mặc cho cô nói chuyện bình thản, tự tin đến đâu, thậm chí có thể nói là trút bày tâm sự, nhưng cô vẫn tạo ra một khoảng cách xa lạ và bí ẩn.

Điền Quân Bồi sắp tròn 30 tuổi, bước vào tuổi tam thập nhi lập. Từ trước đến nay tính cách của anh rất cẩn trọng, làm nghề luật sư đòi hỏi sự chắc chắn, nghiêm túc, hiểu được nhân tình thế thái, không bao giờ là con một sách không hiểu gì về lẽ đời. Từ khi học đại học đến bây giờ, anh đã có không dưới một cô người yêu, nhưng anh chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác mê hoặc này ở các cô gái khác.

Anh hoàn toàn không muốn phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng trong giây phút này. Nhưng anh biết nhìn một cô gái không quá thân như thế này là bất lịch sự, anh không muốn để mình có những hành động quá trớn, đành phải nhắc cô, “Nhâm Nhiễm, ở đây gió đêm rất lạnh, nếu em bị cảm thì không nên ngồi ngoài quá lâu đâu”. Nhâm Nhiễm gật đầu, đứng dậy, “Luật sư Điền, chúc anh ngủ ngon, em vào trước đây”.

19. Chương 19

Chương 19

Sáng hôm sau, Điền Quân Bồi xuống nhà ăn ở tầng 1 để ăn sáng, đột nhiên đội trưởng Tôn bước vào. Anh rất sửng sốt, “Anh Tôn, sao anh lại có thời gian đến đây?”

Đội trưởng Tôn ngồi xuống, duỗi chân ra, nói với giọng thờ ơ: “Sáng sớm hôm nay tôi bị người ta gọi dậy, bận đến tận bây giờ”.

“Xảy ra vụ án gì nghiêm trọng à?”

Đội trưởng Tôn nhìn anh bằng ánh mắt sáng quắc, khiến anh phải thắc mắc: “không tiện nói thì không cần phải nói đâu, tôi cũng không quá tò mò”.

“Quân Bồi, cậu có biết là cậu đã gây ra chuyện gì không?”

Điền Quân Bồi sửng người: “Ý anh muốn nói gì vậy?”

Đội trưởng Tôn hừ một tiếng: “Cô gái tên là Nhâm Nhiễm mà chúng tôi thả ngày hôm qua đó đột nhiên rời khách sạn Golden, không biết đã đi đâu. Nửa đêm trưởng phòng Lưu của văn phòng ủy ban nhân dân tỉnh gọi điện thoại đến cho giám đốc của chúng tôi, chúng tôi buộc phải đi tìm cô ta giữa lúc đêm hôm”.

Điền Quân Bồi vô cùng ngạc nhiên, “Việc gì đến mức phải âm ỉ như vậy? Nhâm Nhiễm có phải là nghi phạm gì đâu, hơn nữa lại biết làm chủ hành vi của mình, cô ấy thích đi đâu thì đi, tại sao lại để xảy ra chuyện tìm bắt cô ấy trong thành phố?”

“Đương nhiên là không đến mức phải tìm bắt. Nếu không hiện giờ anh có được ngồi yên ổn ở đây không?”

“Anh Tôn, rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Trần Hoa không chính thức báo công an rằng bạn gái của anh ta mất tích, trưởng phòng Lưu chỉ nhờ chúng tôi tìm giúp. Ông ấy đã nói thế thì đương nhiên giám đốc của chúng tôi phải nể tình rồi. Chúng tôi đã kiểm tra những hình ảnh mà camera của khách sạn Golden quay được, có thể thấy một mình Nhâm Nhiễm xách hành lý ra khỏi phòng vào 12 giờ 5 phút, đi thang máy xuống tầng một rồi ra khỏi khách sạn, đúng lúc này thì camera ở cổng khách sạn lại bị hỏng, không quay được cảnh cô ta lên chiếc ô tô nào và đi đâu. Chúng tôi liền hỏi nhân viên trực ban, họ cũng không để ý. Giữa đêm, chúng tôi đành phải đi hỏi các xe taxi và khách sạn gần đó, có một lái xe nói cô ta muốn thuê xe ra khỏi thành phố nhưng anh ta không nhận chở mà đi chở khách khác”.

Điền Quân Bồi liền cười: “Thế sao anh lại tìm đến chỗ tôi”.

Đội trưởng Tôn cười gằn: “May mà tôi để ý, còn nhớ có người tối hôm qua nghe xong điện thoại ở trụ sở công an liền nói với tôi rằng, có người hẹn anh ta đến Hoa Đô night club để bàn chuyện. Hoa Đô lại nằm đối diện với Golden, buổi sáng tôi đến, lấy những hình ảnh mà camera ở Hoa Đô quay được ra xem, anh thử đoán xem, sau khi nhìn thấy anh ra khỏi night club vào lúc 12 giờ 13 phút tôi sẽ liên tưởng đến chuyện gì?”

“Tôi sẽ chỉ nghĩ rằng, anh rất có tố chất của thám tử Sherlock Holmes”.

Đội trưởng Tôn liền cười mắng: “Thôi cậu đừng cho tôi đi tàu bay giấy nữa. Tôi biết từ trước đến nay mỗi lần đi công tác cậu đều ở khu resort này, liền đến ngay để kiểm tra các khách đến đăng ký ở đêm qua, quả nhiên là cậu đã chèo kéo bạn gái người ta đến đây”.

“Đội trưởng Tôn, anh hiểu lầm rồi”.

Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên sau lưng họ, họ cùng quay đầu lại, chỉ thấy không biết Nhâm Nhiễm đã đứng sau lưng họ từ bao giờ.

“Em không phải là bạn gái của Trần Hoa. Sở dĩ em rời khách sạn Golden là do chỉ muốn đổi sang một địa điểm yên tĩnh hơn để ở, không liên quan gì đến luật sư Điền”.

Đội trưởng Tôn cười với vẻ hơi ngại ngùng.

Điền Quân Bồi vội nói: “Anh Tôn là bạn của anh, anh ấy không có ác ý gì đâu”.

Nhâm Nhiễm không quan tâm lắm: “Em xuống ăn sáng, em rất xin lỗi vì đã nghe câu chuyện giữa các anh”.

Thái độ của cô rất bình thản, rõ ràng là không hề để tâm đến chuyện người khác đi tìm cô. Đội trưởng Tôn nhìn cô từ đầu đến chân: “Mời cô ngồi, tôi muốn hỏi cô mấy câu hỏi, dĩ nhiên đây không phải là lấy lời khai, cô có thể không trả lời”.

“Anh cứ hỏi đi, em cố gắng trả lời đúng”.

“Tại sao anh Trần Hoa lại bám riết cô như vậy, từ Bắc Kinh tìm đến tận đây?”

Nhâm Nhiễm nghĩ ngợi một lát: “Sức khỏe của em không tốt lắm, chắc là anh ấy không yên tâm lắm khi thấy em đi xa một mình, tối hôm qua em đã nói rõ với anh ấy, hiện tại em không có vấn đề gì, không cần anh ấy phải lo”.

“Nhưng chắc là cô đã đi mà không chào tạm biệt anh ấy đúng không”.

Nhâm Nhiễm cười khổ sở: “Em cảm thấy không cần thiết phải làm như vậy”.

“Nhâm Nhiễm, xin lỗi cô vì sự thẳng thắn của tôi. Tôi đã kiểm tra danh sách khách đăng ký phòng của khách sạn Golden, ba ngày trước anh Trần Hoa đã đến thành phố J và đến nghỉ ở khách sạn vào buổi chiều, cũng có nghĩa là, từ lúc cô bị giam ở trụ sở công an, anh ấy đã ở tại khách sạn Golden, mãi cho đến tận hôm qua, anh ấy mới mời trưởng phòng Lưu của văn phòng ủy ban nhân dân tỉnh đến rút kháng cáo, dường như đây không chỉ đơn thuần là thái độ lo cho sức khỏe của cô”.

Nhâm Nhiễm tỏ ra hơi bất ngờ, cô hoàn toàn không thể ngờ rằng Trần Hoa đã đến đây lâu như vậy. Anh quản lý tập đoàn Úc Hâm, với sự bận rộn của anh, một mình phải ở 3 ngày trong khách sạn ở thành phố heo hút này gần như là một chuyện không thể. Lẽ nào chỉ là muốn ở gần để chứng kiến việc cô bị trừng phạt như thế nào sau khi ra đi mà không nói lời từ biệt ư? Cô không nghĩ anh lại có thú nhàn nhả như vậy. Nghĩ lại đêm hôm qua, cô đành phải cố gắng trấn tĩnh. “Có những chuyện em không thể giải thích. Nhưng em có thể cam đoan rằng, hiện tại em không có dính líu gì về kinh tế với anh ấy, em cũng không làm bất cứ chuyện gì vi phạm pháp luật. Nếu cần, em có thể quay về trụ sở công an cùng anh để anh xét hỏi”.

“Cô Nhâm Nhiễm ạ, tôi đến không phải để bắt cô. Tôi không được lời báo công an, chỉ nhận được chỉ thị kiểm tra các khách sạn trong trung tâm thành phố, những việc cần làm tôi đã làm xong. Tôi đến đây với tư cách của một người bạn, muốn nhắc nhở cậu Điền cần chú ý”.

Điền Quân Bồi cười vỗ vai đội trưởng Tôn: “Tôi biết, nếu không anh cũng đã không nói ra những điều đó với tôi”.

“Cảm ơn đội trưởng Tôn, tôi sẽ trả phòng và rời đây ngay, cố gắng không gây phiền hà cho các anh”.

Đội trưởng Tôn đi rồi, Nhâm Nhiễm đang định quay về phòng thu dọn hành lý thì Điền Quân Bồi ngăn cô lại rồi vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến, ra hiệu cho cô ấy mang lên một suất ăn sáng nữa đến. Khu resort phục vụ khách bữa ăn sáng mang phong cách Tây và Trung Quốc, một quả trứng luộc, một bát cháo, một chiếc bánh rán và một đĩa sa lát nhỏ.

“Cho dù đi đâu cũng phải ăn sáng trước đã”.

Nhâm Nhiễm cười đau khổ: “Thật là ngại quá, hy vọng sẽ không làm liên lụy đến anh”.

Điền Quân Bồi nhún vai: “Không sao, anh Trần Hoa không báo công an và làm to chuyện nữa, xem ra cũng là người sáng suốt, không có gì là liên lụy cả. Em có dự định gì không?”

“Em chuẩn bị quay về nhà cũ ở thành phố Z”.

“Thế thì tốt nhất là về thành phố W của tỉnh để đi máy bay”.

Nhâm Nhiễm lắc đầu, “Không, rất buồn cười là em lại sợ đi máy bay, nếu không bắt buộc phải đi thì cố gắng không đi”.

“Theo như anh được biết thì ở thành phố J này không có tuyến xe đường dài đến thẳng thành phố Z, nếu em không ngại thì hôm nay anh định lái xe đến thành phố Hán Giang ở tỉnh bên cạnh để làm một số việc công, anh có thể đưa em đi, ở đó có xe khách đường dài và tàu đến thành phố Z”.

Nhâm Nhiễm ngần ngừ một lát, “Nếu không phiền thì đó là điều tốt nhất rồi”.

Không phải đột nhiên mà Điền Quân Bồi nảy ra ý định này, đúng là đêm hôm qua sau khi ra khỏi Hoa Đô night club anh đã đưa ra quyết định này.

Anh đã để ý đến các hành vi của Ngô Ủy từ lâu, cũng đã lựa lời khuyên ông Ngô Xương Trí cần kiểm soát, nhưng xem ra hiệu quả cũng không rõ ràng. Ngoài người nhà họ Ngô, chỉ có anh biết, bên ngoài chủ tịch hội đồng quản trị Ngô Xương Trí là người nắm cổ phần lớn của công ty Húc Thăng, nhưng thực tế cổ đông lớn nhất lại là Thượng Tu Văn - cậu cháu trai của ông Ngô Xương Trí.

Từ trước đến nay, văn phòng luật sư Phổ Hàn - nơi Điền Quân Bồi làm việc luôn là đơn vị giải quyết các nghiệp vụ pháp luật của nhà họ Thượng, mấy năm trước, Thượng Tu Văn tham gia vào cổ phần của công ty Húc Thăng nhưng trên danh nghĩa vẫn đứng tên cậu mình, hồi đó Điền Quân Bồi đã bắt đầu thể hiện

trình độ của mình ở văn phòng, anh đã tham gia vào việc soạn thảo các giấy tờ, tài liệu về pháp luật, chính thức quen biết với Thượng Tu Văn và bắt đầu phụ trách các vấn đề pháp luật của công ty Húc Thăng.

Thượng Tu Văn không chịu tham gia vào quá trình đưa ra quyết sách của công ty mà kết hợp với bạn bè mở một công ty thương mại nhỏ ở thành phố Hán Giang - tỉnh hội của tỉnh bên cạnh, làm đại lý sản phẩm của Húc Thăng, làm mọi việc rất kín đáo, không can thiệp vào hoạt động kinh doanh của Húc Thăng. Nhưng Điền Quân Bồi biết rất rõ rằng ông Ngô Xương Trí rất coi trọng ý kiến của Thượng Tu Văn.

Từ trước đến nay Điền Quân Bồi rất hợp với Thượng Tu Văn, đã có thể coi là bạn bè thân, đối với vụ kiện liên quan đến cha con ông Ngô Xương Trí này, thái độ của anh rất cẩn trọng, nhìn bề ngoài, vụ kiện không phải là lớn, nhưng vấn đề ẩn giấu phía sau, nếu không kịp thời giải quyết, hoàn toàn có thể đe dọa đến tương lai của công ty Húc Thăng, về công về tư, anh đều có trách nhiệm chỉ ra với cổ đông lớn. Chính vì thế anh đã gọi điện cho Thượng Tu Văn, quyết định ngay hôm sau sẽ nói chuyện trực tiếp, bàn bạc tìm ra một biện pháp giải quyết.

Ăn sáng xong, hai người lên tầng, thu dọn hành lý đơn giản rồi xuống trả phòng. Anh đưa Nhâm Nhiễm lên xe, cho xe chạy vào con đường về thành phố Hán Giang.

Từ lúc nổ máy, điện thoại di động của Điền Quân Bồi liên tục đổ chuông, hơn nửa đều không thể nói hai ba câu là có thể trao đổi xong và cắt máy. Anh vừa lái xe vừa nghe điện thoại, tốc độ vì thế cũng chậm lại. Chuẩn bị ra khỏi thành phố, đột nhiên anh lại nhận được một cú điện thoại, buộc phải dừng xe bên vệ đường để vội ghi chép lại.

Rất lâu sau cuộc nói chuyện qua điện thoại mới kết thúc, anh nói với vẻ biết lỗi: “Xin lỗi em, làm luật sư nên nhiều việc vặt vãnh lắm”.

Nhâm Nhiễm mỉm cười: “Nếu anh không ngại thì em có thể lái xe. Em chưa bao giờ phạm luật cả, tình độ cũng tạm”.

Đúng là Điền Quân Bồi vẫn còn mấy cuộc điện thoại nữa phải gọi, gần như anh không hề do dự mà gạt đầu luôn rồi đổi vị trí cho cô.

Nhâm Nhiễm điều chỉnh lại ghế ngồi, thắt dây an toàn, cho xe nổ máy. Lúc đầu Điền Quân Bồi còn hơi lo, vừa nghe điện thoại vừa để ý cô lái xe. Nhưng anh đã nhanh chóng yên tâm trở lại, Nhâm Nhiễm lái xe rất chuyên tâm, sau khi lên đường cao tốc về cơ bản đều giữ cho xe chạy với vận tốc trung bình, giữ khoảng cách an toàn với xe trước mặt, xem ra rất giàu kinh nghiệm lái xe.

Chưa đầy bốn tiếng đồng hồ, Điền Quân Bồi phát hiện ra rằng Nhâm Nhiễm là người bạn đồng hành hết sức phù hợp, dĩ nhiên là cô không nói nhiều, nhưng cũng không quá kiệm lời. Cô không cố gắng tìm chủ đề để nói, nhưng khi anh nói chuyện gì đó cô sẽ đáp lại, thái độ hết sức tự nhiên.

Sau khi xuống đường cao tốc, hai người lại đổi vị trí cho nhau, Điền Quân Bồi lái xe, anh nhìn đồng hồ: “Nhâm Nhiễm, bạn anh chuẩn bị có chuyến bay nên thời gian khá gấp, mình gặp anh ấy trước sau đó anh sẽ đưa em ra ga có được không?”

Nhâm Nhiễm gật đầu: “Dĩ nhiên là được rồi, thực ra sau khi vào thành phố anh có thể cho em xuống xe, đối với em, thành phố này không quá xa lạ”.

Chỉ có điều sau khi đi vào trung tâm thành phố Hán Giang, dường như cô vô cùng sửng sốt, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, “Có lẽ em tự tin hơi sớm, em hoàn toàn không quen mảnh đất này nữa”.

“Đã bao năm rồi em không đến nhỉ?”

Cô nhắm tính một lát, “Cũng phải gần 9 năm rồi”.

Điền Quân Bồi thường xuyên đi công tác khắp nơi, không kìm nổi bèn cười lớn: “Hiện nay các thành phố đều thay đổi rất lớn, đừng nói là 9 năm, kể cả là chỉ cách 1 năm cũng sẽ gây cho người ta một cảm giác thay đổi hoàn toàn”.

Nhâm Nhiễm không thể không thừa nhận, Điền Quân Bồi nói rất đúng, trong mắt cô, thành phố này đã không còn là thành phố của ngày xưa nữa. Nhìn rõ ràng là vẫn rất có ấn tượng với biển ghi tên đường, nhưng lại không gọi lại ký ức gì đối với đường phố. Khi Điền Quân Bồi cho xe rẽ vào đường Hoa Thanh, cô lại một lần nữa cảm thấy sửng sốt. Con đường này vẫn không phải là rộng rãi, nhưng hai bên đường mọc lên toàn các tòa nhà văn phòng và khu nhà ở mới, ven đường là hai hàng cây chạy dài nhấp nhô, đường dành cho người đi bộ được lát đá xanh, vô cùng gọn gàng, tĩnh mịch.

“Trước đây em đã từng uống cà phê ở một quán cà phê có tên gọi Lục Môn trên đường Hoa Thanh, chắc là bây giờ cũng không còn tồn tại nữa”.

“Đúng lúc quá, anh hẹn gặp bạn ở Lục Môn, nhà anh ấy cách đây không xa, em có thể thăm lại chốn xưa”.

Đứng trước cửa quán cà phê, Nhâm Nhiễm lại thấy yên tâm trở lại. Quán cà phê này không còn nằm lọt giữa những tiệm rửa xe nhỏ lộn xộn, nước bẩn chảy lênh láng nữa, hình ảnh duy nhất còn giữ lại là hai cánh cửa kính được sơn thành ô vuông màu xanh, bên trong rộng rãi sâu hun hút, chỗ nào cũng bày bôn cảnh trồng cây lá rộng, nhìn khá cổ xưa, giấy dán tường màu tối, một số chỗ bị tróc, sàn nhà bị mài mòn, nhưng càng thể hiện ra được bầu không khí khiến người ta yên tâm như cửa đồ dùng trong gia đình, trên bức tường kính giáp mặt đường có treo rèm cửa màu kem, đối diện là trụ sở làm việc rất hoành tráng của báo Hán Giang buổi tối.

Họ bước vào trong, đã có một đôi trai gái ngồi ở đó đợi trước. Điền Quân Bồi giới thiệu họ với nhau: “Đây là Thượng Tu Văn và Cam Lộ - bà xã của anh ấy. Đây là Nhâm Nhiễm, bạn tôi”.

Thượng Tu Văn là một người đàn ông điềm đạm nho nhã, vợ anh Cam Lộ để tóc ngắn, nhìn rất xinh, trầm tính, hành lý đặt bên cạnh hai người, rõ ràng là chuẩn bị đi xa.

“Cam Lộ, anh sẽ cùng Tu Văn sang bên kia để bàn rất nhanh thôi, sẽ không làm ảnh hưởng đến tuần trăng mật thứ hai của bọn em đâu”.

Cam Lộ liền cười: “Anh Quân Bồi đừng trêu em nữa, bọn em đã là vợ chồng già rồi, lần này tranh thủ đợt em được nghỉ mới đi du lịch một chuyến. Em sẽ ngồi đây nói chuyện với Nhâm Nhiễm”. Rồi cô quay sang Nhâm Nhiễm, “Nhâm Nhiễm, em muốn uống gì?”

“Trà hoa quả chị ạ, cảm ơn chị”.

Nhâm Nhiễm nhìn sang bốn phía xung quanh, tiếng đàn piano nhẹ nhàng cất lên, có ba nữ nhân viên, nam nhân viên mặc quần áo xanh, đeo tạp dề trắng đang đi lại nhanh nhẹn để phục vụ khách, không còn cô gái xinh đẹp tên là Tô San như trước đây nữa. Bất giác cô cảm thấy buồn cười, cô còn nhớ Trần Hoa đã từng nói với cô rằng, anh Lý đang làm việc ở Singapore. Bao nhiêu năm qua, dĩ nhiên là mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn, quán cà phê này cũng chỉ giữ lại cái tên mà thôi.

“Chị Thượng, em nghe luật sư Điền nói chị cũng ở gần đây, quán cà phê này đã mở rất lâu rồi đúng không chị?”

“Sau khi lấy chồng mình mới chuyển về đây nên không rõ lắm. Nhâm Nhiễm đã từng đến đây rồi à?”

“Em đã từng sống hơn hai năm ở thành phố Hán Giang, nhưng từ lâu lắm rồi”.

“Lát nữa có thể hỏi Thượng Tu Văn, anh ấy thường xuyên đến đây uống cà phê với bạn bè”.

Nhâm Nhiễm không có ý định nói tiếp về chủ đề này nữa, cô cầm cốc trà hoa quả lên nhấp một ngụm, đang định chuyển sang câu chuyện khác, lại nhìn thấy trước mặt Cam Lộ đặt một cuốn họa báo in rất đẹp, lật sang trang đầu tiên là một bức ảnh in rộng trong hai trang, bờ cát trắng trải dài đến bãi biển với làn nước trong xanh, dưới nền trời xanh thẳm và những áng mây trắng, thấp thoáng có một hòn đảo nhỏ, hình dạng của hòn đảo đó lập tức khiến cô phải nín thở.

Cam Lộ đã để ý đến ánh mắt của cô, “Đây là nơi vợ chồng mình chuẩn bị đi nghỉ, khu resort Song Bình trên đảo Vi Châu thuộc Bắc Hải, Quảng Tây”.

Hai chữ Song Bình lọt thỏm vào tai cô, cô cố gắng gượng cười: “Ảnh chụp đẹp thật đấy, chị có thể cho em xem được không?”

“Dĩ nhiên là được rồi”.

Cam Lộ đưa cuốn họa báo cho cô, cô xem lại từ đầu, mới phát hiện ra thực ra đây là tập ảnh quảng cáo, không giới thiệu nhiều bằng chữ, ý tứ, góc độ và dụng ý của tất cả các bức ảnh đã thể hiện ra một cách trọn vẹn phong cảnh của khu vực bờ biển, nhìn rất có ấn tượng.

Cô lập tức xác định được rằng, khu resort Song Bình nằm ở phía Đông Nam đảo Vi Châu này chính là do tập đoàn Úc Hâm của Trần Hoa đầu tư xây dựng, hai năm trước, cô đã từng bị ngân hàng cử đến để đàm phán về phương án góp vốn đầu tư, mặc dù sau này phương án đó bị gác lại vì nhiều nguyên nhân khác nhau, nhưng tập đoàn Úc Hâm đã nhanh chóng ký được hiệp định hợp tác với một ngân hàng có vốn đầu tư nước ngoài, kế hoạch không bị ảnh hưởng gì, khu resort đã được khánh thành và đi vào hoạt động, hơn nữa được đặt tên trực tiếp là Song Bình, khiến cô không thể không cảm khái.

“Xem ra là nơi rất thích hợp để nghỉ ngơi”.

“Đúng vậy, người bạn hợp tác với anh Tu Văn giới thiệu, năm ngoái anh ấy đã từng đưa người yêu đi nghỉ, sau đó quay về khen không ngớt lời, nói phong cảnh rất đẹp, và lại rất yên tĩnh. Điều đáng tiếc duy nhất là”, ngón tay thon dài của Cam Lộ chỉ vào hòn đảo nhỏ đó trên bức ảnh, “từ đầu năm ngoái, đảo Song Bình nằm đối diện đã được coi là khu vực bảo vệ nguồn tài nguyên san hô, du khách không được lên đảo tham quan nữa”.

“Có thể nhìn xa như thế này, sẽ có cảm giác là núi tiên ngoài biển hơn”.

Cam Lộ liền cười: “Cũng có thể là như vậy”.

Đầu bên kia Điện Quân Bồi và Thượng Tu Văn đã bàn xong công việc, hai người đi tới, Cam Lộ đứng dậy, cười nói: “Em đoán hôm nay anh Quân Bồi đã mang tin xấu đến”.

Điện Quân Bồi liền kêu oan: “Chút tiếng tăm đáng thương của luật sư đã bị hủy hoại như vậy, chỉ cần tìm ai đó để nói chuyện là bị coi chắc chắn không mang lại điều gì tốt lành. Em hỏi Tu Văn xem anh có thông báo tin gì xấu không”.

“Không cần hỏi, chỉ cần thấy anh ấy trầm ngâm suy nghĩ như vậy là biết chắc chắn sẽ có chuyện gì khó xử”.

Thượng Tu Văn cười lớn: “Quân Bồi, cậu thấy chưa, thực ra trong mắt vợ, đàn ông không có cái gì được gọi là điều bí mật cả. Sau này cưới vợ rồi cậu sẽ biết”.

Điện Quân Bồi cũng cười: “Không làm lỡ việc của hai người nữa, chúc một chuyến đi thuận lợi, vui vẻ”.

Thượng Tu Văn nhẹ nhàng xách hai chiếc túi: “Lộ Lộ, em chỉ cần cầm túi của em là được rồi”.

Nhâm Nhiễm gấp cuốn họa báo lại rồi đưa cho Cam Lộ, Cam Lộ cười lắc đầu: “Nhâm Nhiễm, em cứ giữ lại đi, bọn chị chuẩn bị đến đó rồi, không cần dùng nữa”.

“Cảm ơn chị. Chúc anh chị thượng lộ bình an”.

Vợ chồng Thượng Tu Văn chào tạm biệt họ, ra khỏi quán cà phê bắt một chiếc taxi rồi lên xe đi.

Điền Quân Bồi ngồi xuống vị trí đối diện với Nhâm Nhiễm, “Có cần anh đặt vé tàu giúp em không?”

“Anh đợi một chút, em gọi điện thoại cho ba em trước đã”.

Cô lấy điện thoại di động ra, lập tức có tiếng chuông báo có tin nhắn vang lên, là tin nhắn của Trần Hoa và ba cô gửi đến. Đọc những tin nhắn đó, tâm trạng của cô rất phức tạp, cô đưa tay xóa đi rồi gọi cho ba.

Ông Nhâm Thế Yến hỏi với giọng sốt sắng: “Tiểu Nhiễm, con đang ở đâu vậy?”

“Con xin lỗi, ba, con đang ở Hán Giang”.

Ông Nhâm Thế Yến liền thở phào một tiếng: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Mấy hôm trước tổng giám đốc Trần có gọi điện cho ba, hỏi con có quay về thành phố Z không, sau đó lại nói con đi chơi rồi, sẽ về Bắc Kinh ngay thôi, bảo ba không phải lo lắng, ba không gọi được cho con, sao lại không lo chứ”.

“Con không sao cả”. Đột nhiên Nhâm Nhiễm ỷ thức ra được rằng, nếu bây giờ mà cô quay về thành phố Z, rất có thể Trần Hoa cũng sẽ về tìm cô. Cô thực sự không thể đối mặt với anh được nữa, “Ba, con định ở đây một thời gian”.

Ông Nhâm Thế Yến không hiểu vấn đề lắm, ông đã từng làm việc ở Hán Giang mấy năm nên rất hiểu khí hậu ở vùng này: “Trời nắng nóng như vậy sao con lại nghĩ đến chuyện về Hán Giang chơi nhỉ? Thà quay về thành phố Z để tránh nóng còn hơn”.

“Qua một thời gian nữa rồi tính ba ạ. Ba, nếu có người tìm con thì ba cứ nói là không biết con đang ở đâu, con chưa liên lạc gì với ba nhé”.

“Giữa các con xảy ra chuyện gì à?”

“Không có chuyện gì đâu, ba đừng hỏi nữa”.

Ông Nhâm Thế Yến thở dài, “Thôi được, đầu tháng sau, đúng dịp ba phải đến Hán Giang để tổ chức một cuộc hội nghị về giáo dục luật học ở Hán Giang, ba con mình gặp nhau sẽ nói chuyện sau vậy”.

“Vâng, con ở đây đợi ba. Con chào ba”.

Bỏ máy xuống, Nhâm Nhiễm nói với giọng biết lỗi: “Luật sư Điền, em thay đổi kế hoạch rồi, em định ở lại đây tìm một khách sạn ở một thời gian, đợi đầu tháng sau ba em đến đây họp rồi gặp ông”.

Từ trước đến nay Điền Quân Bồi luôn sắp xếp kế hoạch rất chặt chẽ, thực sự anh chưa bao giờ gặp người nào dễ dàng thay đổi chương trình như Nhâm Nhiễm, thái độ đi đến đâu tính đến đó. Nhưng Nhâm Nhiễm nói rất bình thản, không ngờ anh cũng không cảm thấy có gì là bất ổn, bèn cười: “Được, em định ở chỗ nào?”

Nhâm Nhiễm đang định trả lời thì lúc này đây có một giọng nói trong trẻo vọng lại: “Lý à, ông Hồ gọi điện bảo 4 giờ sẽ lái xe đến lấy cà phê của ông ấy, cậu nhớ đóng gói rồi chuyển cho ông ấy đúng giờ nhé”.

Nhâm Nhiễm nhìn về phía quầy cách đó không xa, chỉ nhìn thấy một cô gái với thân hình mảnh dẻ đang đứng nhìn về phía này, cô nhận ra ngay đó chính là Tô San. Khuôn mặt xinh xắn của cô vẫn như xưa, vẫn mặc một chiếc áo len đan cộc tay màu đen cổ chữ V, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết, mái tóc dài bồng bênh như mây phủ trên bờ vai, nhìn càng đậm thắm hơn xưa. Cô đưa mắt nhìn sang, bất giác Nhâm Nhiễm nín thở, nhưng Tô San chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, thân thiện, rõ ràng là không nhận ra cô.

Dĩ nhiên là Nhâm Nhiễm không bước lên để gợi lại chuyện cũ, cô yên tâm bưng cốc trà lên nhấp một ngụm.

Chỉ nghe thấy nhân viên phục vụ đó nói nhỏ với Tô San, “Lần trước ông ấy cũng bảo như vậy, kết quả em đợi dài cổ nửa tiếng đồng hồ dưới nắng ông ấy mới đến”.

“Thôi thôi, đến lúc đó thì em cứ đứng ở cổng, nhìn thấy xe ông ấy đến hãy ra”. Tô San dặn dò xong xuôi, quay người vòng qua quầy đi vào bên trong.

“Cô ấy là bà chủ quán này, người đẹp nổi tiếng ở vùng này”. Điền Quân Bồi đã phát hiện ra vẻ chăm chú của Nhâm Nhiễm, “Phùng Dĩ An - người bạn hợp tác với Tu Văn là khách quen ở đây, lần trước mời anh đến uống cà phê đã nói với anh như vậy. Nghe nói rất nhiều người đến đây uống cà phê là vì cô ấy”.

Nhâm Nhiễm liền cười, “Đúng là chị ấy rất đẹp. Cảm ơn anh đã đưa em đến đây. Em đi tìm khách sạn đây”.

Không đợi cô chào tạm biệt, Điền Quân Bồi cũng đứng dậy: “Trời nắng quá, em xách hành lý đi tìm khách sạn không tiện lắm, để anh đưa em đi”.

20. Chương 20 - Part 01

Chương 20

Nhâm Nhiễm đã tìm được một khách sạn trên đường Hoa Thanh và ở lại đó.

Hạ tuần tháng 8, thành phố Hán Giang nóng nực như những gì còn lưu lại trong ký ức của cô, mùa hạ trải dài trong thành phố, không có dấu hiệu gì cho thấy sắp kết thúc. Mặt trời hắt nắng từ lúc sáng sớm đến lúc hoàng hôn, chiếm lĩnh bầu trời, không khí nóng ran, dường như đã ngừng lưu thông.

Mùa đông năm 16 tuổi, mẹ cô - bà Phương Phi mất, sau khi lo xong hậu sự cho vợ, ông Nhâm Thế Yến đã đưa cô rời thành phố Z và chuyển trường đến thành phố này.

Sau khi xuống tàu, chào đón cô là thời tiết lạnh giá ảm thấp của mùa xuân, sắc trời xám xịt, gió Bắc lạnh buốt, mưa phùn xen lẫn những bông tuyết nhỏ phủ vào mặt, mặt đường nhơm nhớp toàn bùn, tất cả mọi người đều cúi đầu bước đi vội vã, cảnh tượng này thê lương như tâm trạng cô lúc đó.

Tiếp theo đó là mùa xuân ngắn ngủi khiến người ta không kịp cảm nhận, nhiệt độ gia tăng nhanh chóng, sau đó liền bước ngay vào mùa hè dài dằng dặc và ngột ngạt, khí hậu khắc nghiệt như vậy, cộng với nỗi buồn thê lương, nỗi cô đơn không hòa nhập được với bạn bè mới khiến cô lúc nào cũng lặng lẽ, buồn bã. Nếu mùa hạ năm đó Kỳ Gia Tuấn không đăng ký thi đại học ở đây, tạo ột niềm vui bất ngờ, cô nghĩ, chắc là mãi mãi cô sẽ không thể quen được với môi trường ở đây.

Hiện tại lại một lần nữa sống giữa thành phố này, cô không thể không nhớ đến những năm tháng đó. Lúc đầu cô không có ý định đến đây, nhưng cuối cùng lại ở lại giữa cái mùa khí hậu khắc nghiệt nhất này. Cô còn chưa kịp đưa ra kế hoạch gì cụ thể sẽ đi đâu, có lẽ không có nơi nào có thể khiến cô chạy trốn mọi ký ức, chấm dứt mọi nỗi nhớ nhung và bắt đầu lại từ đầu với cuộc sống mới. Việc mà cô cần phải làm chỉ có thể là đối mặt với từng sự việc.

Mang theo suy nghĩ này, sáng hôm sau Nhâm Nhiễm đã dịch xong số tài liệu trong tay, sau khi gửi email cho Thái Hồng Khai, cô đã bước ra khỏi khách sạn mát mẻ.

Đến 4 giờ chiều, mặt trời vẫn rất gay gắt, trên đường hơi nóng bốc lên. Cô đến trường đại học luật kinh tế tài chính mà cô đã từng sống ở đó hai năm, nhưng vừa mới đến cổng trường, cô đã vô cùng sửng sốt, trước mắt đã biến thành khu văn phòng và khu nhà ở, hoàn toàn không còn nhìn thấy bóng dáng của một ngôi trường nữa, càng không nói đến dãy cửa hàng nhỏ ồn ào nằm cạnh trường chuyên bán hàng cho sinh viên.

Cô hỏi một người đi đường thì biết mấy năm trước, trường đại học luật kinh tế tài chính đã chuyển từ khu vực chật hẹp này đến khu vực dành riêng cho các trường đại học nằm ở ngoại ô.

Dựa vào trí nhớ mang máng, cô đi ra phía sau, ở đây đã được quy hoạch lại, ngọn núi nhỏ trước đây đã được san thành mặt phẳng, chỉ giữ lại một chút nhấp nhô, không thể tìm thấy con đường đi về khu kí túc xá mà ngày trước cô và ba đã từng ở. Đi một vòng, không có sự thay đổi lớn lao, nhưng không còn cái gì có thể trùng khớp với ký ức của cô nữa.

Nhâm Nhiễm rời địa chỉ cũ của trường, đến bên bờ sông, đã hơn 6 giờ tối rồi, mặt trời chéch về phía tây, nhưng ánh nắng vẫn gay gắt, còn lâu mới đến lúc hoàng hôn.

Sông Trường Giang chia thành phố này thành hai phần Bắc và Nam. Lần đầu tiên Nhâm Nhiễm đến bên bờ sông là đi với Kỳ Gia Tuấn, khi anh vừa mới đặt chân đến thành phố này, vào một buổi chiều hoàng hôn cuối hạ.

Kỳ Gia Tuấn và cô ngồi trên bậc cầu thang bị mặt trời nung nóng, nhìn mặt nước mênh mông trước mặt, vừa lắc đầu vừa nói: “Đúng là vô cùng cuốn cuộn, bao la”.

Cô lườm anh một cái: “Anh dùng tính từ gì để miêu tả vậy?”

“Đây là phát biểu cảm tưởng mà. Tiểu Nhiễm, thành phố này cũng không tồi đó chứ, rộng rãi, không tệ như những gì em nói qua điện thoại đâu”.

Cô liền lẩm bẩm: “Dù gì thì em cũng không thích ở đây”.

“Ngoài thời tiết nóng bức, bạn bè nói mình không hiểu, thức ăn thì cay ra, còn có lý do gì nữa?”

Cô nghĩ một lát, đành phải thừa nhận nguyên nhân khiến cô không thích là do tâm trạng của mình không vui.

“Thôi, từ giờ trở đi, anh sẽ thường xuyên đến chỗ em - giám sát em, em phải vui lên, hứa với anh đi, năm lớp 12 phải học hành cho tốt”.

Thành tích học kỳ I của Nhâm Nhiễm rất tệ, đương nhiên là ba không trách cô, nhưng từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ tụt hậu trong chuyện học hành nên đành phải cúi đầu. Nhưng Kỳ Gia Tuấn không hề có ý giáo huấn cô, anh vuốt nhẹ mái tóc cô, “Đương nhiên cũng không cần phải quá cố gắng, giống như anh là được, cố gắng một chút thôi, thi đỗ trường đại học luật kinh tế tài chính là được. Ngộ nhỡ cố gắng quá sức lại thi đỗ trường đại học Bắc Kinh hay đại học Thanh Hoa thì gay, anh không theo đến đó được đâu”.

Nhìn vẻ mặt trêu chọc, thoải mái của Kỳ Gia Tuấn, tự nhiên cô lại thấy yên tâm, hơn nửa năm sau khi mẹ mất, lần đầu tiên cô cười khúc khích.

“Nào đi, anh đưa em xuống nước chơi”.

Kỳ Gia Tuấn kéo tay cô xuống nước, đi đến tận bờ cát bị nước đánh vào.

Lúc đó bờ sông vẫn mang vẻ nguyên thủy, bờ cát lộ ra rất rộng, bên bờ là những con thuyền cũ nát đậu bừa bãi, cỏ dại mọc um tùm, đám lau sậy cao ngang đầu người, nước sông sục lên toàn cát vàng, đục đến nỗi khiến Nhâm Nhiễm không hề muốn lại gần, nhưng nhìn thấy Kỳ Gia Tuấn tháo giày tất ra hào hứng bước xuống nước, tự nhiên cô cũng thấy vui vui.

Hiện tại, bờ sông hiện ra trước mắt Nhâm Nhiễm đã hoàn toàn khác với ngày trước. Dọc bờ sông đã xây dựng lên một công viên bờ cát dài 10 km, trồng đầy các loại cây cổ, các bức tranh điêu khắc, đình đài tô điểm ở giữa, cảnh quan cao thấp lô nhô, các phiến đá granit tạo ra những chỗ đứng để ngắm sông.

Năm nay mùa nước có phần kéo dài, nước sông dâng lên bậc đá không rút xuống, đứng trên bờ đê trên cao nhìn xuống, dường như phía dưới đã trở thành một công viên nghịch nước tự nhiên. Ánh tà dương nhuộm mặt sông thành màu vàng, đầu người nhấp nhô, từng nhóm hai ba người đứng từ bờ kéo dài ra gần giữa sông, vừa có người dân thành phố đưa gia đình đến khu nước nông để hóng mát, đồng thời cũng có không ít người bơi lội ở khu vực nước xiết.

Cảnh tượng náo nhiệt như vậy hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của Nhâm Nhiễm. Cô men theo bậc đá bước xuống dưới, chỉ nhìn thấy một ông bố trẻ đang đứng dưới nước khích lệ cậu con trai của mình: “Nào, vịn xuống được một bước nữa đây”.

Cậu bé chừng 4-5 tuổi đó sợ hãi đứng giữa dòng nước cao đến rốn, thử thò một chân xuống nước, nước cao đến ngực cậu, cậu lại la lớn vừa mừng vừa sợ: “Ba, con không đứng vững được, con sắp bị trôi rồi”.

Nhâm Nhiễm ngồi xuống như mọi người xung quanh, tháo giày ra, nhúng chân xuống nước sông đục ngầu. Nước sông gợn lên những đợt sóng lăn tăn, nhấp nhô dưới bắp chân cô, mát rượi và nhẹ nhàng.

Một quả bóng ướm đột nhiên bay đến trước mặt cô, Nhâm Nhiễm liền đưa tay đón lấy theo phản xạ, nước lập tức bắn hết lên mặt, lên người, chỉ nghe thấy cậu bé đó la lớn: “Bóng của cháu, bóng của cháu, trả cho cháu”.

Ông bố trẻ liền vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi em. Ngưu Ngưu, mau xin lỗi cô đi”.

Cậu bé lấm bầm gì đó, không nghe rõ đang nói gì, cô liền cười nói: “Không có gì đâu anh” rồi ném bóng trả lại, cậu bé đón lấy, vui vẻ nhảy bật lên, sau đó lại một lần nữa tình nghịch ném quả bóng cho cô.

Họ cứ ném qua ném lại như vậy, không ngờ Nhâm Nhiễm lại không thấy chán, cậu bé đó lại càng đùa nhiệt tình hơn, chơi cho đến khi mẹ cậu mang một que kem đến, cậu mới vỗ tay reo lên, ném quả bóng xuống ôm chặt chân mẹ, cố gắng nhảy lên với que kem.

Nhâm Nhiễm ném quả bóng cho ba cậu, nhìn sang bờ sông bên kia thất thần, mãi cho đến khi cậu bé đưa vào miệng cô que kem đã cắn một miếng to, cô mới quay về với thực tại.

“Cô ơi, cho cô cắn một miếng”.

Ba cậu ôm bụng cười vì hành động của cậu con trai, mẹ cậu thì vừa tức vừa buồn cười, chị la lớn: “Ngưu Ngưu, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không được lấy đồ của mình đã ăn để đưa cho người khác, mất lịch sự quá”.

Nhâm Nhiễm cũng không nhận được cười, vừa cười vừa lắc đầu: “Cảm ơn Ngưu Ngưu, cô không ăn”.

Mặt trời treo trên bầu trời phía Tây từ từ xuống thấp, mây chiều đỏ rực như ngọn lửa, nửa bên sông ồn ào, nửa bên sông in màu đỏ tươi của mây chiều, rất tráng lệ. Nhâm Nhiễm nhìn cảnh tượng này một cách chăm chú, còn mọi người xung quanh dường như đã coi đó là điều bình thường từ lâu, không có cảm nhận rằng đang có cảnh đẹp xuất hiện lung linh trên bầu trời.

Không biết lại ngồi thêm bao nhiêu lâu nữa, cuối cùng mặt trời vẫn từ từ chìm xuống dưới đường chân trời, nền trời tối hơn, đèn bên bờ sông được bật sáng, ánh đèn lung linh, mờ ảo dưới mặt nước, lại tạo nên một bức tranh phong cảnh hoàn toàn khác.

Nhưng bên bờ sông không vì thế mà yên tĩnh trở lại, những bãi trống rộng rãi trên bờ được dựng thành các điểm karaoke lộ thiên đơn giản, những bài hát đang thịnh hành thì nhau vọng lại, một số người hát khá hay, còn một số chỉ có thể coi là gào trong micro, khán giả xung quanh người thì huýt sáo, người thì vỗ tay cổ vũ.

Đôi vợ chồng trẻ đó đã đưa cậu con ra về, nhưng số người nghịch nước không giảm đi, thậm chí thỉnh thoảng lại có những đôi trai gái đáng vẻ là dân văn phòng đem cặp xách và bia đến, cởi cúc áo cổ của chiếc áo sơ mi ra, tháo giày tất, xắn ống quần lên, từng đám năm ba người cùng ngồi uống bia nói chuyện, dĩ nhiên nhiều hơn cả vẫn là những đôi tình nhân ngồi dựa vào nhau nói chuyện thắm thì mà không quan tâm đến sự tồn tại của người khác.

Các âm thanh ồn ào vọng vào tai cô.

“Lát nữa đi xem phim nhé, nghe nói...”

“... chế độ sát hạch kiểu này thực sự là phi nhân đạo...”

“... Nếu mỗi tháng phải trả ngân hàng 3.500 NDT thì bọn tôi đành phải hít gió trời để sống thôi. Chi bằng...”

“Nếu em đồng tình với quyết định của gia đình sang Canada học thì bọn mình rất khó có cơ hội gặp lại nữa...”

“Tổ chức đám cưới vào mùa đông không thích lắm, tháng 12 mặc váy cưới đứng ở cửa khách sạn đón khách sẽ bị đóng băng thành tượng mất. Có lẽ năm sau...”

“Mẹ anh ta vẫn dở hơi như vậy à? Thật không chịu nổi...”

“Em chuẩn bị nói chuyện nghiêm túc với anh ấy, không thể tiếp tục một cách u u minh minh như thế này được...”

Đột nhiên, Nhâm Nhiễm ý thức ra được rằng, sau hơn một năm xa rời sự ồn ào và sống khép mình, lần đầu tiên cô không cần phải chuẩn bị trước gì về mặt tâm lý, hòa mình vào cộng đồng một cách rất tự nhiên, trong thời gian dài như vậy không rút lui, không lo lắng, không chán nản, dường như cô chưa bao giờ rời xa trần thế ồn ào phồn hoa này.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn mặt sông nước đang cuộn cuộn, một chiếc phà vang lên tiếng còi trầm, đang từ từ chạy sang bờ bên kia, giữa ánh đèn mờ ảo, có thể nhìn thấy hành khách đang dựa vào lan can hóng gió sông. Bên trái cách đó không xa là cầu Trường Giang số 1 đã được xây dựng từ rất lâu, chân cầu khổng lồ đứng sừng sững giữa dòng nước; Đằng xa bên phải là một cây cầu lớn khác, đèn điện trải dài trên cây cầu, kéo dài đến tận bờ sông ồn ào phía bên kia. Nhìn lâu lại thấy có cảm giác hư ảo, dường như ở bờ bên kia là một cuộc sống hoàn toàn khác.

Trong một đêm hè khác của nhiều năm về trước, cô đã từng ngồi xe của một người đàn ông, đi từ cầu Trường Giang số 1 đến phía Bắc của sông, đi qua khu trung tâm ồn ào, qua một cây cầu khác rồi trở về trường, đó là sự khởi đầu chính thức của cô khi rơi vào một tình yêu.

Đối với thành phố này, có thể cô cũng được coi là một kẻ thù, nhưng mang theo nhiều ký ức nặng nề như vậy để quay trở lại, mọi thứ trước mắt đã trở nên xa lạ như vậy, mới mẻ như một bức tranh lần đầu tiên trải ra trước mắt cô.

Mọi người xung quanh đều đang cười nói rôm rả, trút bỏ mọi sự phiền hà do công việc nặng nề, sự đả ngộ bất công và thời tiết tồi tệ lúc ban ngày, không để tâm đến nhiệt độ nóng bức khiến người ta ngạt thở, tận hưởng thời gian nhàn nhã mà gió sông đem lại.

Điều quan trọng nhất là, cô cũng có thể như họ, thử mỉm cười đón nhận tất cả, cảm nhận được niềm vui trong những khoảnh khắc đời thường, những nỗi u ám chất chứa trong lòng từ bấy lâu nay dường như đã bị quét sạch một cách vô hình, bị xếp vào một xó, đủ để khiến cô niềm phong lại không thêm quan tâm đến nữa.

Chỉ nghĩ đến điều này, Nhâm Nhiễm đã cảm thấy không tin.

Cô quyết tâm thử nghiệm lại một lần nữa xem cảm giác này có chân thực hay không, cô đi giày vào, bước lên bậc đá, đi qua con đường bên sông, dựa vào ký ức mơ hồ, bước về phía con đường đi bộ ở khu thương mại.

Thành phố về đêm đã mát mẻ hơn, đường phố ồn ào náo nhiệt hơn ban ngày. Cô chậm rãi len qua dòng người đông đúc, mua mấy món đồ chơi nhỏ chẳng để làm gì ở cửa hàng nhỏ bên đường, cuối cùng đã xác nhận được rằng, cảm giác mà cô ngồi bên sông không phải là ảo giác.

Chẳng mấy chốc đã sang thượng tuần tháng 9, buổi chiều Nhâm Nhiễm tìm đến khách sạn mà ba cô chuẩn bị ở, máy bay đến muộn, ông Nhâm Thế Yên gọi điện thoại nói với cô rằng ông vừa lên ô tô, bảo cô đợi một lát ở sảnh lớn.

Cô đang mở tờ báo ra đọc giết thời gian thì đột nhiên có người gọi cô.

“Nhâm Nhiễm”.

Cô ngẩng đầu lên, hóa ra là Điền Quân Bồi, lần trước sau khi đưa cô đến khách sạn, hai người không liên hệ gì với nhau nữa.

“Chào luật sư Điền, đúng lúc lại được gặp anh ở đây”.

Điền Quân Bồi thực sự không biết phải ăn nói thế nào, đây dĩ nhiên không phải là một cuộc gặp gỡ tình cờ như Nhâm Nhiễm nói.

Hôm đó, sau khi đưa Nhâm Nhiễm đến đây anh lại quay về thành phố J ngay, sau đó lại quay về thành phố W ở tỉnh để đi làm. Anh thường xuyên nhớ đến cô, chỉ có điều hai người chỉ mới quen nhau sơ sơ, lúc chia tay anh đã xin số điện thoại di động của cô, nhưng không biết bao giờ gọi mới là phù hợp.

Sau mấy hôm, cuối cùng anh vẫn quyết định gọi điện cho cô để hỏi thăm, nhưng điện thoại tắt máy. Đương nhiên, lúc cho anh số điện thoại, cô cũng nói thêm rằng: “Em rất ít khi mở máy, không gọi được anh cũng đừng ngạc nhiên”.

Kể từ khi điện thoại di động trở nên phổ cập, dường như người bình thường ít nhiều đều có phần lệ thuộc vào nó, lúc nào cũng mang theo bên người, thậm chí có rất nhiều người còn chuẩn bị đủ lượng pin cần thiết để mở máy cả ngày, chỉ sợ bị nhỡ liên lạc với người khác. Rất ít khi gặp những người như Nhâm Nhiễm, chỉ khi nào cần gọi điện thoại mới mở máy ra. Hơn nữa cô nói rất tự nhiên, dường như đã quen với trạng thái không chủ động liên lạc với người khác từ lâu, hoàn toàn không để tâm đến việc người ta không tìm được cô.

Anh chán nản nghĩ, anh có ấn tượng sâu sắc với cô, nhưng e rằng cô chỉ coi anh là người xa lạ gặp nhau một lần trên đường, không gặp lại nữa, không liên lạc nữa cũng không có gì là đáng tiếc.

Điền Quân Bồi về nhà ăn cơm, khi mẹ anh lại hỏi một lần nữa rốt cục giữa anh và cô người yêu đã xảy ra chuyện gì, tại sao nói chia tay là chia tay ngay, anh lại càng chán nản hơn.

Mối tình của anh và cô người yêu cũ Trịnh Duyệt Duyệt đã được cả nhà ủng hộ.

Anh xuất thân trong một gia đình tri thức, mẹ anh làm việc ở phòng kỹ thuật của tỉnh, cha anh là tổng biên tập của một nhà xuất bản. Cha mẹ anh đều có những suy nghĩ theo nếp cũ, mong con trai vừa thành đạt trong sự nghiệp vừa có một gia đình ổn định. Cha của Trịnh Duyệt Duyệt từng là đồng nghiệp của cha anh, sau đó từ chức làm kinh doanh, nhưng vẫn làm trong ngành xuất bản, cũng được coi là một thương nhân tri thức.

Sau lần gặp gỡ đầu tiên, nói đến việc của con trai con gái, hai nhà đã rất ủng hộ, vì thế đã tìm mọi cách để vun vào, tạo ra một cuộc gặp gỡ tình cờ cho Điền Quân Bồi và Trịnh Duyệt Duyệt. Họ đã không phụ lòng mong mỏi của các bậc tiền bối và bắt đầu yêu nhau.

Cha mẹ Trịnh Duyệt Duyệt rất hài lòng về Điền Quân Bồi, nhưng thực ra mẹ Điền Quân Bồi cũng chưa thực sự ưng lắm, bà cho rằng, Trịnh Duyệt Duyệt rất xinh đẹp, lại lanh lợi hoạt bát, ăn mặc trang điểm rất hợp thời, nhưng trong lời nói, hành động lại thể hiện ra vẻ nũng nịu, tiểu thư, không phải là mẫu người mà bà thích.

Lời phàn nàn này đã bị chồng bà ngăn lại ngay: “Bà đã chuẩn bị lên chúc mẹ chồng rồi, luôn nhìn con dâu tương lai bằng con mắt kén chọn. Bà thử nghĩ mà xem, Quân Bồi nhà mình cũng kén chọn lắm, nó hợp được với Duyệt Duyệt, đáng lẽ bà phải mừng mới đúng”.

21. Chương 20 - Part 02

Nghĩ đến chuyện cậu con trai bận rộn mãi với sự nghiệp, đến năm 29 tuổi mới có được cô người yêu quan hệ ổn định, mẹ Điền Quân Bồi đành phải thừa nhận đó là một chuyện đáng mừng. Hơn nữa khi bạn bè cũ, đồng nghiệp cũ nói đến chuyện con cái, toàn là những tin giạt gân khiến bà vô cùng sung sướng, nào là con gái của vị nọ hẹn hò với bạn quen qua mạng rồi bỏ đi theo người ta, con trai của vị kia đến quán bar rồi quen được một cô rồi lấy làm vợ, những chuyện này đều khiến cả người kể và người nghe phải than thở liên hồi.

So với những trường hợp đó, Trịnh Duyệt Duyệt sinh ra trong một gia đình mà họ biết hết gốc tích, mặc dù ham chơi, nhưng cũng đã tốt nghiệp đại học, có một công việc nhân nhả ở công ty của cha cô, hàng ngày đi làm, ai nhìn cũng đều cảm thấy những điều kiện như ngoại hình hay gia cảnh đều rất ổn.

Từ trước đến nay mẹ Điền Quân Bồi luôn là người hiểu biết, nghĩ thoáng, lại là người thông minh, thấy quan hệ của con trai và Trịnh Duyệt Duyệt phát triển ổn định, mặc dù vẫn không hài lòng với tính cách tiểu thư của Trịnh Duyệt Duyệt, nhưng sau khi cân nhắc đã thừa nhận thực sự không có gì đáng phải phàn nàn. Bà quyết định tôn trọng sự lựa chọn của con trai, không can thiệp gì nữa.

Thậm chí bà và chồng bà đã bắt đầu lên kế hoạch, nhờ người trang trí, thiết kế lại cho ngôi nhà mà họ đã mua từ mấy năm về trước, coi như là quà cưới tặng con trai, khi gặp gỡ nhà họ Trịnh, họ còn gọi đùa nhau là ông bà thông gia.

Nhưng rồi đột nhiên Điền Quân Bồi về nhà tuyên bố đã chia tay với Trịnh Duyệt Duyệt.

Cha mẹ Điền Quân Bồi đều vô cùng sung sướng, đương nhiên là họ không thích cậu con trai duy nhất của mình có những hành động thiếu thận trọng trong vấn đề này, nhưng cho dù họ hỏi thế nào, Điền Quân Bồi

cũng không nói rõ nguyên nhân, chỉ bực bội nói rằng đây là chuyện riêng của anh, cũng là quyết định chung mà anh và Trịnh Duyệt Duyệt cùng đưa ra, anh muốn có một chút không gian riêng ỉn.

Thực ra, lý do khiến Điền Quân Bồi né tránh không phức tạp như cha mẹ anh tưởng. Anh tránh không nói đến, chỉ là vì cuộc chia tay của anh với Trịnh Duyệt Duyệt không có gì là vui vẻ.

Họ yêu nhau, mọi thứ diễn ra rất thuận lợi, hai người cũng khá hợp nhau.

Nửa năm trước, anh đi công tác trở về lúc nửa đêm, muốn tạo cho người yêu một sự bất ngờ, không gọi điện thoại mà đến thẳng chỗ cô, lúc mở cửa phòng, phát hiện thấy vẻ mặt Trịnh Duyệt Duyệt rất căng thẳng, có một anh chàng lạ đang ngồi trên ghế sofa, nét mặt tỏ ra luống cuống nhưng lại có phần đắc ý.

Vấp phải trường hợp này, cho dù Trịnh Duyệt Duyệt giải thích rằng chỉ là bạn học cũ, nói chuyện quên mất thời gian, anh chàng đó liền lập tức đứng dậy, ngượng ngùng cáo từ, anh cũng cảm thấy không vui.

Nhưng sau đó Trịnh Duyệt Duyệt lại tỏ thái độ người trong sạch không cần thanh minh cũng không sao, cô không chịu nói gì thêm. Thực ra sự kiêu căng tự phụ của Điền Quân Bồi trên phương diện này cũng không kém gì cô, đương nhiên cũng không tra khảo gì cô.

Mối quan hệ giữa hai người tự nhiên trở nên lạ lùng. Những mâu thuẫn mà trước đây được bỏ qua đã bị phóng đại lên một cách vô hạn. Anh không còn vui vẻ chấp nhận những tính xấu của cô như trước đây, chấp nhận sự nũng nịu của cô. Đột nhiên mối quan hệ này trở nên vô cùng cứng nhắc. Từ lâu Trịnh Duyệt Duyệt đã quen với sự thuận buồm xuôi gió, làm sao chịu được bầu không khí chiến tranh lạnh này, bực quá liền thốt lên: Như thế này thì chia tay còn hơn.

Có lẽ cô không coi câu nói này là thật, nhưng đột nhiên Điền Quân Bồi lại phát hiện ra rằng, trước đây Trịnh Duyệt Duyệt từng phàn nàn rằng tình yêu của hai người diễn ra rất bình lặng, không có gì là nổi bật, anh không đồng ý với quan điểm đó, hiện tại nhìn lại, đúng là tình cảm của họ chỉ được thể hiện ở bề ngoài, vừa gặp sóng gió đường như đã xóa hết mọi khoảnh khắc vui vẻ trước đây. Anh lập tức cảm thấy chán chường, không hề níu kéo mà gặt đầu đồng ý.

Nhưng các tình tiết tiếp theo lại rất tiêu thuyết.

Đột nhiên Trịnh Duyệt Duyệt không vui vẻ như trước đây nữa mà trở nên đa sầu đa cảm, mấy hôm sau, đi uống rượu với bạn hơi quá chén, gọi điện thoại cho anh, khóc đòi gặp anh bằng được. Anh không chịu được cảnh một cô gái xinh đẹp khóc như mưa như gió trước mặt mọi người đòi sà vào lòng anh, cộng với những lời hứa vào của bạn bè, cuối cùng hai người đã làm lành với nhau, cả hai đều tỏ ra rụt rè, dường như đối xử với nhau như khách.

Chưa đầy một tháng, bạn của anh ấp úng nói với anh rằng nhìn thấy Trịnh Duyệt Duyệt ngồi trên chiếc xe mui trần của cậu bạn học cũ đi hóng gió.

Ở thành phố công nghiệp không khí ô nhiễm nặng, nhìn đâu cũng thấy bụi này, đi xe bụi trần với nhau, thực ra là sợ người khác không nhìn thấy hành vi ăn chơi của mình. Anh giận vô cùng, gọi điện hỏi Trịnh Duyệt Duyệt thế có nghĩa là gì. Cô lại tỏ ra phần nộ hơn cả anh, lập tức chỉ trích anh không quan tâm đến cô, cũng không tin tưởng cô, vẫn nên chia tay thì hơn.

Buông máy xuống, cơn giận của anh cũng đã tiêu tan, trầm nghĩ, cơn giận đó của anh dường như là do vì lòng sĩ diện, cho dù thế nào, lần này cũng thực sự là chơi đủ rồi. Tuy nhiên anh lại nghĩ lắm lần nữa.

Chưa đầy nửa tháng, Trịnh Duyệt Duyệt đứng dưới tòa nhà văn phòng mà anh làm việc để đợi anh, trong màn đêm, đôi mắt cô lấp lánh, câu đầu tiên mà cô nói là: “Quân Bồi, anh mặc lê rất đẹp. Em vẫn còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cảnh anh bào chữa trước tòa”.

Xuất phát từ sự tò mò mà Trịnh Duyệt Duyệt đã từng một lần đến xem anh xuất hiện trước tòa, nhưng đó chỉ là một vụ án kinh tế khô khan, không có những cảnh tranh cãi gay gắt, đối chọi quyết liệt như cô tưởng tượng. Xem được một nửa thì cô đã ngáp liên tục và về trước, đến tối có cuộc hẹn lại nhấn mạnh, bắt anh phải mặc lê đi chơi, lý do vì trong cả phiên tòa, anh là người mặc lê đẹp nhất.

Điền Quân Bồi cũng mềm lòng, đang định nói thì cô đã nép sát vào anh, đưa tay kéo chiếc caravat của anh xuống, đồng thời đôi mắt nhìn anh chăm chú, giọng hạ thấp xuống, trong sự nũng nịu có cái gì đó mê hoặc, “nhưng em thích nhìn anh mở chiếc cúc đầu tiên trên áo sơ mi, thực sự là rất... sexy”.

Sự nhiệt tình và duyên dáng của Trịnh Duyệt Duyệt là điểm đầu tiên cuốn hút anh. Nếu anh không thừa nhận sự rung động trong lòng mình thì đó là điều giả dối. Nhưng trong lúc ôm cô vào lòng, anh vẫn giữ sự tỉnh táo trong đầu óc mình, anh cho rằng, những biểu hiện này của Trịnh Duyệt Duyệt là có ý đồ thao túng anh.

Anh nghĩ, đối với đàn ông, bị thao túng một cách ngọt ngào như vậy cũng không có cái gì là mất mặt.

Trịnh Duyệt Duyệt nói, đúng là người bạn đó vẫn theo đuổi cô, nhưng cô không có cảm giác gì trước người đó. Anh đã chấp nhận lời giải thích này.

Thời kỳ cơn lạnh canh ngọt này dài hơn một chút, nhưng cũng chỉ dài hơn một chút mà thôi. Tình cảm bị hàn gắn lại rất yếu đuối, hai tháng trước, Trịnh Duyệt Duyệt lại cãi nhau với anh một trận vì một chuyện rất nhỏ, anh không muốn cãi nhau nữa, quay người bỏ đi, trong cơn nóng giận, Trịnh Duyệt Duyệt lại đòi chia tay, anh lạnh lùng nhìn cô: “Em cứ nghĩ cho kỹ đi, anh sẽ không chơi trò chơi ly ly hợp hợp như thế này với em nữa đâu”.

Dĩ nhiên đây không phải là lời dỗ dành mà một cô gái muốn được nghe. Nhưng lần này, thực sự Điền Quân Bồi đã chán ngán lắm rồi.

Tình cảm của anh không mạnh mẽ đến mức có thể chịu đựng được mãi những sự dằn vặt đi lặp đi lặp lại như vậy. Anh là một luật sư rất nghiêm túc, có khả năng tư duy logic chặt chẽ, kể cả có lúc cảm thấy cuộc sống có phần nhạt nhẽo, nhưng cũng không bao giờ mơ ước rằng sẽ phải trải qua một môi trường không biết thế

nào là lẽ phải, không ngả bài theo luật, càng không nghĩ rằng phải bám riết một người đẹp và rước về cung mới cảm thấy cuộc đời viên mãn.

Hai người được coi là đã chính thức chia tay nhau.

Điền Quân Bồi không giải thích với cha mẹ quá trình quá vật vãn này. Khi nghe thấy mẹ nói rằng trong thời gian anh đi công tác, Trịnh Duyệt Duyệt đã đến nhà chơi, anh liền cảm thấy đau đầu ngay.

“Cô ấy có nói gì không hả mẹ?”

“Cũng không nói gì, mang yến sào đến, nói mẹ nó mang từ Hồng Kông về. Mẹ có ăn cái này đâu”. Mẹ Điền Quân Bồi làm ở phòng kỹ thuật, là người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường, từ trước đến nay không hào hứng gì với những món đồ bổ như yến sào, vây cá. Bà cau mày nói: “Hơn nữa cũng sang trọng quá. Mẹ và ba đều không chịu nhận, nhưng từ chối thế nào nó cũng không chịu mang về. Rốt cục giữa hai đứa đã xảy ra chuyện gì vậy? Mẹ thấy Duyệt Duyệt vẫn rất coi trọng con, yêu đương phải thận trọng, không nên tùy tiện đòi chia tay. Đúng là tính nó hơi tiểu thư, ngay từ đầu mẹ đã phát hiện ra, con là đàn ông, bụng dạ phải rộng lượng, cần phải biết khoan dung, quan tâm mới phải”.

Điền Quân Bồi không biết phải nói gì trước lời giáo huấn của mẹ.

Thời gian này, khi Trịnh Duyệt Duyệt gọi điện thoại cho anh vào lúc nửa đêm, anh chỉ khuyên cô uống ít thôi và về nhà sớm, không muốn đích thân đến để dỗ dành cô và hàn gắn lại tình cảm của hai người một lần nữa.

Anh không tự cao tự đại đến mức bắt Trịnh Duyệt Duyệt phải làm lành với anh lần này. Đúng vậy, mọi điều kiện của anh đều rất ổn, từ ngoại hình đến nội tâm, tính tình điềm đạm, thành đạt trong sự nghiệp, thu nhập khá cao, đã khá có tiếng tăm trong giới tư pháp tỉnh, nhưng dù xét về gia cảnh hay điều kiện bản thân, Trịnh Duyệt Duyệt cũng rất ổn, từ trước đến nay không thiếu kẻ theo đuổi, cậu bạn học lái xe thể thao đó chỉ là một trong số đó. Anh không hiểu tại sao cô lại hạ thấp mình như vậy để tìm anh.

“Con sẽ giải quyết ổn thỏa mẹ ạ”. Anh chỉ có thể nói với mẹ mình như vậy.

Sau khi quay về phòng, Điền Quân Bồi liền gọi điện thoại cho Trịnh Duyệt Duyệt, “Duyệt Duyệt, tốt nhất em đừng kể những chuyện rắc rối giữa chúng mình ra với ba mẹ anh, điều này không thể giải quyết được vấn đề gì”.

“Dù là mình đã chia tay nhưng vẫn là bạn chứ”. Trịnh Duyệt Duyệt nói như không có chuyện gì xảy ra: “Anh nghĩ sâu xa quá, em có nói gì với ba mẹ anh đâu, chỉ là hỏi thăm theo phép lịch sự thôi”.

“Có chuyện gì cứ gọi điện thẳng cho anh để giải quyết sẽ hay hơn”.

“Anh yên tâm, em sẽ nghe lời anh”.

“Thế thì được rồi”.

“Tuần sau nhà hát của tỉnh có chương trình độc diễn piano của Bác Thông, anh đi xem cùng với em nhé”.

“Anh xin lỗi, tuần sau anh phải đi công tác”.

Trịnh Duyệt Duyệt cười nói: “Đây có phải là tránh mặt em không?”

Anh cũng cười: “Dĩ nhiên là không phải rồi, em biết rất rõ tính chất công việc của anh, đi công tác là chuyện không thể tránh khỏi. Hơn nữa, anh thực sự không thích việc biến cuộc đời thành vở kịch”.

“Nếu em hứa với anh từ sau sẽ không bao giờ thích sao làm vậy nữa thì sao?”

“Duyệt Duyệt, em đã cho anh cơ hội rồi, anh rất cảm ơn em, nhưng anh nghĩ, thực sự là chúng mình không hợp nhau”.

“Cũng có nghĩa là anh không muốn cho em cơ hội nữa ư?”

Điền Quân Bồi im lặng một lát, “Anh chúc em vui vẻ, Duyệt Duyệt ạ”.

Trịnh Duyệt Duyệt cúp máy, Điền Quân Bồi không có cảm giác như trút được gánh nặng. Mấy tiếng sau, anh lại nhận được điện thoại của ba Trịnh Duyệt Duyệt, ông không hề nhắc đến chuyện giữa anh và cô con gái của mình mà chỉ nói là muốn tổ chức một bữa ăn vào cuối tuần để hai nhà ngồi với nhau. Anh sợ quá vội từ chối, “chú ạ, cuối tuần cháu còn phải đi công tác, có gì tính sau chú nhé”.

Anh không ngờ rằng cuộc chia tay mà anh tưởng đã kết thúc từ lâu lại kéo dài lâu như vậy, tự nhiên lại bị rơi vào ngõ cụt.

Ngày hôm sau, sau khi đi làm, ông chủ của văn phòng luật sư Phổ Hàn - Tào Hựu Hùng bước vào phòng làm việc của Điền Quân Bồi, bàn trước với anh cách giải quyết mấy vụ án lớn, sau đó nói với anh rằng, vụ hợp tác với văn phòng luật sư Kinh Thiên ở thành phố Hán Giang thuộc tỉnh lân cận đã thu được những tín hiệu thành công bước đầu. Biết được thông tin này, anh cũng mừng như ông Tào Hựu Hùng.

Ông Tào Hựu Hùng là một luật sư nổi tiếng đã công tác lâu năm, rất có tiếng tăm trong ngành, từ trước đến nay có tham vọng rất lớn. Dưới sự cầm trịch của ông, văn phòng luật sư Phổ Hàn đã trở thành văn phòng luật sư có quy mô lớn nhất nhì khu vực này. Bắt đầu từ năm ngoái, mấy người hợp tác với nhau đã bắt đầu bàn kế hoạch mở rộng, lựa chọn đầu tiên là thành phố Hán Giang - tỉnh hội của tỉnh lân cận, nơi có sự hợp tác mật thiết về kinh tế với tỉnh này.

Vì có những thành tích nổi trội từ khi bước vào ngành, Điền Quân Bồi vừa mới có tư cách tham gia vào trong đó. Nhưng việc sáp nhập liên tỉnh, thích hợp nhất là chọn một văn phòng luật sư đã có sẵn, tiến hành theo phương thức hợp tác. Chỉ có điều những văn phòng luật sư làm ăn tốt đều từ chối bị sáp nhập, còn những văn phòng làm ăn kém lại không có ý nghĩa sáp nhập, điều này liên quan đến sự lựa chọn về lợi ích trên rất nhiều phương diện, không dễ dàng đạt được hiệp định hợp tác.

“Tôi dự định đầu tháng sau sẽ đến gặp họ. Quân Bồi, cậu đi cùng tôi một chuyến”.

Điền Quân Bồi hơi bất ngờ. Anh biết nếu hiệp định hợp tác được ký kết thì chắc chắn văn phòng luật sư Phổ Hàn sẽ phải cử một người đến đó để phụ trách. Nhưng ở Trung Quốc, ngành luật sư rất coi trọng nguồn nhân lực. Mấy người hợp tác kia đều đang tự mình cân nhắc, sang đó phát triển cũng là một mối dự lớn, nhưng đồng thời cũng đồng nghĩa với việc phải từ bỏ những khách hàng hiện có để đi khai hoang mở đất, chắc chắn sẽ rất vất vả. Ở tỉnh này anh đã thắng được trong mấy vụ kiện phức tạp, tiếng tăm đang lên, nhưng vừa mới trở thành người hợp tác, chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ sang tỉnh khác để mở mang thị trường mới vào lúc này.

Rõ ràng là ông Tào Hựu Hùng đã có suy nghĩ từ lâu, “Khách hàng lớn trong tay cậu Húc Thăng có thị trường nằm trong hai tỉnh, cậu thường xuyên về đó công tác, cũng khá am hiểu về tình hình của thành phố Hán Giang. Dĩ nhiên rồi, vụ hợp tác có thành công hay không một là phải xem tình hình bàn bạc, hai là tôi cũng sẽ không bắt ép cậu, cậu có thể cảm nhận một chút tình hình ở bên đó rồi hãy quyết định”.

Điền Quân Bồi sực nhớ đến Nhâm Nhiễm, không thể không thừa nhận, đây là một cơ hội rất hợp lý để có thể gặp lại cô. Anh liền đồng ý.

Hôm qua, Điền Quân Bồi và ông Tào Hựu Hùng lại đến thành phố Hán Giang một lần nữa. Tuy nhiên, anh tìm đến khách sạn mà Nhâm Nhiễm ở để hỏi thăm thì phát hiện ra cô đã trả phòng và rời chỗ đó, gọi điện thoại theo số điện thoại mà cô cho anh thì rất sững sốt khi phát hiện ra rằng số điện thoại này đã ngừng sử dụng.

Anh mang theo niềm hy vọng cuối cùng, tìm đến người bạn cũ là Vương Dụ Kiệt. Vương Dụ Kiệt là giảng viên của trường đại học luật kinh tế tài chính, trước đây làm nghiên cứu sinh tiến sĩ, thầy hướng dẫn là ông Nhâm Thế Yển, Vương Dụ Kiệt đã nhanh chóng giúp anh tìm cô, đúng là ông Nhâm Thế Yển chuẩn bị đến thành phố Hán Giang để dự hội nghị, ông đã báo cho anh thời gian và tên khách sạn mà ông chuẩn bị ở.

Tâm trạng của anh vô cùng phức tạp, không biết sau khi gặp ông Nhâm Thế Yển sẽ hỏi thăm một vị giáo sư mà anh không quen về tình hình của con gái ông ta như thế nào, đồng thời anh cũng cảm thấy coi thường hành vi của mình, chẳng khác gì hành động của học sinh cấp ba mới biết yêu, đột nhiên lại có thiện cảm với một cô nữ sinh nào đó ở lớp bên cạnh, để ý đến mọi hành động của cô ấy, thậm chí tan học về còn bám theo đuôi để xem cô ấy đi về phía nào.

Nhưng đó là những chuyện mà bạn bè anh đã từng làm, lúc đó anh cảm thấy bạn mình vô cùng ấu trĩ, buồn cười, không ngờ chuẩn bị bước sang tuổi 30 rồi mà anh cũng có phản ứng như thời dậy thì này, ý thức ra được điều này, anh có phần khóc dở mếu dở.

Sau khi đến khách sạn, anh liền nhìn thấy Nhâm Nhiễm đang ngồi đọc báo trong sảnh lớn, cô cắt tóc ngắn, dưới tai một chút, chiếc cổ thon thả tạo thành một đường cong rất đẹp, đột nhiên anh thấy lòng nhẹ bẫng, cảm giác tự cười nhạo mình đó lập tức tiêu tan.

Anh ngồi xuống đối diện với Nhâm Nhiễm, “Đúng vậy, anh đi công tác”.

“Em đang đợi ba em, hôm nay ông đến đây để dự hội nghị”.

“Nếu tiện thì anh có thể đợi ở đây một lát để gặp giáo sư Nhâm được không, từ trước đến nay anh rất ngưỡng mộ trình độ chuyên môn của ông”.

Thuở nhỏ Nhâm Nhiễm đã quen với việc những người làm trong ngành luật tỏ ra rất tôn trọng cha mình, cô liền bình thản gật đầu: “Vâng”.

22. Chương 21 - Part 01

Chương 21

Ông Nhâm Thế Yến bước vào sảnh lớn của khách sạn liền nhìn thấy con gái vẫy tay về phía ông.

Năm nay ông 52 tuổi, thân hình dong dỏng, rất phong độ và thu hút người khác. Đã hơn nửa năm nay ông và Nhâm Nhiễm không gặp nhau, cô con gái đứng trước mặt ông vẫn rất gầy, nhưng tinh thần có vẻ không tồi hoàn toàn không giống với những lần ông đến Bắc Kinh thăm cô sau khi cô gặp tai nạn, lần nào gặp mặt, ánh mắt cô cũng tỏ ra vô hồn, bất định, khiến ông Nhâm Thế Yến thấy hơi bất ngờ.

Nhâm Nhiễm liền giới thiệu với cha mình về chàng trai trẻ bên cạnh: “Ba, đây là luật sư Điền Quân Bồi”.

Nhâm Nhiễm có khuôn mặt khá giống với cha cô, họ đứng cạnh nhau người bên cạnh sẽ nhận ra ngay họ là hai cha con. Không hiểu tại sao, điểm này khiến Điền Quân Bồi tự nhiên có cảm giác rằng, Nhâm Nhiễm không bí ẩn, thoát ẩn thoát hiện như hồi đầu anh vẫn tưởng.

“Chào giáo sư Nhâm ạ. Em đã đọc tất cả các cuốn sách mà giáo sư viết, trước đây em cũng đã từng được nghe buổi giảng chuyên đề của giáo sư ở Bắc Kinh, em rất trông chờ bộ luật công ty mà giáo sư có tham gia sửa chữa sớm được ban hành”.

Dĩ nhiên là ông Nhâm Thế Yến đã quá quen với những lời khen ngợi kiểu đó, nhưng ông biết rất rõ tình trạng sống khép mình, cắt đứt quan hệ với mọi người xung quanh của con gái ông gần một năm qua, không thể nghĩ rằng ở thành phố này cô cũng có người quen. Ông bắt tay Điền Quân Bồi rồi kín đáo quan sát anh một lượt từ đầu đến chân, cười nói: “Hiếm có luật sư nào đã hành nghề lại quan tâm đến những nghiên cứu mang tính chất thuần lý luận như thế này”.

“Ba, ba lên cất hành lý trước đi, con ở đây đợi ba”.

Nhâm Thế Yến gật đầu, nói với Điền Quân Bồi “Xin lỗi cậu” rồi lên trước.

Điền Quân Bồi liền nói với Nhâm Nhiễm: “Nhâm Nhiễm, anh không làm ảnh hưởng đến cuộc hội ngộ giữa hai cha con em nữa, anh đi trước đây, nhưng điện thoại của em đã ngừng sử dụng, sau này liên lạc với em bằng cách nào?”

“Em sẽ sống ở Hán Giang một thời gian nên đã đổi sang số điện thoại của vùng này”. Nhâm Nhiễm liền cho anh số điện thoại.

“Em không về nhà à?”

Nhâm Nhiễm thấy hơi bất ngờ vì sự dò hỏi của anh, nhưng vẫn cười, “Tự nhiên em lại có thiện cảm với thành phố này, nhưng chắc là ba em sẽ rất bất ngờ”.

Điền Quân Bồi gật đầu: “Đúng là có nhiều lúc người ta thích một nơi mà không cần lý do. Tạm biệt em”.

Sau khi Điền Quân Bồi đi khỏi, ông Nhâm Thế Yến đã nhanh chóng có mặt ở tầng dưới.

“Luật sư Điền đâu con?”

“Anh ấy có việc nên đi trước rồi”.

“Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”

“Con mới quen, không thân lắm”.

“Tổng giám đốc Trần ở thành phố Z gần một tuần mới đi”. Ông nói thẳng với con gái, “Con đang tránh mặt cậu ấy nên mới không chịu về ư?”

Nhâm Nhiễm lắc đầu: “Ba, con đã gửi cho anh ấy một email, nói với anh ấy rằng đừng tìm con nữa, chắc là anh ấy đã chấp nhận lời giải thích của con”.

Hiện tại con tạm thời không có ý định quay về thành phố Z, con đã nhờ môi giới tìm hộ phòng rồi, vừa chuyển đến hôm trước, con định sống ở đây một thời gian”.

Ông Nhâm Thế Yến nhìn con gái bằng ánh mắt thắc mắc, “Tiểu Nhiễm, ba luôn tưởng rằng con không thích thành phố này”.

“Ở đây khá ổn, tiền thuê nhà không bằng 1/3 của Bắc Kinh, vật giá thấp, nhịp sống chậm, con làm công việc dịch tài liệu, cũng có một chút thu nhập, sau thời gian này con sẽ tìm một công việc khác, chắc không có gì khó khăn để duy trì cuộc sống”.

Trạng thái sinh hoạt bình thường như vậy lại khiến ông Nhâm Thế Yến càng cảm thấy bất an hơn, ông chăm chú nhìn con gái, định nói gì xong lại thôi, Nhâm Nhiễm biết ông đang lo lắng chuyện gì, “Đi thôi ba, đến chỗ con ở ăn cơm”.

Nhâm Nhiễm đón ông Nhâm Thế Yến đến căn phòng nằm cách đường Hoa Thanh không xa mà cô vừa thuê. Đây là một khu nhà gồm mấy tòa nhà cao tầng, cô thuê một căn phòng có 1 phòng ngủ, 1 phòng khách nằm ở tầng 28, sạch sẽ gọn gàng, đầy đủ nội thất.

Chuyển đến ở chưa được mấy ngày, Nhâm Nhiễm đã thu dọn rất gọn gàng, ngoài việc mua một số đồ dùng sinh hoạt, cô còn mua một số đồ trang trí. Trên tràng kỷ có bày một chiếc bát thủy tinh trong suốt, bên trong có đặt một bó hoa dành dành xen giữa đám lá xanh, nước đọng trên cánh hoa trắng muốt, tỏa ra một mùi hương rất dễ chịu. Nhưng dù sao vẫn có thể nhìn thấy sự đơn giản, tạm bợ trong căn hộ, ông Nhâm Thế Yến nhớ đến căn hộ của con gái tại thành phố Z trước đây, được mẹ cô bài trí rất gọn gàng, xinh xắn, trong lòng cũng cảm thấy buồn.

Nhâm Nhiễm đã mua hết thức ăn từ sớm, nấu xong canh, chẳng mấy chốc đã nấu xong bữa cơm có ba đĩa thức ăn và một bát canh bày lên chiếc bàn kính nhỏ, hai cha con ngồi đối diện với nhau, ông Nhâm Thế Yến ăn rất ngon và khen hết lời.

Ăn xong cơm, Nhâm Nhiễm bước ra ban công, chỉ cho ba xem: “Khu này quản lý rất chặt, các dịch vụ khá ổn, đi bộ sang bên kia 10 phút là một công viên, môi trường rất yên tĩnh, rất thích hợp để dạo bộ. Đi qua một con đường thì có một siêu thị lớn, mua đồ cũng rất tiện”.

Ông Nhâm Thế Yến vẫn chưa cảm thấy yên tâm.

“Tiểu Nhiễm, con và Trần Hoa... rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tự nhiên lại rời Bắc Kinh?”

Bàn tay của Nhâm Nhiễm khựng lại trong không khí một lát rồi đưa lên vuốt tóc, “Ba, hơn 1 năm trước đây, anh ấy đã chăm sóc con rất tận tình, nhưng con không thể để anh ấy chăm sóc như vậy cả đời được. Con đã trưởng thành từ lâu, một thời gian dài thích sao làm vậy như vậy đã quá đáng lắm rồi, hiện giờ đã đến lúc phải sống cho tốt rồi”.

“Ba nhận ra được rằng là cậu ấy yêu con”.

“Ba”, Nhâm Nhiễm cười, “ba quên rồi sao? Trước đây con bỏ nhà ra đi, sống với anh ấy. Khi ba đến Quảng Châu khuyên con về nhà ba đã nói rằng, Kỳ Gia Thông chưa chắc đã yêu con. Mặc dù hiện nay tên anh ấy là Trần Hoa, nhưng chắc là ba và con đều biết rõ rằng, anh ấy vẫn là anh ấy”.

Ông Nhâm Thế Yến không thể ngờ rằng con gái mình lại nhắc đến những chuyện xa xôi như vậy để phản bác ông, vì thế cũng không biết phải đáp lại thế nào.

“Ba vào trong nhà ngồi đi, bên ngoài nóng quá”.

Nhâm Nhiễm đóng cửa ban công lại, mời cha ngồi xuống, bưng đến cho ông một cốc trà, “Con biết là ba luôn muốn có người yêu con, chăm sóc con cẩn thận thì ba mới yên tâm về con. Không sao đâu ba ạ, dù sống một mình con cũng vẫn có thể chăm sóc mình thật tốt”.

Ông Nhâm Thế Yến thở dài: “Bao nhiêu năm qua ba không làm tròn trách nhiệm của một người cha, từ khi con bắt đầu sang Australia học là con đã tự chăm sóc mình. Năm ngoái con bị tai nạn nặng như vậy, đáng lẽ ba phải đón con về gần mình. Nhưng lúc đó giữa cô Phương Bình và ba có mâu thuẫn rất lớn, ba sợ sau khi đón con về thành phố Z sẽ lại ảnh hưởng đến việc điều trị của con, đành phải để con ở lại Bắc Kinh, con không trách ba chứ”.

Nhâm Nhiễm không ngờ rằng cha cô lại nói thẳng với cô rằng cuộc hôn nhân thứ hai của ông xảy ra rạn nứt, cô lắc đầu, ngần ngừ một lát mới nói: “Không phải con đã khỏi rồi đó sao? Ba đừng nói đến những chuyện đó nữa, ba và luật sư Quý...”

“Ba và cô ấy rất bất hòa với nhau. Thậm chí ba còn nói với cô ấy rằng, nếu cứ tiếp tục thế này thì tà ly hôn còn hơn. Nhưng cô ấy không đồng ý”.

Nhâm Nhiễm không ủng hộ cuộc hôn nhân thứ hai của cha mình, nhưng cô cũng chưa bao giờ mong rằng cuộc hôn nhân của họ sẽ rạn nứt, “nếu cô ấy vẫn còn coi trọng cuộc hôn nhân thì ba và cô ấy vẫn nên cố gắng bàn bạc với nhau”.

“Bàn bạc?” Ông Nhâm Thế Yến lắc đầu, “Các cuộc bàn bạc giữa ba và cô ấy luôn biến thành những cuộc cãi vã, cô ấy nói rằng trừ phi ba sang tên ngôi nhà của tổ tiên cho cô ấy thì cô ấy mới tin là ba có thành ý duy trì cuộc hôn nhân; Nếu ly hôn thì cũng phải nhường cho cô ta ngôi nhà đó thì cô ta mới chịu đồng ý. Thế thì còn bàn bạc gì nữa?”

Nhâm Nhiễm vô cùng sửng sốt, trân trân nhìn cha.

“Đó là chuyện không thể. Ngôi nhà đó là gia sản mấy đời mà nhà họ Nhâm để lại, ba đã nói từ lâu rằng sẽ chuyển sang tên con, không thể cho người khác. Nhưng khi con đi du học, ở đó đang phải đối mặt với quy hoạch mới, thủ tục sang tên đã bị đóng băng. Sau đó con về nước, mỗi lần ba chuẩn bị gọi con về làm thủ tục thì cô ta đều cho rằng ba đang bày mưu để dịch chuyển tài sản nên chắc chắn phải cãi nhau với ba, chuyện này vì thế mà cứ bị gác lại”.

Đúng là Nhâm Nhiễm đã từng yêu cầu ba mình rằng, cho dù ông kết hôn thì cũng không thể đưa bà Quý Phương Bình về ở ngôi nhà của tổ tiên được, nhưng cô không hề đứng trên góc độ tài sản để suy nghĩ vấn đề mà chỉ đơn thuần là vì không thể chấp nhận được việc người phụ nữ đã từng phá vỡ hạnh phúc của mẹ cô bá chiếm nơi mà gia đình họ đã từng sống hạnh phúc. Cô không nghĩ rằng điều này đã trở thành tâm điểm mâu thuẫn giữa họ, lúc này đây cô không biết phải nói gì.

“Tiểu Nhiễm, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến con. Cuộc hôn nhân của ba và cô ta, ngay từ đầu đã có rất nhiều vấn đề, ba muốn êm chuyện nên đã chủ động để cô ta đứng tên căn hộ đang ở, nhưng cô ta vẫn không chịu. Cứ bám riết lấy ngôi nhà của tổ tiên không chịu buông tha, chỉ là mượn cớ để giữ trò mà thôi”.

“Thế bây giờ phải làm thế nào hả ba?”

“Nếu không vì không muốn làm to chuyện thì ba đã ly thân từ lâu để được yên thân rồi”.

Nhâm Nhiễm biết, hiện nay ba cô đang đảm nhận chức vụ Viện trưởng Viện luật, đồng thời lại là đại biểu chính hiệp, tên tuổi ông không chỉ bó hẹp trong lĩnh vực chuyên môn. Trước đây khi chưa đảm nhận chức vụ quan trọng ông đã bị mang tiếng là có bồ, nên đã buộc phải về vùng đất hẻo lánh để tránh tai tiếng. Nếu sau 50 tuổi, cuộc hôn nhân thứ hai tan vỡ, chắc chắn sẽ ảnh hưởng lớn đến thanh danh của ông.

Cô chỉ biết cười buồn, “Ba và cô ấy đã yêu nhau 8 năm, khó khăn lắm mới lấy được nhau, tại sao hôn nhân lại không vững chãi như vậy”.

“Cuộc đời ba đều thất bại trong vấn đề hôn nhân”. Như đang tổng kết trước tòa, ông Nhâm Thế Yến đã đưa ra kết luận như vậy ình. “Chính vì thế ba muốn con được hạnh phúc hơn Tiểu Nhiễm ạ”.

“Hạnh phúc?” Nhâm Nhiễm nhắc đi nhắc lại từ này, “Ước mơ của con không xa vời như vậy đâu, được sống một cách vui vẻ, đầy đủ một chút là tốt lắm rồi”.

“Tiểu Nhiễm, ba mang cho con một số đồ, đều là đồ của mẹ con để lại”.

Ông Nhâm Thế Yến mở cặp sách ra, lấy ra một chiếc hộp đựng đồ trang sức cũ bằng gỗ. Ông mở hộp đựng đồ ượng sức ra trước, lấy ra một chiếc nhẫn vàng, trên mặt nhẫn có khắc chữ Phúc, “Đây là chiếc nhẫn mà bà nội con đã từng đeo, sau khi ba và mẹ con lấy được giấy đăng ký kết hôn, bà nội đã đưa chiếc nhẫn này ẹ con. Trước đây mọi người đều không chú trọng lắm đến việc mua nhẫn cưới, cái này cũng có thể coi là nhẫn cưới đúng không”.

Nhâm Nhiễm nhớ ra ngay rằng, trong ngôi nhà mà tổ tiên cô để lại, Quý Phương Bình đã từng dắc ý giro tay trái lên trước cô, để lộ ra một chiếc nhẫn kim cương đeo trên ngón vô danh, nói với cô rằng, ba cô đã cầu hôn với cô ta. Cảnh tượng đó kích nộ cô đến mức suýt nữa thì cô có hành động bột phát chưa từng có, đẩy Quý Phương Bình khi đó đang mang thai xuống dưới đất. Hiện giờ nghĩ lại, trong lòng cô vẫn cảm thấy đau đớn, cô đưa tay ra vuốt chiếc nhẫn vàng đó mà không nói gì.

Ông Nhâm Thế Yến lại lấy ra một sợi dây chuyền pha lê của hãng Swarovski, trên sợi dây kim loại mỏng màu trắng có gắn một hạt pha lê màu xanh hình lục giác, xung quanh có gắn các hạt pha lê nhỏ, “đây là sợi dây chuyền mà lần đầu tiên sang Hồng Kông, ba đã mua ẹ con ở cửa hàng miễn thuế trong sân bay. Hồi đó rất nghèo, chỉ có thể mua được loại pha lê nhân tạo này, nhưng mẹ con rất thích”.

“Con nhớ mẹ con thường đeo sợi dây chuyền này”. Gần như Nhâm Nhiễm muốn cắn một miếng như hồi còn nhỏ, trải nghiệm cảm giác lạnh lạnh cứng cứng đã gìn giữ từ lâu trong ký ức của cô. Nhưng như thế chắc sẽ làm ba sợ, cô chỉ có thể vuốt ve con thiên nga nhỏ trên mặt sợi dây chuyền, “Hồi nhỏ con rất thích kéo để chơi, mẹ luôn dặn con phải nhẹ nhàng thôi”.

“Mẹ con không có lỗi tai, bình thường cùng lắm chỉ đeo một sợi dây chuyền. Bà ấy nói sợi dây chuyền này hợp nhất là đi với váy mùa hè, sau đó có một hạt pha lê bị rơi ở đây, bà ấy tiếc mãi”.

Khiếm khuyết nhỏ đó nằm ở phần đuôi con thiên nga, không dễ phát hiện ra, nếu ông Nhâm Thế Yến không chỉ cho cô xem thì cô đã không để ý đến.

“Đây có lẽ là món quà đắt nhất mà ba tặng ẹ con, lấy tiền nhuận bút của cuốn sách đầu tiên để mua”, ông Nhâm Thế Yến lại lấy ra một chiếc vòng tay bằng vàng đưa cho Nhâm Nhiễm. Chiếc vòng này đặt trong lòng bàn tay thấy rất nặng, bên trên có khắc hình long phượng trình tường rất phức tạp và xinh xắn, “Hồi đó chỉ thịnh hành vàng 24K, sau khi mua về, mẹ con nói là rất thích, nhưng ba biết bà ấy cảm thấy cái này vừa đắt vừa thô nên gần như không bao giờ nhìn thấy bà ấy đeo”.

Quả thực là Nhâm Nhiễm không thể liên hệ được chiếc vòng này với người mẹ của mình.

Ông Nhâm Thế Yến thở dài nói: “Nghĩ lại mới thấy mẹ con chưa bao giờ yêu cầu ba điều gì, những cái mà ba dành ẹ con thực sự là quá ít ỏi”.

“Mẹ không bao giờ coi trọng những cái nặng về vật chất, mẹ...”

23. Chương 21 - Part 02

Đột nhiên Nhâm Nhiễm dừng lại. Dĩ nhiên, điều mà mẹ cô quan tâm nhất là tình cảm, là gia đình. Nhưng khi bà lia trần, gia đình mà bà cố gắng giữ gìn chỉ giữ được sự trọn vẹn trên danh nghĩa, cuộc hôn nhân của bà thương tích đầy mình. Nghĩ đến điều này, đôi mắt Nhâm Nhiễm lại cảm thấy cay cay.

“Tại sao tự nhiên ba lại mang những thứ này đến cho con xem?”

“Di vật của mẹ con, để con cất giữ là thích hợp nhất”. Ông Nhâm Thế Yên đóng hộp đựng đồ trang sức lại, “Ba có lỗi với mẹ con, cũng có lỗi với con. Tiểu Nhiễm ạ, cho dù con hận ba như thế nào ba cũng không có gì để nói”.

Làm sao cô còn có thể hận ông nữa? Người đàn ông ngồi trước mặt này là người thân duy nhất của cô trên cõi đời này, mặc dù lưng vẫn thẳng, vẫn rất phong độ, nhưng cũng đã có nét già nua, tóc mai đã điểm nhiều sợi bạc, hôn nhân đang đứng bên bờ vực thẳm. Nhâm Nhiễm không thể chất vấn, trách móc ông thêm được nữa, cô đưa tay đón lấy hộp trang sức, nói một cách trịnh trọng: “Ba, con sẽ giữ gìn cẩn thận những đồ vật này”.

“Trước đây con đã từng hỏi ba rằng tại sao lại phản bội mẹ con, bà nói rằng đến khi con trưởng thành con mới hiểu được chuyện tình cảm là vô cùng phức tạp”.

“Con đã suy nghĩ từ lâu rồi ba ạ. Ví dụ tại sao tình cảm lại thay đổi, tại sao hôn nhân lại không thể bền vững... Nghe rất ấu trĩ đúng không? Nhưng cảm giác lúc đó là muốn hiểu thấu đáo những vấn đề này, thực sự là không thể sống tiếp được nữa. Sau đó cũng như ba nói, con đã trưởng thành, chỉ có thể chấp nhận thể giới này không phải không đen thì là trắng, tình cảm cũng không phải không cái này tức là cái kia. Không biết đây có được coi là đã hiểu được mức độ phức tạp của chuyện tình cảm hay không”.

“Mẹ con là một người vợ tốt, một người mẹ tốt, thực sự không thể chê ở điểm nào, bà ấy dịu dàng, hiền thực, có đức hy sinh, từ bỏ sự nghiệp của mình, một lòng ủng hộ ba. Ba không được như những bạn bè khác đi làm luật sư ở văn phòng để kiếm tiền nuôi gia đình, ngoài việc dạy học cũng không kiêm thêm nghề luật sư tư nhân để kiếm thêm tiền, để bà ấy được sống một cuộc sống sung túc hơn mà chỉ làm công tác nghiên cứu lý luận thanh bản, tại miền Nam - khu vực có ngành kinh doanh rất phát triển thời đó, thu nhập của ba vô cùng ít ỏi, nhưng bà ấy không bao giờ kêu ca, ba chưa hề thấy bà ấy yêu cầu ba khắt khe bất cứ chuyện gì”.

Nhưng như thế cũng không ngăn cản được mối tình vụng trộm kéo dài 8 năm của ba.

Nhâm Nhiễm nhìn cha bằng ánh mắt đầy mâu thuẫn, cô không thể hiểu, rốt cục mình muốn nghe ba kể tiếp để hiểu thêm về cuộc sống của mẹ cô hay muốn tránh việc lật vết thương ra, để đỡ phải biết nhiều sự thật hơn, khiến cô càng cảm thấy đau đớn hơn.

Ông Nhâm Thế Yên chìm sâu trong hồi ức.

“Sau khi ba và mẹ con lấy nhau, sống một cuộc sống thanh bản trong một thời gian rất dài, nhưng cũng rất hạnh phúc. Sau đó, ba mẹ đã có con, ba đã đạt được một số thành tích trong học thuật. Lúc đó ba rất hài lòng, thậm chí có lúc còn nghĩ, ba có tài cán gì mà đáng để mẹ con phải hy sinh hết mình vì ba như vậy”.

Lẽ nào thực sự đúng như những điều mà những lý thuyết phân tích tinh thần đã nói như vậy ư, đối mặt với một người phụ nữ không thể chê trách ở điểm gì, đàn ông sẽ cảm thấy áy náy về mặt đạo đức, chính vì thế sẽ lựa chọn cặp bồ để giảm sức ép - Hơn một năm qua, Nhâm Nhiễm đã đọc không ít sách về tâm lý học, trong lòng đột nhiên nảy ra suy nghĩ này, tuy nhiên, việc vận dụng lý thuyết này để phân tích tình cảm của cha mẹ đã khiến cô cảm thấy rất áy náy, không muốn nghĩ tiếp nữa.

“Ba đã từng nghĩ sẽ cố gắng bù đắp ẹ con, để bà ấy cảm thấy tất cả những sự hy sinh mà bà ấy bỏ ra đều rất xứng đáng. Tuy nhiên, ba chỉ là một người đàn ông ích kỷ, đúng là không xứng để bà ấy phải đối xử như vậy. Bước sang tuổi trung niên, lúc đầu chỉ là một suy nghĩ sai lầm, ba đã buông thả mình, sau đó... Dần dần không thể thoát khỏi nữa, thậm chí đã coi đó là điều bình thường”.

“Ba”, Nhâm Nhiễm nhìn chăm chú vào ông Nhâm Thế Yên, giọng khản đi nói: “Tại sao ba lại nói với con những điều này? Ba muốn để con hiểu rằng, sai lầm của mẹ con là không yêu cầu, đòi hỏi gì ba, ba không bù đắp được ẹ nên ba cảm thấy áy náy, có tội như đã mắc nợ, và thế là ba đã đi vào con đường sa đọa để tìm sự cân bằng trong tính thần và thăm dò xem mẹ con có thể bao dung ba được đến mức độ nào ư?”

“Không phải như con nghĩ đâu, Tiểu Nhiễm, hôm nay ba đến đây không phải là để sám hối hay thoái thác trách nhiệm”. Ông Nhâm Thế Yên không né tránh ánh mắt của con gái, “Ba biết tình cảm của con đối với mẹ con, ba đã phụ lòng bà ấy, điều này không thể níu kéo được nữa, ba không có tư cách gì để cầu xin tha thứ, làm sao có thể hạ thấp mẹ con trước mặt con được? Điều bà ấy không yên tâm nhất là con, ba chỉ muốn để con biết rằng, tất cả những điều này không phải là lỗi của con, ba không muốn để cuộc sống của con bị ám ảnh bởi những chuyện trong quá khứ”.

“Nhưng sự hy sinh của mẹ một phần là vì con, con biết điều này nên không thể không áy náy”.

“Không, điều này con không phải tự trách mình, năm xưa sau khi biết chuyện của ba và Quý Phương Bình, mẹ con vô cùng phần nộ”.

“Mẹ con sợ gia đình tan vỡ sẽ làm con bị tổn thương nên đã chịu đựng ư?”

“Mẹ con không nín nhịn, chỉ có điều bà ấy không muốn cãi vã trước mặt con. Lần đầu tiên ba đã nhìn thấy mẹ con bột phát, hất đổ một bộ bát đĩa trong bếp, tát ba một cái”.

Nhâm Nhiễm sững người, cô không thể tưởng tượng được rằng mẹ lại có những giây phút như vậy, còn cô thì không hề biết gì.

“Sau khi bình tĩnh trở lại, ba mẹ đã bàn đến chuyện ly hôn, mẹ con chỉ yêu cầu được nuôi con, nhưng người đầu tiên thấy hối hận là ba. Ba không muốn để mất mẹ con, cũng không muốn bỏ rơi con. Ba xin mẹ con tha thứ, cho ba một cơ hội nữa. Mẹ con đã do dự một thời gian rất dài, cuối cùng vẫn đồng ý. Nhưng ba nhận ra được rằng, bà ấy không thể vui vẻ trở lại”.

Nhâm Nhiễm nghĩ, sẽ cần phải có ý chí mạnh mẽ biết bao mới có thể tha thứ cho người chồng đã từng phản bội mình, làm sao có thể dễ dàng vui vẻ trở lại.

“Sai lầm duy nhất của mẹ con là quá khoan dung với ba, để mình phải chịu bao ảm ức và cho ba cơ hội. Sau đó mẹ con đã ốm, bà ấy đã giấu ba và đi khám một mình, sau khi lấy được kết quả lại đòi ly hôn với ba ngay”.

Nhâm Nhiễm nín thở. Bàn tay cầm cốc trà của ông Nhâm Thế Yến hơi run run, dừng lại một lát, ông đặt cốc trà lên tràng kỷ, căn phòng yên tĩnh một cách đáng sợ, có thể nghe thấy rất rõ tiếng điều hòa đang chạy.

“Thời gian đó, bầu không khí trong gia đình rất ngột ngạt, ba mẹ đều cố gắng vui cười trước mặt con, ba tưởng rằng mẹ con vẫn không muốn tha thứ cho ba, vì thế ba liền nghĩ, mình đã rơi vào đầm lầy, không có quyền yêu cầu gì nữa, thôi thì lành làm gạo mẻ làm muối. Suýt nữa thì ba đã đồng ý ly hôn. Nhưng ba không thể hiểu, tại sao lần này mẹ con lại nhường quyền nuôi con cho ba. Bất luận ba hỏi thế nào, bà ấy đều không chịu giải thích gì thêm, nếu ba không vô tình nhìn thấy bà ấy uống thuốc rồi đi kiểm tra sức khỏe của bà ấy thì ba thực sự là một kẻ bỏ đi”.

Sau một lúc im lặng, ông Nhâm Thế Yến lại nói tiếp, “Đương nhiên, ba vẫn là một kẻ bỏ đi, điều này không thể nào thay đổi. Ba hứa với mẹ con rằng sẽ cắt đứt quan hệ với Quý Phương Bình để chăm sóc mẹ con, để mẹ con chữa bệnh, xin bà ấy đừng đòi ly hôn”.

“Nói như thế tức là ba không thực hiện đúng lời cam đoan của mình ư?”

“Đúng vậy. Phải đến gần một năm, ba thực sự không quan hệ gì với Quý Phương Bình, không hẹn hò với cô ta, không đọc thư cô ta viết, không nhận điện thoại của cô ta. Sau đó, đứng trước bệnh tình của mẹ con, ba rất buồn khổ, thậm chí sợ hãi, mọi thứ đã lại bắt đầu... Ba không có gì để thanh minh cả”.

Bất giác Nhâm Nhiễm tự hỏi, mẹ cô lại một lần nữa biết được sự thật này từ lúc nào? Bệnh tình của bà mỗi ngày một nặng, phải chăng bà đã không còn sức để quan tâm đến sự phản bội của chồng nữa ư? Nghĩ đến sự tuyệt vọng của mẹ trong cơn đau bệnh, cô cúi đầu xuống, cổ họng nghẹn lại, không nói ra được lời nào.

“Ba không ác đến mức chỉ mong mẹ con mất, điều này ba có thể cam đoan với con, Tiểu Nhiễm ạ. Nếu có thể, thậm chí ba còn muốn dùng sức khỏe của mình để đổi lấy tính mạng ẹ con”.

“Đối với một người đàn ông, phải chăng có thể làm được việc cùng một lúc yêu hai người, hay nói cách khác là tình yêu và tình dục có thể chia đôi?”

“về vấn đề tình cảm, ba vẫn không có cách nào để cho con đáp án đúng. Ba chỉ có thể nói với con rằng, ba không gánh vác được trách nhiệm, nhìn thấy mẹ con ngày một yếu đi, ba rất sợ. Ở bên Quý Phương Bình, dường như có thể buông thả mình né tránh sự thật phũ phàng”.

“Sau khi biết chuyện, mẹ con đã nói những gì?”

“Mẹ con không nói gì cả, đến cuối cùng, thậm chí ánh mắt mà bà ấy nhìn ba đã lộ rõ vẻ thương hại. Ba muốn sám hối với bà ấy, nói rằng ba không thể làm như vậy nữa. Nhưng ba biết mình không xứng đáng, ba đã xấu xa như vậy, làm gì còn tư cách nào mượn cớ sám hối để giảm bớt sự cắn rứt lương tâm của mình. Nếu không có con ở bên cạnh, mẹ con chỉ có đọc sách, cho dù có ba ngồi bên, bà ấy cũng không nhìn ba”.

Đương nhiên là Nhâm Nhiễm vẫn nhớ, thời gian đó, cô đã đến thư viện thay mẹ rất nhiều lần, dựa vào danh mục sách mà bà viết để mượn về cho bà những cuốn sách bà cần. Cô đứng dậy, đi vào phòng ngủ lấy ra cuốn Xa rời đám đông bát nháo đó. Ông Nhâm Thế Yến đón lấy, ánh mắt lập tức lộ rõ vẻ đau đớn, nặng nề, lấy tay vuốt nhẹ bìa sách cũ kỹ.

“Đúng vậy, cuốn sách cuối cùng mà mẹ con đọc là cuốn sách này. Hôm đó ba ở bệnh viện, ngồi bên giường bệnh, nhìn thấy mẹ con đang đọc sách chăm chú, ba không thể chịu được nữa liền giằng lấy cuốn sách và nói với mẹ con rằng, nếu bà ấy chửi ba thì ba sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Mẹ con vẫn không nhìn ba, nhắm mắt lại nói, chỉ tiếc rằng Trung Quốc không có cái chết êm ái, nếu không có thể cho bà ấy và ba sớm được giải thoát. Đó là lần duy nhất sau khi lâm bệnh, mẹ con thể hiện ra rằng không thể chịu đựng được sự dày vò nữa”.

Đôi tay Nhâm Nhiễm đan chặt vào nhau, các khớp trắng bệch. Trong ký ức của cô, mẹ cô luôn giữ vẻ bình thản, không bao giờ trách móc, phàn nàn. Đương nhiên, đó chỉ là sự bình thản mà mẹ cô cố gắng thể hiện trước mặt cô, giảm thiểu tối đa nỗi sợ hãi cho cô.

“Mẹ con nói, không cần phải sám hối nữa, bà ấy muốn mang mọi sự khoan dung, tha thứ xuống mồ, chỉ mong con gái đừng vừa mất mẹ lại vừa mất đi sự tôn trọng đối với ba. Điều duy nhất bà ấy không yên tâm là con. Hôm đó trước mặt ba, mẹ con đã giao sổ tiết kiệm cho con, ba biết, bà ấy đã không còn tin tưởng vào ba nữa. Ba không còn mặt mũi nào để nhìn bà ấy, sau đó ba lên sân thượng của bệnh viện đứng rất lâu, hút hết một bao thuốc mới xuống”.

Cho dù là người thân ruột thịt của nhau, ba người trong gia đình họ cũng bị ba nỗi khổ khác nhau dày vò. Mẹ cô lặng lẽ chờ đợi ngày tận số; Cô ý thức được sắp xảy ra chuyện gì, nỗi sợ hãi và sự trông chờ điều kỳ diệu xảy ra đan xen trong đầu óc cô; Cha cô thì bị lương tâm cắn rứt và không có cách nào thoát khỏi sự cắn rứt này. Ký ức đau khổ này, khiến tâm trạng Nhâm Nhiễm vô cùng nặng nề.

“Ngửi thấy mùi thuốc lá trên người ba, cuối cùng mẹ con đã nói câu duy nhất với ba trong mấy ngày đó: đừng hút thuốc nữa, con đã sắp mất mẹ rồi, không thể mất cha nữa. Ba tự nói với mình rằng, cho dù thế nào, ba đều phải chăm sóc con cho cẩn thận, nhưng ba cũng đã không làm được điều này”.

Nhâm Nhiễm không thể chịu được nữa, nước mắt rơi lã chã.

Từ xưa đến nay, cô luôn cho rằng mẹ đã hy sinh mình, chịu đựng sự sỉ nhục, chấp nhận sự phản bội và sự tổn thương, chỉ là để cho cô có được một gia đình hoàn chỉnh và hạnh phúc ở bề ngoài, song song với việc biết ơn mẹ, trong lòng cô cũng vô cùng phẫn nộ, một sự phẫn nộ bao hàm sự lưu luyến, hối hận và mâu thuẫn. Cô đã đặt ra vô số giả thiết, nếu mẹ lựa chọn lối sống khác thì sẽ thế nào, có lúc thậm chí cô còn cảm thấy, mẹ đã trao cho cô một sự hy sinh mà cô không thể gánh vác, cô cảm thấy tất cả những gì mẹ đã trải qua là vô cùng đau đớn và không đáng.

Giây phút này đây, sau khi nghe xong mọi lời trút bày của cha, cuối cùng cô đã hiểu được mọi chặng đường mà mẹ đã trải qua.

Bà Phương Phi không chỉ là một người mẹ tốt, mà còn là một người phụ nữ bằng xương bằng thịt. Bà có lòng tự trọng của riêng mình, không từ bỏ nguyên tắc mà hy sinh một cách vô điều kiện. Bà quá yêu chồng,

con gái và không nỡ cắt đứt tình cảm của họ. Cũng chính tình yêu này đã khiến bà lựa chọn bảo toàn một cách tối đa lòng tin của con gái đối với người cha của mình. Mỗi sự lựa chọn đó đều thể hiện lòng quyết tâm, sự trí tuệ và lòng can đảm của bà.

“Chỉ sau khi đã thực sự mất đi mẹ con, ba mới biết rằng, ba lệ thuộc vào bà ấy biết bao”.

Con cũng vậy, cho đến tận bây giờ, con vẫn thương nhớ mẹ, Nhâm Nhiễm nhủ thầm.

Giọng ông Nhâm Thế Yến lạc đi, “Đưa con rời thành phố Z, ba không hẳn là chỉ quan tâm đến tiếng tăm của mình. Mẹ con muốn ba còn giữ được hình ảnh trọn vẹn của một người cha trước mặt con, ba cũng muốn thoát khỏi mối tình nghiệp chướng đó. Ba đã chính thức nói lời chia tay với Quý Phương Bình, nhưng ba không ngờ rằng cô ấy lại từ bỏ công việc và đến Hán Giang tìm ba”.

Nhâm Nhiễm không muốn đánh giá hành vi của Quý Phương Bình nữa nên im lặng.

“Cô ấy nói cô ấy sẵn sàng đợi ba dần dần nguôi ngoai, dần dần để con chấp nhận cô ấy. Từ đầu đến cuối ba luôn là một người đàn ông ích kỷ, rõ ràng là biết sự lựa chọn đúng đắn nhất là từ chối cô ta thẳng thừng nhưng ba đã không làm được điều đó”.

Cô buộc phải hỏi rằng: “Ba có yêu cô Quý Phương Bình không?”

“Quý Phương Bình đã hỏi ba rất nhiều lần câu hỏi này. Nhưng sau này thảo luận chuyện này cũng đã quá muộn rồi. Ngay từ đầu ba và cô ấy đã sai lầm, cô ấy buông thả cho tính thích gì làm nấy của mình, từ năm 26 tuổi đã dính líu với ba, lãng phí tuổi trẻ của cô ấy. Ba và cô ấy suy nghĩ rằng, có thể đưa cuộc tình sai trái này vào quỹ đạo bình thường, nhưng cô ấy và ba đều không nghĩ ra rằng, một người đàn ông phụ bạc trong cuộc tình đầu tiên, luôn luôn cảm thấy ăn năn hối lỗi, biết mình không thể cứu vãn được nữa sẽ không bao giờ có đủ khả năng để giải quyết tốt cuộc tình thứ hai của mình. Cuộc hôn nhân của ba và cô ấy đã có sự khởi đầu rất tồi tệ, so đo thiệt hơn, lúc nào cũng cảm thấy nặng nề, cho dù cố gắng thế nào cũng không thể hạnh phúc một cách tự nhiên”.

Nếu theo đuổi, bám riết một người đàn ông tám năm cũng có thể coi là tình yêu rồi. Chướng ngại lớn nhất đối với cô ta đã không còn tồn tại nữa, đương nhiên là cô ta không muốn bỏ cuộc tại đó. Nhưng ai ngờ được rằng, cuối cùng tu thành chính quả và kết hôn, không đồng nghĩa với việc cuộc sống hạnh phúc như truyện cổ tích được bắt đầu từ đó. Cuộc hôn nhân đến không như ý như vậy, hy vọng càng lớn thì lại càng thất vọng, khi tình yêu mãnh liệt không đạt được mục tiêu, sẽ không tránh khỏi việc biến nó thành nỗi hận tương xứng, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến Quý Phương Bình không chịu nhân nhượng trong vấn đề nhà cửa.

Ngừng một lát, ông Nhâm Thế Yến cười thiếu não: “Thôi, muộn quá rồi. Tiểu Nhiễm, hôm nay ba đã giải phẫu toàn bộ con người ba cho con xem, chỉ mong ba ít nhiều thực hiện được lời hứa đã hứa với mẹ con, để con thoát được khỏi tâm trạng u ám, nặng nề và sống cho thật tốt”.

24. Chương 22 - Part 01

Chương 22

Sau một ngày, Điền Quân Bồi lại gặp ông Nhâm Thế Yến trong một bữa ăn.

Người đứng ra mời là ông Hầu - trưởng văn phòng luật sư Kinh Thiên ở Hán Giang, đối tác của anh và ông Tào Hựu Hùng trong cuộc đàm phán này,

Ông Hầu hơn 50 tuổi, nhưng tóc tai, ăn mặc rất hợp thời, dù là đi làm, nhưng ông cũng không giống với các luật sư khác mặc đồng phục công sở, mà mặc chiếc áo phông Polo màu hồng phấn rất nổi bật, chiếc quần thể thao cộng với đôi giày ba ta trắng, cổ áo phông được bẻ cao lên. Nhưng cho dù thế nào, tư chất của ông ta bày ở đó, tuổi tác bày ở đó, thân hình mập mạp bày ở đó, so với ông Tào Hựu Hùng đang ở tuổi cường tráng thì vẫn có đủ tư cách để đeo thêm một chữ “lão” hơn.

Ông ta đã lăn lộn trong giới tư pháp nhiều năm, kiếm được số vốn kha khá, sau khi đưa vợ con ra nước ngoài, một mình ở trong nước tận hưởng sự tự do ngoài ngũ tuần nhưng vẫn thích trêu hoa ghẹo nguyệt mà không có ai quản lý, không còn sốt sắng như năm xưa, nghiệp vụ của văn phòng luật sư Kinh Thiên đang trên đà xuống dốc.

“Công thành danh toại thì về ở ẩn” là câu thành ngữ cửa miệng của ông. Ông Tào Hựu Hùng và Điền Quân Bồi nắm văn phòng nằm trong tòa nhà tọa lạc tại khu vực không quá nổi trội, bất giác hai người đưa mắt nhìn nhau, dĩ nhiên, họ đều không cho rằng những thành tựu mà ông Hầu đã đạt được chẳng có gì là ghê gớm. Lần hợp tác này bản bạc rất thuận lợi. Mấy người hợp tác dưới tay ông Hầu đã phàn nàn từ lâu, mỗi người tự làm theo ý mình, ngày càng khó kiểm soát. Bản thân ông ta cũng tỏ ra chán ghét môi trường chính trị ở văn phòng, thích giữ chức vụ trên danh nghĩa và sống một cuộc sống thoải mái hơn.

Sau khi về cơ bản đã đạt được những thỏa thuận chung, ông Hầu liền hào hứng nói đến bữa tiệc tối hôm nay: “Nhà luật học nổi tiếng Nhâm Thế Yến đến đây để dự hội nghị, tôi và ông ấy là bạn học cũ, tối chúng ta cùng nhau đi ăn nhé”.

Ông Nhâm Thế Yến trạc tuổi ông Hầu, nhưng phong cách làm việc lại hoàn toàn trái ngược nhau. Ông mặc một chiếc áo sơ mi màu tàn thuốc lá, chiếc quần âu tối màu, thân hình rất gọn gàng, không hề có dấu hiệu phát tướng, ngôn từ, cử chỉ đều rất điềm đạm, tri thức. Ông không uống rượu trắng, nói là đã cai thuốc từ lâu. Việc ông tham gia vào việc sửa đổi luật công ty là chủ đề mà mọi người có mặt trong bữa tiệc đều quan tâm, nhưng ông nói năng rất thận trọng, chỉ nói sơ qua về mấy vấn đề nóng rồi dừng lại, thái độ điềm đạm kèm theo một chút dè dặt.

Người nói cười, đùa giỡn nhiều nhất trong bữa tiệc vẫn là ông Hầu, thỉnh thoảng lại nhớ lại cuộc sống sinh viên ngày trước, thỉnh thoảng lại nói đến những chuyện xảy ra ở Canada khi ông ta sang thăm vợ con. Ông Nhâm Thế Yến chỉ đáp lại theo phép lịch sự và vẫn kín đáo quan sát những biểu hiện của Điền Quân Bồi.

Điền Quân Bồi là người ít tuổi nhất trong bữa tiệc, nhưng nhìn anh lại rất chín chắn, không tùy ý bình phẩm những chuyện đùa dung tục của ông Hầu, nói đến những vấn đề chuyên ngành của mọi người, lý lẽ rõ ràng, ngắn gọn, súc tích, để lại ấn tượng khá tốt cho ông Nhâm Thế Yến.

Ông Nhâm Thế Yến tranh thủ thời gian nói chuyện với anh, trước hết là hỏi anh tốt nghiệp trường nào, rất may là ông cũng có chơi với thầy hướng dẫn thực tập của anh khi anh học ngành Luật tại trường Đại học Bắc Kinh, khi nói đến quan điểm học thuật của chuyên gia luật học cũng nổi tiếng đó, hai người đều có một số sự đồng cảm. Tiện thể Điền Quân Bồi liền hỏi ông một số vấn đề nóng trong luật chứng khoán, ông đã giải đáp rất tường tận, đồng thời hứa sau khi quay về sẽ gửi vào email của anh một bài viết có liên quan mà ông mới viết gần đây.

Một lát sau, ông Nhâm Thế Yến liền hỏi với vẻ vô tình, “Luật sư Điền quen con gái tôi ở đâu vậy?”

Điền Quân Bồi đoán rằng, Nhâm Nhiễm không nói cho cha cô biết chuyện cô bị giam ba ngày ở thành phố J nên anh trả lời rất thận trọng, “Cháu gặp Nhâm Nhiễm ở thành phố J, hành trình của cô ấy bị lỡ dở ở đó, đúng lúc cháu có việc phải đến Hán Giang nên tiện đường chở cô ấy đến đây”.

Ông Nhâm Thế Yến gật đầu, tiếp đó lại hỏi về các nghiệp vụ trong lần hợp tác này của họ. Ông Hầu liền thao thao bất tuyệt nói về kế hoạch kinh doanh của hai văn phòng trong tương lai.

Dường như ông Nhâm Thế Yến rất có hứng thú với chủ đề này, hỏi mấy vấn đề về phương hướng kinh doanh cụ thể sau khi hợp tác, ông Tào Hựu Hùng và Điền Quân Bồi đã lần lượt trả lời.

“Đến lúc đó đương nhiên là vẫn lấy mấy người hợp tác hiện nay làm chủ, chúng tôi sẽ cử một người phụ trách đến để điều chỉnh hướng kinh doanh”. Ông Tào Hựu Hùng liền vỗ vai Điền Quân Bồi, “Chỉ có điều cậu Quân Bồi vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng có tiếp nhận vị trí này hay không”.

Mấy ngày qua Điền Quân Bồi đã nói chuyện với ông Tào Hựu Hùng, ông Tào đã phân tích cụ thể với anh về suy nghĩ của mấy người hợp tác, anh thừa nhận rằng ít nhất trong tình hình hiện nay, anh là ứng cử viên sáng giá nhất, anh cũng thấy hơi động lòng, nhưng vẫn muốn suy nghĩ thêm.

Ông Nhâm Thế Yến liền cười: “Trẻ như thế này đã một mình vùng vẫy trong một giang sơn, đúng là hậu sinh khả ứ”.

Ông Hầu cũng cười nói: “Anh Thế Yến, tôi nghĩ rồi, hiện nay là thế giới của những người trẻ tuổi, chúng ta đã công thành danh toại, đến lúc phải về ở ẩn để tận hưởng cuộc sống rồi. Sau này nhấp rượu vang, chơi golf, sống cuộc sống nửa nghỉ hưu, không cần phải để ý đến những việc công bận rộn đó nữa”.

Ông Nhâm Thế Yến bình thản nói: “Anh Hầu kinh tế ổn rồi nên hoàn toàn có thể làm như vậy, chỉ khổ thân tôi là một ông thầy đồ nghèo, cũng chẳng có gì gọi là thành công, làm sao có thể dễ dàng quay về ở ẩn như vậy”.

Ông Hầu đã uống hơi nhiều, nói rất hăng: “Thực ra anh Thế Yến đến tuổi trung niên đã gặp được may mắn, mặc dù không phát tài nhưng đã thăng quan tiến chức, cũng công thành danh toại trong lĩnh vực học thuật, người vợ cũ lại biết ý, kịp thời qua đời, tạo chỗ trống để anh cưới được người vợ trẻ đẹp ít hơn 10 tuổi, biết hưởng thụ cuộc sống sớm hơn tôi nhiều. Đáng lẽ tôi phải ngưỡng mộ anh số may mới đúng”.

Khuôn mặt ông Nhâm Thế Yến không biến sắc, nhưng ánh mắt tối sầm lại, nhìn ông Hầu bằng ánh mắt sắc lạnh, hạ giọng nói, “Anh Hầu, anh quá chén rồi, đừng nói linh tính”.

Ông Tào Hựu Hùng thấy tình thế không ổn liền vội chuyển sang chủ đề khác, nói đến vụ án kinh tế gây chấn động lớn và dính líu đến nhiều người ở thành phố W năm xưa mới xóa được bầu không khí ngưng ngừng.

Điền Quân Bồi trầm nghĩ, chắc người vợ trẻ ít hơn 10 tuổi này chính là nguyên nhân khiến Nhâm Nhiễm tỏ ra thờ ơ khi nói đến cha mình.

Sau khi tàn cuộc, ông Hầu đã uống say, ông Tào Hựu Hùng đành phải lái xe đưa ông ta về nhà, dặn dò Điền Quân Bồi lái một chiếc xe khác chở ông Nhâm Thế Yến về khách sạn.

Ông Nhâm Thế Yến hỏi: “Luật sư Điền không đánh giá cao về việc lần này Phổ Hàn sáp nhập với Kinh Thiên ư?”

Điền Quân Bồi liền cười, “Mấy năm nay nghiệp vụ của Kinh Thiên tụt dốc, nhưng may mà sổ sách vẫn rõ ràng, tình hình kinh doanh và tiếng tăm vẫn tạm gọi là ổn, chúng cháu lựa chọn thông qua nó để thâm nhập vào thị trường ở Hán Giang, dĩ nhiên là vẫn đánh giá cao về tương lai của nó”.

“Nhưng nghe ý của ông Tào thì có vẻ như cháu không muốn đến đây lắm”.

“Cháu vẫn muốn suy nghĩ thêm chút nữa”.

Ông Nhâm Thế Yến cũng cười rồi khen: “Thanh niên lên kế hoạch rồi mới hành động là rất đúng”.

Điền Quân Bồi ngần ngừ một lát, “Cháu nghe Nhâm Nhiễm nói cô ấy sẽ ở đây một thời gian”.

“Đúng vậy. Nó đi du học ở Australia về rồi vào làm ở ngân hàng tại Bắc Kinh, Hồng Kông, không ở yên được một chỗ. Hiếm khi nó hạ được quyết tâm như vậy, nhưng gần 10 năm trước, Nhâm Nhiễm đã ở Hán Giang một thời gian, ở đây không có họ hàng anh em gì, chú vẫn muốn nó quay về thành phố Z, tiếc là con gái đã lớn rồi”, ông thở dài một tiếng, “Chú không có ảnh hưởng gì lớn đến nó nên không thuyết phục được nó”.

“Nếu về nhà mà cháu nói với ba mẹ cháu về công việc ở đây, chắc phản ứng của họ cũng sẽ như vậy”. Anh nhận ra rằng ông Nhâm Thế Yến đã biểu lộ ra một chút cảm xúc không thể kìm chế, nhưng đối phương vừa

là người lớn tuổi, lại là nhân vật nổi tiếng trong ngành, anh không tiện hỏi thêm, chỉ có thể cười nói: “Chắc là suy nghĩ của mọi người cha người mẹ đều giống nhau”.

Ông Nhâm Thế Yến gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Sau khi quay về thành phố W, Điền Quân Bồi liền hạ quyết tâm, nói với ông Tào Hựu Hùng rằng anh sẽ chấp nhận vị trí mới này. Ông Tào Hựu Hùng không tỏ ra bất ngờ, ông đã lần lượt nói chuyện với mấy người cùng hợp tác có thâm niên, họ kìm kẹp lẫn nhau, cộng với việc gia đình, ai cũng có lý do không đi được, so với họ, Điền Quân Bồi là ứng cử viên mà họ cùng đề cử và không bị vướng bận vào chuyện gia đình. Ông lập tức triệu tập một cuộc họp, thông báo tiến triển của vụ sáp nhập và xin mọi người biểu quyết thông qua việc bổ nhiệm Điền Quân Bồi.

Từ nhỏ đến lớn, tính cách của Điền Quân Bồi không phải là xốc nổi. Lần này dĩ nhiên cũng không phải ngoại lệ, anh đã cân nhắc kỹ lưỡng những thử thách và những cái anh có thể gặt hái của công việc mới. Tuy nhiên, anh không thể không thừa nhận rằng, Nhâm Nhiễm là một trong những nhân tố khiến anh phải hạ quyết tâm.

Ở cô gái đó có một vẻ gì đó rất bí ẩn, nhưng đồng thời lại toát lên một vẻ diễm đạm, thờ ơ, sự trái ngược này tự nhiên đã thu hút anh.

Anh nói với cha mẹ kế hoạch công việc mới của mình, cha mẹ anh đều tỏ ra khá bất ngờ.

“Tại sao đột nhiên con lại đưa ra quyết định này? Ở đây không phải công việc của con đang rất thuận lợi đó sao?”

Anh liền giải thích, đối với một luật sư, đây là một cơ hội hiếm có. Ba mẹ anh liền đưa mắt nhìn nhau, nhưng dường như không tiếp thu được mấy. Ba anh hắng giọng một tiếng: “Chú Trịnh đã gọi điện thoại cho ba, chú ấy rất mong con và Duyệt Duyệt làm lành với nhau”.

Anh tỏ ra hơi bức mình: “Đây là chuyện riêng của bọn con, con đã nói với cô ấy từ lâu rồi, việc gì các bậc tiền bối phải tham gia vào”.

Mẹ anh nói bằng giọng không vui: “Quân Bồi, thái độ của con như vậy là không đúng. Đã bao giờ ba mẹ can thiệp sâu vào chuyện của con chưa? Chẳng qua là ba mẹ chỉ mong con không nên đi đường vòng trong chuyện tình cảm mà thôi”.

Anh đành phải xin lỗi: “Mẹ, con sai rồi, nhưng con đã suy nghĩ rất thận trọng, con và Duyệt Duyệt thực sự không hợp nhau, không thể quay lại với nhau được nữa”.

Cha mẹ anh thực sự bất lực, biết không thể thuyết phục được anh nữa. Tuổi của họ cũng chưa cao lắm, vẫn còn đang làm việc, cộng với việc hai tình nằm gần nhau, khoảng cách không quá xa, họ cũng đã chấp nhận việc con trai dồn công sức cho sự nghiệp và bắt đầu giúp anh chuẩn bị.

Người duy nhất không chấp nhận được chuyện này là Trịnh Duyệt Duyệt.

Một ngày trước khi Điền Quân Bồi đi nhận công tác, cô đã tìm đến văn phòng luật sư, khi một cô nhân viên đưa cô vào, Điền Quân Bồi đang chuẩn bị đi họp, nhìn thấy cô cũng thấy hơi bất ngờ. Cô liền hỏi thẳng ăn: “Anh rời thành phố w là để tránh mặt em ư?”

Điền Quân Bồi vặn lại cô: “Em cho rằng anh sẽ lấy nghề nghiệp của mình ra làm trò đùa ư?”

Trịnh Duyệt Duyệt ngồi phịch xuống ghế với vẻ chán nản, “Đúng vậy, em tưởng bỏ nhiều quá, có người đàn ông nào phải tránh mặt cô gái mà anh ta đã không còn quan tâm nữa”.

“Anh vẫn quan tâm đến em, Duyệt Duyệt, anh mong em được sống vui vẻ”.

“Lúc anh giận em tức là vẫn còn quan tâm đến em, hiện tại lại chúc em bằng giọng khoan hồng độ lượng như vậy, chứng tỏ đã gạt em sang một bên rồi” .

Điền Quân Bồi không thể không thừa nhận, đúng là Trịnh Duyệt Duyệt rất thông minh.

“Em không muốn cho anh đi, Quân Bồi ạ”.

“Duyệt Duyệt, chiếc váy mới mua bị dính ít rượu vang em cũng sẽ không muốn bỏ đi. Chính vì thế, đối với người đàn ông, câu nói này không có ý khen ngợi”. Điền Quân Bồi nói đùa, “nhưng anh xin cảm ơn ý tốt của em”.

Trịnh Duyệt Duyệt thẫn thờ nhìn anh, đôi mắt đẹp vừa đen vừa tròn ngân ngấn nước mắt. Điền Quân Bồi phát hiện ra rằng, thái độ buồn bã, lặng lẽ này của cô có sức công phá mạnh hơn nhiều so với việc trực tiếp sà vào lòng anh làm nũng, khóc lóc, anh không thể nói với cô bằng giọng trêu đùa cho qua chuyện được nữa.

Anh đưa hộp giấy ăn ra trước mặt cô, cố gắng nói với giọng thành khẩn: “Duyệt Duyệt, từ trước đến nay anh vẫn biết, em là cô gái có sức quyết rũ rất lớn. Nhưng anh là một gã đàn ông rất vô vị, có thể không thể phối hợp được với em và làm cho cuộc sống trôi qua thú vị hơn, em cảm thấy anh buồn tẻ là điều rất tự nhiên”.

“Từ trước đến nay anh luôn cho rằng anh biết hết mọi chuyện, nhưng thực ra có thật là anh biết em suy nghĩ thế nào hay không?”

Đột nhiên Trịnh Duyệt Duyệt đẩy phắt hộp giấy ăn ra, đứng dậy, cao giọng nói, “Anh lúc nào cũng cho là mình đúng, lúc nào cũng ta đây hơn người, em ghét anh..

Đột nhiên cô nắc lên, dừng một lát rồi quay người chạy ra cửa.

Điền Quân Bồi đuổi ra đến cửa, chỉ thấy trợ lý và các nhân viên trực ở ngoài đều nhìn đang nhìn theo bóng Trịnh Duyệt Duyệt, ánh mắt vừa hưng phấn vừa tò mò. Anh biết nếu anh tiếp tục đuổi theo, cũng sẽ chỉ mang lại cho họ nhiều chuyện phiếm để bình phẩm hơn mà thôi nên anh đã dừng chân lại, nhìn đồng hồ, lấy giấy tờ ra vào phòng hội nghị họp cuộc họp cuối cùng với mọi người. Nhưng rõ ràng là trong thời gian ngắn nhất, chuyện này đã lan ra khắp văn phòng. Cuộc họp thảo luận xong việc chính, luật sư Trương liết bắt đầu trêu anh: “Xem ra Quân Bồi chưa an ủi được người yêu nhỉ”.

Ông Tào Hựu Hùng cũng cười: “Cố gắng dỗ dành cô ấy, hiện tại sự nghiệp là quan trọng, Hán Giang cũng không phải là xa, gặp nhau cũng rất tiện”.

Điền Quân Bồi chỉ cười cười mà không nói gì.

Anh thực sự thấy chán chường, đồng thời lại có phần không nỡ, sau khi ra khỏi phòng làm việc, ngần ngừ một lát, nhưng vẫn không gọi điện thoại cho Trịnh Duyệt Duyệt. Anh nghĩ, đau dài không bằng đau ngắn, lần này đến Hán Giang làm việc, hai người xa nhau một thời gian, dần dần cô sẽ bình tĩnh trở lại.

Khi Điền Quân Bồi chính thức nhận công tác ở Hán Giang đã là một ngày cuối tuần trong hạ tuần tháng 9. Thành phố này vẫn chưa vào thu, nhưng đã qua mùa hè gay gắt nhất, trong không khí không còn hơi nóng ngột ngạt nữa, mát mẻ hơn rất nhiều.

25. Chương 22 - Part 02

Sau khi họp xong, anh lại gọi điện thoại cho Nhâm Nhiễm, hai lần trước thì cô tắt máy, nhưng lần này thì điện thoại của cô mở máy.

“A lô, ai đó ạ?”

“Nhâm Nhiễm, chào em, anh là Điền Quân Bồi”.

“Chào luật sư Điền”.

“Em vẫn đang ở Hán Giang chứ. Không biết tại sao anh cứ có cảm giác rằng sau một thời gian có thể em sẽ chuyển đi nơi khác”.

Nhâm Nhiễm liền cười: “Em không phiêu lưu bất định coi bốn biển là nhà như thế đâu. Em đã thuê phòng và trả tiền phòng một năm rồi, chủ nhà sẽ không trả lại tiền cho em đâu”.

“Trùng hợp quá, anh được điều đến làm việc ở văn phòng tại Hán Giang, hiện nay cũng được coi là định cư ở đây rồi. Anh muốn mời em ngày mai đi ăn tối, không biết có tiện hay không?”

Rõ ràng Nhâm Nhiễm có vẻ bất ngờ, cô ngần ngừ một lát, đúng lúc anh tưởng rằng cô sẽ từ chối khéo thì cô nói: “Ngày mai em phải đi làm, 6 giờ sẽ tan sở”.

Anh mừng lắm: “Được, anh sẽ đến đón em”.

Nhờ vào hệ thống GPS, Điền Quân Bồi đã lái xe đến nơi Nhâm Nhiễm nói từ sớm, lúc này mới phát hiện ra rằng, đây lại là một trung tâm đào tạo ngôn ngữ, bảo vệ nói với anh rằng đã hết chỗ đỗ xe, anh đành phải đỗ xe bên cạnh đường dành riêng cho người đi bộ. Đi vào xem thì thấy bên trong là một tòa nhà sáu tầng lát gạch đỏ đã cũ, trong khoảng sân không rộng lắm đỗ đầy xe con, xe máy, xe đạp điện và xe đạp, xung quanh đều là các bậc cha mẹ đến đón con, từng tốp từng tốp hai ba người chuyện trò với nhau.

Chuông báo hết giờ vang lên, đám trẻ ở độ tuổi khác nhau lao ra khỏi lớp và chạy về phía cha mẹ. Đợi đến khi các loại xe lần lượt nối đuôi nhau đi ra, khoảng sân không yên tĩnh trở lại mà có lại các loại xe khác đi vào, lần này hầu hết là người lớn, có nam có nữ, đi vào tòa nhà.

Anh đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Nhâm Nhiễm thì nhìn thấy cô từ trong tòa nhà đi ra, hơn nửa tháng không gặp, tóc cô cắt ngắn, chỉ dài quá tai một chút, càng tôn cho khuôn mặt thêm xinh xắn, dễ thương, cô mặc một chiếc áo len kẻ xanh đen và một chiếc quần bò, tay xách chiếc ba lô GUCCI hơi cũ đó, nhìn tinh thần rất phấn chấn, cô đang nói chuyện với một cô bé lạc đàn đi bên cạnh.

“Sao ông em vẫn chưa đến, hay là lấy điện thoại của cô gọi cho ông xem sao?”

Cô bé chừng hơn sáu tuổi đó ngần ngừ một lát rồi gật đầu. Nhâm Nhiễm lấy điện thoại di động ra đưa cho cô bé, cô bé đang bấm máy thì đã có tiếng gọi cô: “Nam Nam, mẹ đến rồi”.

Người phụ nữ xinh đẹp đang vội vã bước đến lại là Tô San - bà chủ của quán cà phê Lục Môn. Nhâm Nhiễm và Điền Quân Bồi đều khá bất ngờ. Nhâm Nhiễm đã làm việc ở đây hơn nửa tháng, bình thường đều là ông nội hoặc bà nội đến đón cô bé tên là Nam Nam này, đây là lần đầu tiên cô gặp Tô San ở đây.

Rõ ràng là Tô San không có ấn tượng gì về họ, cô ngồi xổm xuống cười với Nam Nam và nói: “Đi, mẹ đưa con đi ăn pizza”.

Tuy nhiên Nam Nam không vui như những đứa trẻ bình thường khác khi được gặp mẹ, cô là một cô bé xinh xắn, chỉ có điều ánh mắt luôn tỏ ra rụt rè, sợ hãi, đôi mắt như mắt nai, nhìn rất nội tâm, cô bé trả chiếc điện thoại cho Nhâm Nhiễm, miệng chu lại, một lát sau, mới ậm ừ nói: “Bà nội sẽ không vui đâu”.

Tô San dịu dàng nói: “Vừa này bà nội khó chịu trong người, ông nội đã đưa bà đi khám bệnh rồi, ông bà gọi ẹ bảo mẹ đến đón con”. Đường như cô vẫn sợ Nam Nam không tin nên rút điện thoại ra gọi ột số, sau đó cho Nam Nam nghe, “Để ông nội nói với con”.

Nam Nam nói chuyện với ông nội, giọng cô bé rất non nớt, Tô San đứng dậy, cười với Nhâm Nhiễm; “Em là cô giáo của Nam Nam đúng không, chị là mẹ Nam Nam”.

Lớp học mà Nhâm Nhiễm dạy đều là các em chuẩn bị vào lớp một, sau khi hết giờ học ở trường mầm non lúc 4 giờ, cha mẹ sẽ đưa đến đây để học tiếng Anh, 6 giờ đón về nhà, theo quy định, cô buộc phải xác nhận đối phương đúng là cha mẹ của đứa trẻ, hiện giờ cô thấy Nam Nam không phủ nhận, hơn nữa cũng đã nói chuyện điện thoại với ông nội nên cũng cười và nói: “Chào chị, em là Nhâm Nhiễm. Thế Nam Nam về nhà với mẹ nhé. Bye bye”.

Tô San dắt tay con gái, nhưng Nam Nam không tỏ ra hưởng ứng mà nói: “Tạm biệt cô Nhâm” rồi tự mình cúi đầu bước đi.

Tô San cười với vẻ bất lực, rảo bước nhanh hơn để đi song song với cô bé, thỉnh thoảng lại cúi đầu nói chuyện với cô. “Không ngờ chị ấy đã có con lớn như thế rồi”.

Nhâm Nhiễm nhớ lại, hình như Tô San chỉ hơn cô ít tuổi, nhìn thực sự không giống với một bà mẹ đã có con 6 tuổi chuẩn bị vào lớp một. Hơn nữa, cô nhớ rằng khi cô bằng tuổi Nam Nam, hàng ngày mẹ đến đón cô sau khi tan học, cô đều chỉ muốn bám chặt trên người mẹ, trên đường về nói đủ thứ chuyện. Tự nhiên cô cảm thấy hai mẹ con nhà này có cái gì là lạ, nhưng cô không có ý định tò mò chuyện của người ta, chỉ nói qua một câu, “chắc là chị ấy lấy chồng sớm”.

Điền Quân Bồi cùng cô đi ra ngoài, “Không ngờ em lại đến làm cô giáo”.

“Thực ra công việc chính của em là trợ giảng, là giúp giáo viên nước ngoài dạy giờ tiếng Anh giao tiếp cho các em”.

Nhâm Nhiễm đến đây làm việc hoàn toàn là do tình cờ.

Nửa tháng trước, cô gửi một bản dịch cho Thái Hồng Khai, Thái Hồng Khai liền reply cho cô ngay, nói muốn hẹn gặp cô để bàn về chuyện dịch một cuốn sách liên quan đến lĩnh vực quý. Cô đành phải nói với anh rằng, cô đã rời Bắc Kinh, hiện đang sống ở Hán Giang nên không thể gặp nói chuyện được. Thái Hồng Khai không quan tâm, nói việc này không ảnh hưởng gì đến chuyện cô tiếp tục làm công việc dịch thêm giờ, đồng thời anh đã rất đặc ý khi nói rằng mình cũng có chi nhánh tại Hán Giang. Lúc này cô mới biết, mấy năm nay công ty của Thái Hồng Khai ngày càng phát triển, ngoài các nghiệp vụ dịch thuật, xuất bản, còn tập trung vào lĩnh vực đào tạo tiếng Anh có lợi nhuận dồi dào hơn, đồng thời đã mở rất nhiều chi nhánh, các trung tâm đào tạo được mở rộng ở rất nhiều khu vực.

Anh khuyên cô nên nhận dịch cuốn sách này, “với tốc độ dịch của em, nếu dịch theo giờ hành chính thì chỉ khoảng hai tháng là dịch xong, nhuận dịch rất ổn”.

“Nếu cuốn sách này phải dịch gấp thì em không nhận được. Em không có ý định giam mình ở nhà cả ngày, em đang chuẩn bị tìm một công việc để làm”.

“Ba tháng dịch xong cũng được, anh vẫn muốn em nhận dịch, dù sao thì em cũng có nền tảng về tài chính, là người dịch thích hợp nhất”. Rồi Thái Hồng Khai nói rất thoáng: “Ngoài ra, em cũng nên suy nghĩ làm một giáo viên dạy tiếng Anh đi, có thể điều chỉnh thời gian đi dạy, cũng không phải ngày ngày trực ở văn phòng, anh có thể nói với bên đó để tuyển dụng em”.

Trong mắt Nhâm Nhiễm, nghề giáo viên ít nhiều cũng khá cao thượng, mang tính chuyên nghiệp, không ngờ anh lại nói nghe dễ dàng như vậy, khiến cô cũng thấy hơi sợ, do dự một lát, “Em không có tố chất làm giáo viên, cũng không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này”.

“Kinh nghiệm là một vấn đề, nhưng cũng không sao cả”. Thái Hồng Khai cười: “Trung tâm đào tạo chẳng có mấy giáo viên có tố chất đâu, quan trọng là dạy hay thôi. Với nền tảng của em thì chắc chắn không có vấn đề gì, em cứ thử đi xem”.

Trong tay Nhâm Nhiễm vẫn còn một khoản tiền nên không bị sức ép nhiều về kinh tế, cô chỉ muốn làm theo lời khuyên của bác sĩ Bạch Thụy Lễ, tìm một công việc tương đối đơn thuần, không đến nỗi phải giam mình ở nhà và tụt hậu so với xã hội. Với suy nghĩ đến xem rồi tính sau, cô đã đến nơi Thái Hồng Khai bảo, phát hiện thấy đây là một trung tâm đào tạo tiếng Anh có quy mô không nhỏ, phạm vi đào tạo là từ học sinh mầm non đến người lớn, cái gì cũng có, ngoài ra còn mời khá đông giáo viên nước ngoài đến từ các nước khác nhau.

Có Thái Hồng Khai gọi điện từ Bắc Kinh đến để giới thiệu, cộng với trình độ tiếng Anh lưu loát, khá chuẩn của cô khi phỏng vấn, giáo viên nước ngoài đã gật đầu đồng ý, hiệu trưởng đã tuyển dụng cô ngay.

“Cô Nhâm, cô quyết định sẽ dạy các em nhỏ ư? Thế mạnh của chúng tôi là đào tạo tiếng Anh cho người lớn, rất nhiều trung tâm ở thành phố này cạnh tranh đào tạo tiếng Anh cho trẻ em, chúng tôi không có ý định tham gia vào thị trường đó nữa, chính vì thế trong mảng trẻ em, chúng tôi chỉ mở một lớp tiếng Anh giao tiếp, giờ học cũng rất ít, thu nhập ít hơn rất nhiều”.

Hiệu trưởng nói với cô một con số, không bằng cả mức lương khởi điểm của một nhân viên văn thư bình thường ở Bắc Kinh. Nhâm Nhiễm cũng hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ đến tiền thuê nhà ở vùng này cô cũng đã lý giải được phần nào, đồng thời cô nghĩ rằng, nếu được tiếp xúc với các em nhỏ có thể sẽ giúp cô cảm thấy vui vẻ, hơn nữa việc có thêm nhiều thời gian tự do cũng rất hợp với ý cô. Cô nói rằng không quan tâm nhiều lắm đến mức thu nhập, hiệu trưởng đã đồng ý, bảo cô đến phòng nhân sự để đăng ký, ngày hôm sau cô bắt đầu đến làm việc ở đây.

Công tác quản lý của trung tâm đào tạo tư nhân không chính quy lắm, ngoài giáo viên người nước ngoài ra, thu nhập của những người khác đều không cao. Tuy nhiên học phí của lớp dạy tiếng Anh cho trẻ em lại rất đắt, lấy chiều bài là lớp tiếng Anh giao tiếp ít người giọng Mỹ chuẩn, do một chàng trai trẻ đến từ Mỹ tên là Tom đảm nhận, nhiệm vụ của Nhâm Nhiễm là hỗ trợ anh này giảng dạy, hàng ngày 1 giờ chiều đi làm, 6 giờ chiều hết giờ, cô rất hài lòng với cách sắp xếp thời gian này.

Điền Quân Bồi đưa Nhâm Nhiễm đến thẳng bờ sông, ở đây đã xây dựng một khu nhà ở cao cấp, khu thương mại bên cạnh được quy hoạch rất hoành tráng, tập trung rạp chiếu phim, các nhà hàng, quán bar, quán cà phê có tiếng nhất khu vực này.

Nhà hàng mà họ đến là nhà hàng Tứ Xuyên đã kinh doanh được một năm, rất đông khách, bên trong nhà hàng rất đông thực khách ngồi đợi bàn ăn, may mà thư ký đã giúp Điền Quân Bồi đặt chỗ trước, anh nói tên ra, nhân viên phục vụ liền dẫn họ vào phòng đã đặt.

Cách bài trí ở đây rất đẹp mắt, phòng được chiếu sáng bằng nguồn sáng gián tiếp, không khí không ồn ào như những nhà hàng bình thường, đĩa bát đựng thức ăn rất xinh xắn, nấu các món Tứ Xuyên đã cải biên, giữ nguyên vị tê cay của đồ ăn Tứ Xuyên, nhưng lại không quá cay, rất ngon. Nhưng Điền Quân Bồi phát hiện thấy Nhâm Nhiễm ăn không nhiều, “Anh Phùng Dĩ An bạn anh giới thiệu chỗ này, anh ấy là người vùng này. Đáng lẽ anh phải hỏi trước là em có ăn quen đồ ăn Tứ Xuyên hay không”.

Nhâm Nhiễm liền cười với vẻ biết lỗi: “Không, đồ ăn ở đây rất ngon, nhưng một năm gần đây em ăn không ngon lắm do phải uống thuốc”.

“Lần sau mình sẽ đến ăn thử một nhà hàng hải sản khác mà anh ấy giới thiệu. Rạp chiếu phim ở đây có vẻ rất ổn, tối nay chiếu một bộ phim của Mỹ, em có muốn đi xem không?”

Nhâm Nhiễm lấy giấy ăn ra lau miệng, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Luật sư Điền, cảm ơn anh đã. hẹn em đến đây, tối hôm nay em cảm thấy rất vui. Nhưng em vẫn muốn nói rõ ngay từ đầu là hiện tại em không có ý định hẹn hò và quan hệ sâu sắc với ai”.

Sự thẳng thắn này của cô không làm cho Điền Quân Bồi cảm thấy ngạc nhiên, “Anh tỏ ra hơi nóng vội à?”

Nhâm Nhiễm liền cười: “Anh rất có phong độ luật sư Điền ạ, không chế nhạo về tiểu nhân đó ở em”.

Điền Quân Bồi cũng cười rồi rót cho cô một cốc nước hoa quả: “Tại sao anh phải chế nhạo em. Vì em đã đoán không sai, đúng là anh có ý định theo đuổi em”.

Nhâm Nhiễm không nói được gì, cười đau khổ: “Thậm chí anh còn chưa hiểu em”.

“Thế thì hãy cho anh một cơ hội để hiểu em đi”.

Nhâm Nhiễm ngần ngừ một lát, “Luật sư Điền, em đã quen anh trong một hoàn cảnh vô cùng thảm hại, đầu tiên là bị bắt vì bị tình nghi là ăn trộm ô tô, sau đó lại bị một người đàn ông rút kháng cáo và đưa đi, tiếp sau đó nửa đêm lại ra khỏi khách sạn.

“Em nói như vậy, dường như anh mới ý thức được rằng cuộc gặp gỡ của chúng ta đầy kịch tính”.

Giọng anh rất bình thản, dường như không để tâm gì đến những chuyện đó, Nhâm Nhiễm không biết đó là thói quen nghề nghiệp hay anh đang an ủi cô, “Nếu đứng trên lập trường khách quan, em buộc phải thừa nhận rằng, sẽ là hoàn toàn hợp lý nếu ở trong một khâu nào đó anh không để ý đến em nữa. Nhưng anh luôn cố gắng giúp đỡ em, em rất cảm ơn sự tin tưởng của anh. Chỉ có điều e rằng em không thể giải thích gì với người khác, để hành vi của mình được tỏ ra bình thường”.

Điền Quân Bồi thừa nhận Nhâm Nhiễm nói rất có lý, nhưng anh cũng giống cô, không thể giải thích nổi hành vi của mình, trong tình huống bình thường, tình thần giúp đỡ người khác của anh chỉ được thể hiện một cách thích đáng, sau đó lựa chọn thái độ bàng quan, lý trí, đợi đến khi sự việc phát triển rõ ràng rồi tính sau. Đối với Nhâm Nhiễm, rõ ràng là anh dựa vào trực giác nhiều hơn.

“Anh không cho rằng hành vi của em có gì là bất thường, cũng không có quyền yêu cầu em phải giải thích, đó là chuyện riêng của em, không cần phải báo cáo lý do với người khác”.

Nhâm Nhiễm liền cười tươi hơn, “Cảm ơn luật sư Điền. Nhưng em không thể không nói rằng, làm một người xa lạ bí ẩn trong mắt người khác có thể là rất thú vị, nhưng nếu hai người yêu nhau mà lại như vậy thì rất có vấn đề”.

“Anh gọi em là Tiểu Nhiễm có được không?” Giọng Điền Quân Bồi rất nhẹ nhàng, “cứ gọi anh là Quân Bồi. Tiểu Nhiễm, hôm nay là sinh nhật lần thứ 30 của anh”.

“Hả, đáng lẽ anh phải nói với em sớm hơn để em chuẩn bị một món quà cho anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ”.

“Cảm ơn em, em chịu đi ăn với anh đã là món quà tuyệt nhất rồi. Anh vừa mới kết thúc một tình yêu vào ba tháng trước, không vui vẻ lắm. Một trong những lời chỉ trích của cô bạn gái cũ đối với anh là anh luôn coi mình là đúng, không hiểu cô ấy. Sau khi tự kiểm điểm mình, anh đã thừa nhận rằng, anh làm luật sư nên không phải là một người đàn ông thú vị, không thể nói mình hoàn toàn vô tội trong cuộc tình đó. Em rất thu hút anh, Tiểu Nhiễm ạ. Nhưng anh có thể hiểu được sự băn khoăn của em, chúng ta đều cần thời gian để hiểu nhau hơn. Anh dự định sẽ làm một số việc lớn trong năm tam thập nhị lập, cũng không muốn nhanh chóng bước vào một tình yêu mới. Chúng ta có thể bình tĩnh, bắt đầu từ việc làm bạn bè của nhau”.

26. Chương 23 - Part 01

Chương 23

Công việc của Điền Quân Bồi ở thành phố Hán Giang có sự khởi đầu không được thuận lợi lắm, may mà anh đã có sự chuẩn bị trước về mặt tinh thần.

Theo hiệp định mà hai bên đã ký kết, Phổ Hàn đầu tư vốn và chính thức nắm quyền điều hành, tên của văn phòng luật sư cũng đã được thay đổi, trên danh nghĩa, ông Hầu vẫn là trưởng văn phòng nhưng mọi nghiệp vụ đều do Điền Quân Bồi phụ trách.

Rõ ràng là mấy luật sư lớn trong văn phòng không coi Điền Quân Bồi - anh chàng mới 30 tuổi này ra gì, họ chỉ liếc qua cho phải phép chế độ sát hạch mà thư ký của anh phát cho họ rồi đặt sang một bên, người nào lo việc người đấy, chuẩn bị nhìn anh thiếu não xuống nước, rồi đưa ra điều kiện bắt anh phải vào khuôn phép.

Nhưng Điền Quân Bồi không coi trọng những vụ án kinh tế và dân sự vặt vãnh mà họ làm, cũng không quan tâm đến thái độ bất hợp tác của họ. Anh lặng lẽ tìm công ty săn đầu người, đưa ra điều kiện và bắt đầu tuyển dụng.

Nếu nói giám đốc nhân sự mới lên nhận chức, mấy luật sư lớn đó không cảm nhận được gì, thì khi Điền Quân Bồi tuyên bố, ba luật sư mới đồng thời đến làm việc, mỗi người được có một trợ lý, chuyển đến văn phòng làm việc ở tòa nhà mới thì họ đã không ngồi yên được nữa.

Họ liền họp nhau lại tìm Điền Quân Bồi để nói chuyện, nhưng Điền Quân Bồi đã lấy ra số liệu sát hạch của họ trong ba năm qua, nhẹ nhàng nói với họ rằng, nếu chiếu theo chế độ của Phổ Hàn thì trong số họ chỉ có một người vượt qua được vòng sát hạch, dựa vào số liệu của sáu tháng đầu năm, họ chỉ có thể được hưởng đãi ngộ dành cho luật sư bình thường, cũng có nghĩa rằng, ba người có chung một trợ lý, đồng thời nộp cho anh kế hoạch nghiệp vụ thiết thực khả thi.

Luật sư Vương chính là vị luật sư duy nhất vượt qua được vòng sát hạch đó, năm ngoái ông ta đã thắng được mấy vụ kiện có lợi nhuận lớn liên quan đến vấn đề ly hôn và phân chia tài sản, ỷ vào tư cách đó, cười gần một tiếng nói: “Anh Điền, anh cũng xuất thân từ luật sư, nhưng xem ra thời gian vào nghề chưa dài, chắc là anh không thể hiểu được rằng nghề luật sư cần phải có một sự tích lũy về các mối quan hệ trong thời gian khá dài, không thể dựa vào số liệu nhất thời để kết luận thành bại, tiến hành kiểu sát hạch này, vừa mang tính giáo điều vừa không có ý nghĩa thiết thực gì”.

“Thảo luận kinh nghiệm làm việc của tôi không có ý nghĩa gì cả, tôi không cần phải lôi lượng công việc mà tôi hoàn thành trong mấy năm qua để thảo luận với các anh. Nếu các anh đọc kỹ chế độ sát hạch mà tôi chuyển cho các anh là có thể hiểu được, chế độ mà Phổ Hàn đưa ra đã xem xét kỹ lưỡng đến nhân tố này, hơn nữa sự phát triển của Phổ Hàn ở hai tỉnh cũng đã chứng minh được tính khả thi của chế độ. Các vị đang làm công việc liên quan đến việc xây dựng và chấp hành kế ước, tôi mong rằng tôi không phải giải thích cụ thể các điều khoản nữa”.

Giải quyết sơ bộ các mối quan hệ về nhân sự chỉ có thể coi là bước đi ban đầu.

Theo kế hoạch phát triển từ trước đến nay của Phổ Hàn, trong tương lai, ở bên này cũng chủ yếu tập trung vào nghiệp vụ phi tố tụng mang lại nhiều lợi nhuận, trong khi trước đó Kinh Thiên lại chủ yếu làm các nghiệp vụ tố tụng, trong mảng nghiệp vụ phi tố tụng không có gì nổi bật. Việc chuyển đổi mô hình từ đội ngũ nhân viên đến nghiệp vụ, các công việc trong văn phòng rồi như mớ bòng bong, cộng với việc thường xuyên phải tiếp khách, Điền Quân Bồi không có nhiều thời gian để nghĩ đến chuyện cá nhân.

Lần anh gặp Nhâm Nhiễm tiếp theo là hơn nửa tháng sau, rõ ràng là Nhâm Nhiễm khá hài lòng với lời mời không quá dồn dập này, sau khi ăn tối xong anh đưa cô về, xem đồng hồ vẫn còn sớm, cô đề nghị đến quán cà phê Lục Môn để uống cà phê.

Nhâm Nhiễm đã trở thành khách quen của Lục Môn.

Trước đây cô không có sở thích đặc biệt gì về cà phê, khi còn làm việc ở Hồng Kông, cô uống khá nhiều cà phê, cũng giống như các đồng nghiệp khác, uống cái đó để giữ cho đầu óc được tỉnh táo nhằm đối phó với công việc có cường độ cao.

Lần đầu tiên cô đến quán cà phê Lục Môn một mình là hôm hết giờ làm việc đi ngang qua, đúng lúc có một vị khách đẩy cửa bước ra, cô ngửi thấy mùi cà phê từ bên trong tỏa ra, gợi lại chuyện cũ, bất giác cô liền bước vào, gọi một cốc cà phê Latte. Hương vị đậm đà đó khiến cô lại nhớ đến cảnh mẹ đun cà phê cho ba ở trong bếp, nhưng hồi ức của ngày hôm nay lại không khiến cô buồn, cô phát hiện ra rằng tự nhiên mình lại thích cảm giác ngồi uống cà phê.

Lúc trả tiền, đúng lúc Tô San bước ra, cô đã nhận ra cô giáo tiếng Anh của con gái mình liền bảo không phải trả tiền. Nhâm Nhiễm kiên quyết không đồng ý, bảo nếu cứ làm khách như vậy thì lần sau cô đành phải đến quán cà phê khác. Cuối cùng đã tìm ra biện pháp chiết trung, cô trả tiền, Tô San tặng cho cô một thẻ Vip được giảm giá.

Lục Môn nằm rất gần chỗ Nhâm Nhiễm ở, mùi cà phê rất đặc sắc, điều quan trọng hơn là, Tô San có mấy nguyên tắc: không cung cấp tú lơ khơ, không bán đồ ăn nhanh, ngoài việc giống như ngày trước là chỉ bán bột cà phê, trong quán chỉ bán các loại cà phê đun tại chỗ và các loại bánh ngọt mà họ tự làm. Chính vì thế môi trường ở đây rất yên tĩnh, khách đến uống đều là những người nghiện cà phê, Tô San thuộc rất nhiều tên khác, không có mấy ai thích ồn ào hoặc chạy theo mốt đến đây để bàn chuyện lớn cả.

Dần dần, Nhâm Nhiễm cũng đã trở thành khách quen ở đây, còn giống như các vị khách cũ khác, để một cốc chuyên dùng để uống cà phê ở đây. Cô đưa Điền Quân Bồi đến, Tô San lên tiếng chào họ, một lát sau liền cho nhân viên phục vụ bưng đến một đĩa nhỏ đựng đồ điểm tâm.

Nhâm Nhiễm thừa nhận rằng, Điền Quân Bồi là một ứng cử viên rất tuyệt để làm bạn. Anh không quá tò mò, rất biết tôn trọng chuyện riêng tư của người khác, nếu thực sự anh vẫn có ý định theo đuổi cô thì anh cũng không tỏ ra nôn nóng khiến cô cảm thấy bất an. Mà ngược lại, anh tỏ ra rất có chừng mực, chơi với anh khiến cô không cảm thấy có sức ép.

Điền Quân Bồi kể cho cô nghe về một vụ án hoang đường mà một luật sư trong văn phòng anh nhận bào chữa, cách nói của anh vừa rất mạch lạc, rõ ràng, lại vừa thể hiện sự hóm hỉnh kín đáo, thực sự khiến Nhâm Nhiễm phải bật cười. Cô cũng kể về những điều thú vị khi Tom lên lớp, anh chàng người Mỹ này làm việc rất linh hoạt, thường xuyên gạt sách vở sang một bên, cho các em chơi trò chơi, được các em rất quý. Với vai trò là trợ giảng, cô cũng phải tham gia vào trò chơi, cô thừa nhận rằng, chơi những trò chơi trẻ con đó, đúng là rất có lợi cho việc giúp cô giữ được tâm trạng vui vẻ.

Sau khi rời Lục Môn, Điền Quân Bồi để xe ở cửa quán cà phê, đi bộ đưa cô về khu nhà. Cô vẫy tay với anh, bước vào tầng một, bấm thang máy, lòng trầm nghĩ, ít nhất với tình hình như hiện nay, cuộc sống của cô đã trở lại bình thường.

Cuộc sống trôi qua rất bình lặng và có trật tự, công tác tư vấn tâm lý đã chấm dứt nhưng cũng không khiến cô cảm thấy lẻ loi. Có một chỗ ở dễ chịu, trong thời gian thuê thuộc về của riêng mình. Có một công việc

không quá mệt, mặc dù thù lao thấp, nhưng được làm bạn với gần 40 bạn nhỏ đáng yêu của hai lớp; Đồng nghiệp cũng được coi là thú vị và thân thiện. Công việc dịch tài liệu mà cô làm thêm cũng tiến triển thuận lợi. Có một người bạn để chuyện trò thân thiện...

Nhưng rời thành phố này và đến một thành phố khác, lại có thể dễ dàng xây dựng lại cuộc sống ình như vậy, điều này khiến cô cảm thấy hơi bất ngờ.

Đương nhiên, mọi thứ nhìn thì có vẻ rất ổn, tiền đề là chỉ khi không nhớ đến Trần Hoa.

Cái tên này đã bị Nhâm Nhiễm cố gắng gạt ra khỏi đầu.

Hôm đó, cô rời thành phố J với một tâm trạng rối bời, trong lúc thu dọn đồ đạc, cô đã ném viên thuốc tránh thai khẩn cấp chưa uống vào bồn cầu trong nhà vệ sinh của khu resort, bấm nút xả nước, nhìn viên thuốc nhỏ đó biến mất trong dòng xoáy.

Cố nghĩ, cô đang đánh cược, hoặc giả nói là đang bói số.

Kể từ khi bị tai nạn ô tô, chu kỳ kinh nguyệt của cô hơi bị rối loạn, không rõ mình có ở trong thời kỳ an toàn hay không. Nếu có thai, cô quyết định sẽ khắc phục tâm trạng áy náy và buồn bã của mình, chủ động liên hệ với Trần Hoa, cùng anh quay về Bắc Kinh, tiếp tục trị liệu tâm lý, thử xem có thể sống cùng với anh được không; Nếu không có thai thì coi như giữa họ vừa không có duyên phận, cũng không có lý do gì để tiếp tục đến với nhau, cô chỉ cần cố gắng quên anh đi, tự mình điều chỉnh, bắt đầu một cuộc sống mới.

Cô ở trong khách sạn nằm trên đường Hoa Thanh, chờ đợi trong sự sốt ruột. Tuy nhiên cô không phải đợi lâu, một buổi sáng nọ, dấu hiệu quen thuộc đã xuất hiện. Cô nghĩ, cứ thế như vậy, cô ngồi dậy pha ình một cốc trà nóng, cố gắng chịu đựng cơn đau bụng diễn ra mỗi lần đến kỳ, mở máy vi tính ra, dùng một địa chỉ email ít dùng và viết cho Trần Hoa một lá thư, nói với anh rằng đừng tìm cô nữa, sau đó cô đã lên trang web của trung tâm môi giới bất động sản ở khu vực này và tìm một căn hộ thích hợp.

Cô chính thức quyết định cắt đứt mọi mối liên hệ với quá khứ để định cư ở thành phố này. Dĩ nhiên đây không phải là một sự lựa chọn xuất phát từ sự lý trí, tự chủ.

Nhưng cứ nghĩ đến Trần Hoa lại có rất nhiều ký ức tràn về, cô không thể phân tích được rốt cục tình cảm của cô đối với anh là gì. Điều duy nhất mà cô biết là, nếu vẫn còn áy náy với Kỳ Gia Tuấn và mang theo những ký ức sâu sắc về anh thì rõ ràng là cô không nên dính dáng gì với Trần Hoa nữa. Nếu ông trời đã giúp cô đưa ra được quyết định sáng suốt thì cô muốn chấp hành một cách nghiêm túc.

Người không cần phải nhớ đến anh ấy nữa, Nhâm Nhiễm tự nói với mình như vậy.

Cô mở cửa phòng, mở cửa sổ ra cho thoáng gió, đi tắm trước rồi vào bật laptop lên, tiếp tục dịch cuốn sách liên quan đến vấn đề quý đó, cố gắng nộp bản dịch sớm như Thái Hồng Khai đã đốc thúc.

Cùng lúc đó, Điền Quân Bồi lại vô tình được tiếp xúc với cái tên Trần Hoa một lần nữa.

Một ngày giữa thu, Thượng Tu Văn gọi điện thoại cho Điền Quân Bồi, nói với anh rằng tháng trước An Đạt đã bị cuốn vào một vụ bê bối liên quan đến chất lượng cốt thép, đáng lẽ đã giải quyết êm đẹp, nhưng đột nhiên một công ty bất động sản tên là Tín Hòa lại đưa ra chứng cứ nói rằng vật liệu xây dựng mà An Đạt cung cấp có vấn đề về chất lượng, nhìn từ bề ngoài là bất lợi cho An Đạt, nhưng trên thực tế có thể đến cả hoạt động tiêu thụ của Húc Thăng.

Anh và Thượng Tu Văn đã gặp Phùng Dĩ An - ông chủ của An Đạt để bàn bạc biện pháp pháp luật có thể áp dụng, kết luận mà họ rút ra được là trước khi chưa hiểu rõ được mục đích thực sự của đối phương, tốt nhất nên lấy tính để trị động.

Điền Quân Bồi đề nghị phía An Đạt có thể để cho cơ quan chức năng điều tra, lấy ra hợp đồng cung cấp hàng cụ thể và giấy chứng nhận chất lượng của mỗi lô thép, ngược lại cũng yêu cầu Tín Hòa cung cấp sổ liệu sổ sách và ghi chép nhập hàng của họ, chứng minh lỗi cốt thép đó là do họ cung cấp. Về phía Húc Thăng thì có thể chủ động tổ chức một buổi họp báo ở thành phố W trước để làm rõ vấn đề, đồng thời mời đơn vị giám sát chất lượng của tỉnh tham gia, tiến hành rút thăm kiểm tra sản phẩm một lần nữa.

Thượng Tu Văn và Phùng Dĩ An đều đồng tình với lời đề nghị của anh, nhưng rõ ràng là Thượng Tu Văn còn có tâm sự khác, lúc tiễn Điền Quân Bồi ra ngoài, Thượng Tu Văn nói với anh rằng hiện nay Húc Thăng đã gặp phải đối thủ khi thu mua một xưởng luyện kim ở thành phố J, một tập đoàn tên là Ưc Hâm ở Bắc Kinh đột nhiên ra tay, đầu tiên là thu mua quặng sắt, hiện nay lại tỏ ra có hứng thú lớn với xưởng luyện kim, nếu lúc này đây xuất hiện những thông tin xấu liên quan đến sản phẩm của Húc Thăng và không kịp thời xử lý thì gần như có thể khẳng định việc thu mua sẽ gặp trở ngại.

“Ưc Hâm là tập đoàn như thế nào?”

“Tôi đã kiểm tra rồi, trụ sở chính của Ưc Hâm nằm ở Bắc Kinh, tài sản rất lớn, tháng 9 năm nay chính thức tuyên bố tiến quân vào hai tỉnh Trung bộ, sẽ có khoản đầu tư lớn ở tỉnh lân cận và thành phố này, nghe nói đều là tỉnh trưởng đích thân kéo về đây đầu tư. Ông chủ của Ưc Hâm là Trần Hoa, làm việc rất bí ẩn và kín đáo, gần như không bao giờ công khai lộ diện”.

Cái tên Trần Hoa lọt vào tai Điền Quân Bồi, anh lập tức nhớ đến lần gặp gỡ thoáng qua ở phòng khách của trụ sở công an thành phố J, mặc dù cái tên này bình thường đến mức có thể gặp ở bất kỳ chỗ nào. Tuy nhiên, sau khi biết được thế lực mà người đó thể hiện ra rất tự nhiên ở trụ sở công an của thành phố J và cơ quan công an tỉnh đích thân nhúng tay vào vụ anh ta báo công an và rút kháng cáo, Điền Quân Bồi không thể không liên hệ anh ta với ông chủ bí ẩn của tập đoàn Ưc Hâm.

“Anh cho rằng việc Tín Hòa đưa ra chứng cứ là có mục đích khác ư?”

“Không có chứng cứ, hiện tại vẫn chưa thể kết luận được gì. Tuy nhiên, chuyện này sẽ không đơn giản đâu. Quân Bồi, cậu chuẩn bị giúp tôi, nếu thực sự phải có những hành động về mặt pháp luật, làm thế nào mới có thể đảm bảo được một cách tối đa lợi ích của Húc Thăng. Tránh để đến khi đó trở tay không kịp, đánh một trận đánh không có sự chuẩn bị từ trước”.

Diễn Quân Bồi đã nhận lời, sau khi về anh liền bắt đầu thu thập, điều tra những thông tin về Úc Hâm, đúng như Thượng Tu Văn đã nói, lên mạng tìm tên Trần Hoa, có vô số người cùng tên, không có ảnh, cũng không có thông tin hữu ích nào nhằm vào Úc Hâm. Anh đã tìm được người phụ trách hoạt động đầu tư của Úc Hâm tại miền Trung, đó là phó giám đốc phòng đầu tư tên là Hạ Tịnh Nghi, nhìn ảnh trên mạng, rất trẻ trung, xinh đẹp, lại năng động, giỏi giang. Khi trả lời phỏng vấn mấy tờ báo, cô cho rằng đánh giá rất cao sự phát triển về kinh tế của miền Trung trong tương lai, sẽ mở rộng phạm vi đầu tư hiện có của Úc Hâm, tiến quân vào thị trường khoáng sản và gang thép.

Anh không thể kiểm tra được rốt cục Trần Hoa này có phải là Trần Hoa đó hay không. Có lẽ chỉ có Nhâm Nhiễm là người duy nhất có thể cho anh đáp án. Nhưng anh không có ý định đi hỏi cô.

Đương nhiên, trong quá trình quan hệ với anh, Nhâm Nhiễm tỏ ra rất thoải mái và bình thản. Nhưng cùng với đó, cô vẫn giữ một khoảng cách với anh như hồi đầu mới quen. Cho dù anh nói gì, cô đều tỏ ra lắng nghe, nhưng không bao giờ hỏi han, nghe ngóng gì thêm, anh không nghĩ rằng anh và cô đã thân thiện đến mức không cần phải giữ ý chuyện gì. Điều quan trọng hơn là, cô không bao giờ tỏ ra có hứng thú khi nói đến chuyện cũ, anh cũng không muốn thể hiện ra rằng dường như đang thăm dò điều gì đó, mạo muội nhắc đến cái tên này trước mặt cô.

Anh theo dõi mật thiết tiến triển của sự việc, đồng thời tiến hành các công tác chuẩn bị về mặt pháp luật để đối phó với mọi khả năng.

Tại tỉnh bên cạnh, sản phẩm của Húc Thăng lại một lần nữa vấp phải lời cáo buộc giống như ở thành phố Hán Giang, các ban ngành có liên quan đã chính thức bắt tay vào điều tra. Diễn Quân Bồi và Thượng Tu Văn đến thành phố J, tham gia vào cuộc hội nghị khẩn cấp mà chủ tịch hội đồng quản trị của Húc Thăng là ông Ngô Xương Trí triệu tập để bàn bạc đối sách.

Người phụ trách công tác quản lý chất lượng của Húc Thăng là Ngụy Hoa Sinh - con rể thứ hai của ông Ngô Xương Trí, anh ta đang phải đối mặt với sức ép rất lớn, nhưng vẫn kiên quyết cam đoan rằng, từ khâu quản lý sản xuất đến khâu xuất xưởng anh ta đều chấp hành nghiêm túc chế độ kiểm tra, anh ta có thể đảm bảo rằng, những sản phẩm đã qua tay anh ta kiểm tra và xuất xưởng không thể có vấn đề gì về chất lượng.

Từ trước đến nay, Ngụy Hoa Sinh phụ trách công việc rất nghiêm túc, kết quả tự kiểm tra lại của công ty cũng đã ủng hộ lời cam đoan này của anh ta. Tuy nhiên những bài báo có liên quan đã khiến hoạt động tiêu thụ của Húc Thăng bị đình đốn, việc thu mua xưởng luyện kim lại bị ảnh hưởng lớn hơn. Không biết phải mất bao nhiêu thời gian, ban ngành hữu quan mới đưa ra được kết luận rõ ràng. Thượng Tu Văn đề nghị rằng, Húc Thăng chỉ có thể xuất chiêu hiểm, tuyên bố sẽ thành lập hai công ty con về tiêu thụ, trực tiếp quản lý công tác tiêu thụ ở hai tỉnh, thu hồi tất cả các quyền đại lý mà họ đã từng giao cho các hãng đại lý.

Dĩ nhiên điều này cũng đồng nghĩa với việc Húc Thăng đùn trách nhiệm liên quan đến chất lượng sản phẩm cho các hãng đại lý ở hai tỉnh trong đó có An Đạt. Ngô Ủy là người vỗ tay khen ngợi đầu tiên, “Chiêu rút củi đáy nồi này cao tay thật”.

Các thành viên khác trong hội đồng quản trị đưa mắt nhìn nhau, ông Ngô Xương Trí hằm hằm liếc cậu con từ đầu đến cuối không đưa ra được ý kiến gì mang tính xây dựng, giờ lại hưng phấn quá đà, hỏi Thượng Tu

Văn: “Thế phía An Đạt thì làm thế nào?”

“Công ty tiêu thụ có thể trực tiếp dựa vào nhân lực của các hãng đại lý ở hai tỉnh, cháu sẽ bảo Phùng Dĩ An phụ trách công ty tiêu thụ mới, xóa tên An Đạt, kết toán hết với anh ấy cổ phần đầu tư. Với tiền đề không gây biến động về nhân sự, chắc là anh ấy sẽ không có ý kiến gì”.

“Thế còn cháu thì sao?”

“Cháu sẽ có kế hoạch khác, chú không cần phải lo cho cháu. Quân Bồi, nhờ cậu đứng trên góc độ pháp luật để luận chứng một chút tính khả thi của biện pháp này”.

27. Chương 23 - Part 02

Trong số những người có mặt trong cuộc họp, ngoài hai cha con ông Ngô Xương Trí, chỉ có Điền Quân Bồi biết được thân phận thật của Thượng Tu Văn, anh nghĩ, mặc dù cổ phần đã bị cắt giảm, nhưng hiện nay Thượng Tu Văn vẫn là cổ đông lớn thứ hai của Húc Thăng, đưa ra sự quyết định hy sinh con tốt để bảo toàn tướng lĩnh dĩ nhiên là phải sáng suốt. Anh gật đầu: “Tôi cho rằng xét trên góc độ pháp luật, biện pháp này sẽ khả thi. Lời cáo buộc của Tín Hòa đối với An Đạt không có sự ủng hộ của những chứng cứ thực chất, xóa tên chắc là không có vấn đề gì, chỉ cần xem công ty đại lý khách yêu cầu bồi thường gì, nhưng nếu ở trong phạm vi hợp lý thì tôi đề nghị nên chấp thuận, nhanh chóng thoát ra khỏi cuộc khủng hoảng hiện nay là sự lựa chọn tốt nhất”.

Sau khi giúp Húc Thăng chuẩn bị hết các văn kiện pháp luật có liên quan đến thu hồi quyền đại lý, Điền Quân Bồi mới từ thành phố J quay về thành phố Hán Giang, phát hiện thấy Hán Giang đã bước sang mùa đông.

Mùa hè ở Hán Giang rất dài, mùa thu đến muộn, nhiệt độ ấm mãi khiến người ta lầm tưởng rằng tiếp sau đây lại là một mùa đông ấm áp, nhưng chỉ trong một đêm, một đợt không khí lạnh từ Siberia thổi xuống đã khiến nhiệt độ hạ xuống đột ngột, mưa rơi rả rích, trong làn mưa có xen lẫn những bông tuyết nhỏ, nhìn không biết bao giờ mới ngớt.

Báo chí thành phố bắt đầu sử dụng các số liệu mà cơ quan khí tượng cung cấp, cho biết năm nay tuyết rơi sớm hơn mọi năm, đề nghị người dân có sự chuẩn bị trước về tinh thần để đối phó với cái rét.

Mặc dù có thông báo từ trước, nhưng thời tiết lạnh giá trong mùa đông năm nay vẫn nằm ngoài sự dự đoán của mọi người. Gió lạnh gào thét, các trận tuyết lớn ngớt rồi lại rơi, chẳng mấy chốc đã sang năm mới.

Ngày hôm nay trời vẫn có tuyết nhỏ, Diêm Quân Bồi hẹn Nhâm Nhiễm đi ăn thịt dê nướng, nhà hàng này nằm ở một vườn trồng quả ở ngoại ô, bữa tiệc do Phùng Dĩ An chủ trì và mời, lý do của anh là, chỉ trong những ngày tuyết rơi như thế này, bạn bè tụ tập lại uống rượu, ăn thịt dê mới có không khí.

Đến nơi, Nhâm Nhiễm và Diêm Quân Bồi đều cảm thấy khung cảnh rất thú vị, chỉ thấy trước mắt có một ngôi nhà đơn giản cửa vẫn mở rất thoáng, bên trong có đặt gần 10 cái bếp, trên bếp lửa đỏ rực có một chiếc giá treo một con dê đã được phết gia vị, một đầu bếp liên tục xoay cán để nướng, dầu ăn nhỏ xuống, liên tục phát ra tiếng lách tách, nhìn trông khá sợ, nhưng ngửi thì lại thơm nức mũi.

Phùng Dĩ An và bảy tám người bạn khác đã đến từ trước, họ giới thiệu sơ qua về nhau rồi ngồi xuống quanh một cái bếp.

Nhâm Nhiễm nói với Diêm Quân Bồi: “Xem ra cách nướng thịt dê của nhà hàng này tương tự như ở Trương Gia Khẩu, nhưng ở đó âm 20 độ, chỉ có thể nướng ở trong nhà, mùi tanh của thịt và mùi than quện vào nhau, hơi ảnh hưởng đến vị ngon, ở đây vẫn hay hơn, có thể vừa sưởi ấm vừa ăn, không khí cũng trong lành”.

Diêm Quân Bồi liền cười: “Dĩ An là chuyên gia ẩm thực, trong thành phố này dù là ở xó xỉnh heo hút đến đâu, nhà hàng nào ngon, cà phê ở đâu chính cống, anh ấy đều có quyền phát ngôn cao nhất”.

Phùng Dĩ An tỏ ra rất tự đắc vì điều này, “Đừng tưởng khu vực này hoang vu, thực ra có mấy nhà hàng rất ngon, chỉ riêng vườn quả này còn có một nhà hàng tên là Đào Nguyên, rất cao cấp, nấu các món ăn của Giang Tô, Dương Châu tuyệt ngon, khách đông kinh khủng, lần sau bọn mình sẽ đến đó ăn”.

Đợi đến khi người đầu bếp thông báo thịt đã nướng xong, mọi người đã bị mùi thơm kích thích đến mức không thể chịu được nữa, bất luận trai gái, không ai dè dặt, tất cả đều đứng hết dậy, cầm dao đĩa giải quyết chiến lợi phẩm, ngoài Nhâm Nhiễm ra, mấy cô gái còn lại đều ăn rất thoải mái.

Diêm Quân Bồi phát hiện ra rằng Nhâm Nhiễm vẫn ăn không nhiều, nhưng thái độ của cô rất thoải mái, không hề tỏ ra bẽn lẽn, rụt rè.

Đợi đến khi con dê chỉ còn tro lại bộ xương, họ lại chuyển sang gian phòng khép kín ở bên cạnh, ngồi xuống quanh bàn, bắt đầu uống rượu, ăn lẩu dê.

Diêm Quân Bồi nghĩ lát nữa còn phải lái xe nên đã từ chối uống rượu, nhưng Phùng Dĩ An không chịu và vẫn rót cho anh, cười nói: “Gần đây cậu giúp Húc Thăng vất vả quá, hiếm khi có dịp đến đây, đừng làm mọi người hụt hẫng nữa, cùng lắm là để xe ở đây bắt taxi về”.

“Chỗ này hoang vắng lại đang có tuyết, làm sao gọi được taxi? Hiện nay công an kiểm tra rất gắt gao tình trạng lái xe sau khi uống rượu, anh Dĩ An đừng hại tôi nữa”.

Nhâm Nhiễm với lấy ấm trà, rót ỉnh một chén đầy, cười nói: “Quân Bồi anh cứ uống đi, em không uống rượu, lát nữa để em lái xe đưa anh về cũng được”.

Phùng Dĩ An đồng tình: “Nhâm Nhiễm thật tuyệt vời”.

Mọi người ăn uống rất vui vẻ, sau khi tàn cuộc liền ra về, bước về phía bãi đỗ xe. Ngoài trời tuyết rơi mỗi lúc một dày, Nhâm Nhiễm đón lấy chiếc chìa khóa Điền Quân Bồi đưa cho cô, bước về chiếc Audi đỗ dưới mái che của anh, bỗng cô dừng lại, một chiếc xe thể thao Maserati hai cửa đỗ chỉ cách xe của Điền Quân Bồi một ô, mặc dù bên trên có một lớp tuyết mỏng bao phủ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy màu đỏ tươi rất bắt mắt, chiếc xe mang biển Bắc Kinh. Phùng Dĩ An đi trước đang lên tiếng chào một cô gái dáng cao dong dỏng, mặc một chiếc áo lông màu đen, Nhâm Nhiễm liền nhận ra ngay, người đó là Hạ Tịnh Nghi.

Không đợi cô mở cửa xe ra và bước vào trong, Hạ Tịnh Nghi cũng đã nhìn thấy cô, vẻ mặt kinh ngạc thốt lên: “Chào chị Nhâm Nhiễm”.

Nhâm Nhiễm đặt tay lên cửa xe và ngoái đầu lại, Điền Quân Bồi nhìn thấy rất rõ, khóe mép cô hơi nhếch lên, lại một lần nữa để lộ ra nụ cười khiến người ta cảm thấy kinh ngạc như lần anh gặp cô ở trạm thu phí của thành phố J trước mặt khá đông cảnh sát đó, hơi mệt mỏi, hơi chán chường, lại có vẻ gì đó hơi bất cần: “Xin chào Hạ Tịnh Nghi”.

Điền Quân Bồi nhận ra được rằng họ có chuyện muốn nói với nhau nên anh đã tự giác tránh ra một chỗ, Phùng Dĩ An liền kéo ngay anh lại và nói nhỏ: “Cô nàng này chính là Hạ Tịnh Nghi - phó giám đốc phụ trách hoạt động đầu tư ở miền Trung của tập đoàn Úc Hâm, cô bạn cậu bí ẩn thật đấy, lại quen cả cô ta”.

Điền Quân Bồi không nói gì. Anh chưa quá chén nên vẫn giữ được khả năng phán đoán sắc bén, dĩ nhiên là anh kết luận được ngay rằng, chắc chắn anh chàng Trần Hoa mà anh đã từng gặp ở thành phố J chính là ông chủ của tập đoàn Úc Hâm. Anh nghĩ, nếu Phùng Dĩ An biết được điều này, chắc là sẽ cảm thấy Nhâm Nhiễm còn bí ẩn hơn. Anh lại nhìn sang phía đó, Nhâm Nhiễm và Hạ Tịnh Nghi đứng đối diện với nhau, Hạ Tịnh Nghi nói một câu gì đó, Nhâm Nhiễm nhún vai, dường như chỉ là một câu hỏi không cần phải trả lời.

Phùng Dĩ An cũng nhìn sang bên đó, lắc đầu: “Hạ Tịnh Nghi đã quen Tu Văn từ trước, cô ta có đến An Đạt một lần, kiêu căng, ta đây như nữ hoàng đến khảo sát vùng đất thực dân, nhưng trước mặt Nhâm Nhiễm, trông cô ta có vẻ hạ mình nhỉ”.

Đúng như lời Phùng Dĩ An nói, Nhâm Nhiễm thấp hơn Hạ Tịnh Nghi một chút, ăn mặc giản dị, nhưng thần thái không hề tỏ ra kém cõi đối phương. Bất kể Hạ Tịnh Nghi nói gì, cô đều chỉ trả lời bằng mấy từ đơn giản, sau đó Hạ Tịnh Nghi hỏi tiếp, cô chỉ lắc đầu rồi mở cửa xe ra, tỏ ý rõ là muốn kết thúc cuộc nói chuyện, Hạ Tịnh Nghi lại như đang suy nghĩ gì, đứng một lát mới quay người bước về phía xe của mình.

Điền Quân Bồi ngồi lên ghế phụ trên xe, Nhâm Nhiễm thắt dây an toàn, cho xe nổ máy, lái ra khỏi vườn quả trước.

Bên ngoài màn đêm tối sẫm, tuyết rơi lả tả, mỗi lúc một dày, xe cộ trên đường đều đi chậm hơn.

Điền Quân Bồi bèn tìm chủ đề để nói chuyện, “Thời tiết năm nay thực sự là bất thường. Trước đây anh chỉ gặp cảnh tuyết rơi như thế này ở miền Bắc”.

“Đúng vậy, trước đây em cũng đã từng sống ở đây hai năm, cũng chưa bao giờ nhìn thấy tuyết rơi dày như vậy”.

Bầu không khí trong xe lại chìm trong im lặng, chỉ nghe thấy tiếng nhạc chậm rãi vang lên.

“Dường như em không vui lắm khi gặp cô gái Hạ Tịnh Nghi đó”.

Nhâm Nhiễm nhìn chăm chú về phía trước, ngừng một lát mới nói: “Cũng không hẳn là như vậy. Ở thành phố này mà cũng gặp được người quen trước đây, thấy hơi... bất ngờ”.

“Em không phản đối khi anh kể một chút về chuyện cũ của mình chứ”.

Cô không muốn để bầu không khí chìm trong sự nặng nề, bèn nói đùa: “Chỉ cần không phải là tình sử là được”.

Điền Quân Bồi bật cười: “Tình sử của anh chẳng có gì đáng để nói cả. Năm 22 tuổi tốt nghiệp đại học, anh đã thi đỗ nghiên cứu sinh khoa luật của một trường đại học nổi tiếng ở Bắc Kinh, đồng thời đã qua được kỳ thi tư pháp - kỳ thi được mệnh danh là khó đỗ nhất, hồi đó thực sự thấy rất hào hứng, cảm thấy mình có thể nắm bắt mọi chuyện”.

Cha của Nhâm Nhiễm là nhà luật học nên cô rất biết kỳ thi tư pháp phải học thuộc lòng các điều khoản về luật dài trên 300.000 chữ, đồng thời phải thành thạo các vụ án kinh điển, pháp lý, soạn thảo văn bản pháp luật, phải biết phân tích các vụ án có ranh giới mơ hồ, trước đây tỉ lệ đỗ nằm dưới 10% cũng không phải là quá lời khi gọi đó là kỳ thi khó nhất, hơn nữa trong cùng một năm, Điền Quân Bồi còn thi đỗ nghiên cứu sinh của trường đại học nổi tiếng, độ khó hoàn toàn có thể tưởng tượng.

“Đây chắc chắn là một chuyện đáng tự hào chứ”.

“Không chỉ có vậy, trong quá trình học anh có đi làm thêm, thời gian đó anh đã làm thay luật sư hầu hết mọi công việc, sau khi quay về thành phố W, anh chính thức hành nghề luật sư, nhận mấy vụ án đều rất thuận lợi, có người ca ngợi anh là luật sư tài năng khó kiếm, anh cũng càng thấy đắc ý. Sau đó văn phòng của anh bảo anh nhận một vụ án quan trọng, tổng giám đốc của một công ty nhỏ bị cáo buộc là tham ô, nhưng công ty của ông ta chỉ đeo tấm biển tập thể trong thể chế ngày đó, thực tế là doanh nghiệp tư nhân. Anh đã nghiên cứu tất cả các tài liệu, chuẩn bị rất kỹ càng, rất tự tin và nói với ông ta rằng, vụ kiện này chắc chắn sẽ thắng. Trưởng văn phòng anh cũng rất tin tưởng anh, thậm chí còn mời phóng viên đến, đưa tin về vụ án này, chuẩn bị làm một chiến dịch tuyên truyền, kết quả lại nằm ngoài sự dự đoán của tất cả mọi người”.

Nhâm Nhiễm đã từng làm ở ngân hàng nên cũng biết sơ qua về điều này, “Liên quan đến vấn đề thể chế, kết quả rất khó dự đoán”.

“Mặc dù nói như vậy nhưng thực sự anh đã không thể biện hộ đắc lực cho ông ta, ông ta bị kết án 6 năm tù. Anh nói với ông ta rằng, chúng ta vẫn có thể kiện lên trên, nhưng ông ta đã mất lòng tin đối với anh và đổi sang luật sư khác, đó là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của văn phòng bọn anh, kiện lên tòa án cao hơn một cấp và được kết luận là vô tội. Chắc em cũng đã tưởng tượng ra đó là cú sốc lớn như thế nào đối với anh. Đúng trong thời điểm đó, anh lại thường xuyên gặp vị luật sư đó của ông ta ở các hoàn cảnh khác nhau”.

“Sau đó thì sao?”

“Một thời gian dài anh rất chán nản, đột nhiên một ngày kia anh đã hiểu ra rằng, định luật Murphy lúc nào cũng thông dụng, miếng bánh ngọt rơi xuống, mặt có kem có khả năng áp xuống đất cao hơn; Trong lúc mình không xác định được, kết quả mà mình không muốn nhìn thấy nhất có xác suất xảy ra lớn nhất, người mà mình không muốn gặp nhất sẽ thường xuyên xuất hiện trước mặt mình để nhắc nhở sự thất bại của mình”.

“Em đoán là sau khi anh nghĩ như vậy, có thể anh sẽ không gặp vị luật sư đó thường xuyên nữa, hoặc là nếu có gặp, anh cũng chỉ coi đó là một cuộc gặp gỡ hết sức bình thường, đến cuối cùng không còn để tâm đến nữa”.

“Đúng vậy. Anh cần có lời nhắc nhở đó, để anh tránh lặp lại sai lầm tương tự. Hy vọng rằng em sẽ không nghĩ là anh đang thuyết giáo”.

“Cảm ơn anh, Quân Bồi, có lúc đúng là em cũng cần một chút thuyết giáo. Anh cũng đã nhìn thấy rồi đấy, em định cư ở đây đúng là vì muốn tránh một số người nào đó, một số chuyện nào đó, nhưng né tránh...”
Nhâm Nhiễm mỉm cười rồi lắc đầu, “thật sự thường không được như mong muốn”.

“Thực ra em gây cho anh một cảm giác là không quan tâm đến việc phải chạm mặt với bất kỳ ai”.

Sau một hồi im lặng, Nhâm Nhiễm nắm chắc vô lăng, dừng xe trước một trạm đèn đỏ, khẽ nói: “Hy vọng một ngày nào đó em sẽ được bình thản như vậy”.

28. Chương 24 - Part 01

Chương 24

Sau khi về đến nhà, Nhâm Nhiễm đứng trước cửa sổ phòng ngủ trên tầng 28 nhìn xuống, lúc này đã là nửa đêm, nền trời tối sẫm, những bông tuyết lặng lẽ bay giữa không trung, thành phố dưới chân được khoác một chiếc áo trắng, tạo ra một cảnh tượng yên bình hoàn toàn không giống với ngày thường. Xa xa gần gần, trước mắt đều là một màn trắng toát, tuyết mỗi lúc một dày, dường như mãi mãi không bao giờ dừng lại. Trên đường vắng bóng xe cộ, ánh đèn đường leo lét, lác đác có mấy người đi bộ tay cầm ô bước đi rất khó khăn.

Thời tiết này dĩ nhiên là rất thích hợp lên giường sớm, trùm chăn đọc sách, sau đó ngủ ngon lành. Nhưng Nhâm Nhiễm không hề cảm thấy buồn ngủ, cuộc nói chuyện với Hạ Tịnh Nghi ban này vẫn ám ảnh trong đầu cô.

“Lâu lắm rồi không được gặp chị, sao chị lại ở đây?”

Cô bình thản đáp: “Đến đây ăn cơm với bạn”.

Câu trả lời tỏ ý né tránh này đã khiến Hạ Tịnh Nghi nhìn cô một lượt từ đầu đến chân với vẻ khó hiểu. Cô không để tâm đến ánh mắt của cô ta, mà hỏi: “Hạ Tịnh Nghi, chị đi công tác à?”

“Tháng 9 năm ngoái, đột nhiên tổng giám đốc Trần quyết định tiến quân vào các tỉnh miền Trung, kế hoạch đầu tư mà em nộp lên đã được anh ấy duyệt, chính vì thế đã cử em đến đây để phụ trách dự án ở đây”.

“Chúc mừng chị”.

“Cảm ơn chị. Em nghĩ chắc tổng giám đốc Trần không biết chị đang ở Hán Giang đâu”.

“Tôi ở đâu không liên quan gì đến anh ấy”.

Hạ Tịnh Nghi nhìn cô chăm chú, ánh mắt sắc lạnh, nhưng giọng lại rất nhẹ nhàng: “Nếu em đoán không nhầm thì có lẽ hiện giờ chị không muốn em nhắc đến chị trước mặt anh ấy”.

Cô liền cười, “Cả hai đều như vậy mà. Tạm biệt”.

Dù sao Hạ Tịnh Nghi cũng ngại cô, “Đợi một chút đã, có một thông tin em có thể báo cho chị, kế hoạch của tổng giám đốc Trần sau tết đã được đưa ra, anh ấy sẽ đến Hán Giang để chủ trì buổi ký kết của mấy dự án quan trọng”. Cô không trả lời gì thêm nữa.

Dĩ nhiên là Nhâm Nhiễm không quan tâm đến việc chạm trán với Hạ Tịnh Nghi, nhưng hiện tại cô không thể thản nhiên nếu phải đối mặt với Trần Hoa. Anh đến để chủ trì công tác phát triển dự án của Úc Hâm chứ không phải đến vì nhà người - tuy nhiên ý nghĩ này không thể an ủi được cô, cô chưa bao giờ dự đoán được hành vi của Trần Hoa, nhưng cô lại không đánh giá thấp sự kiên trì của anh. Thành phố Hán Giang là thành phố lớn nhất ở miền Trung, hiện tại nhà người và anh nằm ở hai lĩnh vực hoàn toàn khác nhau, khả năng gặp nhau rất thấp - suy nghĩ này đã xuất hiện trong đầu óc cô.

Hơn nữa, cô tin rằng, chắc chắn Hạ Tịnh Nghi sẽ không tùy tiện nhắc đến cô trước mặt Trần Hoa.

Năm nay, Nhâm Nhiễm ăn tết ở Hán Giang.

Ông Nhâm Thế Yến gọi điện thoại, không bảo cô về nhà đoàn tụ như mọi năm mà dặn dò cô đừng về, cô liền hỏi bằng giọng lo lắng: “Có phải... có rắc rối gì không ba?”

Ông Nhâm Thế Yến phủ nhận bằng giọng nhẹ nhàng: “Không có gì cả, Quý Phương Bình vẫn đang đàm phán với ba, nhưng chắc chắn phải đợi đến sau tết mới có thể giải quyết. Tiểu Nhiễm, con cứ yên tâm ăn tết ở đó nhé”.

Nhâm Nhiễm không thể yên tâm, nhưng cũng không biết phải làm thế nào.

Trung tâm đào tạo đã cho nghỉ tết, cô đến siêu thị mua sắm ít đồ rồi ở nhà dịch một bài viết tiếng Trung mà Thái Hồng Khai gửi cho cô, do một quan chức viết, chuẩn bị nộp để đăng trên một cuốn tạp chí tiếng Anh chuyên ngành, mặc dù ông này được gọi là tiến sĩ tốt nghiệp ngành tài chính ở nước ngoài về, nhưng trình độ tiếng Anh thực sự có hạn, không thể viết được bằng tiếng Anh nên đành phải nhờ đến phiên dịch.

Khi dịch bài viết này, Nhâm Nhiễm cảm thấy rất chật vật, ngoài việc phải sắp xếp lại logic bài viết bằng tiếng Trung vốn diễn đạt không được trôi chảy cho lắm, cô còn phải liên tục chỉnh sửa, sửa lại một số chỗ sai hoặc đa nghĩa về mặt chuyên ngành, sau đó mới có thể bắt đầu dịch sang tiếng Anh.

Công việc này vừa mất sức lại tẻ nhạt. Cô dịch đến chiều 30 tết, thực sự quá mệt, đúng lúc nhận được điện thoại của Điền Quân Bồi, chúc mừng năm mới với cô, cô cũng chúc anh ở nhà vui vẻ, sau khi cúp máy, cô quyết định ra khỏi nhà và đi đâu đó, tiện thể đến quán cà phê Lục Môn để uống một cốc cà phê.

Cuối cùng, trận tuyết rơi liên nhiều ngày rất hiếm có đối với thành phố này đã ngừng rơi, nhưng thời tiết vẫn vô cùng lạnh giá, bên đường chất đầy những đống tuyết chưa tan, dưới mái nhà có treo một cây cột băng rất dài. Không khí lạnh cóng, dường như lạnh thấu tím gan. Thời gian vẫn còn sớm, nhưng xe cộ đi trên đường ít hơn những ngày bình thường rất nhiều, trên vỉa hè dành cho người đi bộ cũng chẳng có bao nhiêu người, gần xa thỉnh thoảng vọng lại tiếng pháo nổ, khiến cho đường phố vắng lặng một cách lạ thường.

Nhâm Nhiễm thu mình trong chiếc áo phao dài, đi đôi boot ấm và bước trên tuyết lạnh, chậm rãi bước đến cửa quán cà phê Lục Môn, nhưng rồi cô phát hiện ra rằng tấm biển cửa hàng thấp đèn neon không bật như mọi bận, rèm cửa đều được buông xuống, cửa cuốn hạ rất thấp, bên trong có ánh đèn, chỉ có điều không sáng như bình thường, loáng thoáng còn có tiếng nhạc vọng ra.

Cô liền đưa tay đẩy cánh cửa kính kẻ ô màu xanh in hoa ra, cửa liền mở ra, bên trong có bật điều hòa, tiếng nhạc hòa với hơi nóng của lò sưởi và điều hòa tỏa ra khiến cô lập tức sững người.

Em không đặc biệt như những gì anh tưởng tượng

Có được em, phải chăng anh cũng không tìm được niềm vui như anh vẫn tưởng;

Nếu anh chưa từng hứa với em,

Thì em cũng sẽ không so đo về sự lấp lửng nước đôi của anh..

Mọi thứ trước mắt dường như một giấc mộng được vớt lên từ tiềm thức sâu thẳm của cô, nhưng tại sao giấc mơ lại rõ nét như vậy. Cả quán cà phê trống vắng, ánh đèn lơ mơ, giọng hát mạnh mẽ tràn ngập trong không gian bình thường chỉ vang lên những giai điệu nhẹ nhàng này, dường như có những năm tháng thuộc về quá khứ đột nhiên phá vỡ xiềng xích của thời gian, không báo gì trước mà lao thẳng đến trước mặt Nhâm Nhiễm.

Lời bài hát cùng với giai điệu len lỏi từng chữ vào tận đáy lòng, một cảm giác ghen ngào lan tỏa trong lồng ngực, chẳng mấy chốc đôi mắt cô đã ướt nhòe.

”... Thế giới mà chúng ta sống ẩn dật hoang đường, hiểm ác như vậy

Tương lai của chúng ta mờ ảo khó dự đoán như vậy

Nhưng anh lại nói, mọi người đều phải học luật chơi của nó;

Ai có thể nói cho em biết làm thế nào để quen với hết sự thỏa hiệp này đến sự thỏa hiệp khác,

Và giảng hòa với tất cả những điều không như ý..

Trong lúc cô đang thần thờ thì tiếng nhạc đột nhiên vụt tắt.

Tô San đứng dậy ở sau quầy, nét mặt vô cùng kinh ngạc: “Nhâm Nhiễm, trong tết, quán cà phê Lục Môn nghỉ bán hàng ba ngày, rất xin lỗi em”.

Cô liền “à” một tiếng theo bản năng, dừng một lát, bất giác nói: “Không ngờ lại được nghe bài hát này”.

Tô San sững người: “Trước đây em đã từng được nghe à?”

Cô liền gật đầu: “8, 9 năm về trước, khi em còn đang học đại học, ở.. Cô lục lại ký ức, ”Một quán bar mới khai trương ở vùng này, hình như tên là Truyền kỳ thành phố thì phải, nghe một ban nhạc tên là Thâm Hắc hát bài hát này”.

“Không ngờ vẫn còn có người nhớ tên ban nhạc của họ”, trên khuôn mặt xinh đẹp của Tô San hiện thoáng qua vẻ bồn thần, rồi cô khẽ nói, “và còn bài hát này nữa. Mình tưởng rằng, đây chỉ là ký ức của riêng mình mà thôi”.

“Tô San, em rất thích bài hát này, chị có thể giúp sao cho em một đĩa được không”. Vừa nói ra câu này, Nhâm Nhiễm mới nghĩ đến mối quan hệ giữa Tô San và một người nào đó trong ban nhạc, thấy mình hơi đường đột, bèn vội vàng nói thêm: “Nếu không tiện thì thôi, coi như em chưa nói gì. Happy New Year, tạm biệt”.

“Đợi một lát” - Tô San nói vọng ra, “Nhâm Nhiễm, ở nhà mình còn có mấy chục đĩa CD của album này, chưa bóc gì cả. Thật may vì đến tận bây giờ vẫn có người nhớ những bài hát mà họ từng hát và còn muốn xin. Hôm nào mình sẽ tặng bạn một đĩa mới”.

“Thế thì cảm ơn chị rất nhiều”.

“Sao bạn không về nhà ăn bữa cơm tất niên mà còn ra đây uống cà phê?”

“Nhà em không ở vùng này”.

Cô không hỏi Tô San tại sao lại ở một mình trong quán cà phê đã nghỉ bán hàng giữa đêm 30 này, nhưng rõ ràng là Tô San không cảm thấy điều này có vấn đề gì, cô cười: “Đúng lúc quá, Nhâm Nhiễm, mình không đun cà phê nhưng vừa mở một chai vang đỏ, chuẩn bị uống say mới nghỉ. Bạn có muốn ngồi uống rượu cùng tôi rồi nghe album này không?”

Nhâm Nhiễm hơi bất ngờ nhưng lập tức vui vẻ gật đầu.

Nhâm Nhiễm cởi áo phao ra ngồi xuống, Tô San chốt cửa lại, lấy ra một chai rượu vang và hai ly rượu bước đến, sau đó chỉnh loa lên to hơn, bật từ bài đầu tiên, tiếng nhạc rock mạnh mẽ lại một lần nữa vang lên trong quán cà phê.

Cô rót ra hai ly rượu, đẩy một ly đến trước mặt Nhâm Nhiễm, cũng không mời cô hay cạn ly với cô mà tự mình nâng ly của mình lên uống một ngụm lớn.

Nhâm Nhiễm uống rất dè dặt như hồi còn đến quán bar ân Thượng, cô lắc chiếc ly, nhìn rượu men theo thành ly từ từ chảy xuống, ngửi mùi rượu, không giống với mùi rượu vang mới cất mà cô thường uống, lên men rất đậm, ngửi không còn mùi của hoa quả mà rất đậm đà, cô nhấp một ngụm nhỏ, để mùi rượu xâm chiếm hết vị giác, cảm giác hơi tê tê ngọt ngọt.

“Loại rượu này chắc là được cất khá lâu rồi”.

“Nhâm Nhiễm, không ngờ bạn cũng là người am hiểu về rượu. Chai rượu này là do người khác tặng, họ nói là loại Giải Bách Nạp [1] của năm nào đó, mình quên rồi, từ trước đến nay mình chỉ biết uống, không để ý đến những chuyện đó lắm”. Tô San ngửa cổ lên uống một ngụm lớn, đúng là cô uống rượu như uống nước vậy, rất thoải mái, không hề mang vẻ thưởng thức.

[1] Thương hiệu rượu vang nổi tiếng của Trung Quốc.

Họ lặng lẽ uống rượu và không nói thêm gì nữa. Dĩ nhiên, ngồi giữa tiếng nhạc inh tai nhức óc này sẽ không thể nói được gì. Nhưng mặc dù bị âm thanh này bao vây, nhưng hai người không cảm thấy sôi động như khi nghe nhạc rock bình thường, họ ngồi lặng lẽ đối mặt với nhau, uống rượu vang, nhìn cũng thấy có cái gì đó là lạ.

Tuy nhiên Nhâm Nhiễm và Tô San hoàn toàn không nhận ra được điều này, chỉ đắm mình trong những ký ức khác nhau, gạt thế giới ngập tràn tiếng pháo nổ rộn ràng ra ngoài cửa, tận hưởng khoảnh khắc của riêng họ.

“Em không ấu trĩ, nhưng đúng là em vẫn rất trẻ con”,

“Làm một đứa trẻ thẳng thắn không có gì là xấu”.

“Em gái à, anh muốn cảnh báo em rằng, không nên tùy tiện đến quán bar cùng con trai, như thế rất nguy hiểm”.

“Không hiểu tại sao, nhìn anh buồn tự nhiên em lại nghĩ thực sự là tội lỗi, vẫn phải dõ dằn trước rồi tính sau”.

“Cái mà em thích là cảm giác bí ẩn mà một chàng trai lạ mặt đem lại cho em”.

“Em thực sự quá ngây thơ, quá non nớt, anh thích em nên quyết định từ bi đối với em. Anh sẽ không dụ dỗ để em sa lầy sâu hơn đâu, càng không đưa em về khách sạn. Đó không phải là cái em cần, cũng không phải là cái anh nên cho em”.

Những ký ức xưa đã tràn về như thủy triều theo tập album này. Lời bài hát như gào thét, giai điệu mạnh mẽ, giọng hát xé trời và những tình cảm sôi nổi đó, hóa ra chính là những tình cảm mãnh liệt của tuổi trẻ không thể che giấu. Khi cô không còn trẻ nữa, không còn dũng khí để đối mặt với người đàn ông trong mối tình đầu của mình, làm sao không cảm thấy bàng khuâng, nao lòng.

Đĩa được nghe đi nghe lại, chẳng mấy chốc, một chai vang đỏ đã được họ uống không còn giọt nào.

Tô San lắc chai rượu, đứng dậy bắt đầu hát, đột nhiên quán cà phê chìm trong im lặng, cô cười khúc khích: “Nhâm Nhiễm, nhìn bạn điềm đạm như vậy mà tầu lượng cũng khá nhỉ”.

Nhâm Nhiễm chống tay lên đầu rồi cười. “Cũng tạm thôi chị, phải đến hơn nửa năm, hàng tuần em đều đến quán bar uống rượu, chắc là cũng nghiện rồi”.

“Trước đây bạn nghe họ... Ý nói là ban nhạc Thâm Hắc biểu diễn ở quán bar, bạn có ấn tượng với người nào nhất?”

“Ấn tượng sâu sắc nhất đối với em là vào quán cà phê nghe thấy bài hát đó, còn về các thành viên trong ban nhạc”, cô nghiêng đầu nhớ lại, chỉ nhớ đó là một ban nhạc gồm ca sĩ, người chơi ghi ta, người chơi bass, người chơi trống, bốn thành viên đều ăn mặc theo phong cách Punk [2], tóc được bôi keo xịt tóc dựng ngược lên, đeo khuyên tai, mặc áo jacket da và quần bò bạc màu, nhìn rất bốc, nhưng nói đến dáng vẻ của từng người, cô đành phải khai thật, “em không nhớ nổi nữa”.

[2] Punk: Loại nhạc rock dữ dội và mạnh (phổ biến từ cuối thập kỷ 1970). Người say mê nhạc rock, người thích bắt chước phong cách, quần áo... của ca sĩ nhạc rock.

“Anh Phượng là người viết lời cho bài hát đó, anh Hằng - người chơi ghi ta là người phổ nhạc. Nếu nói về tài năng thì trong bốn người đó, hai người này là giỏi nhất. Chỉ tiếc rằng họ đã giải tán ban nhạc từ lâu rồi, anh Phượng mở một xưởng sửa chữa ô tô và quán bar, hiện giờ chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy anh ấy ôm đàn ghi ta hát trong cửa hàng của mình, anh Hằng mở một công ty kinh doanh cây cảnh nội thất, cậu Nhạc - người chơi trống đi du học nước ngoài và không quay về nước nữa”.

29. Chương 24 - Part 02

“Rất khó để có thể duy trì một ban nhạc”.

“Hồi đó có không ít cô gái hâm mộ cuồng nhiệt các chàng trai trong ban nhạc”. Dường như Tô San đã mở dòng ký ức, “Sau này tôi mới biết, những cô gái này có một tên gọi riêng, gọi là groupie, tiếng tăm rất tệ, sở thích duy nhất của họ là thu thập các thành viên trong các ban nhạc rock, có thể cặp kè với tất cả mọi người, chỉ mong lọt được vào giới đó”.

Nhâm Nhiễm sững sờ, “Groupie, từ này rất thịnh hành ở phương Tây, em không biết là trong nước cũng có”.

“Sau này một người bạn đã cười mình, nói có thể coi mình là một groupie có thâm niên. Nhưng năm xưa, suy nghĩ của mình rất đơn giản, hoàn toàn không có những ý nghĩ đó, chỉ biết mình thích người đàn ông đó, anh ấy làm gì không quan trọng. Ở bên anh ấy mình cảm thấy rất vui, nguyện vọng duy nhất là được mãi mãi ở bên anh ấy”.

Câu nói này khiến Nhâm Nhiễm rất có cảm xúc, đồng thời hơi men cũng đã khiến cô thoải mái hơn, lần đầu tiên cô muốn được trút bày tâm sự, “Em đã thích một chàng trai trong lúc nghe bài hát đó, nói tóm lại là ở độ tuổi đó chúng ta đều thích một người nào đó, bắt luận anh ta có hát hay không”.

“Đúng vậy. Mình quen anh ấy khi mới 19 tuổi. Từ nhỏ đến lớn mình học hành không ra gì, sau khi tốt nghiệp cấp ba không đỗ được đại học, và rồi đã rời thành phố nhỏ mà mình sống và lên tỉnh, vào học tại một trường gọi là trường nghệ thuật, học biểu diễn với một nhóm diễn viên kịch nói đã về hưu, mơ sẽ trở thành ngôi sao điện ảnh, trong thời gian rỗi thì đi làm thêm ở quán cà phê. Anh ấy đến uống cà phê và mình đã thích anh ấy ngay. Hồi đó ông chủ của mình là người Đà Loan, ông ấy thật sự sợ vì sự ngông cuồng của mình, nói trong tình yêu, con gái thật đáng sợ, ha ha ha”.

Nhâm Nhiễm cũng bật cười, cô có thể tưởng tượng được cảnh ông Lý trêu Tô San bằng tiếng phổ thông pha lẫn tiếng Phúc Kiến.

“Hồi đó anh ấy chỉ là một tay chơi bass, mọi người trong nhà đều phản đối anh ấy chơi nhạc, hơn nữa lại chơi dòng nhạc không phải là dòng nhạc chính thống, và đó lại là ban nhạc đi theo dòng nhạc Punk không có tiếng tăm, cơ hội biểu diễn ít, thu nhập không ổn định, khó khăn lắm mới ra được một album mà còn phải tự bỏ tiền, lượng đĩa bán được rất ít, chẳng có tương lai, nói gì đến việc kinh doanh”. Đầu ngón tay Tô San di di trên tấm khăn trải bàn kẻ phủ trên mặt bàn, “nhưng có sao đâu, mình thích anh ấy, chỉ đơn giản như vậy thôi”.

Nếu chỉ là một sự rung động đơn giản khi còn trẻ, một tình cảm đơn thuần, thậm chí là một sự yêu thầm không đáng để nói với người ngoài, không phát triển sâu hơn, không có gì ở phần sau, tuổi trẻ vì thế mà lưu lại ký ức rực rỡ thì sẽ tuyệt vời biết bao.

Tuy nhiên kết cục đã viết xong từ lâu, không gì có thể làm lại từ đầu

Nhìn ngón tay bôi lớp nhũ màu đỏ tươi của Tô San vạch trên tấm khăn trải bàn bằng vải kẻ ô màu xanh, từng nét từng nét một, dường như đang viết chữ gì, Nhâm Nhiễm biết rất rõ ràng, chắc chắn cái mà Tô San “thích” đó rất phức tạp và có ảnh hưởng rất sâu sắc.

“Sau khi mình và anh ấy về sống với nhau, cha mẹ mình giận mình vì tôi phản nghịch làm họ mất mặt họ đã cắt đứt quan hệ với mình. Mình tưởng rằng hai người yêu nhau, sống với nhau hạnh phúc là đủ rồi, ai khuyên bảo gì mình cũng không nghe. Sau đó, ban nhạc đó đã giải tán, anh ấy không cam tâm ở lại đây và sống một cuộc sống bình thường nên đã quyết định về Bắc Kinh để tìm cơ hội, mình đã bỏ việc để đi theo, cam tâm tình nguyện sống trong nhà ổ chuột dưới tầng ngầm cùng với anh ấy, cuộc sống dù vất vả đến đâu cũng không thấy sao cả. Nhưng mình đã nhầm, thế giới của anh ấy mỗi ngày một rộng, mình không thể nào giữ chân được anh ấy”.

Tô San kể câu chuyện của mình bằng giọng rất bình thản, nhưng Nhâm Nhiễm lại không thể bình tĩnh lắng nghe.

Xét trên một ý nghĩa nào đó, đây dường như là một phiên bản của cô trước đây. Mỗi người đều cho rằng người mà mình gặp, tình yêu mà mình đã trải qua là độc nhất vô nhị. Tuy nhiên, yêu thương thù hận, bi hoan ly hợp dưới ánh nắng mặt trời rõ ràng không có chuyện gì là mới mẻ.

Từ nhỏ cô đã được sống trong môi trường rất tốt, cha mẹ giáo dục rất nghiêm khắc, tính tình không ương bướng, phóng túng, đáng lẽ rất khó có cơ hội sống độc lập ngay từ khi tuổi còn nhỏ như Tô San, khó có tính cách dám yêu dám hận và sự quyết đoán như cô ấy. Nếu không vì sự thất vọng đột ngột về người cha của

mình, kể cả năm xưa cô cố yêu thầm Kỳ Gia Thông thì đó cũng chỉ là mối tình đơn phương của cô thiếu nữ mà thôi, chắc chắn sẽ không đến mức bỏ nhà đi theo anh; Đặt giả thiết rằng, nếu Kỳ Gia Thông không vì gặp khó khăn trong chuyện làm ăn mà buộc phải biến mất, thì chắc chắn thế giới của anh sẽ mỗi ngày một lớn vì anh là một người đàn ông giỏi giang, năng động. Với độ tuổi non nớt của cô ngày đó, tình cảm đơn phương, chắc cũng sẽ không giữ được chân anh.

Cô nhớ lại những ngày tháng từ Thâm Quyển đến Quảng Châu, cô sống cùng với anh, từ lúc yêu mù quáng đến khi dần dần hiểu anh hơn, biết được thói quen sinh hoạt của anh, biết được sự tinh táo, lạnh lùng của anh, biết được anh phân tách rất rạch ròi cái gọi là thích và cái thực sự cần, không muốn chia sẻ với người khác toàn bộ cuộc sống, thậm chí không coi trọng tình yêu... Kể cả như vậy, cô cũng không cảm thấy thất vọng về anh.

Chắc là sẽ không còn cô gái nào có cơ hội được tiếp cận nội tâm của anh gần như vậy, nhưng cô vẫn không thể nắm bắt được anh - đối với một người đàn ông không muốn để tình cảm mê hoặc, không muốn mở rộng tấm lòng với người khác, dĩ nhiên là cô không thể trở thành thế giới của anh.

Có lẽ, chỉ khi ở Song Bình, xa rời trần thế, cô mới thực sự có được anh. Cô phải cảm thấy may mắn vì mình đã từng có những khoảnh khắc đó, ngăn ngủ nhưng chân thực.

Đối với tình yêu, bi kịch không có sự gây nhiễu của ngoại lực nhưng lại không thể ở bên nhau, rõ ràng là khổ hơn rất nhiều so với sự chia tay bất lực diễn ra khi tình cảm đang còn sâu đậm.

Tô San tiếp tục hồi tưởng lại: “Hồi đó, thực sự có rất nhiều người ở các nơi trên cả nước đến Bắc Kinh để thử vận may, họa sĩ, diễn viên, người mẫu, ca sĩ... Mỗi người đều tỏ ra có tài hoa, có tham vọng, nhìn thì có vẻ như không có lý do gì để không thành công, nhưng có rất ít người thành công thực sự. Hầu hết mọi người chỉ ôm một tia hy vọng mong manh, ra sức phấn đấu. Dường như chỉ có mình mới không có chí hướng lớn, được ở bên cạnh người mình yêu là thỏa mãn lắm rồi. Nghĩ lại cũng thấy mình ngông cuồng thật kể cả trong nhà không có gạo ăn để qua đêm, trong túi chỉ còn mấy đồng tiền lẻ và vẫn dám đi chơi đến khi mệt rũ rồi mới mò về nhà”.

Nhâm Nhiễm không trải qua những ngày tháng khó khăn như vậy nhưng vẫn có thể tưởng tượng được sự ngọt ngào, đắng cay trong đó.

“Mình cũng có được cơ hội thể hiện trước ống kính, còn có ông bầu nói muốn ký hợp đồng với mình, nhưng hai ngày sau, mình phát hiện ra mình đã có bầu. Anh ấy nói yêu mình, nhưng anh ấy muốn phát triển sự nghiệp của anh ấy, chưa có tinh thần chuẩn bị làm cha khi còn đang trẻ như vậy, cũng không thể kết hôn sớm như thế. Anh ấy bảo mình bỏ đứa con đi. Lúc đó mình đã có linh cảm rằng, sớm muộn cũng sẽ đến một ngày, mình sẽ không giữ được chân anh ấy, đương nhiên là mình không muốn bỏ đứa con này”.

“Và chị đã... sinh Nam Nam trong hoàn cảnh đó ư?”

“Đúng vậy. Thành phố nhỏ rất bảo thủ, mình không thể quay về nhà tìm cha mẹ với cái bụng to trong khi chưa làm đám cưới nên đã một mình ở lại Hán Giang. Ông chủ cũ của mình rất tốt, ông ấy đã giữ mình lại, chăm sóc mình, lúc sinh con, ông ấy đã đưa mình đến bệnh viện, ký tên lên tờ giấy yêu cầu mổ của bệnh viện ệnh, năm đó mình vừa tròn 22 tuổi. Rất nhiều người tưởng rằng ông ấy là cha của con gái mình, mình

muốn giải thích nhưng ông ấy bảo không cần thiết, vì dù sao thì ông ấy cũng độc thân, không ngại bị người khác dị nghị”.

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó nữa”. Tô San nói bằng giọng vô cảm, “ông chủ của mình có được một cơ hội làm việc rất hiếm có, phải sang Singapore. Trước khi đi ông ấy hỏi mình có muốn đi cùng ông ấy không, ông ấy muốn tiếp tục chăm sóc mình, coi Nam Nam như con gái ruột. Mình nghĩ đi nghĩ lại nhưng cuối cùng vẫn nghĩ không thể lợi dụng một người tốt để giải quyết những rắc rối của cá nhân, và thế là mình đã từ chối. Ông chủ đã để lại quán cà phê này ình, và thế là mình đã ở lại mảnh đất mà mình với ba Nam Nam đã quen nhau, vẫn bán từng cốc cà phê một, thỉnh thoảng uống một chút rượu, nghe album đầu tiên này của anh ấy”.

“Anh ấy không liên hệ gì với chị nữa à?”

“Bọn mình có liên hệ, thỉnh thoảng anh ấy có quay lại thành phố này, thậm chí bọn mình vẫn còn ngủ với nhau. Có phải mình rất nực cười không?”

“Nếu anh ấy không còn là của chị nữa thì nên cắt đứt với anh ấy thì hơn”.

“Đúng vậy, những người bạn biết chuyện này đều đã từng khuyên mình như vậy. Nhưng nói thật lòng là mình không cố ý định đợi anh ấy, đến ngày hôm nay, làm sao anh ấy có thể quay về chốn cũ để tìm mình nữa, điều này mình biết rõ hơn ai hết. Mình chỉ cảm thấy trong lòng rất trống trải, rất khó có thể chấp nhận một người khác, chuyện là như vậy. Có nhiều lúc, thậm chí mình còn không muốn nghe bất cứ thông tin gì về anh ấy”.

“Chị không quan tâm đến anh ấy nữa thì chắc chắn sẽ không nghe thấy tin gì về anh ấy”.

Nét mặt Tô San rất khó tả, cô ngừng một lát mới nói tiếp: “Không, tình hình của anh ấy hơi đặc biệt, mình không phải tìm hiểu gì nhiều, thông tin sẽ tự đến tai mình, không nghe cũng không được”.

Từ đầu đến cuối cô luôn tỏ ra rất thẳng thắn, duy nhất đến chi tiết này nói khá mơ hồ, Nhâm Nhiễm cũng không muốn hỏi kỹ, đột nhiên cô chợt nhớ ra một chuyện, “Hôm nay chị không phải về nhà với Nam Nam à?”

Tô San liền cười ha ha: “Nếu con gái chịu ình đến thì làm sao mình phải ngồi một mình trong quán cà phê nghe nhạc nữa”.

Nhâm Nhiễm thấy hơi bất ngờ và ngượng ngùng, nhưng Tô San không tỏ vẻ gì là buồn tủi cả, giải thích rất nhẹ nhàng, “Từ nhỏ Nam Nam đã sống với ông bà nội của mình”.

“Em xin lỗi”.

“Không sao cả, đừng buồn thay ỉnh, mọi việc mình làm đều là sự lựa chọn của mình, sẵn sàng đánh cược, chấp nhận chịu thua mà thôi”.

Nhâm Nhiễm nghĩ, chắc chắn không chỉ có mỗi mình cô là con thiêu thân lao vào lửa, có người hy sinh nhiều hơn cô, tổn thương cũng nặng nề hơn. Tù nhiên nhìn Tô San rõ ràng là không có vẻ gì là than thân trách phận cả, điều này khiến cô không thể không thần phục.

“May mà mình và con gái cùng sống ở một thành phố, mình vẫn có thể thỉnh thoảng đến thăm nó, biết ông bà nội nó chăm sóc nó rất tốt mình cũng hài lòng lắm rồi”. Tô San xoay xoay chiếc ly không, cười nói, “Hôm nay mình nói nhiều chuyện linh tinh như vậy, xin lỗi bạn, lần nào uống nhiều hơn một chút là mình lại biến thành kẻ lảm nhảm”.

“Điều này rất bình thường mà. Nhìn em có vẻ rất ít nói đúng không? Nhưng có một thời gian, em phải đến gặp bác sĩ tâm lý định kỳ. Mỗi người đều cần một con đường để tâm sự”.

“Đúng vậy, tòa soạn báo buổi tối phía đối diện có một phóng viên tên là La m, hàng tuần có mấy buổi chiều chị ấy tiếp đọc giả ở quán mình, nghe họ tâm sự, sau đó viết thành bài và đăng trên báo. Trước đây mình cũng đã từng tò mò hỏi chị ấy, làm gì mà có nhiều người muốn kể chuyện của mình cho người lạ nghe như vậy, chị ấy cũng đã từng trả lời mình như vậy. Cảm ơn bạn đã nghe mình tâm sự tối hôm nay”.

“Em cũng thấy rất vui”. Nhâm Nhiễm chống tay xuống bàn và đứng dậy nghiêng người một lúc mới đứng vững được: “Chị Tô San, chị về nhà ngủ cho ngon nhé. Sẽ đến một ngày, chị có thể cảm nhận được, rằng, chị có thể nhớ được anh ấy, cũng có thể từ bỏ anh ấy. Dần dần, anh ấy sẽ không còn chân thực nữa, đối với chị, anh ấy đã trở thành quá khứ”.

“Bạn nói rất đúng”. Tô San cũng đứng dậy, nghĩ một lúc, nhướn lông mày lên, nhún nhún vai: “Thực ra trí nhớ của mình rất tồi, mọi người chào mình mình thường xuyên không nhớ có quen đối phương hay không; Rất nhiều chuyện buồn, cách mấy ngày là mình quên hết. Chỉ có những ngày ở bên anh ấy mình lại nhớ như in. Mình không xác định được là mình có muốn từ bỏ thật sự hay không, như thế vừa mâu thuẫn vừa đáng thương nhỉ”.

”Không, em chỉ biết rằng, chị đang sống một cuộc sống mà chị muốn sống”.

“Bạn nói rất đúng”.

Tô San thu dọn gọn gàng chai rượu, ly rượu, tắt điều hòa và đèn, hai người mặc áo khoác vào rồi bước ra ngoài, cô khóa cửa hàng, chào tạm biệt Nhâm Nhiễm và đi về hướng khác.

Càng về đêm nhiệt độ càng thấp, gió Bắc cắt da cắt thịt phả vào mặt thấy tê tê, buốt buốt, khiến người ta không thể tin rằng đây là thành phố ở gần miền Nam. Nhâm Nhiễm bước đi rất cẩn thận, chầm dậm trên mặt đường đóng đầy băng, dưới chân phát ra tiếng kêu lạch cách nhỏ.

Tiếng pháo nổ râm ran vẫn chưa ngớt, thỉnh thoảng lại có pháo hoa bắn trên đầu cô, phản chiếu mặt đường lúc sáng lúc tối.

Cô không nhớ đây là cái tết thứ mấy cô ăn tết một mình, nhưng trong lòng cô cảm thấy bình yên và thanh thản. Cô nghĩ, giống như những gì cô nói với Tô San, cô cũng đang sống cuộc sống mà cô muốn sống, thế đã là đủ lắm rồi.

30. Chương 25 - Part 01

Chương 25

Từ xưa đến nay người Trung Quốc rất cẩn thận, không dính vào các vụ kiện tụng trong thời gian nghỉ tết, chính vì thế văn phòng luật sư có được một kỳ nghỉ khá thông dong, chỉ có điều Điền Quân Bồi không rảnh rỗi như mọi năm, trong tay còn rất nhiều công việc phải hoàn thành.

Anh quay về thành phố W, ngoài việc phải đến thăm họ hàng theo thông lệ, gặp gỡ ông Tào Hựu Hùng và những người khác để bàn bạc công việc, anh chỉ ở nhà vui đầu làm việc. Bạn bè cũ gọi điện thoại nhiều lần mời anh đi uống rượu, anh nể quá nên vẫn phải đi. Nhưng đến nơi anh thấy hơi hối hận, mấy tháng không gặp, Trịnh Duyệt Duyệt lại chêm chệch ngồi đó, đang chơi oẳn tù tì với mọi người rất vui vẻ.

Anh chào cô như chào những người bạn khác, “Duyệt Duyệt, chúc mừng năm mới”.

Trịnh Duyệt Duyệt chỉ gật đầu qua loa rồi tiếp tục chơi oẳn tù tì và uống rượu, nhìn rất vui vẻ, anh cũng thấy yên tâm hơn, ngồi xuống và bắt đầu chuyện trò với bạn bè.

Đến cuối bữa tiệc, chuẩn bị ai về nhà nấy, đột nhiên Trịnh Duyệt Duyệt nói: “Quân Bồi, anh đưa em về nhà được không?”

Trước mặt mọi người, anh không thể nào từ chối nên đành phải gật đầu. Vì đi uống rượu nên anh không lái xe, đành phải đứng trước cửa quán bar đợi xe taxi. Ở đây thời tiết cũng lạnh giá khác thường, Trịnh Duyệt Duyệt lại ăn mặc phong phanh, gió Bắc thổi đến, cô liền hắt xì hơi ngay, anh liền đưa áo khoác của mình cho cô. “Em mặc vào đi, cẩn thận không lạnh đấy”.

Mãi mới đợi được taxi, anh nói với lái xe địa chỉ của Trịnh Duyệt Duyệt hai người lặng lẽ ngồi trong xe, không ai nói gì, đến nơi, Trịnh Duyệt Duyệt không trả lại chiếc áo khoác đang mặc trên người cho anh và xuống xe, mà lấy ví tiền ra trả tiền xe. Điền Quân Bồi cau mày nói: “Duyệt Duyệt, anh vẫn còn phải đi xe mà”.

“Anh lên nhà ngồi đã, em có chuyện muốn nói với anh”.

“Muộn quá rồi, không tiện lắm”.

Trịnh Duyệt Duyệt bĩu môi: “Thế thì phải xem là làm chuyện gì mới biết được có tiện hay không”.

Câu nói mờ ám này khiến lái xe cũng phải bật cười, anh ta dừng đồng hồ tính tiền lên bằng động tác dứt khoát rồi trả lại tiền lẻ, “Hai vị xuống xe đi, tết tôi vẫn phải đi làm đấy”.

Điền Quân Bồi không biết làm thế nào, đành phải xuống xe.

Nơi Trịnh Duyệt Duyệt ở là một căn hộ mà cha mẹ cô tặng cho cô, nằm ở trung tâm thành phố, vị trí rất đẹp, mặc dù diện tích không lớn nhưng giá nhà ở khu vực này không phải là rẻ. Dĩ nhiên đây không phải là lần đầu tiên Điền Quân Bồi đến đây, nhưng chuyện lần trước diễn ra không mấy vui vẻ, anh thực sự không thể hiểu rốt cục Trịnh Duyệt Duyệt có ý định gì, anh đi với cô vào tầng một rồi dừng chân lại.

“Duyệt Duyệt, anh lên đó không tiện, có chuyện gì nói ở đây cũng được”.

“Dưới này không có lò sưởi, em sắp đông cứng lại rồi đây này”. Trịnh Duyệt Duyệt nhìn anh từ đầu đến chân, cười cười nói: “Anh cứ lên nhà ngồi đi, đừng tỏ vẻ nghiêm túc như vậy, em cam đoan là không cường hiếp anh đâu”.

Điền Quân Bồi cười khổ sở: “Anh phải nói thế nào em mới hiểu hả? Là bạn bè bình thường phải giữ một khoảng cách nhất định”.

Nụ cười trên môi Trịnh Duyệt Duyệt trở nên lạnh lùng: “Anh nói như vậy có nghĩa là em đã bị anh đẩy vào топ bạn bè bình thường rồi ư. Được, anh hãy nói cho người bạn bình thường của anh được biết, Nhiệm là ai? Có phải là một người bạn bình thường khác hay không?”

Điền Quân Bồi giật mình, “Ai nói cho em biết cái tên này vậy?”

Trịnh Duyệt Duyệt nói như không có chuyện gì xảy ra: “Lúc ở quán bar, anh ra nhà vệ sinh, điện thoại vút trên bàn, em cầm lên xem. Trong những cuộc gọi gần đây của anh chỉ có cô ấy là con gái, hơn nữa tối hôm nay còn nói chuyện gần mười phút đồng hồ”.

Cô lại dám mở điện thoại của anh ra xem trước mặt bao bạn bè, lại còn nói ra thẳng thắn như vậy, Điền Quân Bồi thực sự không biết phải nói gì, anh thở dài một tiếng: “Duyệt Duyệt, em làm như thế không hay đâu”.

“Nếu em hỏi thẳng anh hiện tại anh đang quan hệ với ai thì anh có khai thật ra không?”

Diễn Quân Bồi đưa tay bấm mũi tên đi lên của thang máy, “Dĩ nhiên là không rồi. Hiện tại chúng ta không có nghĩa vụ thông báo cuộc sống cho nhau, còn về chuyện mở điện thoại ra xem... lại càng quá đà, anh không muốn có lần sau nữa”.

Rõ ràng Trịnh Duyệt Duyệt không để ý đến lời nói của anh, chỉ hỏi lại: “Nhâm Nhiễm là ai, là người yêu mới của anh ư?”

“Cô ấy là một người bạn mà anh rất coi trọng. Từ sau đừng hỏi anh những câu hỏi này nữa, anh sẽ không trả lời đâu, em vào thang máy đi, ở ngoài này lạnh lắm”.

Trịnh Duyệt Duyệt cởi áo khoác ra, lặng lẽ đưa cho anh. Anh vừa đón lấy, đột nhiên cô lại sà vào ôm chặt anh. Cơ thể cô mảnh mai, mềm mại, trên người chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, mùi rượu và mùi nước hoa cô thường dùng phả vào mũi anh, phảng phất quyến rũ.

“Đừng thử thách anh như vậy, Duyệt Duyệt”.

Trịnh Duyệt Duyệt không thêm đếm xỉa gì đến anh, ghé sát đôi môi, trong lúc anh còn đang sững sờ thì đầu lưỡi cô đã nhanh nhẹn len lỏi vào miệng anh, ướt mềm. Anh chỉ có thể cố gắng gạt cô ra khỏi lòng mình, lùi ra sau một bước.

“Anh vẫn có cảm xúc khi đứng trước em, Quân Bồi ạ”.

Anh cười rầu rĩ: “Duyệt Duyệt, em nên hiểu rằng, có những lúc phản ứng sinh lý và tình cảm của đàn ông là hai chuyện hoàn toàn khác nhau”.

“Tôi gì anh phải đối kháng khổ sở với ham muốn của mình như vậy, em đâu có phải là loại đàn bà sau khi lên giường sẽ bắt anh phải chịu mọi trách nhiệm đâu”.

“Em đừng nói mình buông thả như vậy, Duyệt Duyệt, bởi anh biết em không phải là người buông thả. Còn về anh, nếu anh buông thả mình trong chốc lát thì bọn mình lại quay về đường cũ, chẳng có nghĩa lý gì cả”.

“Cũng có nghĩa rằng tình cảm của em và anh đã bị anh kết luận là không còn ý nghĩa gì ư, không đáng nhắc đến nữa ư?”

“Em đừng chấp nhặt câu chữ như vậy. Anh muốn được sống một cuộc sống đơn thuần, bình lặng hơn, đối với em, có thể suy nghĩ của anh hơi cũ kỹ không phù hợp nữa”.

Trịnh Duyệt Duyệt im lặng một lát, đột nhiên cười lớn, tiếng cười giòn tan vọng lên trong không gian trống trải.

“Em uống nhiều rồi, lên nhà nghỉ ngơi đi”.

“Em không uống nhiều, nhưng thôi”, nụ cười trên môi Trịnh Duyệt Duyệt tắt ngấm, cô nhìn anh một lúc, “em sắp đông cứng rồi, không thể tiếp tục dụ dỗ anh được nữa. Anh đi đi, đi đi, anh nên nhớ rằng hiện tại em vẫn còn có cảm xúc khi đứng trước anh, cảm xúc và tình cảm của em là một”.

Nhìn cô bước vào thang máy, anh đành phải cười lắc đầu.

Nhưng sự việc này vẫn chưa kết thúc, ngày hôm sau Điền Quân Bồi liên nhận được điện thoại của ba Trịnh Duyệt Duyệt, giọng ông rất nhẹ nhàng: “Quân Bồi, sao tết mà không đến nhà chúc chơi?”

Điền Quân Bồi vô cùng thiếu não, nhưng quyết tâm không thể tiếp tục âm ỉ như thế này nữa, “Chú Trịnh ạ, có lẽ Duyệt Duyệt đã nói với chú rồi, chúng cháu cảm thấy tính cách hai đứa không hợp nhau nên đã quyết định chia tay. Thời gian này công việc của cháu rất bận, cháu chuẩn bị phải đi công tác ở thành phố J nên không có thời gian đến chúc tết chú, mong chú thông cảm, đợi khi nào về cháu sẽ đến thăm chú”.

Dường như ba Trịnh Duyệt Duyệt cũng không cảm thấy bất ngờ, “Quân Bồi, chú đã nói chuyện với Duyệt Duyệt rồi, nó vẫn còn tình cảm với cháu, cô chú chỉ có mỗi đứa con gái này nên cũng nuông chiều, tính nó cũng rất bướng bỉnh, thích gì làm nấy. Chú cảm thấy hai đứa không có mâu thuẫn gì là to tát cả, hay là hôm nay cháu đến đây ăn bữa cơm, ngồi chuyện trò cho thoải mái”.

Điền Quân Bồi không tiện nói nhiều với người lớn tuổi, đành phải bảo: “Cháu và Duyệt Duyệt đều đã trưởng thành, khi đưa ra quyết định cả hai đều rất thận trọng. Hơn nữa bọn cháu vẫn là bạn của nhau, lúc nào cũng có thể nói chuyện”.

“Quân Bồi, hôm nay cháu cố gắng đến, chú còn một vấn đề về luật muốn hỏi cháu, chỉ sợ sau hết tết, chú sẽ phải đối mặt với một vụ kiện”.

Nói đến nước này, Điền Quân Bồi không thể từ chối được nữa.

Điền Quân Bồi mua một hộp quà đến nhà Trịnh Duyệt Duyệt và bấm chuông. Trịnh Duyệt Duyệt ra mở cửa cho anh, cười cười nói: “Được luật sư Điền giá lâm, thực sự vinh hạnh vô cùng. Suýt nữa thì ba em bắt em đi đón anh giữa thời tiết lạnh như thế này”.

Anh đành phải đùa: “Chú Trịnh lúc nào cũng hóm hỉnh như vậy”.

Ba Trịnh Duyệt Duyệt trợn mắt nhìn con gái, trách: “Lại nói linh tinh rồi”.

Mẹ Trịnh Duyệt Duyệt cũng ra đón anh, luôn miệng trách lâu rồi không thấy anh đến, đến rồi việc gì phải mang quà, thật khách khí quá, rồi bà lại bảo đã đích thân vào bếp nấu các món mà anh thích ăn nhất.

Điền Quân Bồi vội vàng hỏi về vụ kiện của ba Trịnh Duyệt Duyệt nhằm lắng sang chủ đề khác, lúc đầu anh chỉ muốn nghe qua tình hình, sau đó giới thiệu một luật sư của văn phòng Phổ Hàn cho nhà họ Trịnh. Nhưng nằm ngoài sự dự đoán của anh, không phải là ba Trịnh Duyệt Duyệt tìm có. Ông làm về lĩnh vực văn hóa, xuất bản, đúng là vì vấn đề bản quyền mà bị dính vào một vụ rắc rối không nhỏ, hơn nữa đối phương lại là một công ty nằm ở Hán Giang, họ đã tuyên bố sẽ khởi tố ông.

Điền Quân Bồi xem sơ bộ về các giấy tờ như hợp đồng mà ông đưa ra, đưa ra một số ý kiến.

Trịnh Duyệt Duyệt nói xen vào: “Quân Bồi, ba em chỉ tin tưởng anh, anh không nhận được vụ này à?”

Anh không biết phải thoái thác thế nào, “Thực ra liên quan đến luật quyền tác giả, văn phòng Phổ Hàn có luật sư Trần nghiên cứu rất kỹ. Tốt nhất vẫn nên tìm anh ấy để bàn bạc, anh có thể ủng hộ nếu có việc gì đó xảy ra ở Hán Giang”.

Đúng lúc này, điện thoại di động của anh lại đổ chuông, anh bèn nói xin lỗi rồi nghe máy, điện thoại của Thượng Tu Văn gọi từ thành phố J đến, giọng rất trầm, “Xin lỗi, Quân Bồi, cậu về ngay thành phố J nhé. Có tình huống hết sức khẩn cấp cần cậu giải quyết”,

Anh biết trước tết, Thượng Tu Văn sang Braxin để giải quyết công việc, trước khi đi còn gọi điện thoại cho anh hỏi mấy vấn đề về luật, quay về gấp gáp như vậy, chắc chắn là do Húc Thăng đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng. Anh liền nhận lời ngay, sau đó xin lỗi ba mẹ Trịnh Duyệt Duyệt, nói buộc phải về trước.

Không đợi cha mẹ nói gì, Trịnh Duyệt Duyệt nổi trận lôi đình trước, “Điền Quân Bồi, anh quá đáng lắm, tìm mọi cơ từ chối sau đó mới đến được, không chịu giúp ba em, giờ lại đòi về trước. Anh tưởng rằng em không xa anh được hay sao? Anh về đi, ra khỏi cánh cửa này, em sẽ cắt đứt hoàn toàn với anh”.

Cô quay đầu chạy vào phòng mình. Điền Quân Bồi đành phải quay sang giải thích với ba Trịnh Duyệt Duyệt, thực sự là khách hàng lớn xảy ra vấn đề nghiêm trọng nên mới gọi anh gấp, đồng thời cam đoan sẽ tìm một thời điểm khác để giải quyết vấn đề của ông. Ba Trịnh Duyệt Duyệt là người có giáo dục, ông chỉ nói thanh niên coi trọng sự nghiệp là đúng, bảo anh đừng chấp tính cách tiểu thư của Trịnh Duyệt Duyệt rồi đích thân ra tiễn anh.

Điền Quân Bồi không kịp về nhà mà chỉ gọi điện thoại về, sau đó lái xe thẳng đến thành phố J. Anh vào phòng làm việc của chủ tịch hội đồng quản trị, không thấy ông Ngô Xương Trí đâu, chỉ có Thượng Tu Văn và mấy thành viên khác mặt mày căng thẳng ngồi bên trong, Thượng Tu Văn báo cho anh biết một tin động trời.

Trước tết, sự kiện chất lượng cốt thép do Húc Thăng sản xuất đột nhiên có sự thay đổi lớn, Cục kiểm định chất lượng đã kiểm tra sản phẩm mà Húc Thăng cung cấp và đưa ra kết luận rằng không có vấn đề gì về chất lượng, nhưng họ đã nhận được tài liệu làm bằng chứng tố cáo, sau khi điều tra phát hiện ra rằng, Húc Thăng bị tình nghi là đã cấu kết với xưởng luyện thép nhỏ, thu mua thép tái chế và các sản phẩm cốt thép chất lượng thấp với giá rẻ, mạo xưng là sản phẩm đã qua kiểm tra chất lượng và bán ra thị trường vật liệu.

“Hiện nay chủ tịch hội đồng quản trị Ngô Xương Trí và mấy vị lãnh đạo đang bị điều tra, chắc là báo chí sẽ đăng tin sớm thôi”.

“Cũng có nghĩa rằng, sản phẩm cốt thép chất lượng kém đang được tiêu thụ trên thị trường đúng là được đưa từ Húc Thăng ra ư?”

Thượng Tu Văn gật đầu.

Điền Quân Bồi nghĩ nhanh trong đầu. Từ trước đến nay ông Ngô Xương Trí là người rất thận trọng, sẽ không vì cái lợi con con này mà làm những việc tự hủy hoại tương lai của công ty mình, ông nắm quyền lớn trong tay, các thành viên khác trong hội đồng quản trị không có tiếng nói gì lớn, nghi phạm duy nhất là phó tổng giám đốc thường trực Ngô Ủy - người sau khi để lộ ra nhiều sơ hở đã bị thu hồi quyền xét duyệt tài vụ. Anh nhìn Thượng Tu Văn bằng ánh mắt dò hỏi: “Phó tổng giám đốc Ngô Ủy đâu?”

Thượng Tu Văn thở dài một tiếng rồi chứng thực cho lời dự đoán của anh, “Hiện tại không tìm được anh ta, điện thoại của anh ta cũng tắt máy”.

Đối với hành vi này, Điền Quân Bồi không hề cảm thấy phần nộ, anh liền đứng ngay trên góc độ nghề nghiệp để xem xét vấn đề: “Cần phải làm rõ tài liệu làm bằng chứng để tố cáo cụ thể bao gồm những gì”.

“Tôi đã nhờ người tìm hiểu, bên trong thậm chí còn có bản photo các chứng từ với xương thép nhỏ có chữ ký của Ngô Ủy, có thể nói là chứng cứ rành rành. Chúng tôi đã bàn với nhau, cũng đã nói chuyện qua điện thoại với chủ tịch hội đồng quản trị Ngô Xương Trí, chú ấy đề nghị là chú ấy sẽ gánh trách nhiệm này và xin từ chức, không làm chủ tịch hội đồng quản trị của Húc Thăng nữa” .

31. Chương 25 - Part 02

Điền Quân Bồi biết, dù là kẻ vô tích sự đến đâu thì Ngô Ủy cũng vẫn là con trai duy nhất của ông Ngô Xương Trí, không thể cắt đứt tình ruột thịt và giao anh ta cho pháp luật chế tài, e rằng chỉ có thể để ông bố lộ diện gánh đại họa mà anh ta gây ra này, nhưng cơ cấu cổ đông ở Húc Thăng rất phức tạp, thậm chí còn có một phần cổ phiếu quốc doanh, ai có đủ tư cách kế nhiệm chức chủ tịch hội đồng quản trị là một vấn đề, và việc thay đổi chủ tịch hội đồng quản trị cũng chưa chắc đã giải quyết được cuộc khủng hoảng lòng tin do sự kiện này gây ra.

“Quân Bồi, cậu đem hết các tài liệu và bây giờ đi cùng tôi đến khách sạn để gặp ông Vương Phong - chủ tịch hội đồng quản trị của công ty đầu tư Viễn Vọng, trên đường đi chúng ta sẽ bàn tiếp”.

Trước tết, Điền Quân Bồi đã giúp Thượng Tu Văn giải quyết một loạt sự vụ pháp luật liên quan đến việc anh đầu tư và tham gia vào công ty đầu tư Viễn Vọng, đồng thời cũng bàn đến việc Viễn Vọng có ý định đầu tư chiến lược vào Húc Thăng, nhưng vẫn phải nghiên cứu thêm. Sự kiện cốt thép kém chất lượng mà Ngô Ủy gây ra bị bại lộ trong thời điểm này, Thượng Tu Văn đành phải từ bỏ ý định tách khỏi Húc Thăng, từ cánh gà bước ra sân khấu thuyết phục Vương Phong thu mua một phần cổ phiếu của Húc Thăng trong bối cảnh này, tạo dựng lòng tin cho các nhà đầu tư, để hoạt động sản xuất và tiêu thụ của Húc Thăng quay trở lại quỹ đạo bình thường.

Sau khi tiến hành cuộc đàm phán đầy gian khổ với ông Vương Phong, cuộc họp của hội đồng quản trị Húc Thăng kéo dài từ chiều đến tận sáng sớm hôm sau, ông Ngô Xương Trí cũng từ khu vực tiếp nhận điều tra quay về để tham gia họp, trước sự khẳng khái của ông, cuối cùng Thượng Tu Văn đã đồng ý nhận chức chủ tịch hội đồng quản trị.

Điền Quân Bồi biết rất rõ, mặc dù là một sự nhận nhiệm vụ trong lúc lâm nguy, nhưng Húc Thăng là công ty gang thép tư nhân lớn nhất tỉnh này, sở hữu nguồn tài sản lớn trong tay, các ban ngành hữu quan trong tỉnh luôn có ý định thúc đẩy để niêm yết cổ phiếu trên thị trường. Chỉ cần thao tác hợp lý vượt qua được cuộc khủng hoảng này vẫn có cơ hội phát triển lớn. Có thể nói chức vụ này là niềm mơ ước của rất nhiều người, chỉ có điều nhìn về mặt của Thượng Tu Văn rất nặng nề, không hề tỏ ra phấn khởi.

Sau khi trải qua một đêm không ngủ, Điền Quân Bồi cùng Thượng Tu Văn lại lái xe về thành phố W, chuẩn bị tổ chức cuộc họp báo, công bố thông tin này. Trên đường đi họ vẫn thảo luận các khâu liên quan đến pháp luật, đột nhiên anh phát hiện ra rằng, một người từ trước đến nay suy nghĩ rất thận trọng, kín đáo như Thượng Tu Văn lại để lộ ra vẻ lo lắng.

“Anh đang lo về việc sáp nhập xưởng luyện kim à?”

“Không chỉ có vậy. Sự việc lần này, tôi nghi rằng kẻ chủ mưu giết dây sau lưng, kéo Ngô Ủy vào bẫy rồi cuối cùng phanh phui sự việc là tập đoàn Úc Hâm”.

Phản ứng đầu tiên của Điền Quân Bồi là nhớ đến Trần Hoa, do có liên quan đến Nhâm Nhiễm nên người đàn ông mới chỉ gặp gỡ một lần đó đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho anh, nhưng anh không tiện nhắc đến anh ta trong lúc này. “Nếu chỉ đơn thuần là để tranh giành xưởng luyện gang, tung thủ đoạn này cũng gọi là kinh khủng, cực đoạn quá”.

“Không chỉ là xưởng luyện gang, tôi đoán rất có thể Úc Hâm đang có ý định mượn cơ hội để nuốt chửng tập đoàn Húc Thăng”.

Điền Quân Bội suy nghĩ một lát, không thể không thừa nhận sự suy đoán của Thượng Tu Văn rất có lý, “nhưng cho dù Viễn Vọng có đóng góp cổ phần thì quyền lợi cổ phiếu của Húc Thăng vẫn được coi là tương đối tập trung, thu mua cũng không dễ dàng như vậy đâu”.

Thượng Tu Văn nhìn ra cửa sổ, dòng suy nghĩ dường như bay đi rất xa, một lát sau mới nói: “Xin lỗi, tôi không tập trung cho lắm. Thực ra hiện tại điều tôi lo nhất là về đối mặt với vợ như thế nào, tôi không thể nói với cô ấy chuyện này qua điện thoại”.

Đây là câu hỏi mà Điền Quân Bồi không thể trả lời, nửa đêm hôm qua khi cuộc họp tạm nghỉ giải lao, anh mới biết từ trước đến nay Thượng Tu Văn giấu tất cả mọi người số cổ phần mà anh có ở Húc Thăng, bao gồm cả Cam Lộ - vợ anh. Kế hoạch ban đầu của anh là dần dần rút ra khỏi Húc Thăng, dốc mọi tâm huyết vào việc kinh doanh Viễn Vọng, đồng thời anh cũng đã nói với vợ kế hoạch của mình trong tương lai.

Tuy nhiên, tình thế bắt ép, hiện tại anh buộc phải công khai thân phận mới của mình tại Húc Thăng, đồng thời phải đưa ra lời giải thích hợp lý đối với lời giấu diếm kéo dài đó.

“Từ trước đến nay Cam Lộ là người rất biết nghĩ, anh nói rõ mọi vấn đề, chắc cô ấy sẽ hiểu được thôi”. Anh chỉ biết an ủi qua loa Thượng Tu Văn như vậy.

Sau khi về đến thành phố W, Thượng Tu Văn và các lãnh đạo khác của Húc Thăng đến khách sạn. Điền Quân Bồi chạy đến văn phòng luật sư Phổ Hàn, gọi một trợ lý đến làm thêm giờ, giúp anh chuẩn bị các công văn luật mà công việc thay đổi và nắm bắt cổ phiếu cần.

Sau khi giấy tờ đã đầy đủ, anh vội đi đến khách sạn, chuẩn bị gặp Thượng Tu Văn, mời Vương Phong ký các giấy tờ cần thiết. Tuy nhiên vừa xuống xe ở cổng khách sạn, anh liền nhìn thấy Hạ Tịnh Nghi đang ngồi trên ghế lái của một chiếc xe Benz màu đen đỗ trước cổng.

Điền Quân Bồi cảm thấy khó hiểu trước việc đột nhiên cô ta xuất hiện tại nơi Húc Thăng tổ chức họp báo, trong lúc đang bận khoản thì Cam Lộ - vợ của Thượng Tu Văn đột nhiên từ khách sạn bước ra rất nhanh, điều này càng khiến Điền Quân Bồi kinh ngạc hơn cả việc nhìn thấy Hạ Tịnh Nghi. Anh đang định gọi cô thì một người đàn ông mặc bộ lễ tối màu đã đẩy cô lên chiếc xe Benz đó, Hạ Tịnh Nghi liền cho xe nổ máy ngay và lao vút đi.

Tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc, Điền Quân Bồi vô cùng sửng sốt đuổi theo mấy bước nhưng không kịp can thiệp gì, tiếp theo đó Thượng Tu Văn đã chạy ra, anh vội nói: “Tu Văn, người lái chiếc xe đó là...”

Rõ ràng là Thượng Tu Văn biết đó là ai, anh ra hiệu cho Điền Quân Bồi dừng lại và rút điện thoại ra bấm vội số. Anh giật mình khi thấy đằng sau có không ít người đáng vẻ như phóng viên đã theo ra, liền cười chặn ngay họ lại chỉ với họ mấy vị lãnh đạo của Húc Thăng đang chạy xuống, “các vị, có vấn đề gì xin mời hỏi trực tiếp người phát ngôn của Húc Thăng, hiện nay chủ tịch Thượng không chuẩn bị trả lời phỏng vấn”.

Phóng viên bị đẩy đi. Điền Quân Bồi lại nhìn Thượng Tu Văn một lần nữa, anh nghĩ, xem ra giữa Hạ Tịnh Nghi và Thượng Tu Văn không chỉ đơn giản là quen nhau mà còn tồn tại một mối quan hệ nào đó mà mọi người không biết. Từ trước đến nay anh rất tin vào độ sáng suốt và tính quyết đoán của Thượng Tu Văn trong quá trình giải quyết vấn đề, lúc này đây anh lại thấy hơi lo cho anh ấy.

Điền Quân Bồi buộc phải đẩy lùi kế hoạch quay về Hán Giang. Cuối cùng trận tuyết làm ảnh hưởng đến hơn một nửa đất nước Trung Quốc đã kết thúc, thời tiết đã dần dần nắng lên, nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp.

Anh lại đến thành phố J một lần nữa, Thượng Tu Văn đã chính thức đến đây để chủ trì công việc, chỉ có điều nhìn rất lặng lẽ, lạnh lùng. Khi đến dự hội nghị marketing, Phùng Dĩ An đã hỏi anh rốt cục ngày hôm đó đã nhìn thấy những gì, anh chỉ biết cười trừ: “Anh còn biết được nhiều thông tin qua ông Ngụy hơn tôi, thực sự là tôi không được chứng kiến cảnh hot Thượng Tu Văn bị vợ bạt tai”.

Thực sự anh không có thời gian để ý đến những chuyện tầm phào, mấy ngày qua, anh đã giải quyết hàng loạt vấn đề liên quan đến việc rút nguồn vốn mới cho Húc Thăng, thay đổi chủ tịch hội đồng quản trị, đối phó với những vụ tố tụng có thể xảy ra, mỗi ngày chỉ ngủ mấy tiếng đồng hồ, mệt mỏi rã rời.

Anh đang chuẩn bị khởi hành quay về Hán Giang thì đột nhiên Ngô Ủy lại gọi điện thoại cho anh, anh đành phải lái xe đến khách sạn Golden mà anh ta hẹn.

“Ba anh và Thượng Tu Văn đều đang tìm anh, nhà cao cửa rộng anh không về mà ở khách sạn làm gì?”

Ngô Ủy cười gằn: “Hiện giờ tôi về nhà, bà vợ không lột da tôi mới là lạ”

Điền Quân Bồi biết, chuyện đan dứ giữa Ngô Ủy và một MC của đài truyền hình đã bị phanh phui, thậm chí vợ anh ta là Trần Vũ Phi còn đến cả đài truyền hình làm ầm lên một trận, cảnh quay đã bị người ta phát tán trên mạng, ầm ĩ một thời gian, trở thành chủ đề bàn luận của rất nhiều người. Trước yêu cầu của ông Ngô Xương Trí, trong thời gian nghỉ tết, anh ta buộc phải gửi thư luật sư ấy trang web, bảo họ xóa đi để giảm bớt tai tiếng.

“Quân Bồi, hôm nay tôi gọi cậu đến là để hỏi 10% cổ phần của Húc Thăng trong tay tôi có thể tùy ý xử lý được không”.

Điền Quân Bồi thăm cảnh giác: “Xét về lý thuyết là như vậy. Nhưng hiện tại Húc Thăng vừa mới thay chủ tịch hội đồng quản trị, không thích hợp để chuyển nhượng công khai cổ phần, khiến bên ngoài nghi ngờ. Nếu anh có ý định bán tháo cổ phần đi thì tôi có thể nói với Tu Văn, bảo anh ấy mua lại với giá hợp lý”.

“Tính sau vậy. Cậu xem giúp tôi mấy công văn trước, hiện tại tôi đang hơi bí, muốn nhanh chóng thu những khoản này về”.

Giải quyết xong việc của Ngô Ủy, anh ra khỏi khách sạn thì gặp một người đàn ông cao lớn đang bước nhanh đến, giữa thời tiết lạnh, anh ta chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, bên ngoài khoác áo lê, khiến người ta phải chú ý. Điền Quân Bồi liền nhận ra ngay, anh ta chính là Trần Hoa - người anh đã gặp một lần vào năm ngoái. Bất giác Điền Quân Bồi liền nhìn anh ta chăm chú, đương nhiên không phải vì hiện nay tình thế nhạy cảm của Húc Thăng có liên hệ mật thiết với Trần Hoa, mà chủ yếu là vì Nhâm Nhiễm.

Trần Hoa vừa bỏ điện thoại di động xuống, ánh mắt vô tình liếc qua anh, lông mày hơi nhíu lại, rõ ràng là cũng nhận ra anh. Đúng lúc này, Hạ Tịnh Nghi vội vã từ phía sau bước tới, “Tổng giám đốc Trần, em vừa nhận được thông báo của ủy ban nhân dân thành phố, thời gian hẹn với thị trưởng Khổng có sự thay đổi, chúng ta phải sang đó sớm hơn”.

Trần Hoa gật đầu rồi lại nhìn Quân Bồi, sau đó quay người bước về phía ô tô đang đỗ.

Mắt nhìn theo Trần Hoa lên xe, Điền Quân Bồi gọi điện thoại cho Thượng Tu Văn, nói với anh rằng Ngô Ủy đang ở gần đây, hơn nữa dường như đang có ý định chuyển nhượng cổ phần, “Anh có thể ra giá để thu mua số cổ phần này để anh ta đỡ gây phiền hà”.

Thượng Tu Văn thở dài một tiếng: “Từ trước đến nay anh ta luôn cho rằng, sớm muộn gì vị trí chủ tịch hội đầu quản trị của Húc Thăng cũng là của anh ta, hiện giờ anh ta không thèm nghe điện thoại của ba anh ấy và của tôi Để tôi thử tìm anh ta lại một lần nữa xem sao”.

Điền Quân Bồi không thể không thán phục Ngô Ủy sau khi gây ra họa lớn mà còn hùng hổ ngang nhiên như vậy, “À, tôi còn chạm mặt Hạ Tịnh Nghi ở khách sạn Golden nữa, cô ta đi với ông sếp Trần Hoa của cô ta, dường như họ chuẩn bị đi gặp thị trưởng Khổng”.

“Xem ra Úc Hâm đang đẩy nhanh tiến trình thu mua xưởng luyện kim rồi”.

Chiều hôm đó Điền Quân Bồi lái xe quay về Hán Giang, trong văn phòng còn rất nhiều việc đang chờ anh giải quyết.

Lần đầu tiên đi làm anh đã bận đến mười giờ tối, cùng với một luật sư khác chuẩn bị một vụ liên quan đến đầu tư nước ngoài mà anh vừa nhận, trợ lý Tiểu Lưu mới được tuyển dụng tốt nghiệp ngành luật, có trình độ Anh văn chuyên ngành cấp 8, nhưng khi dịch một công văn luật thì lại luống cuống đến mức phát khóc. Anh đọc một đoạn ngắn mà cô ấy đã dịch, bất giác cau mày.

Tiểu Lưu nhìn sắc mặt của anh, nói với vẻ ầm ức: “Thế mạnh của em là nghe và dịch nói, dịch tài liệu tiếng Trung sang tiếng Anh thì hơi kém một chút, hơn nữa những cụm từ tài chính này chuyên ngành quá”.

Dĩ nhiên là những lời phân bua này thật vô nghĩa với anh, anh nghĩ một lát bèn gọi điện thoại cho Nhâm Nhiễm để xin trợ giúp. May mà sau khi đi làm, thời gian mở điện thoại di động của Nhâm Nhiễm nhiều hơn những ngày trước.

“Anh xin lỗi, Tiểu Nhiễm, anh đang cần gấp công văn này, thời gian lại muộn thế này rồi, anh không còn kịp đi tìm người khác nữa”.

Nhâm Nhiễm nhận lời: “Em có thể thử xem, những cụm từ tài chính thì không có vấn đề gì, nhưng những từ chuyên ngành về luật e rằng hơi khó đối với em”.

“Từ chuyên ngành về luật anh có thể nói với em. Anh sẽ đến đón em ngay bây giờ đây”.

Sau khi đến, Nhâm Nhiễm đã xem lướt tài liệu một lần, liệt kê ra những từ chuyên ngành mà cô không hiểu lắm, Điền Quân Bồi liền dịch ngay sang tiếng Anh, cô vừa dịch vừa đánh máy, tốc độ khiến trợ lý Tiểu Lưu phải tròn mắt, không kịp đếm được bèn hỏi cô hết câu này đến câu khác, “Chị Nhâm học ngành tiếng Anh à?”

Cô lắc đầu.

“Thật sự chị làm em nản quá, em cứ tưởng rằng trong số những người không học chuyên ngành tiếng Anh, trình độ tiếng Anh của em đã khá lắm rồi, nhưng em còn thua xa chị”.

“Cũng không hẳn là như vậy. Mình đã từng làm việc trong môi trường tiếng Anh, mấy năm nay vẫn làm công việc dịch tài liệu trong thời gian rỗi, chỉ là vấn đề thạo hay không thạo mà thôi”.

“Thế làm sao chị lại biết nhiều về những cụm từ tài chính như vậy, chẳng phải tra từ nào cả”.

“Mình học về tài chính”.

“Những cái này cũng không khó lắm. Nhưng làm thế nào mới có thể đạt được đến trình độ dịch lưu loát từ tiếng Trung sang tiếng Anh như vậy?”

Nhâm Nhiễm cũng không biết tại sao, trước sự đôn đốc của mẹ, ngay từ nhỏ cô đã có nền tảng tiếng Anh rất chắc, trong thời gian học ở Australia, giáo sư đã khen luận văn tiếng Anh của cô không hề giống với tiếng Anh kiểu Trung Quốc, nói như lời ông ấy là: “Rất nhiều người bạn của em viết đúng ngữ pháp, vốn từ vựng không ít, nhưng viết lại không được lưu loát, vốn tiếng Anh của em hoàn toàn không có vấn đề gì”. 8 tháng làm việc ở Hồng Kông, giao tiếp với đồng nghiệp hoàn toàn sử dụng tiếng Anh, hàng ngày phải làm rất nhiều báo cáo bằng tiếng Anh, chuyển đổi một số công cụ tài chính thành những hạng mục đầu tư mới cần thiết, phù hợp với nhu cầu trong nước, tất cả những công việc này đã khiến cho khả năng viết bằng tiếng Anh của cô tiến bộ rõ rệt.

Cô chỉ có thể vừa gõ bàn phím vừa nói: “Chắc là vẫn phải tăng lượng đọc, tìm được ngữ cảnh phù hợp”.

Điền Quân Bồi vừa tức vừa buồn cười: “Tiểu Lưu, bây giờ không phải là thời gian dạy học, em sang giúp luật sư Vương chuẩn bị một tài liệu khác đi”.

Tiểu Lưu sang phòng làm việc khác, trong phòng yên tĩnh trở lại, Nhâm Nhiễm dịch rất chăm chú, đột nhiên vấp phải một chỗ không dám chắc lắm, “Quân Bồi, hình như cách biểu đạt kỳ hạn góp vốn này có thể hiểu theo nhiều nghĩa”.

Điền Quân Bồi không trả lời ngay như lúc này, cô ngoảnh đầu lại, mới phát hiện ra rằng anh đã nghiêng đầu ngủ thiếp đi, có thể nhận thấy anh đã mệt mỏi rồi. Không kịp chờ cô liền bật cười không thành tiếng, đánh dấu chỗ này lại và dịch tiếp phần sau. Đến khi đã dịch xong toàn bộ, cô bước đến đang định gọi anh dậy thì ánh mắt lại chạm vào tập giấy tờ mà anh đang cầm trong tay, tay anh cầm hờ, để lộ ra một bản báo cáo, bên trên ghi là phân tích kế hoạch thu mua mà tập đoàn Úc Hâm có thể tiến hành và phương án đối phó.

Cô không thể ngờ rằng ở đây cũng nhìn thấy tung tích của Úc Hâm, bất giác cô hơi sững người. Lúc này đây Điền Quân Bồi đã mở mắt ra: “Anh xin lỗi, mấy ngày qua thực sự là anh ngủ ít quá”. Theo điểm nhìn của cô, anh ngó xuống tập tài liệu trong tay mình, “Cô Hạ Tịnh Nghi mà em gặp lần trước chính là người đại diện cho tập đoàn Úc Hâm, chuẩn bị thu mua cổ phần công ty của một khách hàng của anh, họ đã đưa ra phương án đối phó, anh phải đưa ra những đánh giá về mặt pháp luật”.

Cô không hỏi thêm gì nữa, chỉ bảo anh xem bản dịch đã dịch xong: “Có mấy chỗ anh đối chiếu lại một chút là được”.

Điền Quân Bồi thảo luận với cô mấy chỗ còn nghi ngờ, sau khi xác nhận liền in ra. Đợi đến khi mọi việc xong xuôi, đã là hai giờ sáng, luật sư Vương đưa trợ lý Tiểu Lưu về, còn anh thì đưa Nhâm Nhiễm về.

32. Chương 26 - Part 01

Chương 26

Đúng vào thời điểm yên tĩnh nhất trong ngày của thành phố, dưới ánh đèn đường, mặt đường vô cùng trống trải, xe lao như bay, cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng, thoải mái, cộng với việc có Nhâm Nhiễm lặng lẽ ngồi bên cạnh, Điền Quân Bồi cảm thấy rất vui vẻ.

“Anh rất xin lỗi, ngày mai em phải đi làm mà hôm nay còn bắt em bận lộn đến giờ này”.

“Không sao, 1 giờ chiều em mới đi làm, buổi sáng có thể ngủ bù, anh và bạn anh vất vả quá”.

“Dạo này anh nhiều việc quá, văn phòng lại đang đối mặt với quá trình chuyển đổi nghiệp vụ, không còn cách nào khác cả”.

“Mặc dù ba em là giáo sư luật học, nhưng em vẫn không biết gì về công việc của luật sư, trước đây luôn tưởng rằng nếu các anh không ra tòa thì sẽ bỏ thời gian ra để học tranh luận gì đó, không ngờ hôm nay nhìn thấy có rất nhiều công việc liên quan đến chuyện viết lách”.

Điền Quân Bồi liền cười: “Chẳng riêng gì em, Tiểu Lưu cũng tốt nghiệp ngành luật, sau khi tuyển vào cũng rất mơ hồ, nói sao rất ít khi thấy luật sư trong văn phòng ra tòa. Trọng điểm phát triển nghiệp vụ của văn phòng Phổ Hàn là tập trung vào các nghiệp vụ phi tố tụng, hay nói cách khác là chỉ những vụ nằm ngoài vụ án tố tụng và vụ án trọng tài, để luật sư hoàn thành các sự vụ pháp luật, bao gồm nhưng không bó hẹp trong các nghiệp vụ như điều tra phi tố tụng, luật sư làm công chứng viên, đưa ra những ý kiến pháp luật. So với các vụ tranh chấp dân sự hình sự bình thường, lợi nhuận của các nghiệp vụ này lớn hơn”.

“Cũng có nghĩa rằng anh không phải đi kiện tụng hay sao”.

“Những lúc cần thiết cũng vẫn phải ra tòa, nhưng so với các văn phòng luật sư chủ yếu giải quyết các nghiệp vụ tố tụng, số lần ra tòa của bọn anh đúng là ít hơn nhiều”.

“Hóa ra là như vậy”.

“Có phải là khô như ngói đúng không? Chỉ cần nói đến các vấn đề pháp luật, bộ mặt nghiêm túc của anh đã đáng ghét rồi”.

Nhâm Nhiễm phì cười, Điền Quân Bồi nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, cô cười lắc đầu: “Em xin lỗi, bình thường đàn ông sẽ không đánh giá công việc của mình như vậy. Em đoán, chắc đây là lời đánh giá của cô bạn gái cũ đối với anh”.

“Em đoán không nhầm”. Điền Quân Bồi không thể không thán phục sự nhạy bén của cô, ngừng một lát, anh hỏi, “Em cảm thấy là như vậy ư?”

“Đàn ông rất có sức lôi cuốn khi họ nghiêm túc trong công việc”. Nhâm Nhiễm liền thấy hối hận ngay, giữa lúc nửa đêm nói ra câu này e rằng dễ khiến người khác liên tưởng đến chuyện, cô vội nói thêm, “Từ nhỏ em đã quen với cảnh chỉ cần nói đến những vấn đề về luật là ba em lại rất hào hứng rạng rỡ, có thể nói một hồi lâu mà không biết chán”.

Điền Quân Bồi hơi cười cười, “Được so sánh với giáo sư Nhâm là một niềm vinh hạnh cho anh”.

Bầu không khí tự nhiên trở nên mờ ám, tuy nhiên sự mờ ám này không gây ra cảm giác căng thẳng như sự cố tình trên chóc bình thường. Nhâm Nhiễm không muốn mình giấu đầu hở đuôi nên đành phải cười, nghiêng đầu tựa vào lưng ghế, không nói gì thêm nữa.

Nhâm Nhiễm không chịu nhận tiền thù lao của Phổ Hàn, lý do là cô không coi việc giúp đỡ bạn bè là những việc kiếm tiền.

“Chỉ mất một chút thời gian mà thôi, hơn nữa anh cũng đã giúp em rất nhiều lần, trả tiền sẽ mất hay anh ạ”.

“Thế thì ngày kia anh sẽ mời em ăn cơm để tỏ lòng cảm ơn vậy”, Điền Quân Bồi liền nói ngay, “đồ ăn của Ý có được không? Nhà hàng cũng là do chuyên gia ẩm thực Dĩ An giới thiệu, nghe nói hương vị rất chính thống”.

Họ đã đi ăn với nhau khá nhiều lần, Nhâm Nhiễm đồng ý, sau khi cúp máy mới phát hiện ra ngày anh mời cô lại là ngày lễ Valentine 14-2.

Tự nhiên cô lại cảm thấy hơi bất an.

Nhâm Nhiễm chưa bao giờ hẹn hò chính thức với ai trong ngày lễ Valentine.

Ấn tượng đầu tiên của cô đối với ngày Valentine chỉ là trong ngày này chắc chắn Kỳ Gia Tuấn sẽ có kế hoạch. Cô đã từng hỏi Kỳ Gia Tuấn bằng giọng tò mò, thực ra cũng chỉ là đi ăn cơm, xem phim rồi đi hóng mát mà thôi, không lãng mạn đến mức khiến cô phải ngưỡng mộ.

Sau khi đến với Kỳ Gia Thông, ngày Valentine duy nhất mà họ đã trải qua là ở Song Bình. Lúc đó, họ đã ở bên nhau trên hòn đảo nhỏ chu vi chưa đầy hai kilomet vuông này, ngày tháng, thậm chí là thời gian đều không có nghĩa lý gì, dĩ nhiên là cũng không nghĩ đến ngày lễ Valentine trai gái hẹn hò với nhau.

Điền Quân Bồi sắp xếp bữa ăn bày tỏ lời cảm ơn vào ngày lễ Valentine, rõ ràng không phải là một sự trùng hợp bình thường. Đương nhiên, Nhâm Nhiễm không ngờ nghề đến mức không quan tâm gì đến ý định theo đuổi mà một chàng trai thể hiện ra. Đối với một cô gái 27 tuổi đang chuẩn bị sống một cuộc sống bình thường, việc có được chàng trai như Điền Quân Bồi theo đuổi có thể coi là một chuyện đáng mừng.

Chỉ có điều lần trước, khi cô muốn gạt quá khứ sang một bên để sống một cuộc sống bình thường, cô đã chấp nhận cuộc hẹn hò với Trương Chí Minh. Đứng trên một góc độ nào đó có thể nói, Trương Chí Minh có nhiều điểm tương đồng với Điền Quân Bồi: được học hành tử tế, là người có tài, khá thành đạt trong sự nghiệp, có chí tiến thủ mạnh mẽ, ngôn từ cử chỉ điềm đạm, lịch lãm, không có thói quen gì xấu, là ứng cử viên sáng giá trong mắt người bình thường. Tuy nhiên mối quan hệ giữa cô và Trương Chí Minh đã thất bại lớn, đối phương lại lấy cô và Hạ Tịnh Nghi ra để tiến hành trao đổi nhằm đổi lấy vụ đầu tư của Úc Hâm.

Sau khi biết được sự thật, cô không có gì là phẫn nộ, chỉ có thể kiểm điểm lại mình không chịu đầu tư nhiều tình cảm, nên cũng không thể trách người khác vô tình và vụ lợi.

Không vì chuyện cũ đó mà cô nghi ngờ thành ý của Điền Quân Bồi, kể từ lúc họ quen nhau, anh đã tỏ ra chân thành và dồn nhiều tình cảm hơn Trương Chí Minh rất nhiều. Tuy nhiên đến ngày hôm nay, cô mệt mỏi hơi nhiều so với những ngày mới ở Australia về và bắt đầu đi làm, việc mà cô đang làm, chỉ là từng bước để cuộc sống quay trở lại quỹ đạo bình thường, cô không thể xác định được mình có còn đủ sức để tiếp nhận sự theo đuổi của một người đàn ông và bắt đầu một cuộc tình mới hay không.

Trong lúc Nhâm Nhiễm đang bần thần thì Tom - anh bạn đồng nghiệp của cô bước đến hỏi, “Renee, nếu trong ngày Valentine tôi hẹn một cô gái đi chơi thì liệu cô ấy có hiểu lầm là tôi muốn tán tỉnh cô ấy hay không?”

“Cái này tôi cũng không dám chắc, có trời mới biết cô gái mà anh hẹn là cô gái như thế nào, chân thành đến mức như thế nào trong chuyện tình cảm?”

“Bọn tôi quen nhau chưa lâu, tôi thì rất muốn được phát triển thêm một bước với cô ấy, nhưng tôi không có ý định kết hôn. Nghe nói con gái Trung Quốc rất coi trọng chuyện này, lần trước Sunny còn nói với tôi rằng”, Tom nói ra một câu tiếng Trung bằng giọng lơ lớ, “-những mối tình không coi việc kết hôn là mục đích đều là những trò lưu manh. Có thật là có cách nói như vậy hay không?”

Khó khăn lắm Nhâm Nhiễm mới hiểu được anh ta đang nói gì, cô cười như nắc nẻ.

“Tôi sợ quá. Có phải các bạn đều nghĩ như vậy không? vốn tiếng Anh của bạn gái tôi không tốt lắm, tiếng Trung của tôi thì quá tệ, không biết cô ấy có hiểu lời bày tỏ của tôi hay không”.

Tom là người Mỹ, mới 25 tuổi, mang dòng máu Ireland, có mái tóc màu hạt dẻ và đôi mắt xanh, rất hút hồn người khác. Sau khi tốt nghiệp đại học, Tom bắt đầu đi chu du các nước, đi đến đâu bèn làm việc ở đó, sau khi chơi chán và tích cóp được một khoản tiền lại tiếp tục lên đường, sống rất tự do, vui vẻ. Năm ngoái Tom mới đến Trung Quốc, cầm một cuốn tiếng Trung giao tiếp, vừa học vừa thực hành, tìm một công việc dạy tiếng Anh cho trẻ em.

Cách dạy Học của anh rất thoải mái, tùy ý, tận tâm với công việc, được các bạn nhỏ rất quý mến. Trong quá trình dạy học, anh đã học được một số câu tiếng Trung rất buồn cười, cộng với việc các đồng nghiệp người Trung Quốc hay đùa và dạy anh một số vụng mà các cư dân mạng hay dùng, những lúc rồi rĩ mang đi tán gái lại rất thành công nên anh cũng có phần dương dương tự đắc. Một vị đồng nghiệp khác tên là Sunny không chịu được vẻ đắc ý đó của anh liền dọa anh không cẩn thận lại rước gái bar về làm vợ, anh liền tưởng đó là thật.

Hai người gặp khó khăn lớn trong giao tiếp mà cũng vẫn có thể yêu nhau rất say sưa, Nhâm Nhiễm đành phải tỏ ra bất lực. “Không phải tất cả các cô gái đều ham lấy chồng như vậy, những cái khác anh tự lý giải đi”.

“Haizz, phong tục ở phương Đông khác quá, khó hiểu quá, Lễ Valentine năm ngoái tôi ở Nhật Bản, ngay từ sáng sớm đã có mấy đồng nghiệp nữ tặng socola cho tôi, tôi mừng như vỡ được vàng, tưởng rằng mình đã trở thành người tình được mọi người hết sức quý mến. Sau đó mới biết, đó chỉ là vấn đề thói quen mà thôi, ngày hôm đó tất cả đàn ông đều nhận được socola, tương đương với giải khuyến khích mà thôi”.

Những đồng nghiệp trong phòng hiểu lời Tom nói đều bật cười ha ha.

Tom ngồi đó với vẻ mặt đau khổ, Nhâm Nhiễm lại thấy thoải mái trở lại. Cô nghĩ, cô còn cả nghĩ hơn cả anh chàng Tom vừa muốn tận hưởng sự lãng mạn lại vừa không muốn bị trói buộc, tự nhiên lại thấy buồn cười. Chỉ là một cuộc hẹn mà thôi, không có gì là ghê gớm cả.

Đến ngày Valentine, sau khi hết giờ làm việc, Điền Quân Bồi đến đón Nhâm Nhiễm rồi chạy thẳng đến khách sạn Minh Châu bên bờ sông, đây là một khách sạn năm sao mới khai trương chưa lâu, tòa nhà 38 tầng đã trở thành công trình kiến trúc nổi bật bên bờ sông, nhà hàng Tây trên tầng thượng được đặt một cái tên mang đậm phong cách Italy: nhà hàng Tuscan Sun.

Nhâm Nhiễm tưởng rằng chỉ ăn một bữa cơm đơn giản, không ngờ là nhà hàng Tây trong khách sạn sang trọng, cô chỉ mặc quần áo đi làm bình thường, bên ngoài khoác chiếc áo phao, bên trong là một chiếc áo len mỏng màu ghi mặc quần bò, đi boots, không trang điểm gì, lúc đi chỉ bôi ít son môi nhìn cũng hơi lạc lõng so với môi trường xung quanh. Sau khi vào thang máy ngắm cảnh và đi lên, cô nhân viên phục vụ mặc váy dài bước đến đón họ, đối chiếu vài vị trí đã đặt, dẫn họ vào chiếc bàn tiếp giáp cửa sổ, từ đây nhìn xuống, cảnh đẹp ở hai bên bờ sông Trường Giang thu gọn trong tầm mắt.

Nhâm Nhiễm cởi áo khoác ra, nhìn sang bốn xung quanh. Nhà hàng trước mắt được bài trí theo phong cách Địa Trung Hải, màu xanh nước biển xen với màu trắng, chiếc đèn chùm pha lê khổng lồ tỏa sáng khiến các đồ đựng bằng thủy tinh lung linh, bốn phía xung quanh đều là những vị khách ăn mặc sang trọng, lịch lãm, còn có một ban nhạc biểu diễn trong phòng.

Cô đành phải xin lỗi: “Em xin lỗi, hôm nay ăn mặc đơn giản quá”.

“Không sao. Em chịu đi ăn cùng anh, anh đã rất vui rồi”.

Sau khi họ gọi món xong, nhân viên phục vụ liền mang rượu khai vị đến kèm thêm một bông hồng đỏ thắm được gói trong giấy lụa rất xinh xắn, đây đương nhiên là để tạo bầu không khí cho ngày Valentine. Điền Quân Bồi tặng hoa cho Nhâm Nhiễm, cô liền mỉm cười cảm ơn.

“Hồi em còn học ở đây, hôm đó là Valentine, em cùng với mấy người bạn chưa có người yêu đi dạo phố, em bị kẹt ở đằng sau, một cô bé bán hoa bám lấy cậu bạn học đi bên cạnh em nói, anh ơi, anh mua hoa cho chị đi. Cậu bạn ấy ngại quá bèn giải thích, bọn anh là bạn bè, bọn anh là bạn bè thôi. Nhưng cô bé không thèm để ý, cứ bám nhằng lấy chân cậu ấy không chịu buông tay ra, cậu ấy không thể nào thoát ra được, lại còn khiến mọi người xung quanh phải bật cười”.

Điền Quân Bồi liền cười: “Cậu bạn này thật thà quá, mua bông hoa tặng cho em không phải là rất tuyệt sao?”

“Hồi đó bọn em đang học đại học năm thứ nhất, rất coi trọng danh phận người yêu, đâu có dám nhận linh tinh. Khổ thân cậu ấy không tài nào mà dứt ra được, cuối cùng vẫn bị ép phải móc tiền ra mua một bông hồng heo héo, mặt đỏ tía tai, đưa hoa cho em rồi chạy mất. Nói như lời một người bạn của em là, em thật sự đáng thương, lần đầu tiên trong đời được nhận hoa là do có cô bé bán hoa ép mua ép bán”.

“Bạn em trêu ghê quá nhỉ”.

“Đúng vậy, anh ấy chỉ thích trêu em”.

Thực ra người bạn mà Nhâm Nhiễm nói đó chính là Kỳ Gia Tuấn, trong ngày lễ Valentine đó anh có cuộc hẹn, ngày hôm sau, sau khi nghe cô kể chuyện này, anh liền cười rũ rượi. Đợi đến khi cô chuẩn bị nổi cáu vì bị trêu quá, anh mới vuốt tóc an ủi cô: “Thôi thôi đừng giận nữa, nếu mà biết sớm vậy thì hôm qua đáng lẽ anh đã phải đặt một bó hoa để tặng em mới đúng. Thế này nhé, đợi đến Valentine sang năm anh sẽ tặng bù, đảm bảo là bó hoa to nhất mà bạn bè trong ký túc xá nữ của bọn em chưa bao giờ nhìn thấy”.

Valentine thứ hai, cô đã có mặt ở Song Bình.

Lúc này đây nhớ lại chuyện cũ, cô không còn như năm ngoái, vừa nhớ đến cái tên Kỳ Gia Tuấn liền muốn nghĩ ngay sang chuyện khác. Cô vẩn vơ tờ giấy lụa bọc bên ngoài bông hồng đang cầm trong tay, đầu ngón

tay tê tê như tâm trạng lúc này. Cô nghĩ, cuối cùng sẽ đến một ngày, hình ảnh anh trong lòng cô sẽ phai mờ ư?

Điền Quân Bồi đã phát hiện ra vẻ u ám trong đáy mắt cô, “Thế thì anh muốn khai với em một chuyện, em đừng cười anh nhé”.

“Chuyện gì vậy?”

“Thực ra anh đã đặt một bó hoa và đặt trong cốp xe, định lát nữa đưa em về nhà sẽ tặng em”.

Nhâm Nhiễm hơi sững người, hàng mi lập tức rủ xuống để giấu đi cảm giác đó: “Luật sư Điền, anh chu đáo quá”.

Lúc này đây nhân viên phục vụ bắt đầu bưng thức ăn lên, đồng thời bật ra một chai rượu vang. Đúng như lời Phùng Dĩ An giới thiệu, tất cả các món trong nhà hàng này đều rất ngon, mang đậm hương vị của Italy. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện rất thoải mái.

Ăn xong đồ ngọt, đã là 10 giờ, Điền Quân Bồi thanh toán, hai người vào thang máy. Sau khi uống một chút rượu, đứng trong thang máy ngắm cảnh này, từ tầng 38 nhìn xuống dưới, Nhâm Nhiễm cảm thấy đầu óc hơi quay cuồng, cô vội vàng xoay người nhìn ra cửa thang máy.

“Em sống ở tầng 28 cũng cao đó nhỉ, em vẫn chưa quen à?”

“Em thích ở trên tầng ột chút vì khá yên tĩnh. Nhưng lại không chịu được cảm giác từ trên xuống dưới đều hiện rõ trước mắt như thế này, nghe nói hồi tháng 5 năm ngoái, thành phố Melbourne - nơi em đã từng du học đã khánh thành tòa nhà Eureka skydeck, ở tầng 88 có một ban công bằng kính trong suốt có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố dưới chân, em đoán chắc sẽ không bao giờ dám lên để thử”.

33. Chương 26 - Part 01

Điền Quân Bồi nhìn cô cười cười, bất ngờ nói: “Anh rất thích em Tiểu Nhiễm, hãy làm bạn gái của anh nhé”.

Nhâm Nhiễm không ngờ lời tỏ tình của anh lại thẳng thắn như vậy, nghe xong, cô không biết phải trả lời như thế nào.

Thang máy từ từ hạ xuống, xuống đến khoảng tầng thứ 15, qua bờ vai Điền Quân Bồi đang đứng bên cạnh, đột nhiên Nhâm Nhiễm nhìn thấy thang máy song song khác đang đi lên, ánh đèn sáng rực, cô có thể nhìn thấy rõ người đàn ông cao lớn đứng trong thang máy nằm cách chưa đầy ba mét đó chính là Trần Hoa.

Anh vịn tay vào thang máy, mắt nhìn xuống sông Trường Giang phía xa, khuôn mặt gầy guộc, lạnh lùng đó vẫn vô cảm như lúc bình thường, dường như đang tập trung suy nghĩ điều gì. Thang máy đó đang đi lên, thang máy của họ đang đi xuống, đi lướt qua nhau, chỉ trong tích tắc, trong mắt cô lại xuất hiện màn đêm mênh mông.

Có lời thông báo của Hạ Tịnh Nghi từ trước, đáng lẽ cô không cảm thấy bất ngờ, nhưng nhìn thấy anh ở cự ly gần như vậy, cô vẫn cảm thấy hơi kinh ngạc, cô vội nhìn sang góc kia của thang máy theo bản năng, dường như họ vừa mới xa rời thế giới không chân thực nằm trên tầng thứ 38 vừa nãy, đứng nhìn ở góc độ này, đột nhiên thành phố này lại trở nên xa lạ.

“Anh xin lỗi, có phải lời đề nghị của anh quá đường đột khiến em khó xử hay không?”

Cô trở về với thực tại, vội vàng lắc đầu, “Không, Quân Bồi, em cảm thấy rất vinh hạnh, anh rất kiên trì với em. Chỉ có điều em cảm thấy hơi... bất ngờ”.

Thang máy đi xuống bãi đỗ xe ngầm, Điền Quân Bồi đón lấy chiếc áo khoác trong tay cô, mặc lên cho cô. “Anh tưởng rằng lòng chân thành của anh đã thể hiện từ lâu, nghĩ đi nghĩ lại, cũng không tạo ra được niềm vui bất ngờ gì cho để em có thể nhận lời anh ngay”.

Nhâm Nhiễm không kìm được bèn cười buồn: “Chắc là em là một cô gái chỉ biết làm người khác hụt hẫng và rất thực dụng trong suy nghĩ. Trong chuyện tình yêu, cần phải có một chút ngây thơ, một chút nhiệt tình. Em... đã trải qua một số chuyện, hai yếu tố đó, không biết em có còn có hay không”.

“Người nào cũng có quá khứ, nếu em không muốn nói em đi trải qua những gì thì anh cũng sẽ không hỏi. Anh chỉ biết rằng, chính những quá khứ mà em đã trải qua đã quyết định cho diện mạo ngày hôm nay của em, cái mà anh thích là con người em hiện nay”.

Nhâm Nhiễm không thể không thừa nhận, không hổ danh là luật sư Điền Quân Bồi rất có tài nói năng, cô không thể nói là mình đã bị anh thuyết phục, nhưng cô biết cô không thể thuyết phục được anh.

Sau khi họ lên xe, Điền Quân Bồi cho xe nổ máy và chạy trên đường. Những ngày lạnh giá vừa trôi qua, trên đường có rất nhiều đôi trai gái sánh vai bên nhau, không ít người còn cầm hoa hồng, vẻ lãng mạn mà họ cố tình thể hiện ra này đã khiến cho thành phố vốn rất thế tục này có thêm một cảm giác vui vẻ phù hoa và náo nhiệt.

Nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, Nhâm Nhiễm thở dài: “Em xin lỗi Quân Bồi, em thực sự không biết phải trả lời anh thế nào. Một mặt, em không muốn nói không với anh, em sợ mất một người bạn như anh; Mặt khác, em sợ em nhận lời anh, cuối cùng vẫn sẽ để anh phải thất vọng”.

“Nếu như anh nói, anh sẵn sàng đón nhận mọi sự thất vọng có thể xảy ra thì sao?”

Một lần nữa Nhâm Nhiễm không biết phải đáp lại thế nào.

“Dường như em cho rằng, sau khi hiểu em hoàn toàn chắc chắn anh sẽ thất vọng. Anh không biết tại sao em lại có suy nghĩ như vậy, với độ tuổi và tính cách của anh, sẽ không dễ có những ảo tưởng và sau đó lại dễ dàng dập tắt đâu”.

“Nhưng...” cô nói một cách mâu thuẫn, “chắc là anh vẫn nghĩ em rất đẹp, rất tuyệt vời”.

“Thế em thử nói ra mặt xấu xa của em, thử xem có thể khiến anh phải sợ và rút lui hay không”.

“Có cần em phải nói không? Mình gặp nhau trong hoàn cảnh đó, em còn phải nói thêm gì nữa? Người bình thường nghĩ em như thế nào cũng không có gì là quá đáng”.

“Nói đi nói lại vẫn là do cuộc gặp gỡ đó ám ảnh em. Anh là luật sư, anh phản đối mọi sự phán xét dựa vào những kết luận chủ quan, chính vì thế trong tình huống bình thường, anh đều yêu cầu có một lời giải thích hợp lý. Nhưng không hiểu tại sao, em lại khiến anh tin rằng, sự trong sạch của một người không được thể hiện bằng việc phải giải thích tất cả mọi chuyện”.

“Quân Bồi, cách nói này đúng là lý tưởng hóa quá”.

“Em nghĩ là vì cao hứng anh mới nói như vậy ư? Anh thừa nhận lúc mới gặp em, trong mắt anh, em thực sự là một cô gái rất bí ẩn, anh rất tò mò về em. Dần dần quen em, được tiếp xúc với em, sau khi trở thành bạn của em, trong mắt anh, em là một cô gái dịu dàng, tốt bụng nhưng lại rất lý trí. Hiểu được em nhiều hơn anh lại bị em thu hút hơn, càng muốn được đến với em hơn. Anh tin vào cảm giác của anh đối với em, mong em cũng tin rằng không phải anh nổi hứng nhất thời”.

Nhâm Nhiễm cười đau khổ: “Anh đã bao giờ nghĩ nếu không tìm hiểu cho kỹ, rất có thể mọi cảm giác chỉ là ảo giác hay không?”

“Tiểu Nhiễm, em không thể dùng lý do này để từ chối sự theo đuổi của một người đàn ông. Đối với em, điều mà em cần suy nghĩ không phải là vì anh hiểu thêm em mà thất vọng. Em chỉ cần suy nghĩ rằng, ở bên anh, em có vui hay không, anh có đáp ứng được những yêu cầu của một người bạn trai mà em kỳ vọng hay không là được rồi”.

Giọng anh nhẹ nhàng và trầm ấm, khiến trái tim bối rối của cô đã bình tĩnh trở lại, “Luật sư Điền, em phải thừa nhận rằng, logic của anh rất mạnh mẽ”.

Điền Quân Bồi hơi sững người, anh đã nhận ra được ý thỏa hiệp trong câu nói của cô, bèn đưa tay ra nắm lấy một bàn tay của cô. Cô hơi ngọ ngoậy nhưng không rút lại. Được một bàn tay ấm áp nắm như thế này,

một cảm giác thân mật lâu lắm rồi không có và không thể miêu tả bằng lời đã len lỏi vào trong tim, khiến cô cũng thấy lưu luyến.

Xe chạy đến khu nhà Nhâm Nhiễm ở, Điền Quân Bồi xuống xe trước, mở cốp xe lấy ra một bó hồng tặng cho cô. Nhâm Nhiễm đón lấy, cúi đầu xuống hít một hơi thật sâu. Đột nhiên anh ôm chặt lấy cô, cô lặng lẽ đứng yên trong lòng anh, một lát sau mới nói: “Chúng mình... thử xem, cứ dần dần. Nếu em vẫn còn có gì băn khoăn thì chắc anh cũng hiểu được chứ, Quân Bồi”.

Ạp ghé sát vào tai cô khẽ nói: “Anh sẵn sàng đợi”.

Cô vội vàng thoát ra khỏi tay anh, bước nhanh về phía tòa nhà.

Bó hoa đó đã bị đè bẹp vì vòng tay của hai người, sau khi lên nhà, cô mở lớp giấy bọc bên ngoài ra, cắt tỉa một chút cho bó hoa rồi cắm vào lọ.

Cách đường Hoa Thanh không xa có một công viên, bên cạnh có một chợ nhỏ bán hoa, cây cảnh, cách mấy ngày cô lại đi bộ đến, tranh thủ lúc chợ chuẩn bị đóng cửa, mua một ít hoa với giá rất rẻ về, nhưng thường chỉ là hoa phăng, cúc dại, đồng tiền, thỉnh thoảng thì có hoa loa kèn hoặc hoa ly. Lần đầu tiên lọ hoa được cắm hoa hồng màu sắc tươi thắm như vậy, khiến gian phòng đột nhiên như có thêm sắc xuân.

Cô bước đến cửa ban công nhìn ra ngoài, màn đêm lộ ra màu đỏ thẫm không nhìn thấy ngôi sao nào. Đột nhiên trước mắt cô hiện lên một chiếc thang máy được ánh đèn chiếu sáng rực, chiếc bóng vụt qua trước mắt cô đó dường như chồng lên chiếc bóng của cô in trên cửa.

Cô chạm trán vào cánh cửa kính lạnh giá, mới phát hiện ra má mình hơi nóng.

Người đó đi ngang qua thành phố này, cuộc sống của hai người giống như hai chiếc thang máy vận hành song song đó, không thể nào tương giao được nữa; Người vừa nhận lời thử bắt đầu mối quan hệ với một người đàn ông, hãy thể hiện ra thành ý của mình đi - cô đã nhắc nhở mình như vậy.

Ngày hôm sau, Nhâm Nhiễm đã đọc được một bài viết trên báo nói mấy hôm trước, tập đoàn Úc Hâm đã chính thức khởi động một dự án đầu tư trị giá gần 1 tỉ NDT ở thành phố này. Bài báo đã giới thiệu chi tiết về dự án và một số nét khái quát về tình hình đầu tư, nói lãnh đạo tỉnh và thành phố hết sức coi trọng, tham gia vào buổi lễ ký kết..., cũng như mọi lần khác, trong bài viết không nhắc gì đến tên Trần Hoa.

Bỏ tờ báo xuống, cô thở dài một tiếng, biết chắc chắc anh đã làm xong các việc và rời thành phố này, cô không phải lo sẽ chạm trán anh nữa.

Quan hệ giữa cô và Điền Quân Bồi tiến triển thuận lợi hơn những gì Nhâm Nhiễm đã nghĩ.

Dĩ nhiên, Điền Quân Bồi tôn trọng ý kiến của cô, không nóng vội rút ngắn khoảng cách. Hàng ngày anh đều gọi cho cô một cú điện thoại, nếu cuối tuần không phải làm thêm giờ thì anh hẹn cô đi ăn hoặc hẹn gặp ở quán cà phê Lục Môn.

Sáng chủ nhật, quán cà phê vừa mở cửa, không có mấy khách, rất yên tĩnh. Nhân viên phục vụ bưng cà phê thơm phức đến, Điền Quân Bồi và Nhâm Nhiễm mỗi người mang một chiếc laptop, anh giải quyết các công văn giấy tờ, còn cô thì dịch tài liệu mà Thái Hồng Khai gửi đến.

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng ồn ào bất thường, hai người vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tô San bước vào, theo sau là một người đàn ông, cô đứng khựng lại, hằm hằm nói: “Này, tôi đã nói rất rõ ràng rồi, xin mời anh rời khỏi đây đừng bám theo tôi nữa, đừng để ảnh hưởng đến cửa hàng của tôi”.

Hai tay cô chống nạnh, nhưng động tác có vẻ ghê gớm này không có tác dụng răn đe, may mà nhân viên phục vụ đã nghe thấy tiếng và bước đến, người đàn ông đó sững người rồi quay đầu bỏ đi.

Tô San vội nói lời xin lỗi với mấy người khách rồi chạy vào phòng làm việc sau quầy như một cơn gió. Sau một hồi ồn ào, quán cà phê đã yên tĩnh trở lại.

Điền Quân Bồi và Nhâm Nhiễm bất giác nhìn nhau cười, cả hai đều nghĩ chắc người đàn ông đó là một kẻ không may mắn say mê bà chủ xinh đẹp.

Họ lại tiếp tục chăm chú với công việc của mình.

Mối quan hệ này không gây áp lực gì nhiều cho cô, nhưng rõ ràng là hai người đã thân mật hơn so với ngày trước.

Trong lòng Nhâm Nhiễm vẫn còn một chút mâu thuẫn. Cô không biết mối quan hệ hòa bình như thế này có được coi là tình yêu hay không, có đáp ứng được sự mong mỏi về tâm lý của một người đàn ông hay không. Nhưng thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, cũng đúng lúc anh nhìn cô, nụ cười trong đôi mắt ẩn sau cặp kính đó khiến cô yên lòng trở lại.

34. Chương 26 - Part 02

Điền Quân Bồi nhìn cô cười cười, bất ngờ nói: “Anh rất thích em Tiểu Nhiễm, hãy làm bạn gái của anh nhé”.

Nhâm Nhiễm không ngờ lời tỏ tình của anh lại thẳng thắn như vậy, nghe xong, cô không biết phải trả lời như thế nào.

Thang máy từ từ hạ xuống, xuống đến khoảng tầng thứ 15, qua bờ vai Điền Quân Bồi đang đứng bên cạnh, đột nhiên Nhâm Nhiễm nhìn thấy thang máy song song khác đang đi lên, ánh đèn sáng rực, cô có thể nhìn thấy rõ người đàn ông cao lớn đứng trong thang máy nằm cách chưa đầy ba mét đó chính là Trần Hoa.

Anh vịn tay vào thang máy, mắt nhìn xuống sông Trường Giang phía xa, khuôn mặt gầy guộc, lạnh lùng đó vẫn vô cảm như lúc bình thường, dường như đang tập trung suy nghĩ điều gì. Thang máy đó đang đi lên, thang máy của họ đang đi xuống, đi lướt qua nhau, chỉ trong tích tắc, trong mắt cô lại xuất hiện màn đêm mênh mông.

Có lời thông báo của Hạ Tịnh Nghi từ trước, đáng lẽ cô không cảm thấy bất ngờ, nhưng nhìn thấy anh ở cự ly gần như vậy, cô vẫn cảm thấy hơi kinh ngạc, cô vội nhìn sang góc kia của thang máy theo bản năng, dường như họ vừa mới xa rời thế giới không chân thực nằm trên tầng thứ 38 vừa nãy, đứng nhìn ở góc độ này, đột nhiên thành phố này lại trở nên xa lạ.

“Anh xin lỗi, có phải lời đề nghị của anh quá đường đột khiến em khó xử hay không?”

Cô trở về với thực tại, vội vàng lắc đầu, “Không, Quân Bồi, em cảm thấy rất vinh hạnh, anh rất kiên trì với em. Chỉ có điều em cảm thấy hơi... bất ngờ”.

Thang máy đi xuống bãi đỗ xe ngầm, Điền Quân Bồi đón lấy chiếc áo khoác trong tay cô, mặc lên cho cô. “Anh tưởng rằng lòng chân thành của anh đã thể hiện từ lâu, nghĩ đi nghĩ lại, cũng không tạo ra được niềm vui bất ngờ gì cho để em có thể nhận lời anh ngay”.

Nhâm Nhiễm không tìm được bèn cười buồn: “Chắc là em là một cô gái chỉ biết làm người khác hụt hẫng và rất thực dụng trong suy nghĩ. Trong chuyện tình yêu, cần phải có một chút ngây thơ, một chút nhiệt tình. Em... đã trải qua một số chuyện, hai yếu tố đó, không biết em có còn có hay không”.

“Người nào cũng có quá khứ, nếu em không muốn nói em đi trải qua những gì thì anh cũng sẽ không hỏi. Anh chỉ biết rằng, chính những quá khứ mà em đã trải qua đã quyết định cho diện mạo ngày hôm nay của em, cái mà anh thích là con người em hiện nay”.

Nhâm Nhiễm không thể không thừa nhận, không hổ danh là luật sư Điền Quân Bồi rất có tài nói năng, cô không thể nói là mình đã bị anh thuyết phục, nhưng cô biết cô không thể thuyết phục được anh.

Sau khi họ lên xe, Điền Quân Bồi cho xe nổ máy và chạy trên đường. Những ngày lạnh giá vừa trôi qua, trên đường có rất nhiều đôi trai gái sánh vai bên nhau, không ít người còn cầm hoa hồng, vẻ lãng mạn mà họ cố tình thể hiện ra này đã khiến cho thành phố vốn rất thế tục này có thêm một cảm giác vui vẻ phù hoa và náo nhiệt.

Nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, Nhâm Nhiễm thở dài: “Em xin lỗi Quân Bồi, em thực sự không biết phải trả lời anh thế nào. Một mặt, em không muốn nói không với anh, em sợ mất một người bạn như anh; Mặt khác, em sợ em nhận lời anh, cuối cùng vẫn sẽ để anh phải thất vọng”.

“Nếu như anh nói, anh sẵn sàng đón nhận mọi sự thất vọng có thể xảy ra thì sao?”

Một lần nữa Nhâm Nhiễm không biết phải đáp lại thế nào.

“Dường như em cho rằng, sau khi hiểu em hoàn toàn chắc chắn anh sẽ thất vọng. Anh không biết tại sao em lại có suy nghĩ như vậy, với độ tuổi và tính cách của anh, sẽ không dễ có những ảo tưởng và sau đó lại dễ dàng dập tắt đâu”.

“Nhưng...” cô nói một cách mâu thuẫn, “chắc là anh vẫn nghĩ em rất đẹp, rất tuyệt vời”.

“Thế em thử nói ra mặt xấu xa của em, thử xem có thể khiến anh phải sợ và rút lui hay không”.

“Có cần em phải nói không? Mình gặp nhau trong hoàn cảnh đó, em còn phải nói thêm gì nữa? Người bình thường nghĩ em như thế nào cũng không có gì là quá đáng”.

“Nói đi nói lại vẫn là do cuộc gặp gỡ đó ám ảnh em. Anh là luật sư, anh phản đối mọi sự phán xét dựa vào những kết luận chủ quan, chính vì thế trong tình huống bình thường, anh đều yêu cầu có một lời giải thích hợp lý. Nhưng không hiểu tại sao, em lại khiến anh tin rằng, sự trong sạch của một người không được thể hiện bằng việc phải giải thích tất cả mọi chuyện”.

“Quân Bồi, cách nói này đúng là lý tưởng hóa quá”.

“Em nghĩ là vì cao hứng anh mới nói như vậy ư? Anh thừa nhận lúc mới gặp em, trong mắt anh, em thực sự là một cô gái rất bí ẩn, anh rất tò mò về em. Dần dần quen em, được tiếp xúc với em, sau khi trở thành bạn của em, trong mắt anh, em là một cô gái dịu dàng, tốt bụng nhưng lại rất lý trí. Hiểu được em nhiều hơn anh lại bị em thu hút hơn, càng muốn được đến với em hơn. Anh tin vào cảm giác của anh đối với em, mong em cũng tin rằng không phải anh nổi hứng nhất thời”.

Nhâm Nhiễm cười đau khổ: “Anh đã bao giờ nghĩ nếu không tìm hiểu cho kỹ, rất có thể mọi cảm giác chỉ là ảo giác hay không?”

“Tiểu Nhiễm, em không thể dùng lý do này để từ chối sự theo đuổi của một người đàn ông. Đối với em, điều mà em cần suy nghĩ không phải là vì anh hiểu thêm em mà thất vọng. Em chỉ cần suy nghĩ rằng, ở bên anh, em có vui hay không, anh có đáp ứng được những yêu cầu của một người bạn trai mà em kỳ vọng hay không là được rồi”.

Giọng anh nhẹ nhàng và trầm ấm, khiến trái tim bối rối của cô đã bình tĩnh trở lại, “Luật sư Điền, em phải thừa nhận rằng, logic của anh rất mạnh mẽ”.

Điền Quân Bồi hơi sững người, anh đã nhận ra được ý thỏa hiệp trong câu nói của cô, bèn đưa tay ra nắm lấy một bàn tay của cô. Cô hơi ngọ ngoậy nhưng không rút lại. Được một bàn tay ấm áp nắm như thế này,

một cảm giác thân mật lâu lắm rồi không có và không thể miêu tả bằng lời đã len lỏi vào trong tim, khiến cô cũng thấy lưu luyến.

Xe chạy đến khu nhà Nhâm Nhiễm ở, Điền Quân Bồi xuống xe trước, mở cốp xe lấy ra một bó hồng tặng cho cô. Nhâm Nhiễm đón lấy, cúi đầu xuống hít một hơi thật sâu. Đột nhiên anh ôm chặt lấy cô, cô lặng lẽ đứng yên trong lòng anh, một lát sau mới nói: “Chúng mình... thử xem, cứ dần dần. Nếu em vẫn còn có gì băn khoăn thì chắc anh cũng hiểu được chứ, Quân Bồi”.

Ạp ghé sát vào tai cô khẽ nói: “Anh sẵn sàng đợi”.

Cô vội vàng thoát ra khỏi tay anh, bước nhanh về phía tòa nhà.

Bó hoa đó đã bị đè bẹp vì vòng tay của hai người, sau khi lên nhà, cô mở lớp giấy bọc bên ngoài ra, cắt tỉa một chút cho bó hoa rồi cắm vào lọ.

Cách đường Hoa Thanh không xa có một công viên, bên cạnh có một chợ nhỏ bán hoa, cây cảnh, cách mấy ngày cô lại đi bộ đến, tranh thủ lúc chợ chuẩn bị đóng cửa, mua một ít hoa với giá rất rẻ về, nhưng thường chỉ là hoa phăng, cúc dại, đồng tiền, thỉnh thoảng thì có hoa loa kèn hoặc hoa ly. Lần đầu tiên lọ hoa được cắm hoa hồng màu sắc tươi thắm như vậy, khiến gian phòng đột nhiên như có thêm sắc xuân.

Cô bước đến cửa ban công nhìn ra ngoài, màn đêm lộ ra màu đỏ thẫm không nhìn thấy ngôi sao nào. Đột nhiên trước mắt cô hiện lên một chiếc thang máy được ánh đèn chiếu sáng rực, chiếc bóng vụt qua trước mắt cô đó dường như chồng lên chiếc bóng của cô in trên cửa.

Cô chạm trán vào cánh cửa kính lạnh giá, mới phát hiện ra má mình hơi nóng.

Người đó đi ngang qua thành phố này, cuộc sống của hai người giống như hai chiếc thang máy vận hành song song đó, không thể nào tương giao được nữa; Người vừa nhận lời thử bắt đầu mối quan hệ với một người đàn ông, hãy thể hiện ra thành ý của mình đi - cô đã nhắc nhở mình như vậy.

Ngày hôm sau, Nhâm Nhiễm đã đọc được một bài viết trên báo nói mấy hôm trước, tập đoàn Úc Hâm đã chính thức khởi động một dự án đầu tư trị giá gần 1 tỉ NDT ở thành phố này. Bài báo đã giới thiệu chi tiết về dự án và một số nét khái quát về tình hình đầu tư, nói lãnh đạo tỉnh và thành phố hết sức coi trọng, tham gia vào buổi lễ ký kết..., cũng như mọi lần khác, trong bài viết không nhắc gì đến tên Trần Hoa.

Bỏ tờ báo xuống, cô thở dài một tiếng, biết chắc chắc anh đã làm xong các việc và rời thành phố này, cô không phải lo sẽ chạm trán anh nữa.

Quan hệ giữa cô và Điền Quân Bồi tiến triển thuận lợi hơn những gì Nhâm Nhiễm đã nghĩ.

Dĩ nhiên, Điền Quân Bồi tôn trọng ý kiến của cô, không nóng vội rút ngắn khoảng cách. Hàng ngày anh đều gọi cho cô một cú điện thoại, nếu cuối tuần không phải làm thêm giờ thì anh hẹn cô đi ăn hoặc hẹn gặp ở quán cà phê Lục Môn.

Sáng chủ nhật, quán cà phê vừa mở cửa, không có mấy khách, rất yên tĩnh. Nhân viên phục vụ bưng cà phê thơm phức đến, Điền Quân Bồi và Nhâm Nhiễm mỗi người mang một chiếc laptop, anh giải quyết các công văn giấy tờ, còn cô thì dịch tài liệu mà Thái Hồng Khai gửi đến.

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng ồn ào bất thường, hai người vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tô San bước vào, theo sau là một người đàn ông, cô đứng khựng lại, hằm hằm nói: “Này, tôi đã nói rất rõ ràng rồi, xin mời anh rời khỏi đây đừng bám theo tôi nữa, đừng để ảnh hưởng đến cửa hàng của tôi”.

Hai tay cô chống nạnh, nhưng động tác có vẻ ghê gớm này không có tác dụng răn đe, may mà nhân viên phục vụ đã nghe thấy tiếng và bước đến, người đàn ông đó sững người rồi quay đầu bỏ đi.

Tô San vội nói lời xin lỗi với mấy người khách rồi chạy vào phòng làm việc sau quầy như một cơn gió. Sau một hồi ồn ào, quán cà phê đã yên tĩnh trở lại.

Điền Quân Bồi và Nhâm Nhiễm bắt gặp nhìn nhau cười, cả hai đều nghĩ chắc người đàn ông đó là một kẻ không may mắn say mê bà chủ xinh đẹp.

Họ lại tiếp tục chăm chú với công việc của mình.

Mối quan hệ này không gây áp lực gì nhiều cho cô, nhưng rõ ràng là hai người đã thân mật hơn so với ngày trước.

Trong lòng Nhâm Nhiễm vẫn còn một chút mâu thuẫn. Cô không biết mối quan hệ hòa bình như thế này có được coi là tình yêu hay không, có đáp ứng được sự mong mỏi về tâm lý của một người đàn ông hay không. Nhưng thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, cũng đúng lúc anh nhìn cô, nụ cười trong đôi mắt ẩn sau cặp kính đó khiến cô yên lòng trở lại.

35. Chương 27 - Part 01

Chương 27

Sau mấy ngày trời âm u, nhiệt độ đã dần dần tăng lên. Sunny - cô bạn đồng nghiệp của Nhâm Nhiễm đứng trước cửa sổ nhìn ra xa, cô là người tỉnh khác, đến đây học đại học, sau đó ở lại làm việc, từ trước đến nay cô luôn phàn nàn về khí hậu của vùng này, nói một cách quả quyết: “Lá cây đã nảy lộc rồi, rồi mà xem, chỉ cần nắng vài ngày là chị sẽ cảm nhận được Hán Giang sẽ vào hạ thôi. Ở đây mùa xuân chỉ là truyền thuyết, người nào cũng được nghe nói, nhưng chưa ai được gặp cả”.

Cách nói khoa trương này đã được mọi người ồa vào ủng hộ, các đồng nghiệp là người vùng này cũng chỉ cười lắc đầu mà không phản bác lại. Đột nhiên Sunny nói: “Ê, các cậu lại đây mà xem này, hôm nay những người đợi ở dưới có vẻ lạ lạ, khá đông người cầm máy ảnh, nhìn mặt trông lạ lẫm”.

Mấy vị đồng nghiệp liền bước đến ngó, “Đúng vậy, nhìn rất giống phóng viên. Lại còn chụp ảnh trường, tòa nhà cũ này của bọn mình có gì đáng để chụp nhỉ”.

Phó hiệu trưởng nghe thấy thế liền chạy đến xem, thấy vậy liền lộ rõ vẻ lo lắng, trung tâm đào tạo tư thực sợ nhất là có những bài viết đưa những tin xấu, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc tuyển sinh, hơn nữa sau đó sẽ vấp phải đợt kiểm tra gắt gao và chỉnh đốn của cấp trên. Ông gọi điện thoại cho bảo vệ, dặn họ xuống hỏi xem tình hình. Tuy nhiên, bảo vệ cũng không hỏi ra được chuyện gì. Ông đành phải dặn họ theo dõi mật thiết, có tình hình gì thì báo cáo ngay.

Khi Nhâm Nhiễm và mấy đồng nghiệp hết giờ làm việc đi ra thì quả nhiên đã có chuyện xảy ra.

Mấy người đó cầm máy ảnh chụp liên hồi vào hai ông cháu một học sinh, cô bé đó chính là Nam Nam - con gái của Tô San. Ông nội cô bé vừa đẩy máy ảnh vừa quát mắng. Cô vội vàng gọi bảo vệ đến, gạt mấy người đó ra, chỉ nghe thấy một anh chàng trẻ tuổi trong số đó lên tiếng hỏi: “Bác Ôn, xin hỏi cô bé mà bác đang dắt có phải là con gái của Ôn Lệnh Khải hay không?”

Sắc mặt ông Ôn tái đi, hằm hằm nói: “Liên quan gì đến các anh? Các anh không được dọa cháu tôi sợ”.

Một phóng viên ngồi sụp xuống chụp cận cảnh Nam Nam, Nhâm Nhiễm vội vàng bước đến kéo Nam Nam ra sau lưng mình, một tay che ống kính không cho anh ta chụp tiếp.

Nghe thấy tiếng ồn ào, Điền Quân Bồi đang đứng ngoài đợi Nhâm Nhiễm liền chạy vào, một tay anh đẩy vị phóng viên vẫn không chịu bỏ cuộc, lạnh lùng nói: “Anh làm như vậy là xâm phạm quyền chân dung của vị thành niên, nếu các anh dùng những tấm ảnh này vào mục đích thương mại thì người nhà của cô bé có quyền tố cáo các anh”.

Ông Ôn lập tức kêu lên: “Đúng vậy, tôi sẽ tố cáo các anh, tôi sẽ báo công an, bảo công an bắt các anh”. Người đó cũng không tranh luận với họ, sau đó Sunny liền chạy ra, cô la lớn bằng giọng rất khoa trương: “Ôn Lệnh Khải hả, ôi thần tượng của em, có thật không, có thật không?” Cô liền túm lấy một phóng viên đứng gần, hỏi gấp: “Anh ấy đã có con gái rồi ư, thông tin của các anh có chính xác không? Trời ạ, lại còn học ở đây nữa hả?”

Mấy phóng viên liền chuyển mục tiêu sang cô: “Chào chị, xin hỏi chị là cô giáo của cô bé này ư?” “Chị có thể cho biết mẹ của cô bé là ai được không?”

Điền Quân Bồi nói nhỏ: “Anh ra lấy xe, em bảo họ ra ngay nhé, đừng đòi co nữa”.

Nhâm Nhiễm gật đầu, không còn thời gian quan tâm đến cô bạn đồng nghiệp đang thần thờ như người mất hồn, cô dặn Tom giúp nhân viên bảo vệ ngăn phóng viên lại, sau đó kéo ông Ôn đang thở hổn hển và Nam Nam: “Ta mau đi thôi”.

Một tay cô đỡ ông Ôn, một tay kéo Nam Nam ra, Nam Nam sợ đến nỗi đi còn đang sững người ở đó, nước mắt vòng quanh, bàn tay nhỏ lạnh cóng túm chặt lấy tay cô như túm được chiếc phao cứu mạng.

Điền Quân Bồi đã cho xe nổ máy, Nhâm Nhiễm mở cửa dưới đưa họ lên xe. Nam Nam vẫn túm chặt tay cô không chịu buông ra, cô đành phải vuốt má cô bé: “Nam Nam, về nhà với ông nhé. Cô ngồi bên trên”.

Cô rút tay mình ra, đóng cửa lại, ngồi trên ghế phụ, lúc này đây mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhà ông Ôn nằm trong một khu chung cư cao cấp không xa lắm. Điền Quân Bồi cho xe đỗ ở cổng khu chung cư, ông luôn miệng cảm ơn, dắt Nam Nam đi xuống.

“Ôn Lệnh Khải, cái tên này nghe rất quen”. Điền Quân Bồi vừa đánh vô lăng quay xe vừa nghĩ.

Nhâm Nhiễm thấy buồn cười quá, bình thường cô chẳng mấy khi xem ti vi, nhưng cô lại không sống cuộc sống cách xa trần thế, thỉnh thoảng cô vẫn nhìn thấy cái tên Ôn Lệnh Khải trên những trang báo giải trí, “Chắc là anh chỉ đọc những thông tin liên quan đến kinh tế, ngay cả trang giải trí cũng chẳng xem. Anh ấy là nam diễn viên mới nổi trong hai năm gần đây, đã từng đóng trong mấy bộ phim truyền hình khá hot, còn hát cả ca khúc trong các bộ phim đó”.

“Nhìn sự phản ứng ngông cuồng của cô bạn đồng nghiệp của em, anh cũng đã đoán ra được anh ta hot đến mức độ nào”.

“Quân Bồi, đưa em đến Lục Môn nhé, em phải nói cho Tô San biết chuyện này”.

“Được”. Quân Bồi đồng ý, “Đúng là bà chủ xinh đẹp này không tầm thường, lại là người tình của ngôi sao điện ảnh đang nổi”.

Đến quán cà phê Lục Môn, Nhâm Nhiễm bảo Điền Quân Bồi tìm một chỗ vào ngồi, còn mình thì đi thẳng vào quầy.

Như mọi khi, Tô San vẫn ngồi bên trong mở tạp chí ra xem một cách thờ ơ. Cô bước đến nói nhỏ: “Tô San, vừa nãy có phóng viên đến trường chụp ảnh Nam Nam”.

Tô San giật mình, nắm chặt cuốn tạp chí đứng ngay dậy, đang định nói gì lại dừng lại, “Nhâm Nhiễm, em vào đi”.

Nhâm Nhiễm vòng qua quây, cùng cô đi vào gian phòng làm việc nhỏ kiêm làm kho chứa hạt cà phê đẳng sau, bên trong mùi cà phê thơm phức Tô San đóng cửa lại, nóng lòng hỏi: “Các phóng viên đã nói những gì hả em? Họ có chụp được ảnh của Nam Nam không?”

“Họ hỏi có phải Nam Nam là con gái của Ôn Lệnh Khải hay không?”

Tô San sững người, một hồi lâu mới lẩm bẩm: “Lạ thật, sao họ lại biết Nam Nam học thêm tiếng Anh ở đó nhỉ?”

Nhâm Nhiễm không thể nào trả lời được câu hỏi của Tô San: “Họ đã chụp khá nhiều ảnh. Vừa nãy em và Quân Bồi đã đưa Nam Nam và ông nội cô bé về nhà rồi, chị gọi điện thoại hỏi xem, tốt nhất ngày mai đừng đưa Nam Nam đi học nữa”.

Tô San vội vàng gạt đầu, lấy điện thoại di động ra bấm số. Không biết đầu bên kia đã nói những gì, giọng cô liền nói to hơn: “Ông nói thế có nghĩa là gì ạ?”

Một lát sau, cô lạnh lùng nói: “Thôi, mấy ngày nay tạm thời xin nghỉ cho Nam Nam, không đi học ở trường mầm non, không đi học thêm tiếng Anh nữa, ông bà cũng cố gắng ra ngoài ít thôi, những chuyện khác con đều không biết, ông bà cứ đi hỏi con trai của ông bà ấy”.

Cô vứt điện thoại di động lên bàn làm việc rồi nhìn Nhâm Nhiễm: “Họ nghĩ là mình báo cho đám phóng viên”.

Logic này khiến Nhâm Nhiễm cảm thấy ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Họ bảo mình muốn dựa vào chuyện phanh phui cô con gái để ép Ôn Lệnh Khải kết hôn với mình”.

Nét mặt Tô San lộ rõ vẻ giễu cợt, Nhâm Nhiễm không biết phải nói gì. “Suy nghĩ của cụ e rằng hơi cực đoan, chị nên giải thích cho họ thấy”.

“Từ trước đến nay họ vẫn ghét mình, không thể giảng giải được gì. Mình càng giải thích, họ lại càng tưởng rằng hạ thấp mình để van nài, mặc họ thích nghĩ thế nào thì nghĩ”.

“Ôn Lệnh Khải chính là... anh chơi bass đó ư?”

Tô San nhướn mày lên nhìn cô, nét mặt tỏ ra muốn bật cười. Cô vội nói: “Không phải em muốn tìm hiểu gì cả”.

“Mình tưởng rằng lần trước cho bạn đĩa CD đó, bạn đã nhận ra từ lâu rồi”.

Nhâm Nhiễm hơi ngại ngùng, ảnh ngoài album của bốn người trên đĩa CD là ảnh đen trắng, họ không ăn mặc theo phong cách Punk như khi biểu diễn mà tất cả đều mặc quần bò áo phông, người đứng người ngồi, nét mặt đều tỏ ra lạnh lùng. Nhưng cô chỉ nhìn lướt qua khuôn mặt của họ, cô có ấn tượng sâu hơn với dòng chữ màu đen in rất đậm ở dưới: khinh miệt thế giới này là sự nguy trang tuyệt vời nhất của chúng tôi.

“Tấm ảnh đó không rõ lắm, mấy năm nay em cũng chẳng xem ti vi gì, thật sự không liên tưởng được với người nào. Hơn nữa, dường như em không nhớ bên trong có in cái tên Ôn Lệnh Khải này”.

“Ông bầu của anh ấy chê cái tên cũ Ôn Khải bình thường quá nên đã đổi thành cái tên đó cho nghệ sĩ”. Tô San cười, “haizz, mình luôn nghĩ người khác cũng như mình, có thể nhận ngay ra anh ấy giữa đám đông”.

Tô San đưa cuốn tạp chí trong tay ra cho Nhâm Nhiễm, đây là tờ tạp chí giải trí, giờ ngay sang trang đầu tiên đã có một tựa đề rất khoa trương: Lại một vụ scandal - ngôi sao Ôn Lệnh Khải xuất hiện ở Hán Giang, dắt tay một cô gái bí ẩn quay về khách sạn. Tấm ảnh đi kèm chụp ảnh một đôi trai gái mặc áo phao đang từ trên xe bước xuống, đều đội mũ, nhìn khá mờ, dường như chụp trong một bãi đỗ xe ngầm. Bài viết đại ý nói rằng, trong dịp tết, phóng viên đã chụp được cảnh nửa đêm Ôn Lệnh Khải đưa một cô gái quay về một khách sạn nằm sâu nọ nằm ở trung tâm thành phố Hán Giang, hai người hôn nhau rất lâu trên xe, cử chỉ thân mật, sau đó cả hai lên tầng, sáng hôm sau mới thấy cô gái đó rời khách sạn.

Nhâm Nhiễm nhìn bức ảnh đó bằng ánh mắt nghi ngờ, sau đó lại nhìn Tô San, Tô San cười đau khổ: “Không phải so sánh nữa, là mình. Mừng một tết anh ấy quay về thăm ba mẹ anh ấy và con gái, tối đến gọi điện thoại ình, nói là rất nhớ mình. Đã hơn một năm mình chưa gặp anh ấy, chắc là hôm đó ngồi một mình cô đơn quá, và thế là mình đã đi gặp anh ấy, không ngờ lại bị đám phóng viên chụp ảnh”.

“Tấm ảnh này không rõ lắm, không nhận ra được là chị đâu”.

“Ba năm trước, anh ấy đã chụp một bức ảnh với mình và Nam Nam. Lúc đó có phóng viên hỏi về mối quan hệ giữa ba người, anh ấy chỉ nói là một người bạn bình thường và con gái của cô ấy, hồi đó anh ấy cũng chưa nổi tiếng lắm, một thời gian sau không có ai nhắc đến nữa. Bây giờ không giống trước đây, các phóng viên bám anh ấy rất sát, sau khi chụp được bức ảnh dưới bãi đỗ xe ngầm, họ còn phỏng vấn một số bạn bè, người quen cũ của anh ấy, không biết ai đã nói ra mình. Chủ nhật tuần trước bạn cũng đã nhìn thấy rồi đấy, một phóng viên bám riết lấy mình, hỏi có phải mình là cô gái trong ảnh hay không, anh ta theo đến tận quán cà phê. Mình đoán chắc chắn anh ta cũng đã ngấm vào nhà anh ấy, biết ba mẹ anh ấy sống với một cô bé, mới đi theo đến trung tâm đào tạo”.

“Chuyện này sớm muộn gì cũng bị lộ thôi”.

Tô San cười gằn một tiếng: “Anh ấy làm người tình của bao người, là thần tượng của bao nhiêu cô gái, tiền đồ sáng ngời, làm sao dám để mọi người biết đã là cha của một đứa trẻ sắp vào lớp 1. Còn về chuyện sẽ

phải giấu thể nào thì chắc chắn anh ấy sẽ nghĩ ra cách. Nói chung chỉ cần mình không tung hô mọi chuyện thì cũng đã được coi là tốt cho anh ấy rồi”.

“Chị không nghĩ rằng làm như thế này sẽ khiến... Nam Nam bị tổn thương à?” Sau khi nói ra khỏi miệng, Nhâm Nhiễm lại cảm thấy đưa ra nhận xét như thế này về cuộc sống của người khác e rằng không ổn, “Ý em muốn nói là, dần dần lớn lên, cô bé sẽ trở nên nhạy cảm. Nếu cô bé nghi ngờ gì về thân thể của mình thì chắc chắn sẽ rất rắc rối”.

“Mình hiểu ý của bạn, năm xưa suy nghĩ của mình quá đơn giản”, Tô San im lặng một lát: “Trong lòng mình chỉ muốn giữ lại một cái gì đó mãi mãi thuộc về anh ấy, thế nên mới bất chấp mọi dư luận và giữ Nam Nam lại, mình không nghĩ gì đến những điều này. Sau đó một mình vừa nuôi con gái, vừa kinh doanh quán cà phê, sống rất vất vả, nhiều lúc chỉ muốn phát điên”.

“Có thể chị mắc chứng trầm cảm sau sinh”. Nhâm Nhiễm đứng trên góc độ tâm lý học và đưa ra lời phán đoán theo bản năng như vậy.

“Trầm cảm? Mình không biết. Mình chỉ biết một điều rằng, một người phụ nữ nào khi sinh con cũng có thể trở thành một người mẹ đạt yêu cầu, Nam Nam sống với mình, mình không thể chăm sóc con bé một cách tốt nhất. Lúc này đây, cha mẹ Ôn Lệnh Khải đã tìm đến mình, bảo muốn đưa Nam Nam về nuôi, mình có thể đến thăm con bé định kỳ. Mình nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn đồng ý. Bạn xem mình kém cỏi biết bao”.

“Không ai có quyền chỉ trích chị cả, hồi đó dù sao chị vẫn còn trẻ, một mình nuôi con dĩ nhiên là rất vất vả. Em chỉ nghĩ rằng, nếu anh chị cố đủ điều kiện thì nên xem xét tạo cho con gái một môi trường bình thường, ít nhất sau này cô bé không phải thông qua báo chí mới biết ai là cha mình”.

“Sau đó đường Hoa Thanh được nâng cấp, mình đã vay tiền để sửa quán cà phê, hoạt động kinh doanh cũng đi vào quỹ đạo bình thường, cuộc sống ổn định hơn được một chút. Mình muốn đón Nam Nam về, nhưng ông bà nội con bé rất thương nó, không chịu trả ỉn, và con bé cũng không thể thân mật được với mình. Họ nói với Nam Nam rằng: mẹ cháu rất bận, ba cháu đi làm xa, có thời gian sẽ về thăm sau. Nam Nam rất gần gũi với họ, nếu họ đã không muốn giải thích quan hệ giữa mình và ba nó thì mình càng không thể đảo lộn cuộc sống của nó”.

36. Chương 27 - Part 02

Lúc này đây có tiếng gõ cửa vang lên, một nhân viên phục vụ thò đầu vào: “Chị ơi, bên ngoài có một người nói là phóng viên muốn gặp chị”.

Tô San bực bội nói: “Nói chị không có ở đây, bảo anh ta đi đi”.

Từ trước đến nay cô không bao giờ lên mặt với ai nên nhân viên phục vụ cũng không sợ mà thè lưỡi ra rồi đóng cửa lại. Nhâm Nhiễm nghĩ, là người ngoài cuộc, thực sự cô không có quyền gì để bình luận, càng không nên nhúng tay vào. Nhưng cô vẫn không kìm được bèn nói: “Chị không thể trốn mãi ở trong được, chị có thể tranh thủ cơ hội này để công khai mối quan hệ của hai người”.

Tô San cười chế giễu: “Bạn nghĩ mối quan hệ giữa bọn mình là quan hệ gì? Bọn mình thôi yêu nhau từ lâu rồi, tối hôm trong tết đó, chẳng qua là do cô đơn quá nên mới đến với nhau và ôn lại chuyện cũ mà thôi. Mình thừa nhận rằng, ít nhất là cảm giác của mình không có gì cả. Nếu biết từ trước có phóng viên trực sẵn ở dưới thì chắc chắn anh ấy và mình đều không để xảy ra chuyện đó”.

Sau khi được tận mắt chứng kiến cô ngồi nghe đĩa CD cũ một mình, Nhâm Nhiễm không ngờ cô lại trả lời như vậy, “Chị không còn yêu anh ấy nữa à?”

“Mình đã từng yêu một người chơi bass không thành đạt tên là Ôn Khải, chưa bao giờ mình quen với việc anh ấy biến thành ngôi sao điện ảnh tên là Ôn Lệnh Khải cả. Một điều buồn cười là, thực ra mình đã được chứng kiến quá trình thay đổi của anh ấy, mắt tròn tròn nhìn anh ấy từ bỏ ban nhạc không có tương lai và bắt đầu nhận các vai diễn, từ vai diễn phụ đến vai diễn chính. Anh ấy rất có năng khiếu đóng phim, chỉ sau vài bộ phim đã nổi hơn cả các nhân vật chính”.

“Điều này cũng không dễ dàng gì, có phải người nào cũng tìm được vị trí mình đâu”.

“Đúng vậy, mình nghĩ mình không được quá ích kỷ, hơn nữa kể cả mình muốn ích kỷ cũng không được, anh ấy sẽ không cho phép mình làm rào cản trên con đường thành công của anh ấy. Lần đầu tiên đọc được bài viết của anh ấy trên báo, mình rất mừng. Sau đó, ngoài những tin anh ấy đóng phim, đóng quảng cáo, tham gia các hoạt động, mình còn đọc được những vụ scandal thực hư lẫn lộn của anh ấy. Anh ấy mỗi ngày một nổi tiếng hơn, mỗi ngày một xa lạ hơn. Mỗi lần về nhà anh ấy đều gặp mình và nói với mình rằng, người mà anh ấy yêu nhất là mình. Được nghe một người vốn là thần tượng của bao người nói như vậy, mình thừa nhận rằng mình rất ngây ngất. Nhưng người này cách cuộc sống của mình quá xa, và hơn nữa sẽ càng ngày càng xa. Dần dần, mình đành phải nguôi ngoai hy vọng”.

Nhâm Nhiễm hoàn toàn có thể hiểu được những cảm nhận của Tô San.

Lúc mãnh liệt, tình yêu có thể vượt qua mọi sự phản đối, nghi ngờ, có thể chống lại cả thế giới; Nhưng giống như kim loại sẽ trở nên mỏng yếu, dễ gãy khi điểm tới hạn một mét đến gần, tình yêu cũng sẽ biến mất trong một giây phút nào đó. Khi một người đã từng quen thuộc với bạn đột nhiên mang một cái tên khác, sống một cuộc sống hoàn toàn không có gì liên quan với bạn trước mắt bạn, dường như sống trong một không gian nằm song song với bạn, những ký ức mà hai người đã từng trải qua sẽ trở nên không thể xác định, ai còn có thể tưởng rằng mình có được tình yêu. Cô thấy chán nản khi một lần nữa phát hiện ra rằng, cuộc sống của Tô San và cô thực sự có quá nhiều điểm tương đồng kỳ lạ.

“Bỏ ra bao nhiêu năm để yêu anh ấy như vậy, còn sinh cho anh ấy một đứa con gái. Mình không thể nói là không còn cảm giác gì trước anh ấy. Trong cuộc sống của mình chưa bao giờ thiếu đàn ông theo đuổi, chỉ có điều mình buộc phải chấp nhận rằng, những gã đàn ông đó đều không thể là anh ấy”.

Nhâm Nhiễm thở dài một tiếng, đây đâu có phải là không yêu Ôn Lệnh Khải nữa. Nhìn Tô San bình thản như vậy nhưng cô vẫn chưa thể quên được anh ta.

Dường như Tô San biết Nhâm Nhiễm đang nghĩ gì, cô nhún vai, cười, “Yên tâm đi. Ông bầu của anh ấy đã đến cảnh cáo mình rồi, nói chắc chắn anh ấy sẽ không bao giờ có thể thừa nhận có con gái, cha mẹ anh ấy cũng đề phòng mình như đề phòng kẻ trộm. Thực ra họ nghĩ sâu xa quá, mình không thể làm một cô nàng si tình nên đã cắt đứt ý nghĩ sẽ ở bên anh ấy từ lâu, mình cũng không có ý định làm người đàn bà nép sau lưng anh ấy, ép dạ cầu toàn, khổ sở chờ đợi đến khi anh ấy già đến mức không còn là thần tượng của mọi người nữa mới inh một danh phận”.

“Thế chị định làm gì?”

“Mình sẽ bàn thêm với ông bà nội của Nam Nam, đến tháng 9 Nam Nam vào lớp một, mình xem có thể tranh thủ cơ hội này đưa Nam Nam đi du lịch một thời gian. Đến khi quay về, chắc là đám phóng viên đó cũng hết sản tin rồi”.

“Như thế cũng tốt”.

Nhâm Nhiễm đi ra, bước về phía Điền Quân Bồi, anh đang ngồi ở vị trí sát cửa sổ, đọc tạp chí Thành phố mà quán cà phê bày ra để khách đọc, lật sang trang đó là ảnh chụp mấy cô gái, Nhâm Nhiễm nhìn thấy ngay, người nổi bật nhất trong đó là Hạ Tịnh Nghi, cô ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, trang điểm rất rạng rỡ, một nụ cười tự tin hiện trên môi.

Điền Quân Bồi gấp cuốn tạp chí lại, cười: “Dạo này người quen cũ của em, cô Hạ Tịnh Nghi thường xuyên xuất hiện trên các chương trình phỏng vấn ở đây, rất nổi tiếng”.

Nhâm Nhiễm thờ ơ nói: “Cô ấy rất cố gắng, đạt được đến vị trí như ngày hôm nay cũng phải hy sinh nhiều hơn so với người bình thường, hiện tại được tận hưởng niềm vui của sự thành công cũng là điều dễ hiểu”.

“Đối với khách hàng của anh, cô ấy là một đối thủ rất kinh khủng, họ phòng ngừa rất chặt, hiện tại Tu Văn đang ở thành phố J và đối phó rất mệt mỏi. Ngày mai anh còn phải đến đó một chuyến”.

Điền Quân Bồi vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán. Tô San vội vàng ngăn lại: “Hôm nay rất cảm ơn hai bạn đã đưa con gái mình về nhà, cốc cà phê này nhất định phải để mình mời hai bạn, nếu không thì mình áy náy lắm”.

Họ rời Lục Môn, đến một nhà hàng gần đó ăn cơm, Nhâm Nhiễm đã nói cho anh biết sơ qua tình hình, anh không bình luận gì, chỉ cười nói: “Tiểu Nhiễm, anh cảm thấy em rất dễ chiếm được lòng tin của người khác”.

“Cũng may là em không dễ tin người lắm. Nhưng anh nói thế là có ý gì?”

“n tượng đầu tiên mà em tạo ọi người là giữ khoảng cách với tất cả mọi người, nhưng chỉ cần em muốn là em có thể hiểu được những chuyện mặc dù là ly kì nhất của người khác, chính vì thế Tô San đã kể hết mọi chuyện cho em nghe, và anh cũng không thấy có gì là lạ”.

Nhâm Nhiễm cười buồn, cô không thể nào giải thích rằng sở dĩ cô hiểu được Tô San, không chỉ là do thông cảm.

“Em thích Tô San, chị ấy rất thẳng thắn và thoải mái, là tính cách em rất hâm mộ”.

“Anh nhận ra được rằng em không thích Hạ Tịnh Nghi, nhưng dường như em cũng có thể hiểu được cô ta”.

“Em không phải là người độ lượng một cách không có giới hạn, dù là yêu hay hận người khác cũng phải động não, chắc là em chỉ thiếu một chút động não mà thôi”.

“Lại mượn cơ hội để cảnh cáo anh à?”

Nhâm Nhiễm đành phải lắc đầu: “Ở bên anh em rất vui, Quân Bồi, anh... rất tốt”.

Điền Quân Bồi đưa ngón tay ngăn cô lại, “Không được gán danh hiệu người tốt cho anh, anh không nhận đâu”.

Nhâm Nhiễm hơi sững người, rồi cười rung vai ngay lập tức: “Được, em sẽ rút lại. Nhưng em không hiểu, tại sao mọi người đều sợ người khác coi mình là người tốt nhỉ”.

“Vì ở một thời điểm đặc biệt nào đó, người tốt đồng nghĩa với vật hy sinh không có sức cuốn hút”.

“Nhưng khuất phục trước sự cuốn hút của người khác là một điều rất nguy hiểm. Em vẫn muốn ở bên người tốt hơn”.

Điền Quân Bồi sững người, chỉ thấy Nhâm Nhiễm cúi đầu ăn canh, nét mặt bình thản, dường như chỉ nói một câu rất đời thường. Anh đành phải an ủi mình rằng, mặc dù anh không được coi là người có sức cuốn hút, nhưng ít nhất là anh đã được ở bên cô.

Sau đó Tô San đưa Nam Nam đi du lịch ở Đông Nam Á, sau khi chiều chực ở quán cà phê Lục Môn và trung tâm đào tạo ngoại ngữ mà không thu được kết quả gì, các phóng viên đành hậm hực giải tán.

Sunny đọc oang oang bài viết đăng trên tạp chí giải trí mới ra: Diễn viên điện ảnh Ôn Lệnh Khải bị nghi ngờ là đã làm cha từ lâu. Theo sự tiết lộ của hàng xóm, cô bé này khoảng 6 tuổi, hiện đang học ở một trường mầm non tại thành phố Hán Giang, cô bé sống với cha mẹ Ôn Lệnh Khải từ lâu, và cha mẹ Ôn Lệnh Khải ậm ờ nói rằng đứa trẻ này là do họ nhặt được và mang về nuôi. Thỉnh thoảng họ nhìn thấy Ôn Lệnh Khải về thăm nhà và đưa cô bé này đi ăn cơm. Ba năm trước các phóng viên đã từng chụp được ảnh Ôn

Lệnh Khải và cô bé cùng với một người phụ nữ bí ẩn, nhìn nét mặt ba người rất thân mật, một thời gian đã khiến mọi người nghi ngờ, nhưng Ôn Lệnh Khải đã kiên quyết phủ nhận.

“Lần phủ nhận này của anh không giống với ba năm trước, chỉ nói rất mong báo chí không nên bắt bóng bắt gió làm tổn thương đến đứa trẻ vô tội, câu nói này có thể hiểu theo nhiều cách khác nhau”.

Các đồng nghiệp ngồi bên cạnh bàn tán xôn xao, Nhâm Nhiễm không nói gì. Sunny lại gọi tên cô hỏi: “Renee, cậu dạy cô bé này, trước đây đã bao giờ gặp mẹ cô bé đến đón chưa, trông chị ta thế nào? Có xinh không?”

Nhâm Nhiễm trả lời qua loa cho qua chuyện: “Mình không để ý lắm. Không phải trên báo đã đăng ảnh rồi đó sao?”

“Chỉ có một tấm ảnh chụp từ mấy năm về trước, đeo kính đen, da rất trắng, nhìn người có vẻ rất đẹp”.

Một đồng nghiệp khác nói xen vào: “Ôn Lệnh Khải đẹp trai như vậy, chắc chắn vợ của anh ấy cũng phải là kiều nữ”.

Lại có một người thảo luận xen vào: “Thực ra anh ta cần gì phải chối cãi nhỉ. Hiện nay sao có con, có khi tình hình lại càng hot hơn. Cậu xem đám ngôi sao Hollywood đó, chưa nói đến những người đang nổi, kể cả những người đã hết thời vàng son, không để được con cũng phải nhận nuôi một đứa, bế một baby ra đường, lập tức lại thành tin nóng ngay”.

Sunny cười khẩy: “Anh trai, anh chỉ biết một mà không biết hai, Ôn Lệnh Khải là người hot khá muộn, năm nay chắc cũng đã 29 tuổi, các fan của anh ta chủ yếu là các em tuổi teen, làm sao họ chịu nổi khi thần tượng của mình đã làm cha từ lâu, hơn nữa nếu cô con gái còn bé thì còn dễ ăn dễ nói, đăng này chuẩn bị vào lớp một rồi, anh ta giả vờ độc thân lừa các fan của mình bao nhiêu năm như vậy, chắc chắn dù có bị đánh chết, anh ta cũng không thừa nhận đâu”.

“Đúng đấy”, các đồng nghiệp khen nửa đùa nửa thật, “Sunny không hổ là nhà báo chuyên săn tin vỉa hè cho phòng bọn mình, chuyện nào cũng thuộc như lòng bàn tay, quan điểm nào cũng rất sắc bén, nếu báo chí muốn phỏng vấn các fan chuyên nghiệp thì phải tìm cậu mới đúng”.

Nhâm Nhiễm chỉ cúi đầu chuẩn bị Power Point dùng trên lớp mà không tham gia bàn luận gì. Đột nhiên Sunny nhận được một cú điện thoại và lại một lần nữa gọi tên cô: “Renee, bảo vệ phía dưới gọi điện thoại, nói có một phóng viên họ Chương chỉ đích danh là muốn gặp cậu”.

Nhâm Nhiễm hết sức kinh ngạc: “Tớ có gì đáng để đưa tin đâu, sao họ lại tìm tớ nhỉ? Cậu nói với bảo vệ là bảo anh ta đi đi”.

Phó hiệu trưởng từ phòng làm việc bước ra, “Renee, tôi đã nói với bảo vệ mời vị phóng viên này vào phòng khách rồi, em vẫn nên đi gặp anh ta một lát, nói với anh ta rằng cô bé đó đã không còn học ở đây nữa, làm

thế nào để nói khéo cho anh ta đi đi”. Rồi ông liếc mọi người một cái, “Tôi không muốn từ sau bất kỳ ai nói với báo chí những câu ảnh hưởng đến hình ảnh của trung tâm nữa”.

Câu nói này rõ ràng là nói với Sunny, Nhâm Nhiễm thấy buồn cười nhưng vẫn đành phải ngừng công việc và xuống phòng khách, và cô đã sững người khi nhìn thấy người đàn ông trẻ ngồi ở đó lại là người quen của cô, Chương Dục - phóng viên của một tuần báo kinh tế tài chính nổi tiếng ở Bắc Kinh.

Vừa nhìn thấy cô, Chương Dục liền cười rất vui vẻ: “Renee, anh đã không tìm nhầm, đúng là em ở đây thật”.

“Chương Dục, anh lại đổi nghề làm thợ săn ảnh[1] à?”

[1] Thợ săn ảnh: Paparazzi là số nhiều của từ paparazzo để chỉ những người chụp ảnh chuyên nghiệp, chuyên săn ảnh của những người nổi tiếng (các ca sĩ, diễn viên...), thường là chụp lén (không xin phép, không được sự đồng ý) khi họ đang có những hoạt động nơi công cộng hoặc riêng tư. Các hãng thông tấn thường dùng từ này với nghĩa rộng hơn để mô tả các nhiếp ảnh gia chụp ảnh những người nổi tiếng.

“Sao em lại nói như vậy?”

“Lẽ nào phóng viên của một tuần báo kinh tế tài chính quyền uy cũng phải đưa tin về Ôn Lệnh Khải để tranh giành thị phần ư? Mọi ngôi sao mà cũng có ảnh hưởng lớn như vậy sao?”

Chương Dục liền cười lớn: “Ha ha, Renee, cuộc sống riêng tư của các ngôi sao dù là nổi tiếng đến đâu cũng không thể là chủ đề đưa tin của tạp chí bọn anh được. Anh đến là để phỏng vấn em đây”.

Đến lượt Nhâm Nhiễm sững sốt: “Em có gì đáng để phỏng vấn đâu, mà tại sao anh lại biết em ở đây?”

Nụ cười trên môi Chương Dục tắt dần, ngần ngừ một lát, “E rằng chuyện này nếu nói từ đầu sẽ rất dài, ở đây có tiện không?”

“Em chuẩn bị phải lên lớp bây giờ, thế này nhé, anh đến quán cà phê này đợi em”. Nhâm Nhiễm nói địa chỉ của Lục Môn cho Chương Dục, “6 giờ sau khi tan học, em sẽ đến đó”.

37. Chương 28 - Part 01

38. Chương 28 - Part 02

Chương Dục liền cười, “Anh không muốn nói ngon nói ngọt để thuyết phục em phải cảm động đâu. Anh muốn nhắc em hai điều, một là, dường như mẹ kế của em có thành kiến gì với em, nhắc đến một số chuyện của em, dùng từ... rất không thân thiện, những chuyện đó anh không tin. Nhưng không biết bà ấy có nói với những phóng viên khác hay không, em phải chú ý đấy”.

Nhâm Nhiễm không cảm thấy bất ngờ, gật đầu: “Cảm ơn lời nhắc nhở của anh”.

“Thứ hai, đứng trên góc độ nghề nghiệp, bài viết này anh vẫn phải viết, những chỗ cần phải khai thác sâu anh vẫn phải ra tay. Nếu một ngày nào đó em muốn phát biểu gì về chuyện này hoặc nhận trả lời phỏng vấn thì mong em hãy thông báo cho anh đầu tiên, đừng để rơi vào tay các phóng viên khác”.

Nhâm Nhiễm bật cười, bắt tay Chương Dục, “Anh yên tâm”.

Sau khi về đến nhà, Nhâm Nhiễm lên mạng search thông tin, thấy đúng là Chương Dục không nói quá sự thật, đã có không ít tờ báo và trang mạng lần lượt đăng lại bài viết có tựa đề rất giật gân trên Nhật báo chứng khoán đó. Mặc dù tên cô không khiến người khác phải chú ý đến nhiều như mấy khách hàng xếp ở vị trí đầu tiên, nhưng thỉnh thoảng vẫn xuất hiện trong đó, điều này cũng đủ để khiến đầu óc cô rối bời rồi. Sau khi các báo lần lượt đăng lại, chắc chắn sẽ gây ra nhiều lời dự đoán hơn. Cô nghiên cứu một lát tài liệu mà Chương Dục cung cấp và những thông tin cô search được trên mạng, phát hiện thấy việc cô nắm giữ cổ phiếu phi lưu thông của công ty bảo hiểm là chuyện xảy ra từ mấy năm trước, thời gian cụ thể không check được, và bốn mã cổ phiếu ST tham gia bị động đó, tất cả đều xảy ra vào tháng 9, tháng 10 năm ngoái, cũng có nghĩa rằng, ngay sau khi cô rời Bắc Kinh.

Với những gì mà cô nắm được, muốn mở thẻ mã cổ đông, ít nhất phải có chứng minh thư của cô, nhưng sau khi xảy ra tai nạn, một thời gian rất dài mọi việc vặt của cô đều do Trần Hoa sắp xếp để trợ lý anh Bang làm thay, từ việc khám chữa bệnh đến việc bảo hiểm bồi thường, chứng minh thư của cô bị anh Bang cầm mãi, sau đó anh mới trả lại cho cô, có lẽ Trần Hoa đã lập tài khoản cổ phiếu cho cô trong thời gian đó.

Nhưng cô không hiểu mục đích của Trần Hoa. Cô không còn như hồi 18 tuổi nữa, ngưỡng mộ một cách mù quáng người đàn ông bí ẩn đó nữa, nhưng vẫn không thể nào theo kịp với dòng suy nghĩ của anh ta, đoán ra được suy nghĩ của anh ta.

Cô ý thức ra được một điều rằng, không như cô tưởng tượng, Trần Hoa chỉ tham gia một buổi lễ, vội vàng ghé qua. Anh đã quay trở lại cuộc sống của cô bằng một phương thức cô không thể nào ngờ.

Lúc này đây Điền Quân Bồi gọi điện thoại đến và nói với cô rằng, anh vừa từ Thượng Hải về Hán Giang, “Hiện anh đang ở trung tâm thành phố, anh sẽ đến văn phòng ngay, một đồng tài liệu đang đợi giải quyết, chiều mai lại phải đi Bắc Kinh một chuyến, gần đây thực sự là bận quá, anh xin lỗi vì không có thời gian đến với em”.

“Không sao anh ạ”, dường như Nhâm Nhiễm muốn nói điều gì đó, nhưng anh đợi một lát, cô chỉ nói, “Thế... Quân Bồi, thôi anh cứ lo việc đi nhé”.

Lái xe của văn phòng đánh xe đến sân bay đón Điền Quân Bồi, anh tựa người vào ghế sau, nhắm mắt nghỉ một lát. Quân Bồi không bắt ngờ khi thấy Nhâm Nhiễm biết thông cảm với anh như vậy. Mỗi quan hệ của họ rất hài hòa, cô cũng rất thấu hiểu anh, không bao giờ có những giây phút bám riết, ngang ngạnh với anh như cô người yêu cũ Trịnh Duyệt Duyệt của anh, điều này khiến anh vừa mừng lại vừa cảm thấy có gì nuôi tiếc.

Bởi anh xác định được rằng, anh đã yêu cô.

Mặc dù ngày càng tiếp cận được với cô, nhưng vẻ bí ẩn và giữ khoảng cách ở cô không những không phai nhạt đi mà còn tăng thêm sức quyến rũ. Đi công tác xa, chỉ cần có đôi phút rảnh rỗi là anh lại nhớ đến cô, cho dù đang phải đối mặt với các sự vụ phức tạp như thế nào, trong lòng tự nhiên lại cảm thấy chùng xuống, miệng nở nụ cười.

Dĩ nhiên trải nghiệm lạ lẫm này là tình yêu.

Không biết cảm giác của cô khi nghĩ đến anh là như thế nào, có phải vẫn không cảm thấy rung động gì hay không? Trước đây cô đã trải qua chuyện gì khiến cô có thể nhìn nhận mọi việc bình thản như vậy? Lẽ nào cô thực sự không còn cảm xúc mãnh liệt gì nữa ư?

Gần đây, suy nghĩ này thường xuyên ám ảnh anh, đảo lộn đầu óc vốn rất bình tĩnh của anh, khiến anh không thể giải quyết công việc một cách hiệu quả như trước kia.

Anh mở mắt ra, kéo cửa kính xuống, nhìn thành phố ồn ào dưới bầu trời đêm bên ngoài. Ánh đèn neon lấp lánh, xe chạy đi lại như mắc cửi, tạo thành dòng sông không biết đâu là bờ. Anh thực sự bận rộn, hơn nữa lại làm việc một thời gian dài trong phòng kín có nhiệt độ ổn định, từ trước đến nay hiếm khi có thời gian rảnh rỗi tức cảnh sinh tình, chỉ trong giây phút này, anh mới ý thức được rằng, chỉ trong thời gian ngắn, mùa thu năm ngoái anh đến thành phố này làm việc, hiện tại đã là đầu xuân của một năm mới, gió vẫn lạnh, nhưng khi phả vào mặt đã bắt đầu mềm hơn, nhẹ nhàng hơn.

Giống như Nhâm Nhiễm vậy.

Sự liên tưởng lãng mạn chợt hiện lên trong lòng này khiến anh mỉm cười.

Theo cách làm từ trước đến nay của Phổ Hàn, sau khi văn phòng luật sư hoàn thành các thủ tục sáp nhập sẽ chuyển đến đơn nguyên của một tòa nhà có vị trí đẹp nhất ở trung tâm thành phố. Vừa vào văn phòng, Điền Quân Bồi đã sững người, ngoài người mà anh phải tiếp kiến, Trịnh Duyệt Duyệt đang ngồi trong khu vực tiếp khách, cô đang nói chuyện rất sôi nổi với cô trợ lý Tiểu Lưu.

“Duyệt Duyệt, sao em lại đến đây?”

Tiểu Lưu vội nói: “Anh Điền, ông Trịnh, cô Trịnh và luật sư Trần đã đợi anh khá lâu rồi”.

Điền Quân Bồi không biết phải nói gì. Anh không thoái thác được công việc mà ba Trịnh Duyệt Duyệt nhờ, cùng luật sư Điền nhận vụ tranh chấp về bản quyền đó của ông, hôm nay đã hẹn ba Trịnh Duyệt Duyệt và luật sư Trần từ thành phố W đến để bàn về kế hoạch đối phó cụ thể, không ngờ Trịnh Duyệt Duyệt cũng đến cùng.

“Chú đưa Duyệt Duyệt đến để nó học được cách xử lý các sự vụ này, sau này không được ham chơi nữa”. Ba Trịnh Duyệt Duyệt cười: “Quân Bồi đi công tác về cũng không được nghỉ ngơi, cháu vất vả quá”.

“Không có gì đâu chú Trịnh ạ”. Anh nói với luật sư Trần, “Ta vào phòng làm việc của tôi để nói chuyện nhé”.

Phòng làm việc của Điền Quân Bồi rất rộng rãi, bài trí rất sang trọng, kéo rèm cửa lên là có thể nhìn thấy sông Trường Giang, dưới chân là khu vực có cảnh đêm náo nhiệt nhất thành phố này.

Họ ngồi xuống, luật sư Trần giới thiệu khái quát về tình hình mà anh đã nắm được, nói ngày mai sẽ đưa ông Trịnh đi đàm phán với đối phương, trình bày những điều kiện có lợi mà họ đang nắm trong tay, cố gắng hòa giải để không phải nhờ pháp luật can thiệp.

Anh chăm chú xem những tài liệu mà họ mang đến, đưa ra mấy ý kiến, “Lời kiến nghị của luật sư Trần đã rất chuyên nghiệp rồi, chiều mai cháu phải đi công tác Bắc Kinh, cháu sẽ sắp xếp để Tiểu Lưu hỗ trợ chú và anh, nếu cần gì chú và anh cứ nói với cô ấy”.

Anh gọi điện thoại cho Tiểu Lưu bằng điện thoại nội bộ, dặn dò công việc, sau đó hỏi đã đặt khách sạn tốt cho họ chưa, Tiểu Lưu lần lượt trả lời. Anh liền cười nói: “Nếu khách sạn đã đặt rồi thì cháu sẽ bảo lái xe đưa mọi người đến đó, chú và hai bạn nghỉ ngơi, cuộc đàm phán ngày mai chắc sẽ không nhẹ nhàng đâu”.

Đột nhiên Trịnh Duyệt Duyệt hỏi: “Giờ này mà anh vẫn chưa nghỉ à?”

“Anh còn một số giấy tờ phải giải quyết”.

Anh tiễn họ ra ngoài, vừa ra khỏi phòng làm việc thì thấy Nhâm Nhiễm đang đứng chỗ bàn đón khách, đang nói gì với Tiểu Lưu.

Điền Quân Bồi hết sức bất ngờ, Nhâm Nhiễm chỉ đến phòng làm việc của anh trong lần cô giúp anh dịch tài liệu, đây là lần đầu tiên cô đến mà không báo gì trước.

Anh vội đi tới: “Tiểu Nhiễm, sao em lại đến đây?”

Rõ ràng là Nhâm Nhiễm không nghĩ rằng cùng lúc lại gặp nhiều người như vậy, nhưng cô vẫn giữ vẻ bình thản, “Em có việc muốn tìm anh, đang hỏi Tiểu Lưu xem anh có bận không. Anh cứ tiếp khách đi”.

Trịnh Duyệt Duyệt nhìn cô không chớp mắt: “Quân Bồi, sao anh không giới thiệu cho bọn em làm quen với nhau”.

“Đây là Nhâm Nhiễm, bạn gái anh”. Điền Quân Bồi giới thiệu, anh phát hiện thấy sắc mặt Trịnh Duyệt Duyệt sầm xuống, và ba Trịnh Duyệt Duyệt cũng tỏ ra bất ngờ như vậy, luật sư Trần thì tỏ vẻ muốn cười.

“Đây là đồng nghiệp của anh, luật sư Trần. Bác Trịnh và cô Trịnh là khách hàng của anh. Để anh tiễn họ đã nhé, em đợi anh một lát”.

Dĩ nhiên là Nhâm Nhiễm phát hiện ra mấy người đó đang nhìn cô bằng ánh mắt khác nhau, hơi kỳ lạ. Cô coi như không biết gì và gạt đầu với họ: “Tạm biệt”.

Sau khi đi ra, ba Trịnh Duyệt Duyệt định nói gì xong lại thôi, chắc là ngại vì đang có mặt luật sư Trần ở đây nên không dám nói gì. Trịnh Duyệt Duyệt mặt nặng trịch, giằng bắm mạnh nút thang máy trước mặt Điền Quân Bồi

Điền Quân Bồi đưa họ vào thang máy rồi quay lại phòng làm việc ngay. “Em không làm ảnh hưởng đến việc công của anh chứ”.

“Dĩ nhiên là không rồi, nếu không còn một đồng giấy tờ phải xem thì chắc chắn anh đã đến thẳng chỗ em rồi”.

Nhâm Nhiễm mỉm cười, đưa cho anh một chiếc túi xách - loại túi xách bảo vệ môi trường, “Em mang ít canh đến. Anh ăn trước đi rồi hãy làm”.

Bên trong chiếc túi là một chiếc cặp lồng nhỏ, trong chiếc cặp lồng có đựng canh gà nấm, Điền Quân Bồi vô cùng mừng rỡ, anh mới chỉ ăn cơm hộp trên máy bay nên chưa no, đang định bảo Tiểu Lưu gọi đồ ăn đến.

Nhâm Nhiễm lấy ra một chiếc bát và đổ canh ra, “Thực ra canh em hầm từ hôm qua, vừa nãy em cho thêm một nắm miến và một ít rau chân vịt vào để nấu, không biết có hợp với khẩu vị của anh không”.

“Thơm quá, Tiểu Nhiễm”. Anh ăn rất ngon lành nhưng vẫn phải bỏ một tay ra nghe điện thoại.

Nhâm Nhiễm ngồi bên ghế báo ra xem, đợi đến khi anh ăn xong, cô thu dọn cặp lồng, bát đĩa lại, anh vội nói: “Tiểu Nhiễm, em đừng về vội, ngồi ở đây với anh một lát”.

Cô hơi ngần ngại, “Thực ra em có chuyện muốn nói với anh, nhưng anh bận thế này...”

“Anh không bận đến mức không có thời gian nói chuyện với em. Hôm nay em đến đây, anh rất vui”.

Ánh mắt anh lấp lánh, lộ rõ vẻ mừng rỡ, Nhâm Nhiễm không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đó, cổ gồng mím cười, nói: “Em không tin trước đây chưa từng có cô gái nào nấu cho anh ăn”.

Điền Quân Bồi nắm chặt tay cô: “Quan trọng là em, Tiểu Nhiễm ạ, anh rất trân trọng những việc mà em làm cho anh”.

Cô chưa kịp nói gì thì anh đã ôm chặt cô vào lòng.

Nhâm Nhiễm không kịp đề phòng, cô khẽ giãy giụa, nụ hôn của anh đã ập xuống, làn môi anh ấm áp, vòng tay vững chãi, nhưng lòng cô rối như tơ vò, không thể đáp lại, trong lúc anh chuẩn bị đưa vào sâu hơn, cô nhích mặt ra, gục đầu vào vai anh, anh không ép cô, đôi môi hôn nhẹ xuống mái tóc cô.

Cô ngơ ngác mở mắt ra, nhìn qua vai anh, sau lưng anh là cánh cửa sổ bằng kính, dưới màn đêm, đèn điện rực rỡ trải dài đến bờ sông. Không ai biết dưới ánh đèn đã xảy ra bao nhiêu cuộc trùng phùng và bao nhiêu cuộc chia ly. Giây phút trong vòng tay nhau giữa biển người mệnh mông này, dù có nói gì, dường như cũng là thừa.

Điền Quân Bồi ôm cô, thở dài, “Đột nhiên anh thấy rất ngưỡng mộ cuộc sống của ông Hầu, vẫn được mang cái tiếng là trưởng văn phòng luật sư, nhưng không nhận vụ nào nữa, cũng không phụ trách các sự vụ cụ thể, tha hồ có thời gian để làm việc của mình. Nếu anh cũng được như vậy thì anh đã có nhiều thời gian để ở bên em”.

“Sau này vẫn còn nhiều thời gian lắm”. Nhâm Nhiễm khẽ giằng ra khỏi tay anh, “Quân Bồi, anh làm việc đi nhé, em về trước đây”.

“Không phải em bảo là có chuyện muốn nói với anh đó sao”.

“Không có chuyện gì quan trọng lắm đâu anh, nói sau cũng được”.

“Em ở đây đã, đợi anh xem xong ít giấy tờ rồi đưa em về”.

“Không cần đâu anh, em cũng vẫn còn bản dịch chuẩn bị phải nộp, vẫn còn sớm, em tự bắt xe về cũng được”.

Đương nhiên, Nhâm Nhiễm đến văn phòng của Điền Quân Bồi không phải để mang một bát canh gà, nhưng đột nhiên cô cảm thấy, những điều đáng lẽ phải nói ra đó lại nghẹn lại trong cổ họng.

Cô bước ra khỏi tòa nhà nhưng không gọi taxi ngay mà chậm rãi đi dọc theo con đường dành cho người đi bộ. Sau khi rẽ sang con đường lớn ồn ào, góc đường có một quảng trường với bãi cỏ xanh, có người mặc giàn âm thanh, mượn ánh đèn đường dạy khiêu vũ, người học đều là người cao tuổi, nhảy điệu cha cha cha rất hào hứng, sôi nổi, một người đàn ông tuổi trung niên với dáng vẻ là giáo viên mặc một bộ quần áo bó sát người màu trắng đang len lỏi giữa đám đông đang nhảy, chỉnh lại bước nhảy và tư thế ọi người.

Không có việc gì làm cô bèn đứng lại, bóng cô đổ dài dưới ánh đèn đường. Chỉ thấy người đàn ông dạy khiêu vũ đó dáng cao dong dỏng, điệu nhảy khá chuẩn. Ông ta liếc cô một cái, thấy hơi bất ngờ, dường như hiếm khi nhìn thấy các cô gái trẻ dừng chân lại xem nên càng nhảy say sưa hơn, động tác làm mẫu rất khoa trương. Cô nhìn thấy vẻ làm dáng, phô trương hiện trên khuôn mặt không giấu nổi vết tích của năm tháng đó, tự nhiên lại thấy buồn cười, cũng thấy ghét ghét, quay người tiếp tục bước đi, rồi cô rút điện thoại đi động ra khỏi túi.

Mặc dù không nói với Điền Quân Bồi, nhưng có một chuyện, cô vẫn phải làm ngay mà không được phép chần chờ. Cô bấm một số điện thoại không lưu trong máy, 11 chữ số được bấm xuống, điện thoại liền đổ chuông.

“A lô”. Một giọng trầm ấm vọng lại, “Ai đấy?”

“Tổng giám đốc Trần, chào anh, em là Nhâm Nhiễm”. Cô bình tĩnh nói.

39. Chương 29 - Part 01

Chương 29

Buổi sớm một ngày đầu xuân, gió hiu hiu thổi, trời nắng đẹp, sân bay thành phố Hán Giang vẫn vận hành một cách có trật tự, chiếc máy bay mà Điền Quân Bồi đang ngồi vừa mới cất cánh, chuyến bay từ Bắc Kinh đến hạ cánh đúng giờ, Trần Hoa một mình xuống máy bay.

Lần trước anh đến Hán Giang là ngay sau tết.

Năm ngoái Trần Hoa đã đưa ra kế hoạch đầu tư ở các tỉnh miền Trung, ít nhiều cũng có phần vội vàng, nhưng dường như Hạ Tịnh Nghi đã có sự chuẩn bị từ trước, trình lên ngay kế hoạch đầu tư cụ thể, trọng điểm là thu mua quặng sắt của thành phố J, sáp nhập một xưởng luyện kim quốc doanh, tiếp theo đó sẽ thu mua tập đoàn gang thép tư nhân Húc Thăng lớn nhất vùng đó, hình thành nên một chuỗi sản nghiệp hoàn chỉnh, đồng thời thúc đẩy niềm yết cổ phiếu trên thị trường. Kế hoạch này rất lớn, nhưng phù hợp với tư duy đầu tư mới của Úc Hâm, khiến phòng đầu tư và hội đồng quản trị đều tán phục

Chỉ có ánh mắt của Trần Hoa dừng lại ở địa danh thành phố J - nơi mà anh mới rời đó không lâu, nếu không có cuộc dừng chân bất ngờ đó thì anh sẽ không có ấn tượng với khu vực này.

Tổng giám đốc Lưu Hy Vũ - người phục trách các hoạt động đầu tư khen: “Mấy năm nay Hạ Tịnh Nghi làm rất tốt”.

Một phó tổng giám đốc khác nói: “Hình như cô ấy sinh ra ở tỉnh đó. Nhưng đúng là cô ấy luôn có sự chuẩn bị, rất đáng được khẳng định”.

Vì từ trước đến nay thái độ của Trần Hoa rất thản nhiên nên ai cũng biết ý, không nhắc đến quá khứ của Hạ Tịnh Nghi. Mấy năm qua, Hạ Tịnh Nghi đã đạt được rất nhiều thành tích trong công việc, điều này đã được mọi người khẳng định, kế hoạch này xem ra rất khả thi. Và thế là Hạ Tịnh Nghi đã nhanh chóng được bổ nhiệm, nhưng điều khiến mọi người bất ngờ là, dự án đầu tư mà cô phụ trách lại diễn ra không thuận lợi như dự đoán ban đầu.

Trước tết, Hạ Tịnh Nghi quay về Bắc Kinh để báo cáo những gì mình đã làm được trong thời gian trước đó, trong cuộc hội nghị hội báo công tác, cô vẫn tỏ ra rất tự tin, khẳng định rất chắc chắn rằng sẽ hoàn thành việc sáp nhập xưởng luyện kim ở thành phố J đúng kỳ hạn, sau đó sẽ thu mua tập đoàn Húc Thăng. Anh liền vặn lại: “Nếu Viên Vọng bất ngờ mua cổ phiếu của Húc Thăng thì sao? Tại sao anh chưa nhìn thấy bản báo cáo điều chỉnh kế hoạch thu mua của em?”

Hạ Tịnh Nghi hấp háy đôi mắt: “Tổng giám đốc Trần, em đã phân tích rồi, điều đó không ảnh hưởng gì đến cả kế hoạch thu mua”.

Lưu Hy Vũ cau mày nói: “Nhưng vẫn phải đòi hỏi tổng giám đốc Trần xuất hiện để trao đổi với lãnh đạo thành phố J”.

Hạ Tịnh Nghi cúi đầu, bướng bỉnh nói: “Khu vực miền Trung vẫn rất bảo thủ, có lúc quan chức địa phương muốn gặp chủ tịch hội đồng quản trị để tạo dựng lòng tin đối với kế hoạch đầu tư tiếp theo của Úc Hâm”.

Thành phố J, anh lại nhìn lại địa danh này, “Em đi chốt lại hành trình với anh Bang đi”.

Anh Bang đã theo Trần Hoa nhiều năm nên rất hiểu phong cách làm việc của anh, hành trình được sắp xếp rất kín và gấp, từ thành phố W đến thành phố J sau đó lại đến Hán Giang, một loạt các buổi gặp gỡ, hội nghị, rồi cả chủ trì một buổi lễ khởi động dự án ngắn gọn. Nhưng anh vẫn dừng lại ở thành phố J thêm một đêm.

Thành phố gần vùng núi này cũng bị đợt lạnh hiếm gặp càn quét nửa đất nước Trung Quốc bao trùm, tuyết vẫn chưa tan, thời tiết âm u. Đứng trên khách sạn Golden nhìn xuống, tầm nhìn rất thoáng đãng, có thể nhìn thấy một tòa nhà năm tầng màu ghi nằm cách đó không xa, đó chính là trụ sở công an thành phố J, gió Bắc lạnh giá thổi mạnh khiến lá cờ trên sân thượng bay phấp phật, nhìn lẻ loi một cách lạ thường.

Nhâm Nhiễm đã bất ngờ mất tích ở thành phố này. Đêm hôm đó hiện ra trước mắt anh khiến lòng anh đau nhói.

Theo sự phán đoán của anh, khả năng cô dừng chân lại ở thành phố này là rất thấp. Nhưng cô cũng không quay về thành phố Z, rốt cục là cô đi đâu anh không có khái niệm gì.

Trần Hoa lái chiếc Land Rover đỏ và rời thành phố J, theo lộ trình mà hệ thống GPS đã sắp xếp từ trước, xe chạy thẳng lên đường về thành phố Z.

Chiếc xe này đã được Nhâm Nhiễm sử dụng hơn nửa năm, nhưng bên trong để nguyên như khi mới giao nó cho cô, không có kệ đặt nước hoa, không treo các món đồ trang trí nhỏ, không có nệm ghế, hoàn toàn khác với chiếc xe hai khoang được trang trí rất nữ tính mà Nhâm Nhiễm mua ngày trước.

Nhưng trong xe ít nhiều vẫn còn để lại những dấu ấn của riêng cô. Một bình nước nhựa đặt trên giá để đồ, nửa gói giấy ướt và hơn nửa hộp kẹo cao su đặt trong hộp để đồ vật, các loại phiếu thu được xếp gọn gàng trong một chiếc ví, một chiếc kính râm màu nâu sẫm đặt trên táp lô. Ngoài ra, thậm chí anh còn nghi ngờ mình đã ngửi thấy một mùi thơm ngọt ngào nào đó - mùi thơm trên cơ thể cô.

Một người đàn ông luôn cẩn trọng trong suy nghĩ, nhưng không phải là người tinh tế trong chuyện tình cảm, đột nhiên lại có khả năng cảm nhận tỉ mỉ như vậy, có lúc lại là một sự dày vò.

Đã lâu lắm rồi anh không lái xe một mình chạy đường dài như thế này. Chặng đường lẻ loi dài dằng dặc khiến anh nhớ lại lần mất tích đó của mình.

Sự nghiệp đang ở trên đỉnh cao bỗng rơi xuống vực thẳm, tiếng tăm trở nên thảm hại trong ngành phát hành riêng lẻ, không nhìn thấy tương lai - tuy nhiên cú sốc chẳng khác gì phải đối mặt với sự hủy diệt đó không làm anh chán nản. Một mặt đối với anh tiền bạc chỉ là quả cân dùng để thao tác, mọi sự tổn thất chỉ dừng lại trong sổ sách; Mặt khác, sự đồng hành của Nhâm Nhiễm đã an ủi mọi sự phẫn nộ và bất an kín đáo mà anh không thể hiện ra ngoài.

Trong những tháng ngày xoay sở, bắt đầu từ con số không ở nơi đất khách quê người, anh thường xuyên nhớ đến câu nói mà ông Lý nói với anh: Gia Thông, cậu còn đang trẻ đã làm ỉn không phải vương bận điều gì. Lúc đó anh cười và hỏi lại: như thế này không tốt hay sao? Ông Lý thở dài nói, chỉ có tiểu thuyết võ hiệp và tu tiên mới có truyền thuyết như vậy, trong lòng không vương bận điều gì mới có thể chuyên chú và đạt tới cấp độ cao nhất, nếu người bình thường trút bỏ mọi sự vương bận thì cũng có nghĩa là trút bỏ mọi niềm vui và sự trải nghiệm của cuộc sống.

Chỉ sau khi quen Nhâm Nhiễm, anh mới thực sự lĩnh hội được hàm ý trong câu nói này của ông Lý.

Đến thành phố Z, đúng như những gì anh dự đoán, anh không tìm được tung tích của Nhâm Nhiễm, sau khi đợi gần một tuần, anh đã nhận được email của Nhâm Nhiễm. Đây là lá thư email đầu tiên cô viết cho anh.

Cô viết rất ngắn gọn và dứt khoát bảo cô không muốn dính dáng gì đến anh, anh không nên tìm cô nữa.

Nhâm Nhiễm đã lựa chọn cách biến mất. Cho dù sau khi đã cùng anh trải qua những giây phút thân mật nhất, cô vẫn ra đi mà không hề do dự. Có phải cô đã quyết định từ bỏ mọi sự vướng bận, gạt anh ra khỏi hẳn cuộc sống của cô hay không?

Theo hành trình, sau khi rời khỏi thành phố J, Trần Hoa sẽ đến Hán Giang ngay, giải quyết xong công vụ, sẽ quay về khách sạn Minh Châu, xuống dưới mới biết hôm đó là ngày Valentine, khách sạn đã treo biển quảng cáo nói về bữa tối tình yêu của nhà hàng Tuscan Sun trên tầng thượng. Từ trước đến nay không quan tâm gì đến những chương trình như thế này nên đi thẳng về phòng, bê một cốc rượu đứng trước cửa sổ ngắm cảnh đêm ở trung tâm thành phố Hán Giang.

Anh nhớ đến lần gặp gỡ đầu tiên giữa anh và Nhâm Nhiễm diễn ra ở thành phố đang nằm dưới chân này. Thời gian vô tình trôi qua, khuôn mặt trẻ trung đó như ở một tầng mây khác, khác lạ, xa vời.

Từ một thành phố đến một thành phố khác, ở đâu cũng có những ký ức liên quan đến cô. Có thể là, hình ảnh cô đã được khắc sâu trong đáy lòng anh, anh không hề hay biết, không thể xóa mờ được nữa.

Anh đến rất vội vàng, sau khi giải quyết hết công vụ liền quay trở lại Bắc Kinh, không dừng chân thêm ngày nào nữa, anh không hề biết rằng, anh và Nhâm Nhiễm lại một lần nữa đi lướt qua nhau, cô đang sống dưới một ngọn đèn nào đó nằm trong tầm nhìn của anh ở thành phố này.

Dự án của Úc Hâm ở thành phố Hán Giang đã khởi động, có chi nhánh không nhỏ ở đây, nhưng ngày đầu tiên sau khi nhận được điện thoại của Nhâm Nhiễm, Trần Hoa chỉ bảo anh Bang đặt vé máy bay, không thông báo cho người nào biết, Ra khỏi sảnh đến cửa sân bay; anh lên taxi và đến thẳng quán cà phê Lục Môn mà Nhâm Nhiễm đã hẹn.

Lúc này đây quán cà phê vừa mới mở cửa, ánh nắng lọt qua cửa kính hắt chéo vào, tấm khăn trải bàn với những ô vuông màu xanh trải trên bàn nhìn rất rõ nét. Nhâm Nhiễm ngồi ở ghế sát cửa sổ, trước mặt có một cốc cà phê đang bốc khói, vừa nghe thấy tiếng chuông gió vang lên, cô liền ngẩng đầu lên, mắt chạm ngay vào ánh mắt của Trần Hoa.

“Chào Tổng giám đốc Trần, anh muốn uống gì?” Cô hỏi anh, đồng thời vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến, dường như đây là một buổi sáng rất đổi bình thường, họ thường xuyên không hẹn mà gặp nhau ở đây, cất tiếng chào nhau, ngồi xuống cùng uống cà phê nói chuyện.

“Cà phê đen, cảm ơn”.

Trần Hoa ngồi đối diện với cô, đưa mắt nhìn sang bốn phía xung quanh, trong quán chưa có khách nào, một nhân viên phục vụ đang xách bình phun để tưới nước cho các cây lá rộng đặt xung quanh, tiếng nhạc dương cầm nhẹ nhàng vang lên trong phòng.

“Đây không phải là quán mà ông Lý để lại chứ”.

“Phải đấy. Bà chủ hiện nay là Tô San, nhưng cô ấy đi du lịch xa, chắc là tuần sau mới về”.

“Em ở đây bao lâu rồi?”

“Sau khi rời thành phố J em đi đến đây, chưa đi xa lần nào”.

“Em quyết định định cư ở đây à? Trần Hoa nhướn mày lên, “Đứng trên một góc độ nào đó mà nói, khí hậu của thành phố này không ôn hòa cho lắm”.

Nhâm Nhiễm không nói gì, “Hiện nay em sống ở đây khá ổn, có một công việc mà em thích, có bạn trai, trong thời gian ngắn em sẽ không đi xa đâu. Chính vì thế em mong cuộc sống của em được yên ổn, không bị đảo loạn”.

Trần Hoa vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, “Đây là lần thứ hai em nói với anh rằng em đã có người yêu, hy vọng lần này anh có cơ hội được gặp anh ấy”.

Đương nhiên là Nhâm Nhiễm nhớ lần đầu tiên cô nói mình đã có người yêu với Trần Hoa là trong hoàn cảnh nào, ngay từ đầu cuộc nói chuyện đã bị anh đưa ra chủ đề, nhưng cô không hề tỏ ra ngạc nhiên. “Không cần thiết phải như vậy”.

Lúc này đây nhân viên phục vụ bưng lên cốc cà phê đen mà anh gọi, anh bê lên uống một ngụm, “Ngon lắm, hương vị rất đậm đà”.

“Tổng giám đốc Trần, em không muốn biết tại sao lại để tên em đứng tên cổ phiếu mà chỉ mong anh nhanh chóng thu hết về”.

“Những cái anh đã cho đi thì không bao giờ lấy lại”.

“Nhưng trước khi cho ít nhất anh cũng phải hỏi em rằng em có nhận hay không”.

“8 năm trước, khi em đưa cho anh Bang 200.000 NDT, em có hỏi anh có muốn nhận hay không?”

Nhâm Nhiễm không biết trả lời thế nào, một lát sau, cô hạ giọng: “Tổng giám đốc Trần, xin lỗi anh, hỏi còn trẻ em đã từng làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn mà chỉ một mình mình muốn, nếu thời gian đã trôi qua lâu như vậy mà anh vẫn còn để tâm thì em muốn chính thức xin lỗi anh, mong anh tha lỗi..”.

Trần Hoa lấy tay dè lên bàn tay cô đặt trên bàn, ngăn cô lại. Cô sửng sốt ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy anh hơi cười cười: “Nhâm Nhiễm, tháng 8 năm ngoái, đầu tiên là em trốn khỏi Bắc Kinh, sau đó lại trốn khỏi thành phố J, thế đã là đủ lắm rồi, em không cần phải thử chọc tức anh đâu”.

Nhâm Nhiễm ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt gầy nhưng các nét rõ ràng trước mặt ánh mắt anh vẫn sâu thẳm, sâu không thể đoán, nụ cười đó lại càng làm nổi bật khuôn mặt lạnh lùng của anh. Trước ánh mắt của anh, cô đưa mắt nhìn ra chỗ khác, nhìn xuống bàn tay anh, bàn tay đó giống như con người anh, gầy và dài, ngón tay được cắt gọn gàng, mạch máu màu xanh nhạt nổi lên, tràn đầy sức căng không thể nhìn thấy, che kín mu bàn tay của cô. Cô chỉ cảm thấy lòng bàn tay úp dưới tấm khăn trải bàn kẻ ô vuông đang toát mồ hôi, còn bàn tay úp trên mu bàn tay của cô lại vẫn giữ nguyên cảm giác trấn tĩnh, khô ráo.

Cô rút mạnh tay ra, giọng rất dứt khoát: “Phóng viên của tạp chí tài chính kinh tế đang điều tra, nghe nói còn có phóng viên của các tờ báo chứng khoán cũng đang tìm em. Nếu anh không chịu thu hồi cổ phiếu về, dẹp yên chuyện này thì em đành phải triệu tập tất cả các phóng viên có hứng thú với chuyện này để nói rõ tình đầu câu chuyện, chính thức thông báo số cổ phiếu này không liên quan gì đến em”.

Trần Hoa không hề tỏ ra động lòng, “Không sao cả, em có thể đưa danh sách các phóng viên mà em muốn mời cho anh Bang, anh khẳng định là họ sẽ có mặt đầy đủ, đăng toàn bộ nội dung mà em muốn thông báo lên báo đồng thời anh không phản bác, giải thích gì. Tuy nhiên, anh không cho rằng cách làm này giúp được gì cho cái mà em gọi là cuộc sống bình thường mà em muốn sống”.

40. Chương 29 - Part 02

Nhâm Nhiễm bực quá lại thành ra bật cười, cô lắc đầu, bê cốc cà phê lên uống một ngụm, để mình bình tĩnh trở lại, “Thôi, em thật là điên rồi, biết rõ ràng là anh không thể để lộ ra điểm yếu nào để người ta nắm, cũng không thể bị người ta bắt nạt vậy mà còn dám đe dọa anh”.

“Thực tế là em có thể đe dọa anh đấy”. Trần Hoa chậm rãi nói, “Đương nhiên, việc Úc Hâm tham gia vào việc tái cơ cấu cổ phiếu ST không có vấn đề gì là lớn, nó đã được triển khai từ mấy năm trước rồi, phòng đầu tư chứng khoán phụ trách phân tích thị trường, dự đoán tương lai tái cơ cấu và giá trị đầu tư của chúng, sau đó tham gia vào thời điểm thích hợp, cơ quan hữu quan có thể thoải mái điều tra. Nhưng nếu em tổ chức họp báo thì mọi việc sẽ khác”.

Nhâm Nhiễm nhìn chằm chằm vào anh, anh vẫn không thể hiện gì trên khuôn mặt, dường như đang nói một chuyện không liên quan gì đến mình.

“Chỉ cần em công khai tuyên bố các hành vi giao dịch đứng tên tài khoản cá nhân của em xảy ra trong hoàn cảnh em không hề hay biết thì mặc dù anh chỉ điều động khoản tiền ít ỏi 2 triệu NDT cho chuyện này, nhưng cũng đủ để chứng minh rằng anh dính líu đến các vụ giao dịch mờ ám. Không những phóng viên sẽ tiếp tục khai thác sâu hơn, mà ngay cả ủy ban giám sát thị trường chứng khoán cũng sẽ đến điều tra tình hình vận hành tư bản của Úc Hâm. Anh không biết cụ thể sẽ gây ra hậu quả gì, nhưng chắc chắn là mấy vụ sát nhập sẽ bị đẩy lùi vô thời hạn”.

Trần Hoa nói qua loa như vậy, nhưng Nhâm Nhiễm lại vô cùng sửng sốt, cô ngẫm nghĩ một lúc cơn giận lại bốc lên, “Anh đưa sự lựa chọn này cho em là có ý gì?”

“Anh không có ý định làm khó em, em chủ động gọi điện cho anh, thực ra đã cho thấy sự lựa chọn của em.”

“Đây cũng được coi là em đã đưa ra sự lựa chọn rồi ư?” Nhâm Nhiễm cười khẩy, “Em có thể hỏi anh mang chứng minh thư của em đi mở tài khoản từ lúc nào hay không?”

“Khi anh Bang giúp em hoàn thành các thủ tục bồi thường bảo hiểm”.

Nhâm Nhiễm không thể không cảm thấy sợ, “Lẽ nào lúc đó anh đã nghĩ đến chuyện chắc chắn có một ngày em sẽ ra đi mà không nói lời từ biệt, anh đã phải dùng cách này để ép em lộ diện hay sao?”

Trần Hoa liền cười và lấy từ trong chiếc ví đen ra một tấm ảnh đã ép plastic rồi đặt trước mặt cô, bên trong là hai bản photo chứng minh thư của cô, mặt trước là chứng minh thư cũ, cô nhìn vào ống kính với vẻ mặt nghiêm túc, nhưng vẫn có nét gì đó trẻ con, mang sắc thái của cô thiếu nữ. Mặt sau là bản photo chứng minh thư thứ hai mà hiện cô vẫn đang dùng, cô làm năm 22 tuổi trong một dịp về nước, trong ảnh cô đang mỉm cười trầm tĩnh. Cuộc đời của cô dường như được thu gọn trong này.

Anh cất tấm ảnh vào chỗ cũ, “Đừng sợ, lúc đó anh lấy chứng minh thư của em đi mở tài khoản, chỉ là muốn đăng kí chính thức sổ cổ phiếu phi lưu thông của công ty bảo hiểm mua cho em từ 5 năm về trước để em đứng tên”.

“5 năm về trước? Lúc đó anh đã bảo anh Bang chuyển khoản cho em 2 triệu NDT rồi mà, ai chẳng thỏa mãn khi thấy vụ đầu tư này mang lại lợi nhuận như vậy, anh còn nợ em gì nữa đâu”.

“Lúc đầu anh định đưa cho em 20 triệu NDT, nhưng lúc đó anh tưởng rằng em đã lấy Kỳ Gia Tuấn, cuộc sống êm ấm, anh không muốn đảo lộn cuộc hôn nhân của em, số tiền còn lại, anh đã đầu tư trung hạn giúp em, mua cổ phiếu phi lưu thông của công ty bảo hiểm, định sẽ đưa cho em lúc em cần”.

Lúc này đây anh đột nhiên nhắc đến Kỳ Gia Tuấn, bất giác Nhâm Nhiễm cảm thấy mơ màng, cô nghiêng chặt răng, cố gắng kiềm chế nỗi đau trong lòng, “Không cần thiết phải như vậy tổng giám đốc Trần ạ, từ trước đến nay em không có đòi hỏi gì cao về vật chất, cuộc sống cũng tạm ổn, không cần số tiền này, đề nghị anh thu về đi”.

“Anh đã nói rồi, những cái anh đã cho đi thì không bao giờ lấy lại”.

“Anh định lấy tiền để choảng em à? Hay thật đấy, anh ép mọi chuyện này cho em, rốt cục là có ý gì hả tổng giám đốc Trần?”

“Cái mà anh cần là em, Nhâm Nhiễm ạ”, Không đợi Nhâm Nhiễm mở lời, anh nói tiếp, “Xuất phát từ một nguyên nhân nào đó mà em cho rằng cuộc sống bình thường của anh và em không thể hòa hợp với nhau.

Anh sẵn sàng đợi đến khi em gạt bỏ suy nghĩ này một cách triệt để, tuy nhiên anh không thể để em trốn anh cả đời”.

“Em nói với anh rồi, em đã có bạn trai”.

“Anh đã cho em được tự do hoàn toàn nên không quan tâm đến việc em có một trải nghiệm với khả năng khác”.

Kiểu nói chắc như đinh đóng cột đó khiến Nhâm Nhiễm thấy lạnh người, “Tổng giám đốc Trần, em chưa bao giờ coi cuộc sống của em là một cuộc thử nghiệm, đổi một chỗ sống, đổi một người yêu, xem xem có cái mà anh gọi là khả năng hay không. Em càng không thử nghiệm những chuyện đó trước ánh mắt theo dõi của anh”.

“Nếu như thực sự là em đã gạt anh sang một bên thì dĩ nhiên là em có thể không để mắt đến anh, thậm chí có thể mượn cớ đó để anh từ bỏ mọi hy vọng”.

Lối logic này khiến Nhâm Nhiễm thực sự không thể phản bác.

“Tổng giám đốc Trần, sau khi rời Bắc Kinh, em muốn được sống một cuộc sống của người bình thường, em không muốn sống dưới ánh mắt theo dõi của người khác, em nghĩ nguyện vọng này không có gì là quá đáng”.

“Hãy nói cho anh biết cuộc sống hiện tại của em”.

“Em làm trợ giảng ở một trung tâm dạy ngoại ngữ, hỗ trợ giáo viên người nước ngoài dạy tiếng Anh giao tiếp cho các em nhỏ, em rất thích công việc này”

“Thế anh bạn của em thì sao?”

Nhâm Nhiễm trầm hạ quyết tâm, nhìn thẳng vào mắt Trần Hoa, “Anh ấy là một luật sư, một người rất tốt, em muốn được tiếp tục giữ quan hệ với anh ấy”

“Luật sư?” Trần Hoa có vẻ hơi bất ngờ, dường như đã nghĩ đến chuyện gì nhưng lập tức lại nói với giọng rất dứt khoát: “Xem ra em đã có kế hoạch rồi. Em cứ thử quan hệ với anh ấy xem, anh không can thiệp đâu”.

Cô chỉ biết cười đau khổ: “Anh cho rằng ôm một món tài sản kếch sù không rõ nguồn gốc, bị báo chí theo sát, ngay cả cuộc sống bình thường cũng bị ảnh hưởng mà vẫn có thể tiếp tục quan hệ với anh ấy hay sao?”

“Nhâm Nhiễm, em nói em muốn sống một cuộc sống bình thường, nhưng trong lòng em vẫn ôm một gánh nặng lớn, không chịu đặt xuống, nếu so với cái đó thì trong mắt em, tiền chẳng là cái gì. Nếu anh bạn trai mà em nói đó tồn tại thật sự, hơn nữa lại yêu em thật lòng thì có thể thấu hiểu và bao dung mọi sự lập dị của em, tiền không phải là rào cản”.

“Cũng có nghĩa rằng, khoản tiền tự đứng trên trời rơi xuống này được coi là một sự thử thách mà anh giúp em tạo ra, xem em có thể giành được tình yêu của một người đàn ông hay không, đúng không? Nhưng anh đã bao giờ nghĩ rằng, cuộc sống của người bình thường không thể chịu được quá nhiều yếu tố kịch tính”.

“Em có kể cho anh ấy nghe cuộc sống thời quá khứ của em hay không?”

Nhâm Nhiễm nín thở một lúc mới nói; “Em không có ý định hỏi về quá khứ của anh ấy. Ai cũng có quyền giữ chuyện riêng tư của mình”.

“Em không thể nào nhìn thẳng vào rất nhiều chuyện Nhâm Nhiễm ạ, vì thế em mới nóng lòng chạy trốn anh. Nhưng quá khứ không phải là một tấm áo cũ, nói vứt đi là có thể vứt đi, em càng muốn quên thì lại càng sa lầy trong đó”.

Câu nói này đã đâm trúng tim Nhâm Nhiễm, cô nắm chặt cốc cà phê màu xanh nhạt dành riêng cho cô và không biết phải nói gì.

“Cho dù là quá khứ hay hiện tại anh đều yêu em, chỉ cần em nhớ điều này là đủ rồi”.

Trần Hoa đứng dậy, cúi xuống nhìn cô rất lâu, dường như muốn nhìn thấu vào trái tim cô, “Còn về vị luật sư đó, anh chúc anh ta may mắn”.

Khi nhận được lời đề nghị phỏng vấn lần thứ hai tại phòng làm việc Nhâm Nhiễm không còn thấy ngạc nhiên nữa. Biết người mệnh mệnh, vị phóng viên này tìm đến chỗ cô chỉ muộn hơn Chương Dục một ngày, cô không thể không một lần nữa thán phục sự thần thông quảng đại của họ.

Cô từ chối cuộc phỏng vấn, giọng rất lịch sự, nhưng kiên quyết, tiếp đó ba cô gọi điện thoại đến, cô ra ngoài nghe máy.

“Tiểu Nhiễm, rốt cục chuyện này là thế nào?”

Trước người cha, cô không có gì để giấu, “Chuyện cổ phiếu là do tổng giám đốc Trần sắp đặt Ba đừng lo, buổi sáng con đã gặp anh ấy rồi, nếu có phóng viên đến tìm ba thì ba cứ mặc kệ họ”.

Ông Nhâm Thế Yến hỏi đi hỏi lại các tình tiết, cô chỉ kể cho ông nghe một phần không quan trọng lắm vì không muốn để ông phải lo, “Không sao đâu ba, không đến mức phải nhờ đến pháp luật đâu. Ngoài ra,” cô tỏ ra hơi ngần ngại, “ba, ba đừng nói chuyện này với cô Quý Phương Bình”.

Ông Nhâm Thế Yến hỏi với vẻ sững sốt: “Làm sao ba có thể nói cho cô ta biết được?”

“Vị phóng viên đầu tiên tìm đến chỗ con là Chương Dục - phóng viên của tuần báo kinh tế tài chính, anh ấy biết được tin con ở Hán Giang qua luật sư Quý

“Ba vẫn nhớ anh chàng đó, trước đây ba đã từng gặp cậu ấy ở Bắc Kinh, cậu ấy nói là bạn con, ba thấy cậu ấy đến bệnh viện thăm con hai lần, rất quan tâm đến con. Lần này cậu ấy đến tìm ba, nhưng ba không nói gì cả. Không ngờ cậu ta lại đi tìm Quý Phương Đình?”

Nhâm Nhiễm không nói rằng Quý Phương Bình chủ động tìm đến Chương Dục, “Thực ra cũng không sao cả, sớm muộn gì họ cũng sẽ tìm được con, nhưng con không muốn cô ấy lại tiết lộ những chuyện khác của con cho đám phóng viên nghe, tự nhiên lại gây rắc rối”.

“Con yên tâm, ba sẽ nói chuyện với cô ta”.

Nhâm Nhiễm quay vào phòng làm việc, phát hiện thấy ánh mắt mấy đồng nghiệp nhìn cô có vẻ khác thường, cô chỉ coi như không biết gì, tiếp tục ngồi xuống làm việc.

Tuy nhiên Sunny - người từ trước đến nay không giấu được điều gì đã hỏi thẳng rõ: “Renee, có thật cậu là 1 trong 10 vị cổ đông lẻ mai phục trong thị trường chứng khoán mà báo chí đưa tin hay không?”

Có Sunny mở màn, những người khác cũng thi nhau hỏi: “Thế thì tài sản của cậu ketch sù hơn nhiều so với sếp mình, có thông tin nội bộ gì tiết lộ cho tụi tớ không?”

Lập tức có người hòa theo, “Đúng vậy đúng vậy, dù gì thì cũng là đồng nghiệp của nhau, dắt mối cho bọn tớ kiểm soát chút đỉnh đi”.

Chỉ có Tom nhìn phòng làm việc đột nhiên trở nên ồn ào bằng ánh mắt khó hiểu, hỏi một giáo viên nước ngoài khác hiểu tiếng Trung hơn bằng tiếng Anh: “Trời ạ, có chuyện gì vậy?”

Vị giáo viên người nước ngoài hiểu một chút tiếng Trung đó đã giải thích với cậu ta, đồng thời Sunny cũng bổ sung thêm, một đồng nghiệp khác đến bên bàn Nhâm Nhiễm, thăm dò thẳng chiều hướng gần đây của một mã cổ phiếu nào đó, cảnh tượng ồn ào này khiến Nhâm Nhiễm không biết phải đối phó thế nào, lúc này phó hiệu trưởng Vương - người chuyên phụ trách các sự vụ thường nhật của trung tâm đã thò đầu vào gọi cô, cô liền đứng dậy sang phòng làm việc của ông ngay.

Quả nhiên phó hiệu trưởng Vương cũng hỏi chuyện đó, cô chỉ biết nói: “Đây là chuyện riêng của em, rất mong anh thông cảm vì em không tiện giải thích, nhưng em sẽ không để nó ảnh hưởng đến công việc của em đâu”.

“Cô cũng biết đấy, việc đồng nghiệp bàn luận là chuyện nhỏ, chỉ trong hơn một tiếng đồng hồ mà tôi đã nhận được điện thoại của ba phóng viên, họ yêu cầu nói về những biểu hiện của cô hàng ngày và phát biểu ý kiến về nhân viên mai phục trong thị trường chứng khoán, tôi đều từ chối. Cô được giám đốc Thái giới thiệu đến đây, từ trước đến nay luôn hết mình với công việc, chúng tôi rất hài lòng về cô, nhưng hiện nay trung tâm đào tạo cũng có các vấn đề khác, thực sự không tiện..

Nhâm Nhiễm hiểu ý ông, gần đây đã có phụ huynh chất vấn trung tâm đào tạo các vấn đề như tiêu chuẩn thu học phí, tư cách giảng dạy của giáo viên người nước ngoài và phản ánh lên Sở giáo dục, họ đang phải đối mặt với cuộc điều tra của cấp trên, thực sự không muốn lúc này đây bị cuốn vào các bản tin không có gì liên quan.

“Em rất xin lỗi, em cũng không muốn gây rắc rối cho trung tâm thôi để em xin nghỉ việc vậy”.

Ở trung tâm đào tạo thường xuyên biến động đội ngũ giáo viên, lại có mời thêm giáo viên người nước ngoài nên từ trước đến nay không áp dụng những chính sách lao động ngặt nghèo, hợp đồng làm việc mà Nhâm Nhiễm ký có nửa năm thử việc, chế độ phúc lợi chưa hoàn thiện. Chỉ có điều thời gian đầu cô không tính toán nhiều đến chuyện đãi ngộ, dĩ nhiên thủ tục xin nghỉ việc làm cũng rất đơn giản, nhanh chóng. Cô chào tạm biệt các đồng nghiệp vẫn còn đầy những thắc mắc rồi mang đồ của mình rời trung tâm.

Đột nhiên mất công việc này, cô cũng không rầu rĩ lắm, nhưng nghĩ đến hàng loạt vấn đề sẽ phải đối mặt trong thời gian tới, Nhâm Nhiễm cảm thấy như đi vào ngõ cụt.

Không biết đám phóng viên đó lấy được số điện thoại di động của cô bằng cách nào, cô lại nhận được hai cú điện thoại xin được phỏng vấn, cô buộc phải nhắc lại: “Không, hiện tại tôi không nhận trả lời bất kỳ cuộc phỏng vấn nào”.

Đợi đến ngày hôm sau, khi lại có chuông điện thoại vang lên, cô gần như đã nghĩ đến chuyện tắt máy cho yên tĩnh, nhưng lấy ra xem, điện thoại do Điền Quân Bồi đang đi công tác ở Bắc Kinh gọi về.

“Tiểu Nhiễm, bây giờ em có tiện nói chuyện không?”

Cô cười đau khổ, “Tiện anh ạ, hôm qua em đã xin nghỉ việc rồi”.

Điền Quân Bồi im lặng một lát: “Anh nghĩ bọn mình phải gặp nhau nói chuyện trực tiếp với nhau, anh sẽ đáp chuyến máy bay buổi chiều, chắc là 6 giờ sẽ về đến nơi, anh sẽ đến tìm em”.

41. Chương 30 - Part 01

Chương 30

Nếu Trịnh Duyệt Duyệt không gọi điện thoại đến, nhắc nhở một cách đầy ẩn ý Điền Quân Bồi đang công tác ở Bắc Kinh check email thì anh không để ý đến những bản tin xuất hiện trên các trang chứng khoán.

Mở file đính kèm ra, phản ứng đầu tiên của anh là có người cùng tên cùng họ với Nhâm Nhiễm, tuy nhiên sau khi đọc bài viết nói về tập đoàn Ưc Hâm, anh biết, chắc chắn là Nhâm Nhiễm đóng vai trò chủ chốt trong sự kiện này.

Anh không thể ngờ rằng, anh sẽ phải đối mặt với tình huống khó xử giống như Cam Lộ - vợ của Thượng Tu Văn - biết được mối quan hệ của người có mối quan hệ thân thiết với mình bằng một phương thức không tự nhiên cho dù trước đó họ không chủ động nói ình biết.

Trong buổi họp báo Thượng Tu Văn nhận chức chủ tịch hội đồng quản trị của Húc Thăng, Cam Lộ đã vô tình biết được người chồng mà mình đã lấy hơn hai năm nắm trong tay số tài khoản lớn, cô đã bạt tai Thượng Tu Văn một cái rồi bỏ đi, sau đó cô đã bỏ nhà đi, để sảy thai, quan hệ giữa hai người gần như rạn nứt hoàn toàn.

Khi nói với Điền Quân Bồi chuyện này, Phùng Dĩ An tỏ ra rất thông cảm với Thượng Tu Văn, "Hai người đó đều là bạn tôi, tôi cho rằng, hoàn toàn có lý do để nổi giận. Nhưng phản ứng của cô ấy sau đó có phần quá đà, Tu Văn là người đàn ông tốt hiếm có, có thể tha thứ cho hành động giấu diếm này của anh ấy. Việc gì phải để xảy ra như vậy? Hiện tại Tu Văn vừa phải lo công việc cho tập đoàn, vừa phải chăm sóc gia đình tan tác, thực sự là rất thảm hại .

Điền Quân Bồi vẫn giữ thói quen nghề nghiệp của luật sư nên vẫn đứng trên lập trường công bằng để đánh giá, "Vì yêu sâu nặng nên mới sốc mạnh Nếu đứng trên góc độ của Cam Lộ để nói thì cái mà cô ấy nhìn thấy có thể là, người gần gũi nhất với cô ấy đã coi cô ấy là người ngoài cần giấu diếm đề phòng, đây là điều cô ấy không thể chấp nhận. Nếu Tu Văn muốn xin cô ấy tha thứ thì e rằng việc anh ấy cần phải làm không chỉ là đưa ra lời giải thích đơn giản".

Đưa ra lời đánh giá khách quan về việc nhà của người khác thì dễ đến lượt mình, Quân Bồi như người mất phương hướng. Dĩ nhiên, sau khi Nhâm Nhiễm và anh xác định yêu nhau không lâu, cho dù nhiệt tình đến đâu anh cũng không thể không thừa nhận, Nhâm Nhiễm vẫn giữ vẻ ngăn ngừa như cô đã nói trước đó, vẫn giữ một khoảng cách mong manh với anh, hai người chưa đạt được đến mức thân mật không có gì để giấu diếm nhau, không có điều bí mật gì không chia sẻ. Nhưng Điền Quân Bồi không thể ngờ rằng điều bí mật được đưa ra bằng cách này.

Ngồi trên máy bay, anh bắt đầu để mình bình tĩnh trở lại và phân tích chuyện này.

Bốn mã cổ phiếu ST trong đó có hai mã giá trị thị trường đã lên tới gần 20 triệu NDT hai mã còn lại không thể ước tính giá trị. Vì đã từng giải quyết nhiều vụ giao dịch lớn cho các công ty nên trong mắt anh, con số này không phải là quá lớn, nhưng đối với mọi người, đây chắc chắn là một tài sản không nhỏ.

Lần đầu tiên gặp Nhâm Nhiễm, qua chiếc Land Rover mà cô lái và chiếc túi du lịch LV mà cô xách, anh có thể phán đoán được rằng cuộc sống của cô trong quá khứ rất sung túc. Tuy nhiên sau khi về sống ở Hán Giang, ngoài việc đi làm ở trung tâm đào tạo, Nhâm Nhiễm còn nhận thêm công việc dịch tài liệu, cuộc sống rất giản dị, ăn mặc cũng bình thường, món đồ hàng hiệu duy nhất mà cô vẫn sử dụng hàng ngày chỉ là chiếc ba lô Gucc đã sờn mép đó. Buổi chiều khi anh đi qua đại lý của Gucc ở trung tâm thương mại quốc tế, anh đã chọn mua một cái chuẩn bị tặng cô.

Lẽ nào hiện tại Nhâm Nhiễm chỉ sống một cuộc sống gặt hết mọi cái xa hoa và cố gắng khép mình hay sao? Sau khi kiên quyết rời thành phố J, cô và Trần Hoa có còn dính dáng gì với nhau nữa không? Cô gái mà anh yêu đã có quá khứ như thế nào?

Cũng như bình thường, chuyến bay lại trễ giờ mà không có lý do, sau khi Điện Quân Bồi xuống máy bay với bao nhiêu câu hỏi trong đầu, đã là 7 giờ. Anh đang mở máy chuẩn bị gọi cho Nhâm Nhiễm thì lại nhận được điện thoại của Trịnh Duyệt Duyệt trước.

“Anh đọc email chưa? Sao anh lại tắt máy vậy?”

“Anh vừa xuống máy bay. Duyệt Duyệt anh mong em đừng quan tâm hoặc nhúng tay vào chuyện này nữa”.

Trịnh Duyệt Duyệt cười gằn: “Quân Bồi, anh đừng nghĩ rằng em gây chuyện một cách vô cớ, chẳng qua là em chỉ muốn xem, sau khi vừa nói lời chia tay với em, anh đã yêu một cô nàng có lai lịch phức tạp như thế này, thử xem anh có được sống một cuộc sống mà anh nói là đơn thuần, bình lặng hay không?”

Điện Quân Bồi nói với vẻ khó chịu, “Cuộc sống của anh là chuyện của anh nếu em vẫn còn muốn chúng ta tiếp tục là bạn thì em phải cẩn thận đấy, nên tôn trọng chuyện riêng tư của nhau”.

“Gần như cô ta đã trở thành con người của công chúng rồi, chúc mừng anh, có khi anh cũng sẽ được lên báo vì chuyện này đấy, đến lúc đó anh hãy nói đến chuyện riêng tư nhé”.

“Đủ rồi đấy cô Trịnh ạ, tạm biệt”.

Sau khi cố gắng để mình bình tĩnh trở lại, Điện Quân Bồi lại gọi điện thoại cho Nhâm Nhiễm. Cô nói: “Em thấy thời gian không còn sớm nữa nên đã nấu cơm, chắc anh chưa ăn no trên máy bay, anh nên ăn cơm đi”.

Anh đã nhiều lần đưa cô về đến sân, nhưng đây là lần đầu tiên lên phòng, sau khi bấm chuông, Nhâm Nhiễm ra mở cửa ngay, bảo anh ngồi xuống ghế sofa, “Em đi xào đĩa rau nữa là xong”.

Anh ngồi xuống, nhìn sang bốn xung quanh căn hộ Nhâm Nhiễm thuê chỉ có một phòng ngủ với diện tích không lớn lắm, cách trang bị không có gì nổi bật nhưng rất gọn gàng, sạch sẽ.

Căn phòng vừa là phòng khách, phòng ăn, vừa là phòng làm việc này, bên trái có bày một chiếc bàn kính nhỏ, bên trên ngoài chiếc laptop, còn đặt một lọ hoa thủy tinh, bên trong cắm rất nhiều hoa phăng. Cách bài trí ở phòng khách cũng rất đơn giản, nhưng dưới trangka kỷ có trải một tấm thảm màu xanh nhạt chiếc sofa đã cũ được phủ một tấm khăn xinh xắn màu sữa có tua rua, bên trên có đặt hai chiếc gối ôm thêu hình hoa hướng dương rực rỡ, tạo thêm bầu không khí ấm cúng cho gian phòng.

Trên trangka kỷ có đặt một cuốn sách cũ, chính là cuốn Xa rồi đám đông bát nháo mà anh đã từng nhìn thấy trong túi xách của Nhâm Nhiễm ở trụ sở công an thành phố J.

Mùi hương từ trong bếp nằm cách đó không xa tỏa ra, anh liền cầm cuốn tiểu thuyết mượn từ thư viện của thành phố Z lên xem, ngón tay vân vê bìa sách cũ, đột nhiên nghĩ rằng, Nhâm Nhiễm mang theo số hành lý đơn giản và một cuốn sách cũ, tạm biệt cuộc sống ngày cũ và an cư ở một thành phố xa lạ, chắc hẳn sự quyết tâm và lòng can đảm của cô phải lớn hơn sự tưởng tượng của mọi người rất nhiều.

Nghĩ như vậy, tự nhiên anh lại cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Cuốn sách này được mẹ em đọc trước lúc lâm chung nên em không trả lại thư viện mà luôn mang theo bên mình”.

Nhâm Nhiễm từ bếp đi ra, bê chiếc laptop đặt lên tràng kỷ, “Quân Bồi, ra ăn cơm đi anh”.

Bữa tối mà cô nấu rất đơn giản, một bát canh sườn nấu hải đới [1], khối bốc nghi ngút, hải đới thái sợi, bên trên có rắc một ít hành hoa, nhìn rất hấp dẫn, một đĩa trứng sốt cà chua, một đĩa ớt xanh xào thịt bò thái sợi, một đĩa nấm xào rau cải. Cô xới ra hai bát cơm, cũng giống như bữa ăn canh gà lần trước, Quân Bồi ăn rất ngon lành.

[1] Một loại tảo biển.

“Nhìn em không giống cô gái biết nấu nướng, lo liệu việc nhà, thực sự không thể nghĩ là em lại biết làm những chuyện này”.

Cô liền mỉm cười, “Hoàn cảnh ép mình phải như vậy thôi. Đầu tiên là du học nước ngoài, sau đó lại sống một mình ở Bắc Kinh, không làm thì có gì mà ăn”.

Khi quay lại ngồi trên ghế sofa, Điền Quân Bồi phát hiện ra rằng, rất khó duy trì được ý nghĩ ngồi nghiêm túc để chất vấn cô. Nhưng Nhâm Nhiễm đã pha sẵn hai cốc trà đặt trên tràng kỷ, vẻ mặt trịnh trọng, rõ ràng là đã chuẩn bị tinh thần giải thích cụ thể cho anh nghe.

“Đến ngày hôm kia em mới biết số cổ phiếu đứng tên em đó. Trước đó, thậm chí em còn chưa bao giờ đi làm thẻ cổ đông cơ .

Điền Quân Bồi sực nhớ ra ngay, “Hôm đó em đến văn phòng anh là để nói với anh chuyện này ư?”

Nhâm Nhiễm gật đầu: “Đúng vậy, nhưng thấy anh bận quá nên em nghĩ tốt nhất vẫn để em tự tìm hiểu cho rõ ràng rồi nói sau. Em xin lỗi em không có ý giấu chuyện gì”.

Điền Quân Bồi thấy lòng nhẹ hơn, anh nắm chặt tay cô, dịu dàng hỏi; “Thế em đã làm rõ ra được vấn đề gì chưa, có phải có người dùng chứng minh thư của em để mở tài khoản và giao dịch nội bộ hay không?”

Nhâm Nhiễm ngần ngừ một lát: “Người rút tiền vào mua cổ phiếu ST là Trần Hoa, anh ấy là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Ưc Hâm, phòng đầu tư chứng khoán trực thuộc tập đoàn anh ấy vẫn đang trong quá trình phân tích, nghiên cứu, đầu tư cổ phiếu ST Anh ấy dùng số tài khoản của em để mua vào, chắc không phải là hành động phi pháp”,

Điền Quân Bồi chăm chú suy nghĩ, mấy năm nay anh đều giải quyết các nghiệp vụ phi tố tụng, đương nhiên là cũng nắm được một số vấn đề sự vận hành của thị trường tư bản chứng khoán, nhưng anh vẫn cảm thấy hành động này của Trần Hoa có gì bất thường.

“ Trong hoàn cảnh em không hề hay biết anh ấy đã lấy danh nghĩa tên em và tiến hành giao dịch với số tiền rất lớn, số cổ phiếu này đủ để thu hút sự chú ý của các nhà phân tích chứng khoán và báo chí, nếu không vì kiếm lời thì cũng phải có mục đích gì chứ”.

“Ở thành phố J anh cũng đã nhìn thấy rồi đấy, em không muốn gặp lại anh ấy nữa, anh ấy làm như vậy... chỉ là vì muốn ép em lộ diện.

Cách làm âm ỉ như vậy khiến Điền Quân Bồi sững người.

“Nếu em có thể chứng minh tài khoản của em được mở trong hoàn cảnh em không hề biết gì, thì em có thể nhờ đến báo chí để thanh minh ỉnh, sau đó sẽ nhờ đến pháp luật để can thiệp”.

Nhâm Nhiễm lắc đầu: “Quân Bồi, số cổ phiếu đó không phải là của em, chắc chắn em sẽ không nhận. Nhưng em không có ý định nhờ phóng viên để thanh minh”.

“Như thế người ta sẽ đưa ra rất nhiều lời dự đoán không cần thiết về em”

“Trừ phi giao dịch phi pháp khiến cơ quan giám sát thị trường chứng khoán phải điều tra thì em sẽ nói thật. Hiện tại em đã xin nghỉ việc và cũng không có ý định trả lời phỏng vấn bất kỳ ai, em cũng không quan tâm đến việc báo chí đưa tin như thế nào, mọi người nghĩ gì, có một số chuyện chỉ cần không đếm xỉa đến thì nó sẽ tự lắng xuống”.

Lòng Điền Quân Bồi chùng xuống, anh liền rút ra kết luận ngay: “Em không muốn vì sự thanh minh của em mà Ưc Hâm phải đối mặt với cơ quan điều tra đúng không?”

Nhâm Nhiễm không phủ nhận: “Quân Bồi, có một số chuyện em buộc phải nói rõ với anh. Trần Hoa là mối tình đầu của em, năm 18 tuổi em đã yêu anh ấy, năm 19 tuổi bọn em chia tay nhau. Em ra nước ngoài du học, mấy năm sau đó bọn em mới gặp lại, nhưng cũng chỉ là gặp mặt mà thôi. Năm kia em bị tai nạn ô tô, suýt thì mất mạng, anh ấy đã chăm sóc em một thời gian dài, tuy nhiên, em với anh ấy... không còn khả năng đến được với nhau nữa”.

Điền Quân Bồi cho rằng, ở giai đoạn chưa chín chắn như hồi 18,19 tuổi, cái gọi là tình yêu chỉ là sự rung động trong tình cảm và dục vọng mà thôi, không tiếp tục được cũng là điều bình thường, không thể ảnh hưởng sâu sắc đến cuộc sống của một người. Nhâm Nhiễm đã kể lại rất đơn giản, nhưng không giải thích

nguyên nhân tại sao Trần Hoa lại đuổi theo cô đến tận thành phố J, hiện tại lại dùng thủ đoạn đó để ép cô lộ diện. Nhưng Điền Quân Bồi biết, đây đã là chuyện cũ mà Nhâm Nhiễm không muốn nhắc đến nữa, nếu anh dò hỏi e rằng sẽ chỉ không hay.

“Em không thể chấp nhận được cách làm lần này của anh ấy, nhưng em không muốn vì sự bức dọc nhất thời mà làm ảnh hưởng đến công ty của anh ấy, em chỉ muốn đưa ra sự lựa chọn giảm thiệt hại đến mức nhỏ nhất”.

“Nếu anh không lý giải sai thì em chuẩn bị không hỏi han gì, không đếm xỉa gì đến chuyện thị trường chứng khoán, đợi Trần Hoa tự rút về”.

“Anh ấy là người rất khó chủ động bỏ cuộc, nhưng nếu em đã hạ quyết tâm thì cũng không thể thay đổi một cách dễ dàng. Nếu anh cảm thấy cách giải quyết vấn đề này của em không đủ thẳng thắn thì em cũng có thể hiểu”.

Điền Quân Bồi phát hiện ra rằng Nhâm Nhiễm có đôi mắt màu hổ phách lạnh lẽ và trong trẻo, kể cả trong lúc phê bình mình không thẳng thắn, giọng nói và thái độ của cô cũng vẫn tỏ ra thản nhiên. Rõ ràng là cô biết hành động lời nói của mình sẽ gây phản ứng gì cho người khác, và cô cũng sẵn lòng. Tuy nhiên, giống như việc cô không quan tâm đến chuyện báo chí như thế nào, dường như cô cũng không thực sự để tâm đến chuyện anh có chấp nhận lời giải thích của cô hay không.

Một cảm giác khó tả trào dâng trong lòng Điền Quân Bồi, anh phát hiện ra đây mới là điều khiến anh quan tâm nhất. Tuy nhiên đứng trước Nhâm Nhiễm, anh không thể tiếp tục dò hỏi.

“Anh đã nói rồi, anh sẽ không hỏi về quá khứ của em, Nhâm Nhiễm ạ, em không phải chịu sức ép trong chuyện này”.

“Xin lỗi anh, Quân Bồi, em biết như thế này là rất không công bằng với anh, em cũng đã cố gắng thành khẩn trước anh. Tuy nhiên, một người sau khi phải gánh quá nhiều thứ thuộc về quá khứ thì không thể nào mở rộng cõi lòng và trút bày mọi chuyện với người khác được nữa”.

Giọng cô dù bình thản đến đâu cũng vẫn ẩn chứa một cảm giác buồn bã, thê lương. Anh nắm chặt tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô, “Anh nghĩ, nếu đã đem lòng yêu một người không bao giờ đòi hỏi cái gọi là công bằng đâu”.

Rõ ràng là bàn tay cô khẽ giãy giụa trong lòng bàn tay anh, sau đó lại nắm chặt lại tay anh. Lúc nhận được điện thoại của Điền Quân Bồi cô đã nghĩ xong rồi, cô không có quyền gì để đảo lộn cuộc sống vốn đang diễn ra rất có trật tự của một người đàn ông, nói lời kết thúc với anh có lẽ là sự lựa chọn sáng suốt hơn cả. Tuy nhiên hiện nay, cô lại không thể nào giữ được bình tĩnh để gạt tay anh ra và nói lời chia tay.

42. Chương 30 - Part 02

Điền Quân Bồi rời nhà Nhâm Nhiễm, dừng chân lại nhìn tòa nhà cao tầng sau lưng, Anh thầm nói với mình rằng: Là một luật sư, kể cả là không theo đuổi sự công bằng mang tính tuyệt đối thì cũng vẫn coi trọng sự công bằng mang tính tương đối. Chỉ có điều so với sự công bằng, còn có những cái người không thể buông xuôi, rốt cục là trong lòng người muốn theo đuổi cái gì?

Đã là lúc nửa đêm, các tòa nhà cao tầng trong thành phố nằm san sát nhau không còn cảnh đứng dưới cửa sổ nhà người mình yêu và ngắm nhìn ánh đèn lãng mạn qua khung cửa nữa. Đương nhiên lúc này đây, Điền Quân Bồi không có suy nghĩ gì lãng mạn, lòng anh đang rối bời, không thể nào sắp xếp và đưa ra ình một câu trả lời cụ thể. Lý trí mách bảo anh rằng, có lẽ đúng như lúc đầu Nhâm Nhiễm đã thừa nhận, cô thiếu vẻ ngây thơ và sự nhiệt tình, không phải là một người yêu lý tưởng, càng huống chi cô lại có một quá khứ phức tạp như vậy, lại có dính dáng về kinh tế với Trần Hoa – người đàn ông khó hiểu đó.

Tuy nhiên sau khi bị một tình cảm âm thầm nảy sinh và ngày càng sâu nặng chiếm chỗ, mặc dù từ trước đến đây anh luôn tỏ ra lý trí trong mọi công việc, nhưng cũng không thể nào thuyết phục được mình buông xuôi vào lúc này.

Tiếp theo đó, đúng như những gì Nhâm Nhiễm dự đoán, từ đầu đến cuối cô không chịu lộ diện, mấy cổ đông lẻ lớn có tên trong danh sách nhận trả lời phỏng vấn đó mỗi người một ý, có hai người tỏ ra rất thận trọng, chỉ nói hoạt động đầu tư trên thị trường có rủi ro, các hành vi cá nhân không có bí quyết gì để giành chiến thắng; Nhưng có một người khác chủ động đứng ra, huênh hoang nói về năng lực phân tích dự đoán của mình, tự ình là cao thủ chứng khoán. Có những nhân vật thích xuất đầu lộ diện phát biểu ý kiến đó, không có ai còn làm phiền Nhâm Nhiễm nữa.

Nửa tháng sau, bài viết của Chương Dục xuất hiện trên Tuần báo kinh tế tài chính, anh đã gửi cho Nhâm Nhiễm một tờ, sau khi đọc xong, Nhâm Nhiễm phát hiện ra rằng, bài viết của anh đã thay đổi trọng điểm đưa tin, không nói về mối quan hệ giữa cô và Ưc Hâm, thậm chí không chỉ nhằm vào một mình Ưc Hâm, mà tập trung phân tích các phương thức tiến quân vào thị trường của tư bản tư nhân trong đó có cả Ưc Hâm, từ đó ảnh hưởng đến cục diện nguồn vốn thị trường chứng khoán trong nước.

Điều khiến Nhâm Nhiễm bất ngờ nhất là Trần Hoa lại trả lời phỏng vấn, anh đưa ra lời thuyết minh chính thức đối với việc tập đoàn Ưc Hâm thúc đẩy công ty bảo hiểm niêm yết cổ phiếu trên thị trường từ 5 năm về trước. Bài phỏng vấn này rất ngắn gọn, theo cô được biết, đây là lần đầu tiên Trần Hoa xuất hiện trên báo chí.

Cú điện thoại mà Chương Dục gọi đến đã chứng thực điều này

“Đột nhiên anh ấy bảo trợ lý gọi điện cho anh, nói rằng có thể trả lời phỏng vấn, chỉ trong 15 phút. Anh phải thừa nhận rằng anh ấy rất giỏi và cầm trịch được nội dung cuộc nói chuyện, cho dù anh có gợi ý khéo đến những vấn đề nhạy cảm như xuất thân, sự từng trải của Trần Hoa, nhưng Trần Hoa chỉ bình thản nói rằng anh ta không muốn nói với mọi người và không quan tâm đến việc anh viết như thế nào”.

Nhâm Nhiễm thắc mắc: “Sao tự dưng lại động đến chuyện xuất thân của anh ấy, không phải anh đã nói là tạp chí của các anh không đưa những tin này đó sao?”

“Gần đây anh lại thu thập được thêm một ít tài liệu về Trần Hoa, con người này phát lên rất bí ẩn, cũng rất thú vị, rất đáng để viết”.

Đây là chủ đề Nhâm Nhiễm không muốn nói tiếp, rõ ràng là Chương Dục cũng nhận ra điều này.

“Nhưng bài viết vừa mới đăng tải này cũng rất độc, chiều sâu và góc độ đều được tổng biên tập khen ngợi”. Chương Dục chuyển ngay sang chủ đề khác, “Renee, chỉ có một điểm anh hơi nghi ngờ”.

Nhâm Nhiễm biết Chương Dục muốn nói điều gì, “Anh cho rằng việc Trần Hoa phá vỡ thông lệ, chấp nhận trả lời phỏng vấn là muốn giải vây cho em ư”.

“Đúng vậy. Không chỉ có vậy, vị cổ đông lẻ được mệnh danh là cao thủ chứng khoán mà gần đây rất nổi đó cũng thể hiện ra rằng muốn giải vây cho em thì phải”.

Nhâm Nhiễm thầm thừa nhận lời Chương Dục cũng có lý, cô đành phải nói: “Đừng dự đoán hành vi của anh ta nữa, chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu”.

Chương Dục liền cười: “Chơi với một người như vậy, có phải là mệt lắm không”.

Nhâm Nhiễm im lặng. Câu nói vô tình của Chương Dục đã nói ra một chút cảm nhận bí ẩn của cô. Năm xưa khi cô yêu Trần Hoa một cách khổ sở, cô không hề có cảm giác rằng tình yêu là một gánh nặng, khiến cô không thể chịu đựng. Hiện tại cô cho rằng cô đã không còn yêu anh nữa, vừa nghĩ đến anh, tự nhiên lại cảm thấy căng thẳng và mệt mỏi.

Cô chào tạm biệt Chương Dục rồi cúp máy.

Nhìn từ bề ngoài, cuộc sống của Nhâm Nhiễm đã trở lại bình thường, Mặc dù không đi làm nữa, nhưng cuộc sống của cô rất có quy luật, hàng ngày, cô ở nhà dịch tài liệu mà Thái Hồng Khai gửi đến, buổi chiều đến quán cà phê Lục Môn uống một cốc cà phê, đợi Diên Quân Bồi đến đón cô đi ăn, nếu không có hẹn với Diên Quân Bồi thì cô sẽ về nhà ăn tối một mình, sau đó lại đi dạo ở công viên gần đó, về nhà tiếp tục làm việc.

Sau khi đưa Nam Nam đi du lịch Đông Nam Á và trở về, Tô San lại tỏ ra vô cùng phẫn nộ, cô lấy ra một tờ tạp chí giải trí mới đưa cho Nhâm Nhiễm xem bên trong đăng bài phỏng vấn một nữ diễn viên nọ đã từng hợp tác, đóng vài bộ phim với Ôn Lệnh Khải trước đây, rào trước đón sau, tỏ vẻ tiết lộ nói rằng đúng là Ôn Lệnh Khải có một cô con gái riêng, và cô ta chính là mẹ của con gái Ôn Lệnh Khải.

Nhâm Nhiễm vừa đọc vừa thắc mắc, “Thế này là thế nào nhỉ? Người trong làng giải trí còn tranh nhau làm mẹ nữa ư?”

Tô San chửi đổng một câu, hậm hực nói: “Cô nàng này trước đây đã từng bị đồn là xảy ra scandal với Ôn Lệnh Khải, gần đây không còn hot nữa nên mượn chuyện này để tuyên truyền, thật là hèn hạ”.

Nhâm Nhiễm không ngờ Tô San lại biết rõ các ngón nghề trong làng giải trí như vậy, chắc là do cô thường xuyên theo dõi các bài tuyên truyền cho Ôn Lệnh Khải nên đã phát hiện được bí quyết, tự nhiên cô thấy buồn cười, an ủi nói: “Nếu đã là để tuyên truyền thì cứ mặc kệ thôi. Người ta cũng chẳng tin gì cô ta đâu”.

“Nếu cô ta chỉ lôi ra Ôn Lệnh Khải thì mình cũng mặc kệ, nhưng vừa nhìn thấy cô ta lôi con gái mình ra là mình chỉ muốn cho cô ta hai cái bạt tai”.

“Chị yên tâm đi, Nam Nam vẫn nhỏ, cô bé sẽ không đọc những bài viết kiểu này đâu”.

Tô San buồn bã lấy tay chống đầu, “Nhâm Nhiễm ạ, lần trước mình sống một thời gian dài với Nam Nam là khi con bé mới sinh. Thời gian đó mình vừa bận rộn vừa chán nản, không chăm sóc tốt con bé, lúc giao bé cho ông bà nội, mình cũng thấy lưu luyến, nhưng cũng cảm thấy như được giải thoát. Nếu như bạn hỏi mình có áy náy hay không thì mình chỉ có thể nói rằng đã như vậy rồi, mỗi người đều có một số phận riêng, rồi con bé sẽ trưởng thành, sẽ sống tốt mà thôi. Nhưng hiện tại mình không thể nào nghĩ được như vậy nữa”

“Chị đưa cô bé đi chơi hơn nửa tháng, tình cảm gắn bó là điều đương nhiên”

“Con bé cũng rất quần mình, hôm đó chơi ở thế giới thần tiên dưới đáy đảo Sentosa của Singapore, con bé đã ôm mình, đưa que kem đang ăn dở vào miệng mình, tự nhiên mình chỉ muốn khóc”. Đôi mắt đẹp của Tô San rơm rớm nước mắt, “Đường như từ lúc đó, mình biết mình đã là một bà mẹ. Hiện nay mình ngày càng lưu luyến con bé, cứ nghĩ đến việc sau này người nhìn con bé bằng ánh mắt lạ lùng, đám phóng viên vẫn sẽ làm phiền con bé, rồi nó sẽ đọc được ba chuyện nhăng nhit đó trên báo là mình cảm thấy mình thật sự tội lỗi”.

Nhâm Nhiễm không ngờ rằng một chuyến du lịch lại có thể đánh thức tình mẫu tử đã ngủ say trong lòng Tô San, đương nhiên, đối với một người nghĩ đến những chuyện như thế này là điều rất tự nhiên. Cô đành phải nói rằng “Làng giải trí sẽ xuất hiện những ngôi sao mới, các thông tin mới sẽ chiếm lĩnh trên mặt báo, chị không nên quá lo lắng”.

Đột nhiên cô liền im bật, chỉ thấy Trần Hoa đang bước vào, Tô San ngoảnh đầu nhìn lại và nhận ra anh ngay: “Kỳ Gia Thông, lâu lắm rồi không gặp anh”.

Trần Hoa bước đến ngồi xuống như không có chuyện gì xảy ra: “Xin chào, Tô San”.

Tô San nhìn Trần Hoa rồi lại quay sang nhìn Nhâm Nhiễm đang cúi đầu xuống, nét mặt ngơ ngác, “Trước đây hai người quen nhau à?”

Nhâm Nhiễm không biết phải trả lời thế nào, Trần Hoa bèn lên tiếng trước: “Đợi xem lát nữa ông Lý đến có còn nhớ em không, từ trước đến nay ông ấy luôn khoe rằng trí nhớ chỉ thua anh”.

Tô San hỏi với vẻ sửng sốt: “Ông ấy cũng đến sao? Sao lúc đưa em và Nam Nam đến đảo Phuket ông ấy không nói gì nhỉ?”

“Chắc là muốn tạo cho em một sự bất ngờ mà. Ông ấy vào thì em cố gắng tỏ ra bất ngờ một chút nhé”.

“Năm nay bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi trò này”. Mặc dù nói như vậy nhưng Tô San cười rất vui vẻ. Nhâm Nhiễm cũng không ngồi thêm được nữa bèn đứng ngay dậy, “Tô San, tính tiền cho em đi, em có việc phải về trước”.

Nhâm Nhiễm vừa đi ra, Trần Hoa liền đuổi theo ra ngoài, anh kéo tay cô lại, “Em đừng ngốc mà lại bỏ chạy nữa nhé, anh không muốn mất công tìm em nữa đâu”.

Trời vừa sẩm tối, chiều xuân không khí trong lành, ánh sáng dịu mắt, mây trắng gió nhẹ, giọng nói, thái độ, tư thế của Trần Hoa đều tỏ ra dịu dàng hiếm có, ánh mắt nhìn cô hơi cười cười, Nhâm Nhiễm lại cảm thấy toàn thân lạnh ngắt.

Anh nói không sai, ít nhất trong giây phút ban nãy, đúng là trong đầu cô đã nảy ra một ý nghĩ, nếu hiện tại vứt bỏ tất cả, ra ga mua một tấm vé tàu có thời gian khởi hành gần nhất, nhảy lên tàu và đi về một điểm cuối không biết là đâu thì có thể mãi mãi thoát khỏi con người mà cô không bao giờ muốn đối mặt này hay không.

Trần Hoa thở dài: “Anh đến Hán Giang công tác, đúng lúc ông Lý quay về thăm Tô San, hẹn gặp anh ở đây. Đúng là anh rất muốn gặp em, nhưng em cứ yên tâm, anh nói là anh sẽ kiên nhẫn chờ đợi rồi mà, anh sẽ không bắt ép em đâu”.

“Em xin lỗi, đúng là em có việc thật mà”. Cô giằng tay ra, vội vã bước đi.

Sau khi về đến nhà, Nhâm Nhiễm ngồi phịch xuống ghế sofa, kể cả Trần Hoa không nói toạc ra, cô cũng không còn đủ sức để chạy nữa.

Đương nhiên, cô đã từng làm một lần, nhưng đến giờ nghĩ lại, cô chẳng bao giờ thích cuộc sống phiêu bạt nay đây mai đó, cũng không muốn thử nghiệm một lần nữa chuyển đến một thành phố xa lạ khác và bắt đầu lại từ đầu.

Khi sống ở căn hộ sang trọng tại vịnh đại hai ở Bắc Kinh đó, cô không thay đổi vị trí của bất kỳ đồ dùng nào, không thay đổi cách bài trí nào. Ngoài phòng khách và phòng ngủ, cô thậm chí còn không sang các phòng khác, một mặt là do ở đó có sẵn tất cả những cái cô cần, cô không cần phải lo lắng; Mặt khác, cô biết rõ rằng cô sẽ ra đi.

Sau khi đến thành phố Hán Giang và thuê căn hộ nhỏ này, từ ngày đầu tiên, cô đã lần lượt mua về hết thứ nọ đến thứ kia, từ đồ dùng nhà bếp, đồ chăn ga gối đệm đến các đồ trang sức nhỏ, những món đồ không đáng tiền mỗi ngày một nhiều, tạo nên bầu không khí gia đình khiến cô yên tâm sống hơn.

Càng hưởng chi, cô phải ăn nói thế nào với Điền Quân Bồi?

Vừa nghĩ đến Điền Quân Bồi, lòng cô lại nặng trĩu.

Gần đây mối quan hệ của họ không còn bình lặng, thoải mái như hồi đầu, cả hai người đều tỏ ra rụt rè. Từ trước đến nay cô vẫn ít nói, không chủ động tìm ra được chủ đề vui vẻ gì để nói chuyện, còn dường như Điền Quân Bồi quyết tâm thể hiện sự khoan dung, đại lượng của anh, không chịu nói đến các chủ đề nhạy cảm, không muốn để cô cảm thấy anh gây áp lực gì cho cô. Những cuộc hẹn hò cứng nhắc như vậy, cô đoán Điền Quân Bồi cũng không cảm nhận được mấy niềm vui.

Cộng với việc Trần Hoa thỉnh thoảng lại xuất hiện, mặc dù vẫn mang theo sự tự kiểm chế mình và tự phụ vốn có ở anh, đúng là không bắt ép gì cô, nhưng cũng vẫn ảnh hưởng đến cô.

Cuộc sống sẽ tiếp tục bằng phương thức nào, đột nhiên cô cảm thấy hơi ngơ ngác

“Courier New”>

Đột nhiên mất công việc này, cô cũng không rầu rĩ lắm, nhưng nghĩ đến hàng loạt vấn đề sẽ phải đối mặt trong thời gian tới, Nhâm Nhiễm cảm thấy như đi vào ngõ cụt.

Không biết đám phóng viên đó lấy được số điện thoại di động của cô bằng cách nào, cô lại nhận được hai cú điện thoại xin được phỏng vấn, cô buộc phải nhắc lại: “Không, hiện tại tôi không nhận trả lời bất kỳ cuộc phỏng vấn nào”.

Đợi đến ngày hôm sau, khi lại có chuông điện thoại vang lên, cô gần như đã nghĩ đến chuyện tắt máy cho yên tĩnh, nhưng lấy ra xem, điện thoại do Điền Quân Bồi đang đi công tác ở Bắc Kinh gọi về.

“Tiểu Nhiễm, bây giờ em có tiện nói chuyện không?”

Cô cười đau khổ, “Tiện anh ạ, hôm qua em đã xin nghỉ việc rồi”.

Điền Quân Bồi im lặng một lát: “Anh nghĩ bọn mình phải gặp nhau nói chuyện trực tiếp với nhau, anh sẽ đáp chuyến máy bay buổi chiều, chắc là 6 giờ sẽ về đến nơi, anh sẽ đến tìm em”.

43. Chương 31 - Part 01

Chương 31

Hiếm khi Điền Quân Bồi được rảnh rỗi như chiều hôm nay, anh lái xe đưa Nhâm Nhiễm đến khách sạn Ven Hồ để thi phỏng vấn cho công việc dịch cabin ột diễn đàn thảo luận về chính sách tiền tệ và tỉ giá ngoại tệ quốc tế.

Công việc này là do Tiểu Lưu - trợ lý của Điền Quân Bồi giới thiệu cho cô. Cô gái đó đã lấy số điện thoại của cô qua Điền Quân Bồi và nói với cô rằng, diễn đàn này do hội Liên hiệp các tỉnh miền Trung tổ chức, rất quy mô, khách mời quan trọng nhất là một nhà kinh tế học đã đạt giải Nobel, ngoài ra, còn có rất nhiều chuyên gia, học giả và ngân hàng của nước ngoài đến, rất cần một nhóm phiên dịch viên có trình độ.

“Dịch viết thì không có vấn đề gì, nhưng chị chưa bao giờ dịch cabin cả”. Cô hơi băn khoăn, “Hơn nữa hiện tại chị đã nhận dịch một cuốn sách, cũng không có nhiều thời gian”.

Tiểu Lưu cổ vũ cho cô rất nhiệt tình, “Em đã từng làm rồi, không phức tạp như chị tưởng tượng đâu, Hơn nữa họ không chỉ yêu cầu mỗi dịch cabin không đâu. Thầy của em trong ban tổ chức, gọi điện thoại bắt em phải đến làm, nhưng hiện tại văn phòng quá bận, em không thể đi được, đành phải hứa với thầy là sẽ tìm hộ một phiên dịch thạo về mảng tiền tệ hoặc kinh tế học. Chị Nhâm Nhiễm, trình độ tiếng Anh của chị rất ổn, hơn nữa lại thạo ngành tiền tệ, chị vẫn nên đến đó thử xem sao, tất cả chỉ có 8 ngày thôi, không mất nhiều thời gian của chị đâu, thù lao dịch cũng rất cao”.

Nhâm Nhiễm ngẫm nghĩ một lát, cũng muốn thử khả năng dịch nói của mình và thế là cô đã đồng ý.

Sau khi đến đó, cô đến phòng ghi biển là tổ phục vụ hội thảo, phát hiện thấy trong căn phòng rộng đó người ta đi đi lại lại, rất ồn ào. Cô tìm đến thầy Tưởng - người phụ trách công tác tổ chức, đưa một bản sơ yếu lí lịch và bằng tốt nghiệp của mình. Xem xong tài liệu, thầy Tưởng không hàn huyên gì mà hỏi cô một loạt câu hỏi bằng tiếng Anh, dĩ nhiên với cô, những câu hỏi này không có gì là khó. Sau khi dịch xong một đoạn văn ngắn do ông chỉ định, ông liền nói ngay về chuyện thù lao: “Renee, nếu mức thù lao này em chấp nhận được thì ngày mai em bắt đầu đi làm, tham gia việc tiếp đón, dịch cho diễn đàn, nhớ mang hành lý đến, chắc là 8 ngày đó đều phải ở đây”.

Sau khi đi ra, Nhâm Nhiễm kể sơ qua về quá trình thi phỏng vấn này cho Điền Quân Bồi nghe, anh cũng thấy buồn cười.

“Đã đến đây rồi thì bọn mình đến nhà hàng hương vị cơm nhà nông trước mặt ăn cơm nhé”.

“Lại là Dĩ An giới thiệu hả anh?”

“Đúng vậy. Theo như lời anh ấy thì nét đặc sắc lớn nhất của nhà hàng này là các loại rau dại có một món là muối lá liễu non, làm thành món ngêu, ăn rất thú vị. Còn các loại rau như Du Tiền, Hoa Hòe, Tâm Giá ... thì càng khỏi phải nói”.

Nhà hàng đó nằm ở góc hồ bên kia, cách đây mấy km, bài trí theo phong cách đồng quê. Khi họ đến đó, thời gian vẫn còn sớm, vì thế sau khi đỗ xe và đặt chỗ xong, họ liền đi dạo bên hồ.

Hồ nước này khá lớn, thường là nơi để các đội đua thuyền của tỉnh luyện tập, đằng xa từng đoàn canoeing đang lướt nhanh bên mặt nước, vượt qua tầm nhìn của họ, loáng thoáng có tiếng còi của huấn luyện viên nhắc nhở, nhưng cũng không ồn ào. Ven hồ là hàng liễu rủ, mùa xuân ở thành phố Hán Giang đến rất vội vã, dường như chỉ cách mấy ngày, rừng liễu đã đâm ra những lá non mơn mớn, bao trùm cảnh cây trơ trụi. Gió mơn man thổi tới, không còn lạnh nữa. Trước cảnh đẹp và thời tiết dễ chịu như vậy, cả hai đều thấy tâm trạng thoải mái hơn.

“Thành phố này chỉ có đặc điểm này là lý tưởng, trong trung tâm thành phố vừa có sông, vừa có hồ, nhiều khi khiến người ta phải đặt dấu hỏi đây có phải là một thành phố công nghiệp hay không”.

“Sau khi mẹ em mất, ba em được điều động công tác và đưa em đến đây, sợ em buồn nên ông đưa em đi chơi khắp nơi, ông cũng đã từng nói với em như vậy”.

“Năm đó em bao nhiêu tuổi?”

“16 tuổi”.

Điền Quân Bồi nắm chặt tay cô với vẻ xót xa, “Chắc chắn trước đây em là một cô bé yếu đuối, nhạy cảm”.

“Vâng, đúng vậy, nhạy cảm, yếu đuối, ta đây, ngang ngạnh, cố chấp, sợ cô đơn... Tóm lại là một cô gái rất khó chơi. Hiện giờ nhìn lại, có lúc thực sự cảm thấy kinh ngạc, dường như em và cô ta là hai người hoàn toàn khác nhau”.

“Thay đổi lớn như vậy ư?”, Điền Quân Bồi cũng tỏ ra ngạc nhiên. Bất chợt anh trầm nghĩ, Nhâm Nhiễm đã gặp anh chàng Trần Hoa chín chắn như thế ở độ tuổi đó. Mỗi tình ngần ngủ với anh ta đã làm thay đổi cô hay thời gian đã điêu khắc cô thành diện mạo như bây giờ?

Nhâm Nhiễm thờ ơ nhìn về phía trước, “Đúng vậy, thay đổi quá lớn. Đừng nói mãi về em nữa, trước đây anh như thế nào, ý em nói là trước tuổi thành niên ấy?”

Điền Quân Bồi nhún vai, “Hình như anh vẫn như thế này, không có gì thay đổi. Cuộc sống quá thuận lợi, được học trường cấp một cấp hai, cấp ba, đại học tốt nhất, nghe nói những người lúc nào cũng được sống trong hoàn cảnh thuận lợi thường rất vô vị, anh đoán hình ảnh anh trong mắt người khác chính là như thế”.

Nhâm Nhiễm chợt cười, “Dường như là anh đang phê bình mình, nhưng em lại nghe ra được vẻ tự phụ”.

“Vậy ư? Mọi người đều nói anh khiêm tốn lắm mà”.

“Mọi ngôn từ, cử chỉ của anh đều nhã nhặn, lịch sự, nhưng khí chất vẫn toát lên vẻ cao ngạo”.

Lời đánh giá này khiến Điền Quân Bồi cùng bật cười. Từ nhỏ đến lớn, giáo dục trong gia đình anh rất nghiêm, cha mẹ anh là người có học thức, luôn luôn nhắc nhở anh phải khiêm tốn, nho nhã, yêu cầu anh trong bất cứ tình huống nào cũng không được ngông cuồng, xốc nổi. Anh cũng thường xuyên nhắc nhở mình rằng, không nên khoe khoang tự hào vì sự vượt trội về mặt trí tuệ, nhưng phẩm chất vẫn là phẩm chất, cá tính vẫn là cá tính, đương nhiên anh là người biết rõ nhất về tự phụ tiềm ẩn trong con người mình.

“Hy vọng là anh không tự cao tự đại đến mức bị mọi người ghét”.

Nhâm Nhiễm mỉm cười, lắc đầu.

Điền Quân Bồi dừng chân lại, vuốt mái tóc bị gió thổi hơi bỗng bồng bềnh của cô, ngón tay anh len vào tóc cô, động tác nhẹ nhàng như gió. Cô đưa mắt nhìn xuống, giữa lúc xế chiều, khuôn mặt cô trắng mịn như một món đồ sứ được chế tạo từ xương, khóe mép hơi nhếch lên, tạo thành một đường cong. Bất giác anh ôm chặt cô, cô đỏ bừng mặt, né tránh làn môi của anh, nói nhỏ: “Bên cạnh có nhiều người lắm”.

Đúng là phía không xa có mấy người đang xếp hàng ngang ngồi câu cá, nhưng họ đều chăm chú nhìn những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ, không ai nhìn về phía họ. Điền Quân Bồi vẫn ôm cô, “Tiểu Nhiễm, anh...”. Cô chợt ngước mắt lên, ngắt câu nói tình cảm mà anh chuẩn bị nói ra, “Em xin lỗi, Quân Bồi, em cảm thấy có một số chuyện bọn mình nên nói cho rõ ràng thì hơn”.

Lòng anh chùng xuống, dường như đã linh cảm được cô chuẩn bị nói gì, tuy nhiên trong đầu anh cũng đầy thắc mắc, rất cần một cái “nói cho rõ ràng” để trút bầy.

“Em không biết yêu một người thì phải như thế nào. Em thích anh ở bên em, nhưng em không biết em có yêu anh hay không?”

“Ít nhất là em muốn ở bên một người thì mới có thể nói đến chuyện yêu”.

“Em nghĩ đi nghĩ lại, như thế vẫn không công bằng với anh”.

Điền Quân Bồi nhìn cô với vẻ hơi bực bội, “Em cứ muốn anh phải thừa nhận đi thừa nhận lại rằng anh sẵn sàng chấp nhận sự bất công này ư?”

“Quân Bồi, vừa nãy em đã nói rồi, năm mười mấy tuổi, em là một cô gái rất khó chơi, sau đó mọi thứ đã thay đổi rất nhiều, không phải là em đã sửa được hết những khuyết điểm đó. Em chỉ... như nhược đi, không còn hung hăng hùng hổ như trước đây nữa thôi, tưởng rằng những việc mà mình làm không có liên quan gì đến người khác, càng không thể ngang nhiên tận hưởng một mối tình mà có thể mình không đáp lại được gì”.

“Cái gọi là nói cho rõ ràng mà anh chờ đợi không phải là như vậy. Không, Tiểu Nhiễm, bọn mình đang yêu nhau chứ không phải đang giao kèo với nhau, làm rõ hai bên có bao nhiêu nghĩa vụ, bao nhiêu quyền lực, phải bỏ ra bao nhiêu, thu về bao nhiêu. Anh thích em, bây giờ thấy em nói rằng em cũng thích ở bên anh là anh cảm thấy vui lắm rồi. Nếu một ngày nào đó, anh không thỏa mãn với việc em không biết rõ là có yêu anh hay không thì anh sẽ nói với em”.

Giọng anh dứt khoát, logic rõ ràng, Nhâm Nhiễm lại một lần nữa cảm thấy bí từ, cô đành phải nói: “Vâng, Quân Bồi, em không biết phải nói những gì mới có thể được coi là nói cho rõ ràng về quá khứ của em. Hay là thế này vậy, nếu anh cảm thấy có điều gì đáng nghi ngờ thì anh cứ hỏi em, em sẽ cố gắng trả lời thẳng thắn”.

Lời đề nghị này khiến Điền Quân Bồi khóc dở mếu dở, “Anh sẽ rất vui nếu một ngày nào đó em chịu chia sẻ quá khứ của em với anh. Nhưng anh không có ý định chơi trò hỏi đáp này với em đâu, đây không phải là chia sẻ, mà là sự khai báo thành thật, anh không cần. Điều duy nhất mà anh muốn hỏi là, em có muốn tiếp tục duy trì mối quan hệ với anh nữa không?”

Nhâm Nhiễm im lặng hồi lâu, trong lúc Điền Quân Bồi gần như không thể kiên nhẫn thêm được nữa, cô lại sà vào vòng tay của anh, áp sát mặt vào ngực anh, khẽ nói: “Quân Bồi, em rất mâu thuẫn, em sợ mình làm như thế này là quá ích kỷ”.

Đây vẫn không phải là câu trả lời mà Điền Quân Bồi muốn được nghe, nhưng ôm cô trong lòng, anh nghĩ mình không có sự lựa chọn nào khác.

Sáng sớm hôm sau, Nhâm Nhiễm liền xách túi hành lý đơn giản đến trung tâm phục vụ hội nghị để đăng ký. Cô được cử làm công tác đón tiếp, khách mời trong nước và nước ngoài bắt đầu lục tục kéo đến, cô lấy danh sách từ trung tâm phục vụ hội nghị rồi theo lái xe ra sân bay; cầm biển ghi tên khách để đón khách, dẫn họ lên xe và đưa họ trở về khách sạn, sắp xếp phòng cho họ, sau đó lại phải tiếp tục xuất phát ngay lập tức, ngày hôm đó sau khi đón đoàn khách ở chuyến bay muộn giờ cuối cùng, về đến khách sạn đã là nửa đêm, cô mệt rũ rời, chỉ tắm qua loa một cái rồi lên giường ngủ thiếp đi,

Công việc của ngày hôm sau vẫn như vậy, khách mời đến tập trung hơn, người nào cũng bận bù đầu, đi lại vội vã. Sau khi nhận danh sách khách mời phải tiếp đón trong ngày, Nhâm Nhiễm rất bất ngờ, vị khách đứng thứ ba là giáo sư Hunter - thầy giáo dạy môn đầu tư tiền tệ của cô hồi cô học ở trường đại học Monash tại Australia. Khi vừa từ cửa bước ra, ông Hunter với thân hình cao to cũng đã nhận ngay ra cô.

“Chào em Renee, được gặp học sinh cũ của mình ở đây thật sự là một niềm vui bất ngờ”.

Cô ôm thầy, “Thầy Hunter, thầy càng ngày càng trẻ ra”. Đây không phải là một câu nói khách sáo, cô thấy ông Hunter đen hơn vì rậm nắng, điều quan trọng hơn là ông không còn to bụng như hồi dạy cô nữa, nhìn rất khỏe mạnh, “Nhiệt liệt chào mừng thầy đã đến Trung Quốc”.

Sau khi lên xe, cô ngồi cạnh ông Hunter. Ông nói với cô rằng, hiện tại mối liên hệ về kinh tế giữa Australia và châu Á ngày càng mật thiết, hai năm trước ông đã bắt đầu chủ trì một dự án nghiên cứu phát triển tiền tệ đương đại của Trung Quốc, thường xuyên đến Trung Quốc, nhưng đây là lần đầu tiên ông đến với thành phố này. Cô giới thiệu cảnh vật hai bên đường với ông, ông nghe rất hào hứng. Cô đưa ông về khách sạn,

bố trí phòng cho ông, xin lỗi ông rằng mình vẫn phải có nhiệm vụ đón khách ở sân bay, hiện tại không thể hàn huyên với ông được, sau đó cô lại quay trở lại sân bay ngay.

Buổi tối cô phải đón hai chuyên gia ngân hàng đến từ Mỹ, lúc bước vào sảnh lớn ở khách sạn làm thủ tục nhập phòng, đột nhiên có người gọi tên cô: “Nhâm Nhiễm, chào em”.

Cô ngoái đầu lại, Lữ Duy Vi đang đứng ở vị trí cách cô không xa, mặc bộ đồ thể thao, cười tươi nhìn cô, cô nghĩ chủ đề của diễn đàn này là tiền tệ và tỉ giá ngoại tệ, không ngờ chuyên gia mậu dịch quốc tế như Lữ Duy Vi cũng tham gia, chỉ có thể nói là trái đất tròn chỗ nào con người cũng có thể gặp nhau.

“Chào tiến sĩ Lữ, chào mừng chị đến dự hội nghị”.

“Không ngờ lại gặp em ở đây, Nhâm Nhiễm em đến đây để làm tình nguyện viên à? vất vả quá”.

44. Chương 31 - Part 02

Nhâm Nhiễm hơi ngượng ngùng: “Em đi làm thêm, có thù lao chị ạ, không phải là tình nguyện viên đâu. Em xin lỗi vì không thể tiếp chuyện chị được, em đưa hai vị khách lên đã”.

Đến ngày thứ ba, diễn đàn chính thức bắt đầu, Nhâm Nhiễm mới có thời gian ngồi ở hàng ghế phía sau, sau khi lễ khai mạc ngắn gọn kết thúc, lần đầu tiên cô nhìn thấy nhà kinh tế học đạt giải Nobel đó xuất hiện, người lên cùng với ông chính là Lữ Duy Vi. Người dẫn chương trình giới thiệu Lữ Duy Vi là chuyên gia mậu dịch quốc tế, hiện tại làm chủ nhiệm một trung tâm nghiên cứu chính sách, lần này nhờ có sự xúc tiến của bà mà nhà kinh tế học đạt giải Nobel đã có hành trình sang Trung Quốc.

Lữ Duy Vi mặc bộ trang phục theo phong cách kinh điển của Chanel, tiếng Anh của chị rất lưu loát, tiếng Trung tiếng Anh chuyển đổi rất nhuần nhuyễn, gần như là thay thế người dẫn chương trình, đồng thời đảm nhận nhiệm vụ dịch cabin cho cuộc thuyết trình sau đó. Cả hội trường tính lặng như tờ, chăm chú lắng nghe.

Mấy nhân viên cùng đến làm công tác phiên dịch như Nhâm Nhiễm đều phục sát đất, giờ giải lao giữa chừng mọi người đều bàn luận về Lữ Duy Vi, họ đều cho rằng chị là người phụ nữ trí thức có khí chất nhất, phong độ nhất mà họ đã từng gặp.

Lịch làm việc của nhà kinh tế học đạt giải Nobel được sắp xếp rất kín, sau khi buổi thuyết trình kết thúc, Lữ Duy Vi liền cùng ông rời diễn đàn và tiến hành cuộc đi thăm tiếp theo.

Ngày đầu tiên của diễn đàn toàn bộ là các bài thuyết trình của các học giả, nhà ngân hàng và chuyên gia trong lĩnh vực tiền tệ đến từ các nước khác nhau, những người làm nhiệm vụ dịch cabin đều là các dịch giả có thâm niên. Nhâm Nhiễm cảm thấy thoải mái hơn một chút. Tiếp theo đây là các cuộc thảo luận theo chủ đề, cô phải phối hợp với một phiên dịch viên khác để dịch các vấn đề mà các học giả trao đổi với nhau”.

Lúc đầu cô cũng hơi căng thẳng, sau khi cuộc thảo luận đầu tiên kết thúc, cô cũng đã đúc kết ình một số bí quyết, có thể vừa ghi lại nội dung chính vừa dịch, cộng với vốn kiến thức chuyên ngành mà cô có nên cô cũng thành thạo các vấn đề về tiền tệ hơn những người khác, cô đi nhập vai rất nhanh chóng, thầy Tưởng - người phục trách giám sát công tác dịch thuật rất khen ngợi cô, sắp xếp cho cô làm phiên dịch cho hai cuộc phỏng vấn của phóng viên và tham gia vào các hoạt động tham quan, giao lưu của mấy vị khách mời ở những nơi khác nhau.

Lúc Điền Quân Bồi gọi điện đến, hầu như Nhâm Nhiễm đều đang bận rộn, cô chỉ nói được vài câu rồi vội vàng cúp máy. Anh đành phải nói: “Tiểu Lưu giới thiệu việc gì mà ngay cả trong giờ ăn cơm em cũng không được rảnh, giờ ngủ cũng không được nghỉ vậy?”

“Khách đông quá, không đủ người, mọi người đều bận rộn như vậy, may mà cũng chuẩn bị kết thúc rồi. Cứ kéo dài mãi thế này chắc cũng không chịu nổi”.

Mấy ngày phải nói quá nhiều, giọng cô đã khàn hẳn. Điền Quân Bồi đành phải dặn dò cô giữ gìn sức khỏe.

Cuối cùng mọi chương trình của diễn đàn đã kết thúc tốt đẹp, khách nước ngoài bắt đầu lục tục về nước, thầy Hunter cũng đặt chuyến bay tối hôm nay, trước giờ ra sân bay vẫn còn một chút thời gian, Nhâm Nhiễm bèn tranh thủ ngồi nói chuyện một lúc với thầy ở bàn uống trà ngoài khách sạn.

Dự án nghiên cứu mà thầy Hunter làm vẫn có hứng thú nhất với sự phát triển của ngành ngân hàng Trung Quốc hiện nay. Nhâm Nhiễm thành thật nói với thầy rằng, cô đã rời ngân hàng có vốn đầu tư nước ngoài gần hai năm, e rằng không hiểu gì nhiều về tình hình mới nhất.

Ông có vẻ hơi bất ngờ, “Renee, năm xưa em là cô học sinh chăm chỉ, nỗ lực nhất lớp, thầy rất có ấn tượng với em, luôn tưởng rằng cô sinh viên xinh đẹp này sẽ có rất nhiều tham vọng và thành đạt trong lĩnh vực tiền tệ”.

Nhâm Nhiễm có phần chán nản, năm xưa ngoài việc đi làm thêm, đúng là cô đã dành mọi thời gian cho việc học, nhưng động lực của cô không phải bắt nguồn từ tham vọng, mà là vừa muốn học xong sớm để về nước, vừa không muốn để nổi nhớ nhưng chiêm hết suy nghĩ của mình trong những lúc rỗi rãi. Cô không thể nào giải thích, đành phải cười, “Giáo sư Hunter, em làm ở ngân hàng được 3 năm thì đột nhiên mất đi mục tiêu”.

“Xem ra là tôi có thiên kiến nhỉ, tôi luôn nghĩ rằng mọi sinh viên châu Á đều có mục tiêu rõ ràng, họ muốn thành đạt hơn người, chính vì lẽ đó họ sẽ không từ bỏ một công việc có đãi ngộ tốt”.

“Nếu cuộc sống của em phải chịu nhiều áp lực hơn thì chắc là em sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy”.

“Chưa chắc, thực ra có nhiều lúc người ta sẽ cảm thấy rất khó lựa chọn, ngơ ngác, cần phải bỏ ra một chút thời gian mới có thể tìm được mục tiêu. Hồi còn trẻ, có một thời gian tôi cũng rất say sưa với trò lướt sóng, thậm chí còn có ý định sẽ làm vận động viên lướt sóng chuyên nghiệp”.

Nhâm Nhiễm thực sự bất ngờ, ít nhất là khi còn đang học đại học, cô chỉ cảm thấy thầy Hunter rất nghiêm túc trong học thuật, yêu cầu sinh viên rất cao, không phát hiện ra tài năng và sở thích gì liên quan đến lĩnh vực thể thao của thầy.

“Hồi đó, chơi lướt sóng là chuyện rất cool, nhưng nhìn thì cool thôi, thu nhập chẳng được đáng bao nhiêu. Tiền thưởng giành cho người đạt giải nhất trong cuộc thi lướt sóng mấy năm mới tổ chức một lần chỉ mấy chục nghìn USD. Bạn gái của các vận động viên lướt sóng lại còn thảm hại hơn, suốt ngày đứng trên bờ chờ đợi, họ được mệnh danh là góa phụ lướt sóng”.

Nhâm Nhiễm đã từng đứng bên bờ biển xem người khác lướt sóng, còn thử thì cô chưa thử bao giờ. Cô hỏi: “Lướt sóng rất nguy hiểm đúng không ạ?”

“Rất nguy hiểm, hồi đó năm nào cũng có người thiệt mạng”.

Nhâm Nhiễm không thể tưởng tượng được tâm trạng của những cô gái hàng ngày phải nhìn bạn trai của mình chơi những trò thể thao có thể mất mạng là như thế nào. Bất giác cô lại liên tưởng đến những người vợ ngư dân mà cô gặp ở Song Bình, hàng ngày ngồi bên bãi biển chờ đợi thuyền đánh cá trở về. Cô nhún vai, “Chắc là không phải mọi cô gái đều thích hợp để làm người yêu của các vận động viên lướt sóng”.

“Đúng vậy, thông thường các cô ấy đều không thể chịu đựng mãi như vậy được. Năm tôi 28 tuổi bạn gái của tôi đã đưa ra thông điệp cuối cùng cho tôi sau đó chia tay với tôi. Tuy nhiên lướt sóng không còn hứng thú tôi như trước nữa, dường như vận may cũng đã hết, mấy tháng sau, tôi bị thương trong một buổi huấn luyện trước đợt thi đấu, tự nhiên tôi lại cảm thấy chán ghét nên đã quyết định từ bỏ lướt sóng”.

“Và thế là thầy đã quay về tìm bạn gái và làm lành với cô ấy ư?” Ông Hunter liền cười ha ha, “Mỗi lần tôi kể câu chuyện khích lệ ý chí này, những cô gái đó đều đưa ra câu hỏi giống em. Không, sau đó tôi đã mất liên lạc cô ấy, chỉ quay về trường học tiến sĩ mà thôi”.

Nhâm Nhiễm cũng cười, “Thật đúng là một câu hỏi ngờ nghệch, đúng vậy, làm gì có khoảnh khắc nào có thể quay trở lại được”.

“Tôi không cảm thấy tiếc cho sự lựa chọn của mình. Tuy nhiên hai năm trước, tôi lại bắt đầu có hứng thú với trò lướt sóng”, ông mỉm cười, vỗ vào bụng mình, “Dĩ nhiên là không thể theo đuổi và lướt trên những cột sóng lớn cao 12 mét nữa, chỉ có thể chơi ở những vùng biển khá lặng mà thôi”.

Nhâm Nhiễm liền đùa: “Đây chính là cuộc khủng hoảng giữa cuộc đời trong truyền thuyết ư?”

“Có thể coi là một cuộc khủng hoảng. Có một học sinh Trung Quốc... tên là Kỳ Gia Tuấn”. Ông Hunter nói ra cái tên tiếng Trung này một cách chật vật, “học đại học gần thời điểm em học. Em có quen cậu ấy không? Cái chết bất ngờ của cậu ấy khiến tôi vô cùng sửng sốt”.

Nhâm Nhiễm chột nín thở, ông Hunter không dạy Kỳ Gia Tuấn, cô không biết tại sao đột nhiên ông lại nhắc đến cái tên này.

“Hai năm về trước, cậu ấy từ Sydney về Melbourne để giải quyết công việc, nửa đêm một tên nghiện sử dụng ma túy quá liều đã lên vào phòng và giết chết cậu ấy”. Ông Hunter không để ý đến nét mặt của cô, “Trước đó tôi luôn cho rằng Melbourne là một thành phố an toàn, yên bình đến mức tẻ nhạt. Kết quả lại xảy ra vụ giết người bằng súng này, cả thành phố đều chấn động, báo chí nói rằng cậu ấy đã từng học đại học Monash, một thời gian, tất cả giáo viên và sinh viên đều bàn luận chuyện này. Tôi đã đến dự buổi lễ tưởng niệm của cậu ấy, nghe bạn bè của cậu ấy hồi tưởng lại, nhìn cậu ấy trong ảnh thật trẻ trung, đẹp trai biết bao, sau đó tôi lại liên tưởng đến một người bạn đã mất sớm của tôi, tôi có rất nhiều cảm xúc, sinh mệnh thật yếu đuối, có thể mất bất cứ lúc nào bằng những lý do rất đáng hoặc không đáng, thế giới này là như vậy. Tôi bắt đầu nghĩ, có lẽ tôi nên tranh thủ lúc còn đang vận động được, để mình sống một cuộc sống có ý nghĩa hơn”.

Nhâm Nhiễm liền ôm chặt mặt, ông Hunter vô cùng sửng sốt, “Renee, em làm sao vậy”

“Xin lỗi thầy. Kỳ Gia Tuấn là bạn thân nhất của em, bọn em đã lớn lên cùng nhau và cùng sang Australia du học”.

Ông Hunter vô cùng áy náy, đưa tay ra vỗ vai cô, “Trời ạ, rất xin lỗi, tôi không biết điều này. Tôi rất buồn, Renee ạ”.

“Không sao ạ”. Nhâm Nhiễm nhắm chặt mắt lại, cố gắng không để nước mắt chảy xuống, cô bỏ tay xuống nhìn ông Hunter; “Giáo sư Hunter, thầy hãy kể cho em nghe về lễ tưởng niệm của anh ấy”.

“Lễ tưởng niệm do bạn bè cũ của cậu ấy và hội người Hoa tổ chức, nhưng rất nhiều giáo sư và học sinh của trường đại học Monash đã đến. Chị gái cậu ấy là một cô gái trẻ rất đáng nể, mặc dù vô cùng buồn bã, đau khổ, nhưng cô ấy vẫn giữ được bình tĩnh, tôi rất có ấn tượng”.

Nhâm Nhiễm cố gắng không chế cảm xúc của mình, nhưng hai hàm răng cô nghiến chặt, gương mặt có phần biến dạng. Ông Hunter bắt tay cô với đầy vẻ cảm thông.

“Cô bé đáng thương, đừng buồn quá. Mất bạn đã một chuyện rất buồn, tôi rất hiểu”.

“Nhưng em không xứng đáng làm bạn anh ấy”. Giọng Nhâm Nhiễm lạc đi: “Ngay cả những người không quen biết còn đến tưởng nhớ anh ấy, em không làm được gì cho anh ấy cả. Em không tham gia tang lễ của anh ấy, chưa một lần đến thăm mộ anh ấy, cũng không gọi điện hỏi thăm cha mẹ và con trai anh ấy. Em sợ nghĩ đến anh ấy, không bao giờ cho người khác nhắc đến anh ấy trước mặt em, thậm chí em không gặp chị gái anh ấy. Em chỉ là một kẻ hèn nhát ích kỷ thôi giáo sư Hunter ạ”,

“Đừng, em đừng nói mình như vậy. Mỗi người đều có cách thể hiện nỗi đau riêng. Tôi rất hiểu tâm trạng của em Renee ạ. Vừa nãy tôi có nhắc đến một người bạn mất sớm của tôi, hãy nghe tôi kể về câu chuyện của anh ấy được không?”

Ông Hunter liền chìm sâu trong hồi ức.

“Anh ấy tên là Jonny, chúng tôi quen nhau khi lướt sóng, anh ấy yêu thích môn thể thao này hơn tôi và cũng có năng khiếu hơn tôi. Có lúc thậm chí tôi còn ghen tị với anh ấy, và phần lớn thời gian tôi đã coi anh ấy là mục tiêu của của tôi. Tháng 12 hàng năm, bão lớn thường xảy ra ở phía Bắc Thái Bình Dương, vùng biển Hawai sẽ xuất hiện những cột sóng lớn cao từ 10m trở lên. Tất cả những người yêu thích lướt sóng trên toàn thế giới đều đến đó để thử thách cực hạn và tôi cũng không ngoại lệ. Năm đó tôi 24 tuổi, khó khăn lắm chúng tôi mới tiết kiệm được đủ tiền để đến đó thi đấu, kết quả là sau một ngọn sóng khổng lồ, chính mắt tôi đã nhìn thấy Jonny bị sóng cuốn đi và không bao giờ trở về nữa

“Cuộc thi năm đó chấm dứt giữa chừng vì chuyện này, mọi người đều rất buồn, thậm chí có người còn phải đi gặp bác sĩ tâm lý mới bình tĩnh trở lại, chỉ có một mình tôi tiếp tục ra biển tập vào ngày hôm sau. Rất nhiều người không thể hiểu tôi, cho rằng tôi là động vật máu lạnh đích thực, trong mắt tôi chỉ có những ngọn sóng hiểm gặp. Họ đã sai, tôi rất buồn, tôi chỉ nghĩ rằng đứng trên mũi sóng để nhớ về anh ấy mới là sự hồi tưởng chân thực nhất, dường như anh ấy vẫn đang ở bên cạnh tôi”.

Lúc này đây, một nhân viên khác chạy đến gọi ông Hunter lên xe. Nhâm Nhiễm tiễn ông ra xe, hai người ôm nhau chào tạm biệt. Ông Hunter vỗ lưng cô dặn dò thêm một lần nữa: “Renee, hãy lấy lại tinh thần đi, nỗi nhớ sâu nặng nhất dành cho người bạn của mình là sống cho thật tốt”. Cô chỉ biết lặng lẽ gật đầu.

Tối đến có bữa tiệc chia tay chính thức, nhưng số khách nước ngoài còn ở lại không nhiều, Nhâm Nhiễm nhìn thấy bên trong không thiếu phiên dịch, cô không có ý định nghe bài phát biểu dài dòng và khách sáo của lãnh đạo để cảm ơn các vị khách, cũng không muốn tham gia tiệc tối, cô một mình đi vòng qua sân sau và đi ra phía hồ.

Khách sạn Bên Hồ này được xây dựng ngay bên hồ, sân sau có một cây cầu gỗ dài, một khu ngắm hồ ở cự li gần được xây ở giữa.

Từ sáng trời đã âm u, lúc này đây mây trên bầu trời như áp xuống mặt hồ, gió ẩm mang theo mùi hồ nước phả vào mặt, mấy chiếc thuyền nhỏ được buộc ở bên cạnh khu ngắm hồ ở cự li gần, nhấp nhô, đập dềnh theo sóng nước. Các cầu thủ tập huấn đưa thuyền đã đến giờ giải lao, họ vừa cười nói vừa chậm chậm chèo thuyền về điểm nghỉ để nghỉ ngơi.

Cô men theo cây cầu gỗ và bước lên khu ngắm hồ ở cự li gần, ngồi phệt xuống đất, nhìn mặt hồ rộng mênh mông phía xa, có một con chim màu trắng không biết tên là gì bay qua, liệng sát mặt hồ, bất giác, mọi cảnh vật trong tầm quan sát đều trở nên mờ mờ, lúc này cô mới phát hiện ra rằng, nước mắt cô đã trào ra và không thể kiểm soát, nhạt nhòa trên mặt.

“Cậu ấy từ Sydney về Melbourne để giải quyết công việc, nửa đêm một tên nghiện sử dụng ma túy quá liều đã lẻn vào phòng và giết chết cậu ấy”

Đột nhiên cô nhớ ra rằng, trong cuốn Xa rời đám đông bát nháo mà cô đã đọc vô số lần trong 10 năm qua, người chồng Troy đã mất tích nhiều năm của nhân vật nữ Bathsheba đột nhiên trở về, một người chủ nông trại khác đang theo đuổi cô là William Boldwood đã nổi cơn ghen và bất ngờ xả đạn vào Troy.

Từ những lời kể của ông Hunter, cô biết được một chút quá trình của sự việc Nhưng không ai có thể kể lại đêm cuối cùng của Kỳ Gia Tuấn. Anh đã phải đối mặt với nỗi sợ hãi như thế nào, chịu đựng bao sự đau khổ. Lúc này đây, liên hệ những lời miêu tả tỉ mỉ đáng sợ trong truyện với cái chết của Kỳ Gia Tuấn, cô lại càng thấy đau đớn hơn.

Đây là lần đầu tiên có người nói với cô những chuyện xảy ra sau cái chết của Kỳ Gia Tuấn sau khi ba cô báo tin cho cô biết về cái chết của anh. Ký ức đã mở ra, mọi nỗi đau đều không thể kìm chế được nữa.

45. Chương 32 - Part 01

Chương 32

Màn đêm buông xuống, không biết trời đã lát phát mưa từ lúc nào, đầu tiên là một hai hạt nhỏ rơi xuống, sau đó mưa mỗi lúc một dày hạt hơn. Nước mưa làm ướt tóc Nhâm Nhiễm, chảy xuống cổ áo, lưng thấy lạnh lạnh, cô mới giật mình, ngơ ngác ngẩng đầu lên, mưa thì nhau phủ vào mặt cô.

Nước mắt trộn lẫn nước mưa chảy vào miệng cô, mẩn mẩn, chan chát như nước biển. Mặc dù đang đứng trước mặt hồ mệnh mông dưới màn đêm, xung quanh không có một bóng người, nhưng cô cũng không thể khóc thốn thức, thoải mái như thời còn là thiếu nữ, thời gian tựa như một bàn tay vô hình, bóp nghẹt mọi gợn sóng cảm xúc trong cô, nước mắt tuôn trào không thể cuốn đi nỗi cay đắng trong đáy lòng, khóc không thành tiếng cũng làm con người ta mất sức. Cô đã sức cùng lực kiệt.

Cô lấy máy điện thoại đang đặt ở chế độ im lặng ra xem giờ, gần bảy giờ, màn hình hiển thị cuộc điện thoại bị lỡ của Điền Quân Bồi, cô thực sự không còn đầu óc nào để gọi lại ngay; cất điện thoại vào túi, bám tay vào lan can đứng dậy, đưa tay vuốt mặt, quay người đi vào khách sạn, vừa bước xuống cầu thì thấy có hai người đi ngược lại, không ngờ lại là Trần Hoa và Lữ Duy Vi.

Nhâm Nhiễm biết chắc chắn nhìn cô bây giờ rất thảm hại, nhưng cô không thể tránh mặt họ được nữa, Trần Hoa đã túm chặt tay cô, dưới ánh đèn mờ mờ nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, hạ thấp giọng hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“Mưa rồi”. Cô trả lời băng quơ, hất tay anh ra, không còn kịp để ý đến ánh mắt dò hỏi của Lữ Duy Vi nữa mà chạy vội vào khách sạn.

Nhâm Nhiễm quay về phòng, lấy khăn tắm lau qua tóc rồi vội vàng thu dọn đồ đạc. Lúc đầu cô đoán bữa tiệc chia tay tối hôm nay sẽ kết thúc rất muộn, định đợi đến hôm sau, thanh toán xong tiền thù lao mới về nhà, nhưng hiện giờ cô không muốn ở đây thêm một giây nào nữa.

Tuy nhiên, vừa mở cửa phòng ra cô liền sững người Trần Hoa đứng ngoài hành lang. Cô tiến thoái lưỡng nan, chôn chân tại chỗ.

“Có chuyện gì vậy?” Trần Hoa lại hỏi cô một lần nữa.

“Không có gì, em hơi đau đầu, muốn về nhà nghỉ sớm”.

Trần Hoa đỡ lấy chiếc túi du lịch cho cô, nói rất ngắn gọn: “Anh đưa em về”.

Giống như trước đây, anh lái một chiếc xe Benz, đỗ ngay ở cổng khách sạn. Mưa đã to hơn lúc này, xe chạy với tốc độ bình thường, mưa rơi lộp độp xuống xe, cần gạt nước mưa quay đi quay lại, khiến trong xe yên tĩnh một cách lạ thường.

Cô ngồi ở ghế sau, nhắm mắt lại. Cô không nói dối, mũi cô bị ngạt, đầu đau như búa bổ, cả một tuần liền ban ngày bận tối mắt tối mũi, tinh thần tập trung cao độ, đêm chỉ được ngủ năm, sáu tiếng đồng hồ, vốn đã mệt mỏi rã rời, hiện tại đầu óc u minh, không còn sức nào để tranh cãi với anh, đương nhiên là rất biết ơn vì anh không hỏi gì thêm nữa.

Xe chạy đến sân khu nhà Nhâm Nhiễm ở, Trần Hoa xuống xe vòng qua đầu xe ngăn cô lại, “Để anh đưa em lên”.

Cô đón lấy chiếc túi du lịch trong tay anh và không nhìn anh, “Cảm ơn tổng giám đốc Trần, không cần đâu anh”.

Nhâm Nhiễm lên nhà, vứt chiếc túi du lịch xuống chuẩn bị đi tắm, nhưng bình nước nóng một tuần không dùng, sau khi bật phải đợi một lúc nước mới nóng, cô đành phải thay sang bộ quần áo ngủ, ngã đầu xuống ghế sofa chờ.

Cô ngồi thẩn thờ một lát, ánh mắt dừng lại trên cuốn Xa rời đám đông bát nháo đặt trên tràng kỷ, cô vội cầm lên, giở ngay sang chương 53 mà không kịp suy nghĩ gì, tìm đến đoạn đó: “... Troy ngã xuống. Khoảng cách giữa hai người quá gần, lớp sắt mỏng trên đầu đạn không vỡ ra mà xuyên thẳng vào cơ thể anh. Anh hét lên một tiếng thất thanh - co giật một hồi - người ưỡn lên - sau đó, cơ bắp anh nhũn ra, nằm bất động”.

Ánh mắt cô dừng lại trên những hàng chữ này. Hồi đầu khi đọc cuốn sách này, trong lòng cô chỉ nghĩ đến tâm trạng lúc đó của mẹ. Đương nhiên, mẹ cô không có gì liên quan với cuộc sống của các nhân vật trong truyện, còn hiện tại, từ cảnh tấn công bằng súng hải hùng này, cô lại liên tưởng đến cái chết của Kỳ Gia Tuấn, bất giác cô rùng mình. Không cần phải đọc đoạn miêu tả về phản ứng của Bathsheba nữa, dĩ nhiên, mọi chuyện mà nhân vật nữ sống ở thời đại xa xôi đó trải qua không có điểm nào giống cô. Nhưng bi kịch của số phận lại tồn tại ở mọi nơi mọi lúc, không ai có thể chống cự trước sự thay đổi lớn lao của cuộc sống.

Cuối cùng Bathsheba đã thoát khỏi những suy nghĩ nặng nề, còn cô thì sao? Cô đặt sách xuống, nhắm đôi mắt cay xè lại

Chuông cửa đột nhiên vang lên, cô đứng dậy nhìn qua lỗ nhìn trên cửa, đứng ngoài cửa là Điền Quân Bồi. Cô hơi bất ngờ, vội vàng mở cửa, “Quân Bồi, sao anh lại biết là em đã về?”

Điền Quân Bồi xách một chiếc túi bước vào, nét mặt hơi khác lạ, anh bước đến bên bàn ăn, lấy từ trong túi ra một hộp đựng đồ ăn, sau đó lại lấy ra hai hộp thuốc đưa cho cô, “Tiểu Nhiễm, em ăn ít cháo rồi uống Aspirin và thuốc cảm đi”.

Nhâm Nhiễm càng bất ngờ hơn: “Sao anh lại biết em đau đầu và chưa ăn cơm”.

“Vừa nãy anh gặp Trần Hoa ở dưới sân, những cái này là do anh ấy mua, anh ấy bảo anh mang lên”.

Nhâm Nhiễm ngượng ngùng vâng một tiếng, ngần ngừ một lát rồi giải thích: “Hôm nay anh ấy đưa em về”.

Điền Quân Bồi gật đầu, “Anh biết. Em không nghe điện thoại của anh, anh rất lo, lái xe đến khách sạn Bên Hồ để đón em, vừa đến cổng thì gặp em lên xe Trần Hoa”.

Nhâm Nhiễm càng không thể nói được gì hơn.

Điền Quân Bồi thở dài, “Anh xin lỗi, anh thực sự... đã ghen. Lúc đầu anh định ra về, nhưng nghĩ lại, chắc là em có lý do của em, và thế là anh lại đến đây, kết quả là gặp Trần Hoa mua đồ đến cho em”.

Nhâm Nhiễm cười buồn, “Em phải là người nói lời xin lỗi mới đúng, Quân Bồi, e rằng những lý do của em nói ra rất vụn vặt. Em biết là anh đã gọi điện thoại cho em, lúc đầu em không nghe thấy, sau đó đầu đau quá, định là về phòng sẽ gọi lại cho anh. Em biết, em không nên lên xe anh ấy ...”. Cô không biết phải nói gì, cuối cùng quyết định nói thật, “Em mệt quá chẳng thiết nghĩ gì”.

“Thôi, bây giờ em đừng nói gì nữa. Sắc mặt em rất tệ, ngồi xuống tranh thủ cháo đang còn ấm mà ăn đi, rồi uống thuốc và nghỉ sớm đi”.

Sau khi Nhâm Nhiễm lên giường, Điền Quân Bồi tắt đèn hộ cô rồi ra ngoài đóng cửa lại. Đi xuống dưới đất, anh nhìn bốn xung quanh chiếc xe Benz màu đen đỏ của Trần Hoa đã đi mất từ lâu. Bất giác anh thâm chế giễu mình, dĩ nhiên là người đàn ông đó sẽ không phải đứng ở dưới đất đợi đến khi nhìn thấy anh ra về mới yên tâm.

Trên thực tế, dường như Trần Hoa đã biết đến sự tồn tại của anh từ lâu, và anh ta cũng không cho rằng sự tồn tại của anh là mối đe dọa ngầm đối với anh ta.

Lúc họ gặp nhau dưới đất, anh vô cùng sung sướng, chưa kịp nói gì, Trần Hoa đã đưa chiếc túi đang cầm trong tay cho anh một cách rất tự nhiên và nói với giọng bình thản: “Luật sư Điền, Nhâm Nhiễm đang mệt, anh mang cái này lên, trong đó có cháo và thuốc Aspirin, thuốc cảm, bảo cô ấy ăn xong thì nghỉ sớm đi. Nếu ngày mai cô ấy vẫn chưa khỏe thì nhớ đưa cô ấy đi khám bệnh”

Sau khi dọn dẹp xong, Trần Hoa liền quay người bỏ đi, Điền Quân Bồi đứng như trời trồng, tự nhiên không biết phải làm thế nào.

Kể từ khi làm luật sư đến nay, anh đã tiếp xúc và quan hệ với đủ mọi hạng người, giải quyết rất nhiều vụ án li kì, trải qua rất nhiều trường hợp mà những người cùng tuổi với anh chưa từng trải qua. Anh biết mặc dù chưa đạt được đến mức sắc mặt không đổi khi nhìn thấy núi Thái Sơn đổ trước mặt nhưng cũng là người hết sức bình tĩnh, không dễ dàng bị người khác điều khiển, sai khiến, tuy nhiên, người đàn ông có cái tên rất đối bình thường đó đã không chế cục diện và bầu không khí, rõ ràng là người ta không thể liệt anh ta vào hàng những người bình thường.

Một người đàn ông từ trước đến nay vốn rất tự tin, đột nhiên hiểu ra điều này, đương nhiên không phải là một cảm giác vui vẻ. Anh cố gắng để mình bình tĩnh trở lại, nhưng bất giác lại nhớ đến mối tình mà trước đây anh đã trải qua.

Hồi học cấp ba có cô bạn gái viết thư cho anh, chuyện này được giấu cô giáo nên cũng hồi hộp, kịch tính hơn nhiều so với việc hẹn hò với cô bạn gái đó

Sau khi vào đại học, anh đã yêu chính thức, kéo dài gần một năm. Nhưng hiện tại, nếu bảo anh tả lại hình dáng của cô bạn gái đó thì anh không còn nhớ nữa, mọi thứ đã trở nên mơ hồ, chuyện duy nhất mà anh còn có ấn tượng, là cùng lúc đó có một cậu bạn khác theo đuổi cô bạn đó, nhiệt tình hơn anh nhiều, còn hẹn anh đến để đàm phán, yêu cầu anh rút lui, nói đến đoạn xúc động còn rơi nước mắt. Anh vô cùng sung sướng trước sự đơn phương và ấu trĩ của đối phương, đồng thời lại cảm thấy xấu hổ thay cho sự mềm yếu của cậu ta. Cô gái bị kẹt ở giữa đó ít nhiều cũng tỏ ra dao động. Anh không kiên trì được lâu chủ động bỏ cuộc. Sau đó cô bạn đã gửi cho anh một email rất dài, trách anh lạnh lùng, nói sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Nhưng mấy năm sau khi họ gặp lại, cả hai cùng cười, nói chuyện rất vui vẻ, cả hai đều hiểu ý nhau và không nhắc lại chuyện cũ nữa.

Anh nghĩ, sự hoang đường và lòng nhiệt tình khi người ta còn trẻ luôn là một sự lãng phí, có ai coi mối tình nông nổi đó là một vết thương khắc cốt ghi tâm đâu, nó chẳng khác gì một giọng văn vô nghĩa tự hành hạ mình.

Nhưng hiện tại, lần đầu tiên anh buộc phải nghĩ rằng, có lẽ mối tình mà Nhâm Nhiễm đã từng trải qua không giống với anh. Anh không thể biết, cô ra đi kiên quyết như vậy, nói đến tình cũ không hề tỏ ra lưu luyến, rốt cục là có bao nhiêu phần để cô muốn chứng minh với anh rằng, cô đã gạt hẳn mối tình thời trẻ đó ra khỏi suy nghĩ của mình và thoát khỏi sự ảnh hưởng của Trần Hoa.

Điền Quân Bồi vừa về đến văn phòng, đang chuẩn bị tiếp tục giải quyết công việc thì nhận được điện thoại của mẹ, bà đi thẳng luôn vào vấn đề: “Cô bạn gái mà con mới yêu là như thế nào vậy? Từ trước đến nay ba mẹ không can thiệp nhiều vào cuộc sống của con, nhưng ba mẹ không muốn con nông nổi”.

Đương nhiên là anh biết tại sao mẹ anh lại nói như vậy, “Trịnh Duyệt Duyệt còn nói gì với mẹ nữa không?”

Mẹ anh hậm hực nói: “Con đừng nghĩ linh tinh, Duyệt Duyệt không nói gì cả. Chỉ có chú Trịnh đã hẹn gặp và nói chuyện với ba mẹ một lần”.

“Chuyện này thì có liên quan gì đến chú ấy?” Anh không thể giữ bình được nữa.

“Quân Bồi, tại sao con lại có thể tỏ thái độ đó với người lớn chứ Trịnh chỉ quan tâm đến con mà thôi”. Mẹ anh liền chỉ ngay ra bằng giọng rất nghiêm túc, “chú Trịnh rất thật lòng, nói đúng là chú ấy rất muốn con và Duyệt Duyệt yêu nhau, kết hôn, nhưng chú ấy biết chuyện của con cái không thể bắt ép được. Chú ấy còn nói, từ trước đến nay chú ấy rất quý mến con, kể cả con không làm được con rể thì cũng là đứa cháu. Chú ấy chỉ không muốn sau khi chia tay vội vàng với Duyệt Duyệt con lại dính ngay vào một cô gái có lai lịch không rõ ràng. Đây cũng là điều mà ba con và mẹ lo lắng nhất”

“Mẹ, trước khi đến đây làm việc, con đã nói lời chia tay dứt khoát với Duyệt Duyệt, và đúng là con cũng đã có bạn gái mới, cô ấy tên là Nhâm Nhiễm, không tồn tại cái gọi là lai lịch không rõ ràng đâu mẹ”.

Quân Bồi không muốn nói nhiều qua điện thoại, anh biết điều gì là có tính thuyết phục nhất đối với cha mẹ anh, “Cha cô ấy là nhà luật học nổi tiếng Nhâm Thế Yến, hiện đang là Viện trưởng Viện luật học của đại học Z. Cô ấy đi du học ở Australia về, hiện tại đang làm công việc dịch thuật”.

Quả nhiên là mẹ anh rất ngạc nhiên, bà đã làm việc nhiều năm ở ban ngành kỹ thuật, cũng đã từng trải nhiều, không đến nỗi giật mình trước thanh danh của ông Nhâm Thế Yến. Chỉ có điều sau khi nói chuyện với ba Trịnh Duyệt Duyệt, về đến nhà, hai vợ chồng liền vào mạng Internet tìm hiểu những bài viết nói về Nhâm Nhiễm không nhiều, chỉ nói cô là người giữ cổ phần lớn, rất bí ẩn, không ai biết được lai lịch của cô, điều này đã đủ làm cho họ phải tò mò. Hiện tại nghe con trai nói vậy, tự nhiên cô gái này lại biến thành người có thân thế trong sạch nên bà cũng hơi bất ngờ.

Bà ngần ngừ một lát rồi hỏi anh: “Thế chuyện cổ phiếu của nó là thế nào? Kể cả là con của nhà luật học nổi tiếng thì cũng không thể quá giàu có, nó còn trẻ như thế, làm sao có thể nắm trong tay nhiều tài sản như vậy?”

Điền Quân Bồi bèn lựa lời trả lời: “Đó chỉ là về mặt danh nghĩa thôi, rất nhiều hoạt động phát hành riêng lẻ đều được thao tác theo hình thức đó. Thôi, mẹ cứ nói với ba là đợi con về rồi ta sẽ nói chuyện này sau, ba mẹ đừng suy nghĩ nhiều làm gì, cũng đừng nghe người khác bắt bóng bắt gió”.

Tâm trạng của Điền Quân Bồi không được vui, không còn đầu óc nào để giải quyết công việc, anh gọi điện thoại cho Phùng Dĩ An và hẹn Phùng Dĩ An ra ngoài uống rượu. Vì định mượn rượu giải sầu nên anh không lái xe mà bắt một chiếc taxi, vòng đi vòng lại, mãi mới tìm thấy quán bar mà Phùng Dĩ An chỉ, nằm trong một khu khá heo hút. Anh bước vào ngõ, khách trong quán cũng không phải là ít, nhưng yên tĩnh hơn nhiều so với các quán bar khác.

“Chỗ này có gì hay không?” Sau khi ngồi xuống, Điền Quân Bồi liền hỏi chuyên gia ẩm thực Phùng Dĩ An.

Phùng Dĩ An cười đáp: “Quán bar này được xây dựa vào một cái hầm, bên dưới được cải tạo thành hầm ủ rượu vang, chuyên bán rượu vang nhập khẩu, rất nhiều người thích thưởng thức rượu vang ở vùng này thường đến đây uống rượu, mua rượu. Biết rằng cậu không thích trò này nên bọn mình ngồi ở trên vậy”.

Điền Quân Bồi cũng đã được nghe về thú thưởng thức rượu vang mới xuất hiện trong nước, ông Hầu - cựu trưởng văn phòng luật sư rất thích trò này, thường xuyên say sưa nói về kinh nghiệm thưởng thức rượu ở văn phòng, nói nghe rất thành thạo. Nhưng anh không hào hứng lắm, chỉ để Phùng Dĩ An gọi rượu mà không quan tâm đến năm tháng hay nơi sản xuất.

Mặc dù nói là hẹn nhau ra uống rượu giải khuây nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc nhắc đến tình hình của Húc Thăng và chuyện của Thượng Tu Văn hiện nay. Phùng Dĩ An nói với anh rằng, Cam Lộ vẫn sống tạm trong căn hộ để không của Thượng Tu Văn, nhưng quan hệ giữa hai người dường như đã có chiều hướng khá lên.

“Thế thì tốt”.

“Tốt cái gì. Tu Văn mong có con từ lâu, tiếc là bị sảy mất, sợ vợ buồn, vẫn phải cố gắng không để lộ ra rằng mình buồn, haizz, nói đi nói lại, đàn ông bây giờ cũng khổ thật, phải gánh vác quá nhiều thứ trên lưng”.

“Dĩ An, dường như anh đứng trên lập trường của Tu Văn nhiều quá”.

“Không hẳn là thế”, Phùng Dĩ An lắc đầu, bê ly rượu lên, nhấp một ngụm, “thực ra tôi cũng rất thông cảm với Cam Lộ. Nhưng tôi cho rằng, đúng là phụ nữ có quyền thích làm gì thì làm nấy hơn đàn ông. Cùng là việc đó, nếu phụ nữ làm thì đàn ông phải tha thứ một cách vô điều kiện; Còn nếu đàn ông làm thì gần như có thể khẳng định rằng, họ không được đối xử như vậy”.

Điền Quân Bồi có nghe loáng thoáng sau khi Dĩ An thất tình, từ một chàng công tử vô tư biến thành một kẻ hơi chán ghét cuộc đời, bất giác anh thấy buồn cười, “Anh đưa nam quyền ra không hợp thời đâu”.

“Còn nam quyền gì nữa”, Phùng Dĩ An lắc đầu quây quây, “hiện tại đàn ông là phái yếu thực sự. Quân Bồi, tôi thấy cô bé Nhâm Nhiễm mà cậu đưa đi chơi đó rất điềm đạm, tự nhiên, không hống hách, hung hăng như con gái thời nay, cổ mà giữ”.

46. Chương 32 - Part 02

Điền Quân Bồi không có tâm trạng nào để nói chuyện về Nhâm Nhiễm với Phùng Dĩ An, anh chỉ cười nói: “Ê, giọng điệu từng trải của anh khiến tôi phải dựng tóc gáy đấy”.

“Tôi là người từng trải thật mà, tôi cũng thấy hơi sợ chuyện tình cảm rồi, cái mình mong thì chẳng được, cái mình yêu rồi cũng mất, nghĩ thấy vô vị thật”.

“Thật không chịu nổi anh, Dĩ An, tôi không kỳ vọng anh khích lệ được gì cho tôi đâu, nhưng cũng không thể nhìn thấu trần thế bằng con mắt tứ đại giai không[1] như thế”.

[1] : Tứ đại giai không: người Ấn Độ cổ đại cho rằng, “tứ đại” là 4 vật chất cấu thành nên vũ trụ gồm địa, thủy, hỏa, phong. “Tứ đại giai không” là chỉ tất cả mọi cái trên thế giới đều là hư không. Đây là một tư tưởng tiêu cực

Phùng Dĩ An liền cười ha ha, “Nhìn thấu sớm một chút vẫn tốt hơn” Rồi anh nâng ly ra hiệu cho Điền Quân Bồi, “có thể giải tỏa rất nhiều nỗi phiền muộn”.

Hai người mỗi người có một tâm sự riêng, uống cũng khá nhiều. Nửa đêm khi ra khỏi quán bar, cả hai đều đã say, gọi taxi ai về nhà nấy. Từ trước đến nay Điền Quân Bồi rất hạn chế trong chuyện uống rượu, lần đầu tiên say đến mức này, mãi mới dứt được chìa khóa vào ổ khóa, sau khi vào phòng không có ý định tắm rửa, thay quần áo gì cả, mò vào phòng ngủ liền nằm lăn ra giường: ngủ,

Ngày hôm sau tỉnh dậy đã là hơn mười giờ sáng, mặc dù là cuối tuần, nhưng anh cũng rất ít khi ngủ đến giờ này mới dậy. Anh chỉ xác nhận được một điều, trên người anh có mùi rất khó ngửi, đầu anh rất đau, mọi nỗi phiền muộn trong lòng không giảm đi được chút nào.

Anh vừa tắm vừa nghĩ, xem ra việc mượn rượu giải sầu không hợp với mình, sau này vẫn nên uống điều độ thì hơn. Sau khi ra khỏi phòng tắm, anh lấy điện thoại ra, nhìn thấy trên máy có cuộc gọi nhỡ. Ngoài số điện thoại liên quan đến công việc còn có một cuộc do Nhâm Nhiễm gọi từ hơn nửa tiếng trước. Anh vội vàng gọi lại.

“Tiểu Nhiễm, tối qua anh uống hơi nhiều nên vừa mới dậy, em gọi cho anh à? Đã đỡ mệt hơn chưa em?”

“Uống thuốc xong được ngủ một đêm, em đã khá hơn nhiều rồi anh ạ, em định hỏi anh có tiện đưa em đến khách sạn Bên Hồ hay không, trung tâm phục vụ diễn đàn gọi điện cho em bảo em phải đến ngay để thanh toán thù lao. Anh không nghe điện thoại nên em tự đi rồi”.

Điền Quân Bồi biết Nhâm Nhiễm không phải là cô gái có người yêu rồi là bất đối phương phải đưa đón cho bằng được. Gần như cô không bao giờ đưa ra yêu cầu gì trong chuyện này, lần này gọi điện thoại đến, rõ ràng là có ý muốn bù đắp chuyện không vui xảy ra tối hôm qua. Anh càng thấy hối hận vì mình đã say.

“Em ở đó đợi anh nhé, anh sẽ đi đón em ngay”.

Nhâm Nhiễm bỏ máy xuống, đi vào chỗ thầy Tưởng thanh toán, thầy Tưởng khen cô vì cô đã hoàn thành công việc xuất sắc, đồng thời nói nhớ giữ liên lạc, hy vọng sau này nếu có việc gì cần đến phiên dịch có thể tìm cô. Dĩ nhiên là cô đã vui vẻ đồng ý.

Cô đi ra, bước về góc của sảnh lớn, định ngồi xuống ghế sofa đợi Điền Quân Bồi thì lại nhìn thấy Lữ Duy Vi đang ngồi bên ghế sofa, bên cạnh có đặt một chiếc va ly. Nhìn thấy cô, Lữ Duy Vi liền đặt tờ tạp chí xuống, cười và cất tiếng chào: “Xin chào Nhâm Nhiễm”.

Nhâm Nhiễm thấy hơi bất ngờ, bèn thể hiện ra động tác chào tạm biệt “Tiến sĩ Lữ, chào chị, bây giờ chị ra sân bay à?”

“Đúng vậy, em ngồi đi, chị đang đợi em”.

Cô đành phải ngồi xuống, “Tiến sĩ Lữ biết em đến đây à”

“Chị nhờ thầy Tưởng thông báo cho em biết sáng hôm nay bắt buộc phải đến, chị phải về Bắc Kinh ngay, cùng chuyến bay với Gia Thông, chị ngồi đây đợi anh ấy đến. Trước khi đi chị rất muốn được gặp em”.

Cô rất ngại thực sự không muốn chạm trán Trần Hoa ở đây một lần nữa. “Tiến sĩ Lữ tìm em có việc gì không?”

“Nhâm Nhiễm, hôm qua em không sao chứ”.

“Cảm ơn chị, em chỉ hơi bị cảm, nhưng uống thuốc vào thì không còn vấn đề gì nữa”.

“Đường như em không tò mò gì về quan hệ của chị và Gia Thông thì phải”, Lữ Duy Vi ngồi bằng tư thế rất thoải mái, nụ cười nở trên môi

Nhâm Nhiễm bình thản nói: “Tiến sĩ Lữ, có rất nhiều chuyện em không thấy tò mò”.

“Thái độ này rất thú vị, khiến chị ngày càng tò mò về em”.

”Chúc tiến sĩ Lữ lên đường may mắn, em..

Lữ Duy Vi liền làm động tác ngắt lời cô, “Nhâm Nhiễm, em đợi một lát nghe chị nói hết đã. Chị và Gia Thông quen nhau rất lâu rồi, có thể nói, chị là mối tình đầu của anh ấy”.

Đương nhiên là Nhâm Nhiễm đã nhận ra tại buổi biểu diễn từ thiện ở Bắc Kinh lần trước, Lữ Duy Vi đã tỏ ra muốn có chuyện gì nói với cô, nhưng cô không ngờ rằng đối phương lại nói ra chuyện này. “Chị không cần thiết phải nói chuyện riêng tư với em đâu”.

Về mặt Lữ Duy Vi lại tỏ ra rất bình thản, “Mặc dù Gia Thông không yêu cầu chị giải thích điều gì với em, nhưng chị cảm thấy chị nên nói rõ với em thì hay hơn. Hồi học nghiên cứu sinh chị đã quen anh ấy, hồi đó anh ấy đang học đại học, chị hơn anh ấy ba tuổi, nhưng nhìn anh ấy già dặn hơn tuổi thực rất nhiều, sự chênh lệch này về tuổi tác không có gì là lớn cả. Chị rất thích anh ấy và thế là đã chủ động nói với anh ấy. Dùng cách nói của thời nay là tỏ tình, chị thực sự ghét cái từ này, hình như là từ của Nhật Bản du nhập vào, thể hiện rõ ý cầu xin. Tóm lại, Gia Thông đã chấp nhận chị, và bọn chị đã đến với nhau”.

Nhâm Nhiễm không biết làm thế nào, đành phải im lặng, nhưng vẫn chột nghĩ, hóa ra Kỳ Gia Thông không chỉ một lần đón nhận tình yêu chủ động từ phía con gái, thảo nào năm xưa anh tỏ ra rất bình tĩnh, thấu hiểu và khoan dung trước sự ngưỡng mộ có phần rụt rè của cô.

“Quan hệ giữa chị và anh ấy khá ổn. Tuy nhiên, khi còn trẻ, dường như người ta không quá coi trọng tình yêu, họ luôn tưởng rằng thế giới rộng lớn vô bờ bến còn có rất nhiều sự việc chờ đợi mình trải nghiệm. Chị giành được học bổng sang Mỹ học tiến sĩ, và thế là chị đã chia tay anh ấy. Anh ấy tỏ ra rất thoải mái, thấu hiểu và đưa chị ra sân bay. Cuộc sống ở nước ngoài rất phong phú nhưng chị phát hiện ra rằng, chị vẫn không thể quên được anh ấy. Ba năm trước, chị và anh ấy đã tái ngộ tại Bắc Kinh, sau đó... chị lại một lần nữa đem lòng yêu anh ấy”.

“Chuyện này thực sự không có liên quan gì đến em”. Nhâm Nhiễm đành phải ngắt lời Lữ Duy Vi, “tiến sĩ Lữ, em không muốn thất lễ nhưng em không có đủ tư cách để quan tâm chuyện tình cảm của chị. Hai người yêu nhau hay không yêu nhau là chuyện của hai người, không cần phải nói với em đâu”.

Lữ Duy Vi không để ý gì đến lời nói của cô mà chỉ nhìn cô chăm chú, chị có một đôi mắt sáng và thông minh, giọng nói bình thản. “Ba năm trước, Gia Thông không hề để ý gì đến những tình cảm mà chị dành cho anh ấy. Chị không quan tâm lắm vì trước đây anh luôn tỏ ra thờ ơ trước chuyện tình cảm, có phần giống...” Lữ Duy Vi nghĩ một lát, “một người không đói lắm sẽ không chủ động đi kiếm thức ăn, nhưng nếu bạn mời anh ta vào bàn tiệc, chỉ cần không thấy ngán, anh ta vẫn muốn ngồi xuống ăn”.

Mặc dù trong lòng rối bời, nhưng Nhâm Nhiễm cũng bật cười vì cách ví von này, chỉ có điều nụ cười của cô hơi chua chát: “Tiến sĩ Lữ, chị không để tâm đến thái độ này của anh ấy à?”

“Yêu một người, e rằng sẽ yêu mọi cái của anh ta, bao gồm sự lạnh lùng và cao ngạo trong con người anh ta. Về mặt này, chị không phải là người theo chủ nghĩa nữ quyền triệt để, ha ha”. Lữ Duy Vi nhún vai cười, “Chị nghĩ, chắc mình không chơi được những trò tinh tế, hàm súc như thế này nữa, chị quyết định sẽ nói thẳng với anh ấy như trước đây, có thể anh ấy sẽ bất ngờ, nhưng chắc vẫn sẽ chấp nhận, tiếc rằng chị đã nghĩ sai, anh ấy nói người mà anh ấy yêu là em, anh ấy không thể đón nhận người khác nữa”.

Nhâm Nhiễm đưa mắt nhìn xuống dưới, nói bằng giọng có phần buồn chán: “Và thế là chị tò mò về em ư?”

“Đó là điều rất bình thường thôi, bởi chị không thể nghĩ được rằng Gia Thông lại chủ động thừa nhận yêu người khác”.

“Thế thì chắc chị đã tìm hiểu được tình hình của em rồi, em đã trải qua một thời gian trị liệu tâm lý rất dài, ngay cả chuyện riêng tư của mình cũng phải tìm bác sĩ để tâm sự, dĩ nhiên là em không có hứng thú gì với tình cảm của mọi người xung quanh. Em không giúp được gì chị”

Lữ Duy Vi lại một lần nữa bật cười thành tiếng, lắc đầu, giọng vừa tỏ ra ngạo mạn vừa tỏ ra trêu chọc, “E rằng em vẫn hiểu lầm chị, Nhâm Nhiễm ạ. Trong chuyện tình cảm, chị không cần thiết phải nhờ ai giúp đỡ. Trong buổi biểu diễn từ thiện đó, đúng là chị muốn quan sát em, đánh giá xem chị có bao nhiêu cơ hội. Lúc đó chị nghĩ, một cô gái lạnh lùng, sống khép mình như vậy, nhìn thấy hình như chẳng có hứng thú với bất kỳ chuyện gì, không phải là mẫu người dễ làm Gia Thông phải cảm động, chắc là chị vẫn có thể tìm được cơ hội. Nhưng Gia Thông đã cho chị thấy rằng, sự phán đoán này của chị là hoàn toàn sai. Chị tán thành việc cố gắng hết mình để giành lấy, nhưng điều quan trọng là phải biết buông tay kịp thời, không nên biết nó không được mà vẫn làm. Sinh mệnh rất đáng quý, có quá nhiều việc phải làm, không nên lãng phí. Chị cũng nói với Gia Thông như vậy, em đoán xem anh ấy đã trả lời thế nào?”

“Đây cũng là điều mà em không tò mò”.

Lữ Duy Vi cười rất thoải mái, “Quả thực là em rất thờ ơ với mọi chuyện xung quanh Nhâm Nhiễm ạ, thực ra là không cần thiết, sống như thế này rất vô vị, sẽ phải bỏ lỡ rất nhiều trải nghiệm thú vị”.

Nhâm Nhiễm cũng cười, “Em thật sự cho rằng, với tính cách thoải mái này của chị, chắc chắn chị sẽ được sống một cuộc sống rất vui vẻ, thú vị tiến sĩ Lữ ạ. Tuy nhiên cuộc sống mà mỗi người cần và có thể sống lại rất khác nhau”

Nụ cười trên môi Lữ Duy Vi tắt dần, nhìn chị như đang suy nghĩ gì “Hiện giờ ít nhiều chị cũng đã nhận ra được điểm tương đồng giữa Gia Thông và em. Thực tế là, câu trả lời của anh ấy tương tự như em, anh ấy nói rằng cuộc sống mà anh ấy muốn sống không giống chị” .

“Cũng chưa chắc đã giống em”.

“Em đang cố gắng vạch ra ranh giới giữa em và anh ấy ư? E rằng anh ấy sẽ không đồng ý. Anh ấy nói thẳng với chị rằng, anh ấy rất yêu em, trước đây anh ấy đã buông tay trong lúc không nên buông tay, hiện tại không được tái phạm sai lầm đó nữa”.

Cách nói rõ ràng, chuẩn xác này khiến Nhâm Nhiễm không biết phải nói gì, “Tiến sĩ Lữ, em không hiểu tại sao chị lại tìm em để nói những chuyện này?”

“Gia Thông không kể cho chị nghe giữa em và anh ấy đã xảy ra chuyện gì, chị cũng không có ý định dò hỏi. Đáng lẽ chị có nhiều cơ hội chiếm được trái tim của anh ấy, chỉ tiếc rằng chị đã bỏ lỡ cơ hội đó, không còn cách nào lấy lại nữa. Tuy nhiên, chị và Gia Thông là bạn bè, chị rất trân trọng tình bạn với anh ấy, không muốn vì chị mà hai người phải hiểu lầm nhau, chính vì thế hôm nay chị muốn giải thích với em như vậy”.

“Cám ơn ý tốt của chị, nhưng thực sự không cần thiết phải như vậy”.

“Có thể, thực ra hôm qua chị đã gọi điện cho Gia Thông, anh ấy cũng nói như vậy. Anh ấy nói vấn đề lớn nhất giữa anh ấy và em không phải là sự hiểu lầm”. Lữ Duy Vi hướng ra phía cửa vẫy tay, “Đúng lúc quá, anh ấy đến rồi”.

Trần Hoa bước đến, nhìn thấy Nhâm Nhiễm, có phần bất ngờ, “Nhâm Nhiễm, sao em lại ở đây? sắc mặt em tệ như vậy, đáng lẽ nên ở nhà nghỉ ngơi”.

“Em không sao”.

“Nhâm Nhiễm đến để thanh toán tiền thù lao, em và cô ấy đã gặp nhau nên nói chuyện một lát”.

Trần Hoa đưa mắt nhìn Lữ Duy Vi, Lữ Duy Vi liền cười cười với vẻ trêu đùa, anh nhếch mép, cũng coi như đã cười rồi quay sang nói với Nhâm Nhiễm: “Để anh bảo lái xe đưa em về”.

“Cảm ơn anh, không cần đâu, em đang đợi bạn trai của em, anh ấy đến đón em ngay bây giờ đây”.

“Ừ, anh có việc phải về Bắc Kinh một chuyến”. Anh nhắc chiếc va ly của Lữ Duy Vi lên, “quay về anh sẽ liên lạc với em”.

Lữ Duy Vi đứng dậy, “Nhâm Nhiễm, hy vọng có cơ hội được gặp lại em”. “Tạm biệt chị”.

Nhâm Nhiễm chỉ gật đầu chào tạm biệt họ, nhìn Trần Hoa và Lữ Duy Vi sánh vai nhau đi ra. Ra đến cổng thì họ gặp Điền Quân Bồi, Trần Hoa và Điền Quân Bồi cũng gật đầu chào nhau rồi đi lướt qua nhau.

Ánh mắt Nhâm Nhiễm chạm vào ánh mắt Điền Quân Bồi, cô thầm nghĩ có lẽ đây cũng được coi là một câu trong định luật Murphy: người mình không muốn gặp lại thường xuyên phải gặp; Không muốn một cảnh tượng nào đó xảy ra thì nó lại luôn xảy ra.

47. Chương 33

Chương 33

Nét mặt Điền Quân Bồi vẫn tỏ vẻ bình thản, tựa như chưa hề gặp Trần Hoa, anh lái xe đưa Nhâm Nhiễm về nhà. Nhâm Nhiễm lấy laptop ra nói chuẩn bị đến quán cà phê Lục Môn uống cốc cà phê cho tỉnh táo, tiện thể dịch tiếp tài liệu.

“Sắc mặt em không ổn lắm, em nên nghỉ ngơi cho khỏe”.

“Em không sao, đi dịch một tuần, hôm nay check mail, nhận được hai lá thư của anh Thái Hồng Khai giục tiến độ, em phải tranh thủ thời gian”.

Điền Quân Bồi biết, lần trước, sau khi Nhâm Nhiễm dịch xong một cuốn về thao tác quỹ và nộp bản thảo, phía nhà xuất bản đã đánh giá khá cao, cô đã nhận được thù lao đúng hẹn, Thái Hồng Khai lại gửi một cuốn phổ sách khác cũng liên quan đến lĩnh vực tiền tệ nhưng không kinh viện bằng cuốn trước đến, lần này thì chính quy hơn, ký hợp đồng xuất bản dịch thuật nghiêm chỉnh, ghi rõ mức thù lao và thời hạn nộp bản dịch. Đương nhiên là Nhâm Nhiễm rất coi trọng.

“Cuốn sách trước anh ấy không để em đứng tên, anh thực sự không hiểu cách làm ăn này”. Điền Quân Bồi đã xem bản hợp đồng đó nhưng không đồng tình lắm, “lần này lại nói là sẽ đứng tên em, nhưng mọi điều khoản trói buộc em đều ghi rất rõ ràng, còn những điều khoản trói buộc nhà xuất bản lại rất mập mờ”.

“Lần trước em chưa có tiếng tăm gì, không thể để em đứng tên được, nhưng nói thật là em cũng không quan tâm đến việc không có tên. Lần này anh ấy chủ động đề nghị ký hợp đồng, em đã rất bất ngờ, dù sao thì em cũng chẳng có tiếng tăm gì. Em đã tìm hiểu trên một diễn đàn dịch thuật về cơ bản đều là những điều khoản đó. Hơn nữa Thái Hồng Khai làm ăn cũng giữ chữ tín trả tiền thù lao rất đúng hẹn”.

Anh không còn cách nào khác, đành phải cùng cô đến Lục Môn.

Như mọi bận, Nhâm Nhiễm và Điền Quân Bồi ngồi ở vị trí gần cửa sổ, vừa uống cà phê vừa làm việc trên laptop của mình.

Đột nhiên cửa quán cà phê bị đẩy ra rất mạnh, giọng một người đàn ông nhìn rất đẹp trai vang lên: “Bảo Tô San ra gặp tôi”.

Sáng chủ nhật, quán cà phê chỉ có họ là hai vị khách ngồi trong quán, cả hai đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người đàn ông cao dong dỏng bước về phía quầy và đứng ở đó, từ góc của Nhâm Nhiễm và Điền Quân Bồi nhìn ra chỉ có thể thấy anh ta mặc một chiếc áo sơ mi đen có xen các sợi kim tuyến bạc, quần dài màu đen, đeo kính đen, nhìn nghiêng thấy khuôn mặt đó rất đẹp trai, không thể chê được điểm nào.

Cô nhân viên đứng trong quầy há hốc mồm nhìn anh ta, miệng lắp bắp không nói được gì. Nhâm Nhiễm hoàn toàn thông cảm với phản ứng này vì cô đã nhận ra người đó là Ôn Lệnh Khải.

Ôn Lệnh Khải gõ xuống bàn với vẻ sốt ruột và nhắc lại một lần nữa: “Gọi Tô San ra đây”.

Cô nhân viên chợt bừng tỉnh, lắp bắp nói: “Bà chủ... Chị Tô San chưa đến”.

“Gọi điện thoại bảo cô ta đến ngay đi, nói tôi đang ở đây đợi cô ta”.

Cô nhân viên vội vàng nhấc điện thoại lên, Nhâm Nhiễm và Điền Quân Bồi không kìm được bèn nhìn nhau cười. Cô nhân viên đặt máy xuống, "Tô San bảo chị ấy có việc, một lát nữa sẽ đến, nếu anh có việc gì thì em có thể nhắn với chị ấy."

Ôn Lệnh Khải không nói gì mà đưa tay vào phía quầy đón lấy điện thoại, bấm nút redial, "Tô San, cô giỏi lắm, không ngờ cô lại dám dùng chiêu này để ép tôi về".

Không biết đầu bên kia nói những gì, Ôn Lệnh Khải hạ thấp giọng chỉ chiết: "Cho dù thế nào hôm nay cô cũng phải đưa Nam Nam về, ba mẹ tôi sốt ruột muốn phát điên lên rồi".

Một lát sau, Ôn Lệnh Khải đột ngột cất giọng cao lên: "Tôi cho cô 20 phút nữa, cô phải về ngay, tôi ở đây đợi".

Ôn Lệnh Khải cúp máy 'cạch' một tiếng rồi nói với cô nhân viên: "Một cốc Espresso, cảm ơn".

Anh ta quay người đi, mắt liếc qua chỗ Nhâm Nhiễm, bước về một bàn phía trong rồi ngồi xuống, vẫn không bỏ kính ra, lấy điện thoại di động ra xem.

Nhâm Nhiễm đang định dịch tiếp thì đột nhiên cô nhân viên bước về phía bàn của họ, vừa rót nước vào cốc vừa nói nhỏ với vẻ rất bí ẩn: "Cô Nhâm, bà chủ của bọn em bảo mời cô vào nghe điện thoại".

Nhâm Nhiễm tỏ rõ vẻ ngạc nhiên, cô nhìn Điền Quân Bồi rồi đứng dậy theo cô nhân viên đi vào quầy, vào gian phòng làm việc nhỏ đó: "Nhâm Nhiễm, may mà hôm nay em ở đây, chị vừa đưa Nam Nam về thăm ba mẹ chị, bây giờ vẫn đang ở trên đường, ít nhất phải hai tiếng nữa mới về. Em nói với Ôn Lệnh Khải hộ chị rằng mời anh ấy đi cho, nếu anh ấy ở thêm một lúc nữa chắc chắn sẽ có phóng viên đến".

Nhâm Nhiễm rất thắc mắc, "Chị chỉ đưa Nam Nam về thăm ông bà ngoại việc gì anh ấy và cha mẹ anh ấy phải căng thẳng như vậy? Hình như là anh ấy vẫn rất coi trọng chị".

"Đâu có phải vì chuyện này đâu". Tô San cười khẩy một tiếng, "chị nói với họ rằng chị chuẩn bị chuyển nhượng quán cà phê Lục Môn và kết hôn với ông chủ cũ của chị, sau đó đưa Nam Nam sang Singapore để định cư".

Nhâm Nhiễm sửng người.

"Chị đã nói hết lời hết lẽ với ba mẹ anh ấy rồi, môi trường ở bên kia có lợi cho sự phát triển của Nam Nam hơn, chị cam đoan nghỉ hè sẽ đưa Nam Nam về thăm họ, họ có thời gian cũng có thể sang Singapore để thăm cháu. Ai ngờ hai ông bà lại nổi trận lôi đình, nói chị lấy con gái ra để ép anh ấy phải cưới chị. Chị ép cái gì, lần này chị về nhà để xin giấy xác nhận tình trạng hôn nhân, cho anh Lý gặp ba mẹ chị, sau đó đi đăng ký kết hôn".

Lần này đi du lịch về, Tô San không nhắc gì đến chuyện sẽ kết hôn với ông Lý, cũng phải hơn một tuần rồi Nhâm Nhiễm không đến Lục Môn, cô thăm thán phục sự quyết đoán của Tô San, “Thế em phải nói gì với Ôn Lệnh Khải?”

“Anh ấy đã quen với việc coi mình là trung tâm, vừa này không thèm nghe chị nói gì mà đã ra lệnh cho chị sau 20 phút phải có mặt, sau đó liền cúp máy luôn, buồn cười thật đấy”. Tô San hậm hực nói, “Một là chị phải mở cửa bán hàng, hai là chị không muốn để đám phóng viên lại kéo đến viết linh tinh, gây rắc rối cho Nam Nam. Nếu không chị cũng mặc kệ anh ta, cho anh ta ngồi đấy cả ngày cũng chẳng sao. Đám nhân viên nhìn thấy anh ta say như điên, méo cả giọng, chẳng kỳ vọng họ có thể đuổi được anh ta đi. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể nhờ em nói hộ chị. Bảo anh ta về nhà, sau hai tiếng nữa chắc chắn chị sẽ đến nói chuyện với anh ta.

Nhâm Nhiễm đành phải nhận lời, cô cúp máy rồi bước ra, đi thẳng đến chỗ Ôn Lệnh Khải, nhưng chưa đợi cô kịp mở miệng, Ôn Lệnh Khải đã không thèm ngắt đầu lên, nói với giọng khách khí nhưng lạnh lùng: “Hiện tại đang là thời gian riêng tư, không xin chữ ký, không chụp ảnh chung, cảm ơn”.

Từ này đến giờ Điền Quân Bồi vẫn theo dõi mọi cử chỉ của Nhâm Nhiễm, không nhịn được nữa anh liền bật cười. Nhâm Nhiễm liếc mắt về phía anh, mép hơi nhếch lên, bình thản nói: “Anh Ôn Lệnh Khải, em được chị Tô San uỷ thác và chuyển lại lời nhắn với anh rằng, hiện tại chị ấy đang vào đường cao tốc của Hán Giang, khoảng hai tiếng đồng hồ nữa mới vào thành phố, chị ấy hẹn gặp anh ở nhà ba mẹ anh, anh không nên ở quán cà phê lâu để tránh gây bất tiện ọi người”.

Quả nhiên là Ôn Lệnh Khải đã quá quen với các tình huống, khuôn mặt điển trai không hề tỏ ra ngại ngùng, lạnh lùng nói: “Em là ai?”

“Em là ai không quan trọng. Lát nữa quán cà phê sẽ đông khách hơn. Anh là con người của công chúng, chắc là anh cũng không muốn ngồi ở đây lâu để mọi người đến xin chụp ảnh, xin chữ ký, em nói hết rồi”.

Cô quay đầu ra nói với cô phục vụ, “Hãy tính tiền cốc cà phê của anh Ôn vào hóa đơn của chị, cảm ơn em”.

Ôn Lệnh Khải đứng dậy, lạnh lùng nói: “Bất luận em là ai, xin hãy nói với Tô San rằng không nên đùa với lửa, càng không nên thử thách lòng kiên nhẫn của tôi”.

Ôn Lệnh Khải bước nhanh ra cửa, cánh cửa kính ô xanh bị đóng “rầm” một tiếng.

Nhâm Nhiễm quay về chỗ ngồi, Điền Quân Bồi cười lắc đầu, “Sao trong truyền thuyết, đúng là rất oai phong”.

Cô cũng cảm thấy buồn cười, “Haizz, đúng là một người đàn ông rất đẹp trai, rất có phong cách của sao, nhưng chắc là muốn gì được nấy quen rồi nên không chịu được cảnh bị người ta từ chối, chắc là lát nữa Tô San sẽ rất khó đàm phán với anh ta”.

Sau khi nghe cô kể về kế hoạch của Tô San, dĩ nhiên là Điền Quân Bồi liền đứng ngay trên góc độ pháp luật để nhìn nhận vấn đề: “Với kiểu này thì hình như anh ta không có ý định từ bỏ quyền nuôi con gái thì phải”.

“Chắc là anh ta sẽ không công khai đòi nuôi con, nếu không cũng sẽ không giấu nhem chuyện mình có con gái bao nhiêu năm như vậy”.

“Còn phải xem năm xưa Tô San có chính thức nhượng quyền nuôi con cho ông bà nội hay không, nếu không còn phải giải quyết vấn đề thay đổi quyền nuôi dưỡng, không phải muốn đưa con đi là đưa được đâu”.

“Cho dù thế nào thì cuối cùng chị ấy cũng đã hạ được quyết tâm sống một cuộc sống mới, em cũng thấy mừng cho chị ấy”.

“Em cảm thấy việc cô ấy đột ngột quyết định kết hôn với ông chủ cũ có được coi là quên hẳn Ôn Lệnh Khải hay không?”

Nhâm Nhiễm im lặng một hồi lâu.

Đột nhiên Điền Quân Bồi hiểu ra được rằng, thực ra anh không quan tâm lắm đến tâm lý và số phận của Tô San, anh đang chờ đợi câu trả lời của Nhâm Nhiễm. Đường như cô đã cố gắng “nói cho rõ” với anh, nhưng giữa họ vẫn còn rất nhiều điều nghi ngờ, sau khi chạm trán Trần Hoa hết lần này đến lần khác, những câu hỏi trong đầu anh ngày càng hằn sâu hơn, anh cảm thấy lòng nặng trĩu.

Lúc này, Nhâm Nhiễm bèn ngẩng đầu lên nhìn anh, “Em nghĩ, chị ấy yêu anh ấy lâu như vậy, muốn quên hẳn cũng không dễ dàng gì. Nhưng con người vẫn phải nhìn về phía trước, bất luận trước đây đã trải qua chuyện gì, nếu đã quyết định sống một cuộc sống khác thì phải học được cách quên hẳn mọi chuyện, đây mới là cách làm có trách nhiệm với mình và người khác”.

Giọng cô nhẹ nhàng, nét mặt bình thản. Điền Quân Bồi luôn thán phục cô vì thái độ bình tĩnh, lý trí này, lúc này đây, đột nhiên anh đã quyết định, sẽ không bao giờ dò hỏi về quá khứ của Nhâm Nhiễm nữa.

Quyết định này ít nhiều cũng đã khiến anh thoát khỏi trạng thái mâu thuẫn kéo dài mấy ngày qua. Anh đưa tay ra vuốt nhẹ ngón tay lên làn da mịn màng trên mu bàn tay của cô, cười nói: “Bây giờ thì anh đã hiểu tại sao lại có nhiều người thích đọc tin của làng giải trí đến vậy, anh cũng không nằm ngoài số đó, lại bàn luận những chuyện tầm phào chẳng có liên quan gì đến mình.

Nhâm Nhiễm cũng mỉm cười, cô không nói thêm gì nữa mà cúi đầu tiếp tục dịch tài liệu.

Điền Quân Bồi đang trả lời email trên laptop, đột nhiên nhận được điện thoại của nhà, mẹ anh chỉ nói mấy câu, lòng anh đột nhiên nặng trĩu, anh đưa mắt nhìn Nhâm Nhiễm rồi bước ra cửa nghe máy.

“Mẹ, sao mẹ lại nói đến chuyện này nữa nhỉ? Hôm qua không phải con đã giải thích rõ ẹ và ba rồi đó sao?”
Điền Quân Bồi bắt đầu tỏ ra nóng nảy.

“Những điều mà con giải thích là những gì vậy? Mẹ anh không còn giữ được vẻ dịu dàng như lúc bình thường nữa mà nghiêm giọng nói, ”Quân Bồi, con đúng là thông minh cả đời, hồ đồ nhất thời. Rốt cục là con hiểu được bao nhiêu về con bé tên Nhâm Nhiễm này hả?”

“Lại có gì nữa hả mẹ?”

“Mẹ biết là chắc chắn con còn đang rất u u minh minh. Thật không thể tin được là nó xuất thân từ một gia đình gia giáo, lí lịch của nó quá phức tạp, trước đây hoàn toàn là một đứa con gái có vấn đề, năm 18 tuổi đang học đại học năm thứ nhất thì bỏ học, bỏ nhà đi, sống cùng với một gã đàn ông, gã đó chính là Trần Hoa - chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Úc Hâm. Năm 19 tuổi, nó lại sang Australia du học với một thằng khác rồi sống với nhau, có bầu, nạo thai ở bên đó. Thằng đó đã lấy vợ và có con mà hai đứa vẫn quan hệ bất chính với nhau, sau đó vì con bé này mà thằng đó bất chấp sự phản đối của gia đình, bỏ cả con trai và đòi ly hôn với vợ. Hai năm gần đây, Trần Hoa vẫn bao cho nó”.

Diễn Quân Bồi sững sờ vì hàng loại thông tin đầy kịch tính này: “Ai nói với mẹ những chuyện này?”

Giọng mẹ anh đã dịu hơn, ”Mẹ thực sự không yên tâm nên đã bảo ba con tìm một người đồng nghiệp cũ của ông ấy làm ở tòa soạn báo chứng khoán.

Lúc đầu ba mẹ chỉ định hỏi số cổ phiếu đứng trên danh nghĩa mà con nói đó là như thế nào, nhưng bạn học cũ của ba con là phó tổng biên tập, đúng là ông ấy cũng biết chuyện của Nhâm Nhiễm. Thời gian trước đó, sau khi xuất hiện mười cổ đông lớn, ông ấy đã từng cử một phóng viên của mình đi phỏng vấn, cậu đó đã tìm ra được đầu mối, về nhà của Nhâm Nhiễm điều tra quả là có người đã biết chuyện và tiết lộ cho cậu ấy những chuyện này”

“Những chuyện không có chứng cứ đó mà mẹ cũng tin được à?”

“Quân Bồi, cha mẹ con là người cả tin như vậy hay sao? Người cung cấp thông tin cho cậu phóng viên đó là mẹ kế của Nhâm Nhiễm”.

“Quan hệ của Nhâm Nhiễm với mẹ kế của cô ấy không ra gì, những lời bà ấy nói không đáng tin đâu mẹ. Hơn nữa tòa soạn cũng có đăng đầu, điều này chứng tỏ họ cũng nghi ngờ về những chuyện này”.

“Ông bạn học phó tổng đó nói rằng, sau khi cân nhắc, họ đã không đăng, sợ dĩ họ không đăng là do tập đoàn Úc Hâm gây sức ép cho họ, hơn nữa lại sắp xếp để ột khách hàng khác trả lời phỏng vấn, tung tin hỏa mù. So với đó, cuộc sống riêng tư của Nhâm Nhiễm với tư cách là một người bình thường không có liên quan nhiều đến cổ phiếu. Sau khi mẹ hứa với ông ấy là sẽ không truyền ra ngoài, ông ấy đã gửi ẹ bài phỏng vấn đó qua email, mẹ đã gửi vào email của con, con đọc ngay đi rồi sẽ hiểu, những chuyện đó chắc chắn không phải tự dưng mà có”. Mẹ Diễn Quân Bồi bổ sung thêm, “Mẹ kế của nó cũng là luật sư, chắc là biết rất rõ chuyện gì có thể nói, chuyện gì không thể nói, kể cả là bà ấy có ác cảm với nó thì cũng không thể bịa ra nhiều chuyện như vậy được”.

Sau khi cúp máy, Điền Quân Bồi ngoái đầu lại nhìn vào quán cà phê, cách lớp cửa kính, có thể nhìn thấy Nhâm Nhiễm đang nhìn chăm chú vào máy tính, ngón tay thoăn thoắt gõ bàn phím, đột nhiên cô dừng lại, ngẫm nghĩ điều gì đó rồi lại tiếp tục. Nhìn nghiêng trông cô rất mảnh dẻ, giống như lần anh nhìn thấy ở trạm thu phí thành phố J, nét mặt bình thản như một hồ nước sâu thẳm, tĩnh lặng.

Về bình thản này chính là điểm hút hồn anh, anh không biết, dưới hồ nước sâu thẳm ẩn chứa bao nhiêu sóng ngầm? Anh đã có sự chuẩn bị đầy đủ về mặt tinh thần để đón nhận tất cả những điều này hay chưa.

Anh hít thật sâu để mình bình tĩnh trở lại, bước vào ngồi đối diện với Nhâm Nhiễm, cầm giấy tờ lên tiếp tục đọc, đột nhiên Nhâm Nhiễm hỏi: “Quân Bồi, nhà có việc gì hả anh”.

Anh giật mình, “Dĩ nhiên là không có chuyện gì, sao em lại hỏi như vậy?”

“Anh cau mày như vậy, dường như rất bức bối”.

Anh cười, cố gắng để mình thoải mái hơn, “Không có gì đâu em”.

Nhâm Nhiễm không hỏi gì thêm nữa, tiếp tục nhìn chăm chú vào màn hình

Hòm thư của Điền Quân Bồi vang lên tiếng báo có thư mới, chính là lá thư mẹ anh gửi đến.

Anh là luật sư, lý trí mách bảo anh rằng, những lời kể của một người mẹ kể không thân thiện đương nhiên là không đáng tin cậy, nếu chỉ liên quan đến đương sự của anh thì anh hoàn toàn có thể đọc hết rồi phân tích, phán đoán theo lý trí. Tuy nhiên chuyện lại có liên quan đến Nhâm Nhiễm, sau khi đọc xong liệu anh còn có thể giữ được lập trường khách quan hay không?

Dường như lá thư email này khá giống với bản cờ đô mi nô, song song với việc đem đến sự thật, cũng sẽ tạo ra điều nghi ngờ lớn hơn. Tuy nhiên anh đã không thể không mở nó ra. Anh không muốn mình tiếp tục nghi ngờ, ngón tay anh kích chuột, mở thư ra, sau đó mở file đính kèm.

Bài viết này ghi lại cuộc phỏng vấn mẹ kế Nhâm Nhiễm, không khác gì nhiều so với những điều mà mẹ đã kể sơ qua, nhưng có bổ sung một số chi tiết, thậm chí còn gắn kèm một đường link.

Anh mở đường link ra xem, là hai bài viết của một trang website trong nước đăng lại từ một tờ báo ở Melbourne, bài viết thứ nhất nói về việc một tổ chức chống phá thai nọ tiến hành biểu tình trên quy mô lớn, bài viết thứ hai nói rằng, theo một cuộc nghiên cứu của một trường đại học nọ, trong số những phụ nữ phá thai ở bệnh viện, có đến 1/3 là lưu học sinh nước ngoài, trong đó hầu hết là lưu học sinh Trung Quốc, đời sống tình dục của họ rất thoải mái, thiếu hiểu biết về kiến thức sinh sản, một vị nghị sĩ nọ đề nghị nhà trường cần cung cấp nhiều hơn những kiến thức về tình dục, sinh sản cho sinh viên nước ngoài để giảm bớt tỉ lệ nạo phá thai. Thời gian đưa tin là 6 năm trước, phía dưới có đăng một tấm ảnh. Anh phóng ảnh to lên, nhận ra đó là cảnh biểu tình, một đoàn người nước ngoài biểu tình đứng lặng lẽ trước phòng khám phụ khoa, tay giơ cao biểu ngữ và bức ảnh lớn, dòng chữ ghi trên biểu ngữ được viết bằng tiếng Anh “hài nhi cũng là sinh mệnh” “tôn trọng sinh mệnh”, “chỉ có thần mới có quyền cướp đi sinh mệnh”, và đứng ở một

góc là một đôi trai gái mang khuôn mặt phương Đông, chàng trai đó rất đẹp trai, cô gái chính là Nhâm Nhiễm.

Bất giác anh ngược mắt lên nhìn Nhâm Nhiễm đang ngồi đối diện với mình, rồi phóng to ảnh lên, không sai, chính là cô cách đây mấy năm. Mái tóc dài của cô tết thành bím đằng sau, nhìn không gầy gò như bây giờ, khuôn mặt tròn trĩnh, rất có sức sống. Nét mặt của cô và chàng trai tuần tú bên cạnh đều lộ vẻ buồn khổ và kinh ngạc, tạo thành nét tương phản với dòng người biểu tình ở phía đối diện, gắn với nội dung bài viết, càng toát được lên ẩn ý sâu xa

Mặc dù lời kể với những ngôn từ có phần cay nghiệt của người mẹ kể hay bài viết có kèm ảnh này đều không thể coi là những chứng cứ xác thực. Không ai có thể dựa vào đó để chứng minh rằng Nhâm Nhiễm đã từng sống chung với người khác, có bầu, phá thai trong thời thiếu nữ, sau đó lại phá vỡ hạnh phúc của một người đàn ông đã có vợ, được người khác bao.

Tuy nhiên, giống như những gì Điền Quân Bồi dự đoán trước khi check mail, mọi nỗi nghi ngờ trong lòng anh đã bùng nổ đến mức không thể bỏ qua.

Nhâm Nhiễm dùng những từ ngữ rất ngắn gọn để miêu tả những chuyện cô đã trải qua: 18 tuổi có mối tình đầu, 19 tuổi chia tay, trùng phùng, không thể nói lại tình cũ...

Anh tưởng rằng trong cuộc đời cô mới chỉ xuất hiện Trần Hoa, vậy thì người đàn ông này là ai?

Cô đã từng nói, một người sau khi phải gánh quá nhiều cái thuộc về quá khứ thì không thể nào mở rộng tấm lòng và trút bày mọi chuyện với người khác được nữa. Rốt cục cô còn những điều bí mật gì mà chưa thể nói ra?

Nếu đó đều là những chuyện cũ mà cô không muốn nhắc đến thì anh nên hỏi cô như thế nào? Đối với người yêu, sự thật có được sau khi dò hỏi sẽ có bao nhiêu giá trị? Anh có thể chấp nhận quá khứ như thế nào của cô?

Hàng loạt câu hỏi chất chứa trong lòng ngực, tất cả đều là những điều mà anh không thể tháo gỡ. Đột nhiên, Điền Quân Bồi cảm thấy ngộp thở.

Lúc này dây điện thoại di động của anh lại một lần nữa đổ chuông, vẫn là mẹ anh gọi đến: “Con đã đọc thư chưa?” Anh cố gắng giữ cho giọng được bình tĩnh “Mẹ, con đọc rồi, về con sẽ gọi lại ẹ”.

“Quân Bồi, mẹ và ba con đều muốn nói chuyện với con, có có thể về nhà một chuyến được không?”

“Hiện tại con đang rất bận, nhưng tuần sau có thể con sẽ về thành phố để họp, có chuyện gì gặp nhau ta sẽ nói sau mẹ nhé”.

Anh vừa bỏ máy xuống, lại nhận được cú điện thoại khác, anh liền nghe máy với vẻ hơi bức bối: “Ai đấy?”

Cú điện thoại này là do ông Tào Hựu Hùng - ông chủ của Phở Hàn gọi đến “Quân Bồi, có chuyện gì vậy?”

“Sếp à, xin lỗi sếp, không có chuyện gì cả”.

“Qua nguồn tin ở tỉnh tôi tìm hiểu được rằng, việc sáp nhập ở bên Húc Thăng có thể sẽ gặp rắc rối”.

Đề cập đến công việc, anh liền lấy lại ngay tinh thần, biết chuyện này không thể một hai câu là nói ra được vấn đề, anh đóng chiếc laptop trước mặt lại rồi ra hiệu cho Nhâm Nhiễm và ra ngoài nghe máy.

Nhâm Nhiễm xoa xoa huyết thái dương đang đau nhói, cảm thấy uống cốc cà phê to vào cũng không tỉnh táo hơn được bao nhiêu. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại có người đi qua, Điền Quân Bồi đang đứng nói chuyện điện thoại. Đương nhiên là cô không nghe rõ anh đang nói gì, nhưng nhìn dáng vẻ và khuôn mặt anh đều toát lên vẻ căng thẳng mà bình thường không thấy.

Sau khi sống một mình và điều trị tâm lý trong thời gian dài, cô rất tinh ý trước sự phản ứng của ngôn ngữ cơ thể và nét mặt của người khác.

Dĩ nhiên là cô biết, Điền Quân Bồi đang cố gắng không để ý đến sự tồn tại của Trần Hoa, cố gắng tỏ ra không có chuyện gì xảy ra, cô sẵn sàng phối hợp với anh. Nhưng cô không thể không để ý những tín hiệu ngoài lề mà anh vô tình thể hiện ra, cũng đã phát hiện ra khi nghe cuộc điện thoại đầu tiên của nhà gọi đến, Điền Quân Bồi chỉ nói một câu rồi liếc cô một cái và vội vàng ra ngoài, đến khi quay vào, mày anh cau lại, đấy là chưa nói đến vẻ nóng nảy bất thường ban nãy của anh.

Gần như cô có thể kết luận được rằng, cú điện thoại mà nhà anh gọi đó có liên quan đến cô.

Cô cố gắng tập trung trở lại vào bản dịch trước mặt, nhưng đầu đầu mỗi lúc một nặng, cảm giác như không thể chịu được nữa.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Điền Quân Bồi bước vào, vẻ mặt thấp thỏm, đang định bảo cô nhân viên rót thêm nước vào cốc cà phê cho anh, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy sắc mặt Nhâm Nhiễm rất bất thường, anh đưa tay ra, sờ lên trán cô: “Tiểu Nhiễm, em đang bị sốt, anh phải đưa em đi viện”

“Em về uống thuốc rồi nghỉ là khỏi thôi”.

“Không được, không thể cứ chịu mãi thế này được”.

Đến bệnh viện, lấy phiếu khám xong cấp nhiệt độ, Nhâm Nhiễm bị sốt nhẹ, cảm khá nặng, bác sĩ liền kê ngay cho năm ngày truyền nước.

Đang có dịch cảm đầu xuân, số người truyền nước đông đến nỗi cả hai người đều vô cùng sửng sốt. Điền Quân Bồi cầm túi truyền hộ cô, vòng mấy vòng quanh phòng truyền nước, mới tìm được chỗ ngồi xuống.

Đáng lẽ cô còn định mở laptop, tranh thủ dịch tài liệu trong lúc truyền nước, bị Điền Quân Bồi nghiêm mặt ngăn lại, mới chịu ngoan ngoãn ngồi nghỉ.

Điền Quân Bồi đi mua sữa nóng dặn cô uống, sau đó ngồi xuống tiếp tục đọc tài liệu. Cô nghiêng đầu sang nói với anh: “Quân Bồi, ở đây ồn ào quá, truyền nước mất nhiều thời gian lắm, anh cứ về đi”.

“Ngày kia đi công tác thì phải chịu, bây giờ có thời gian phải ở cạnh em chứ, nếu không thì có bạn trai làm gì?”

Nhâm Nhiễm mỉm cười, tựa đầu vào vai anh, “cảm ơn anh”. Không biết là do cơ thể yếu đuối do bị ốm, trái tim cũng không còn cảnh giác, dựa vào bờ vai chắc nịch này, đột nhiên cô có cảm giác không phải nghĩ ngợi gì nữa,

Tuy nhiên, dĩ nhiên là cô không thể không nghĩ gì, tối đến, cô lại nhận được điện thoại của ba, vừa nhắc máy ông đã hỏi ngay, gần đây quan hệ với Điền Quân Bồi thế nào rồi.

48. Chương 34 - Part 01

Chương 34

Hơn một tháng trước, khi ông Nhâm Thế Yến gọi điện đến hỏi thăm, Nhâm Nhiễm đã nói với ông rằng, cô đang thử thiết lập mối quan hệ với Điền Quân Bồi, ba cô tỏ ra rất vui. Ông đánh giá rất cao Điền Quân Bồi, “Cậu này vừa có tài lại rất chín chắn, chắc chắn tương lai sẽ rất sáng sủa”.

Nhâm Nhiễm bật cười: “Ba mới chỉ gặp anh ấy hai lần mà đã kết luận như vậy ư?”

“Lần trước ba đã gửi cho cậu ấy bài viết phân tích các vấn đề nóng trong bộ luật chứng khoán mà ba viết, ba và cậu ấy vẫn liên lạc với nhau qua mail, quan điểm mà cậu ấy đưa ra rất xác đáng. Làm giáo viên bao nhiêu năm, ba đánh giá học sinh không bao giờ sai đâu”.

Nhâm Nhiễm không để tâm lắm đến lời dự đoán này, nhưng cô biết là ba cô vẫn không yên tâm về cô, muốn cô có một người yêu để chăm sóc cô. Bây giờ đột nhiên ông lại gọi điện đến hỏi gấp như vậy, trong lòng cô không tránh khỏi thắc mắc.

“Con và anh ấy vẫn ổn, sao tự nhiên ba lại hỏi chuyện này?”

“Tiểu Nhiễm, ba thực sự có lỗi với con”.

Cô ngơ ngác, “Ba, ba đừng làm con sợ, có chuyện gì ba cứ nói đi”.

Ông Nhâm Thế Yến trấn tĩnh một lát rồi nói lại từ đầu: “Hôm qua vô tình ba đã nghe thấy Quý Phương Bình nói chuyện qua điện thoại với một phóng viên, hỏi tại sao không thấy báo của họ đăng bài viết về con. Ba liền hỏi ngay cô ta đã nói những gì với phóng viên, cô ta không chịu trả lời. Ba không biết làm thế nào, hôm nay khó khăn lắm mới xin được số điện thoại của cậu phóng viên đó, nhờ vả người quen gọi điện đến mới biết, vì muốn tìm được con mà cậu ta đã phỏng vấn Quý Phương Bình, Quý Phương Bình... đã bịa ra một số chuyện về con. Nhưng tòa soạn đã bị Úc Hâm gây sức ép, cộng với việc không thể chứng thực được một số chuyện bà ấy kể nên họ đã không đăng”.

Nhâm Nhiễm liền thở phào: “Không đăng thì không ngại gì cả, con không quan tâm đến chuyện cô ta nói gì, ba đừng bực cô ta vì chuyện này”.

“Ba đâu chỉ mỗi bực không đâu, ba không thể tha thứ cho cách làm của cô ta”. Rõ ràng là ông Nhâm Thế Yến đã quá giận mất khôn, không biết phải nói từ đâu, ngừng một lát, thở dài, “cô ta không phải vì nóng nảy nhất thời mà nói linh tinh, sau khi trả lời phỏng vấn xong còn gọi điện thoại hỏi tại sao lại không đăng, rõ ràng là cố tình bôi nhọ thanh danh của con”.

“Không phải là không đăng đó sao ba? Thôi mặc kệ đi ba”. Cô đã được lĩnh giáo từ lâu sự thù hằn kéo dài mà người mẹ kế này thể hiện ra với cô nhưng thực sự không còn sức đâu mà phẫn nộ.

“Sao lại có thể mặc kệ chứ? Tiểu Nhiễm, cậu phóng viên đó nói với ba rằng, hôm nay vị phó tổng biên tập bên báo cậu ấy giới thiệu một ông họ Điền đến tìm cậu ấy để tìm hiểu tình hình, trước yêu cầu của vị phó tổng đó, cậu này đã gửi cho ông Điền bài phỏng vấn, nếu ba đoán không nhầm thì chắc là ông ấy là người nhà của Điền Quân Bồi”.

Liên tưởng đến những biểu hiện của Điền Quân Bồi khi nghe điện thoại, Nhâm Nhiễm kết luận được ngay rằng, ba cô đoán không nhầm. Cô đành phải hỏi: “Luật sư Quý Phương Bình đã nói những gì với phóng viên hả ba?”

Ông Nhâm Thế Yến thực sự không biết phải trả lời thế nào: “Ba đã xin một bản, về cơ bản đều là những lời bịa đặt. Ba đã chính thức gọi điện cho tổng biên tập tờ báo đó, nếu sử dụng những ngôn từ vô trách nhiệm này thì chắc chắn ba sẽ kiện họ. Ngoài ra, ba định viết và gửi cho Điền Quân Bồi một lá thư email để giải thích”.

“Không cần đâu ba. Bây giờ ba gửi email cho con để con xem trước, có việc gì bọn con tự giải quyết, ba không phải can thiệp đâu”.

“Nhưng những chuyện đó... con không thể giải thích rõ ràng được”.

“Thân phận của ba như vậy, không cần thiết phải giải thích với bất kỳ ai về chuyện của con gái. Hơn nữa nếu con không giải thích được rõ ràng thì cho dù ba có xuất đầu lộ diện cũng chẳng làm được gì”. Cô lại an ủi ông, “Ba cứ yên tâm, từ trước đến nay Điền Quân Bồi rất sáng suốt, con sẽ nói chuyện với anh ấy”.

“Sau khi giải quyết xong chuyện này con về nhà ngay một chuyến, Tiểu Nhiễm, ta phải tranh thủ thời gian làm thù tạc sang tên ngôi nhà, không kéo dài được nữa đâu”.

Cô không hiểu tại sao tự dưng ba lại nhắc đến chuyện này, chỉ có điều hiện đầu cô đau như búa bổ, không muốn nghĩ gì thêm. “Hơn nữa, ba, ba bình tĩnh đi. Hôm nay con bị cảm, con đi ngủ trước đây, ba cũng nghỉ sớm đi, đừng vì chuyện này mà cãi nhau với luật sư Quý nữa”.

Nhâm Nhiễm không nghĩ ra được Quý Phương Bình sẽ nói những gì với phóng viên.

Đương nhiên, không cần phải người khác bêu riếu, quá khứ của cô cũng không có gì là tốt đẹp, cô đành phải tự chế giễu mình như vậy. Đợi một lát, cô mở laptop ra, vào hòm thư, mở lá thư ông Nhâm Thế Yển vừa gửi ra xem, thấy Quý Phương Bình vẽ ra cuộc sống ly kỳ, hỗn loạn như vậy, cô vừa sững sốt lại vừa thấy khó hiểu.

Điền Quân Bồi đã từng kể với cô về ba mẹ của anh, họ là những trí thức rất tiêu biểu, nói như lời anh là: “Rõ ràng họ rất bảo thủ, nhưng lại đều cố gắng tỏ ra rằng mình văn minh, anh thích nhất là nhìn họ vừa muốn quản giáo anh, lại vừa cố gắng tỏ ra không để tâm đến anh”.

Cô đã thấy được bầu không khí êm ấm trong gia đình nhà anh, Điền Quân Bồi có mối quan hệ khăng khít với cha mẹ, những điều này đều khiến cô thầm ngưỡng mộ. Cô không thể tưởng tượng ra được sau khi Điền Quân Bồi và cha mẹ anh đọc được bài phỏng vấn này sẽ có cảm nghĩ gì.

Đúng như ba cô đã nói, không dễ dàng gì để giải thích rõ những chuyện đó, gần như là bắt cô phải tái hiện lại toàn bộ cuộc sống của cô một lần nữa. Hơn nữa, chuyện đầu tiên mà Quý Phương Bình nói mặc dù dùng từ rất tệ, nhưng là sự thật. Đúng là năm 18 tuổi cô đã bỏ nhà đi và sống với Kỳ Gia Thông. Cô nghĩ, chỉ mỗi chi tiết này, trong mắt cha mẹ anh, đã quá kinh khủng rồi, e rằng dù đưa ra cách giải thích nào, họ cũng không thể chấp nhận.

Và rõ ràng là Điền Quân Bồi đã nhận được điện thoại của nhà và nhận được lá thư email có cùng nội dung, anh không thể không tỏ ra sững sốt, nghi ngờ, nhưng anh lại chống lại những câu hỏi của cha mẹ, không hỏi gì cô. Cô cảm kích vì anh đã thể hiện ra sự tôn trọng đối với cô, nhưng cô biết báo đáp anh bằng cách nào đây? Cô có tư cách gì để làm đảo lộn cuộc sống của một người đàn ông, thậm chí là cuộc sống của một gia đình vốn đang êm ấm?

Cô thực sự thấy mình thật đáng trách.

Ngày hôm sau, Nhâm Nhiễm tự đến bệnh viện truyền nước. Cô giờ túi đựng nước truyền lên tìm chỗ ngồi và ngồi xuống, vì mang laptop không tiện nên cô đã in một phần bản dịch cần dịch, tranh thủ lúc truyền nước mở ra xem, thỉnh thoảng dùng bút đánh dấu, ghi chú, như thế sau khi về, có thể đẩy nhanh tốc độ dịch.

Lúc Điền Quân Bồi gọi điện đến, cô chỉ nói đã khá hơn nhiều, “Công việc của anh đã quá bận rồi, thật sự là anh không phải đến đưa đón em đâu”.

Điền Quân Bồi ngần ngừ một lát: “Ừ, ngày mai anh lại phải đi công tác, hôm nay đúng là văn phòng có quá nhiều việc. Có chuyện gì thì em nhớ gọi điện cho anh ngay nhé, đừng có mà gồng chịu đấy. Em phải chú ý nghỉ ngơi đừng vội dịch tài liệu cho kịp tiến độ”.

Cô hứa từng chuyện một rồi cúp máy.

Giọng nói dịu dàng của người đàn ông này khiến cô cảm thấy chua xót. Chỉ trong tích tắc cô đã đưa ra quyết định, kể cả vẫn còn lưu luyến, nếu không thể yêu hết mình thì việc đón nhận sự chăm sóc và gần gũi từ phía anh là vô cùng ích kỷ. Cô không có quyền gì để tiếp tục duy trì mối quan hệ bất xác định và khiến anh phải đối mặt với sự nghi ngờ của người thân này.

Hôm nay Nhâm Nhiễm từ bệnh viện về, đi qua quán cà phê Lục Môn, đúng lúc Tô San có việc phải ra ngoài, “Nhâm Nhiễm, mấy hôm rồi không thấy em đến đây”.

Nhâm Nhiễm chỉ vào chiếc khẩu trang mình đang đeo, cười nói: “Em bị cảm, mấy hôm nay đang phải truyền nước, không được uống cà phê, cũng không muốn phát tán virus vào quán của chị”.

“Đúng lúc chị đang muốn tìm em. Tối thứ 6 tuần này em có rỗi không? Chị và anh Lý đã đăng ký kết hôn, quán cà phê chuẩn bị nhượng lại, bọn chị định tổ chức một bữa tiệc, mời bạn bè mới và cũ cùng các khách hàng trong bao nhiêu năm qua, đến gặp gỡ, uống rượu, khiêu vũ, coi như là chào tạm biệt mọi người”.

“Hả, chúc mừng chị. May mà em cũng sắp khỏi rồi, thứ 6 đến chắc là ok thôi. Lục Môn chuẩn bị chuyển nhượng à? Nhưng em đã quen với bầu không khí và mùi cà phê của quán chị, thật sự không muốn có gì thay đổi”.

“Không chỉ mỗi mình em nói như vậy”. Tô San đã nhận lời khen này, nhưng cửa hàng được sửa sang từ 5 năm về trước, thực sự là cũ rồi. Người mua lại quán cà phê cũng là một khách hàng cũ của Lục Môn, anh ấy rất thích uống cà phê, anh ấy nói sẽ sửa sang lại theo phong cách ban đầu, đồng thời đồng ý giữ lại tất cả nhân viên, cố gắng giữ hướng kinh doanh và hương vị vốn có của quán”.

“Thế thì em yên tâm rồi”. Cô nghĩ một lát, vẫn hỏi: “Nhà họ Ôn đã đồng ý cho chị đưa Nam Nam đi chưa?”

Tô San cười lớn: “Chị đã biết tổng bụng dạ Ôn Lệnh Khải từ lâu rồi. Chị bảo với anh ta rằng, chị đi lấy chồng, chắc chắn chị cũng sẽ đưa Nam Nam đi, có giới thì công khai tranh quyền nuôi con với chị. Anh ta miệng thì lúc nào cũng nói không muốn xa con gái, nhưng không chịu công khai rằng anh ta là cha của Nam Nam, rồi còn kể lể rất nhiều nỗi khổ bất đắc dĩ của mình. Nào là chuẩn bị phải nhận một bộ phim nọ, nào là hợp đồng ký rồi, công ty có rất nhiều hạn chế... Những chuyện này chị đã nghe chán ngấy từ lâu rồi”.

Nhâm Nhiễm nghĩ, bắt một người đàn ông làm người nổi tiếng đã lâu từ bỏ sự nghiệp thần tượng của mình là điều không thể, may mà Tô San đã hiểu được vấn đề, cắt đứt hẳn với anh ta.

“Anh ta cân nhắc, tính toán mãi, ngày hôm đó liền quay về Bắc Kinh. Đúng là ba mẹ anh ấy không muốn xa cháu nội, họ đều khóc, chị thấy rất thương. Trước đây họ lạnh lùng với chị, chắc là do chị cũng không đối xử ra gì với họ. Hiện giờ nghĩ lại, đúng là có lỗi lớn với hai cụ. Chị đã hứa với ông bà rằng sẽ không đổi tên cho Nam Nam và thường xuyên đưa Nam Nam về thăm ông bà”.

“Thế là ổn rồi”. Cô đang chuẩn bị chào tạm biệt thì nhìn thấy Trần Hoa và ông Lý vừa nói chuyện vừa bước từ quán ra. Lâu lắm không gặp, ngoài mấy sợi tóc bạc điểm trên đầu, nhìn ông Lý gần như không có gì thay đổi, vẫn quần áo có dây đeo mặc với áo sơ mi.

“Nhâm Nhiễm, em đã hết cảm chưa?” Trần Hoa đã phát hiện ra cô ngay bèn gọi lại, nghe thấy tên cô, ông Lý bèn đưa mắt nhìn sang với vẻ kinh ngạc.

“Em khá hơn nhiều rồi, cảm ơn”, cô đành phải quay sang họ, “Anh Lý, em xin chúc mừng hạnh phúc của anh và Tô San”.

“Cảm ơn em”, mặc dù cô đeo khẩu trang, nhưng rõ ràng là ông Lý vẫn có ấn tượng với cái tên của cô, “Trời ạ, Gia Thông, đây là cô bé mà năm xưa cậu đưa đến quán tôi hay sao”.

Ông Lý thốt lên, Trần Hoa chỉ cười cười nói, “Anh Lý, đúng là trí nhớ của anh không suy giảm”. Tô San nhìn ông Lý với vẻ thắc mắc rồi lại quay sang nhìn Nhâm Nhiễm, rõ ràng là vẫn chưa nhớ ra được điều gì. Nhâm Nhiễm mỉm cười: “Em xin lỗi, em đi đây”.

“8 giờ tối thứ sáu, em và anh người yêu luật sư đó đều phải đến nhé”. Tô San dặn dò cô.

“Anh ấy đang đi công tác, không biết có về kịp hay không, chắc chắn em sẽ đến. Bye bye”.

Đến tối hôm thứ 6, Nhâm Nhiễm đến Lục Môn đúng giờ đã hẹn, bên ngoài treo biển tạm nghỉ bán hàng, cô đẩy cửa vào, bên trong đang mở nhạc Jazz, ồn ào náo nhiệt hơn mọi khi, vì chuẩn bị phải sửa chữa nên một số bàn ghế và bàn ghế quây lể tân đã được dọn đi, tạo ra một khoảng trống rộng, một bên vẫn còn để lại mấy chiếc bàn dài, bên trên có bày các món điểm tâm, rượu, khách đến rất đông, mọi người đều ăn mặc rất lịch sự, thể hiện sự coi trọng bữa tiệc này. Nhâm Nhiễm cởi áo khoác ngoài ra, đưa cho nhân viên phục vụ treo lên. Cô mặc một chiếc áo sơ mi màu tím thẫm chất vải nhẵn đi với chân váy và giày cao gót, nhìn hơi nghiêm túc, nhưng phối với mái tóc ngắn của cô, cộng với chiếc vòng vàng long phượng hiện giờ không còn thấy mấy ai đeo nữa trên cổ tay trái, nhìn lại thấy khá cổ điển, có nét gì đó hơi tinh nghịch. Cô vừa mới hết cảm, để giấu đi sắc mặt nhợt nhạt, trước khi đi cô còn trang điểm rất cẩn thận.

Tô San đang nói chuyện với một người phụ nữ trẻ, nhìn thấy cô bước vào bèn vui vẻ vẫy tay chào cô, “Nhâm Nhiễm, bình thường em để mặt mộc, đáng lẽ phải trang điểm như thế này từ lâu rồi, rất đẹp”.

“Chị mới thực sự là đẹp, Tô San ạ”.

Đây không phải là câu tăng bốc, mà là lời khen rất thật tòng, Tô San mặc một chiếc váy màu đen cổ thuyền, tóc uốn cao, khuôn mặt với các nét tuyệt vời đó được trang điểm rất duyên dáng, khiến mọi người phải thực sự ngưỡng mộ.

“Anh Lý nói với chị, chị mới nhớ ra, trước đây mình đã từng gặp nhau, em xem đầu óc lẫn thần của chị, đúng như anh ấy nói, bạ đâu quên đấy”.

“Không cần thiết phải nhớ nhiều chuyện như vậy, mệt lắm. Nếu cuộc đời chị như lần gặp đầu tiên là lý tưởng nhất, nếu mọi người luôn coi đó là lần đầu tiên thì tuyệt vời biết bao”.

“Hi, anh Lý cũng nói như vậy”.

Tô San giới thiệu với cô người phụ nữ đang đứng trước mặt, nói chị ấy là La m - phóng viên đang công tác ở tòa soạn báo phía đối diện, cũng là khách hàng cũ của quán, “Mỗi lần viết trang tâm sự, chị La m ghi rõ địa điểm nói chuyện là quán cà phê Lục Môn, mấy năm qua chị ấy đã quảng cáo miễn phí bao nhiêu lần cho chị. Điều duy nhất không ổn là có người đọc báo liền đến đây đòi tìm chị để tâm sự cho bằng được, bảo anh ta sang bên tòa soạn, anh ta nhất định không chịu nghe, chị thực sự không biết phải làm gì”.

Nhìn La m có vẻ rất cởi mở, chị cười ngặt nghẽo, “Thôi đi, rõ ràng đó là anh chàng gốc muốn tán tỉnh em nhưng không biết tìm cớ gì”.

Không biết ông Lý bước đến từ bao giờ, cũng cười, “Tôi tin vào lời phán đoán của cô La m, kể từ khi tôi mở quán Lục Môn, chuyện những anh chàng gốc không biết uống cà phê đến gọi một cốc cà phê và uống như uống thuốc lúc nào chẳng có”.

Tô San huých cùi trỏ vào ông Lý tỏ ý trách móc: “Anh nói ra câu này thật chẳng nghiêm túc tí nào”. Rồi hai người nhìn nhau cười, Nhâm Nhiễm cũng mỉm cười.

Khách khứa ở đây rất nhiều người quen nhau, Nhâm Nhiễm được coi là một khuôn mặt mới trong số họ, cô mới chỉ gặp một số người. Mọi người nói chuyện với nhau rất thoải mái.

49. Chương 34 - Part 02

Vừa đến, Trần Hoa liền nhìn thấy ngay Nhâm Nhiễm đang nói chuyện với người bên cạnh, nhìn cô khá vui vẻ, không trầm tĩnh như mọi khi. Anh len qua đám đông, bụng hai ly rượu lạnh lẽ bước đến. Cô nhìn thấy anh cũng không tỏ ra ngạc nhiên.

So với mọi người xung quanh, anh ăn mặc đơn giản hơn, chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần âu tối màu mà cô đã quen thuộc từ lâu. Trong giây phút đó, thậm chí cô còn để ý rằng, anh vẫn dùng hăng mà trước đây đã quen dùng.

Trần Hoa ra hiệu cho cô bỏ cốc nước hoa quả trong tay xuống rồi đưa cho cô một ly rượu vang: “Em nếm thử xem”.

Cô đón lấy ly rượu, nhấp một ngụm nhỏ, mùi nước hoa quả rất tươi ngon như cô dự đoán liền sực lên mũi.

“Không ngờ ở Hán Giang mà cũng có đại lý nhập khẩu loại rượu vang này”.

“Hiện nay uống rượu vang đã trở thành phong trào”. Nhìn cô không còn tỏ vẻ cảnh giác như mọi ngày mà khá thoải mái dường như đã bị bầu không khí ở đây cuốn hút.

“Hôm nay nhìn em rất vui vẻ, khỏi hẳn cảm chưa em?”

Cô gật đầu.

Lúc này, đột nhiên tiếng nhạc vụt tắt, ông Lý và Tô San mỗi người cầm một ly rượu, dặt tay nhau bước ra giữa quán, mọi người đứng xung quanh bầu không khí đã yên tĩnh trở lại.

“Rất cảm ơn các vị hôm nay đã bớt chút thời gian đến Lục Môn, tặng cho tôi và Tô San nhiều lời chúc như vậy”. Ông Lý nói tiếng phổ thông bằng giọng Phúc Kiến, “Điều mà tôi muốn nói rất đơn giản. 16 năm trước, lần đầu tiên tôi đến Đại lục, có lẽ tôi là một trong những nhóm khách Đài Loan đến Đại lục khá sớm, cảm ơn các vị đã không kỳ thị một vị khách lạ có lai lịch không rõ ràng, giọng nói rất đặc biệt, ăn mặc rất lập dị. 13 năm trước, tôi đã đến Hán Giang và mở quán cà phê Lục Môn này. Hồi đó, tôi cũng chỉ đi tùy ý, tìm một nơi để dừng chân. Chính vì thế tôi đã cố duyên được làm quen với các vị, sau đó lại quen được Tô San. Tôi vô cùng cảm ơn số phận đã đem lại cho tôi sự thay đổi này”.

Xung quanh liền vang lên tiếng vỗ tay.

“Tô San và tôi chuẩn bị rời chốn này và sang Singapore sống, quán cà phê Lục Môn sẽ do anh Cao Tường tiếp quản”.

Ông Lý làm động tác mời, một người đàn ông trạc tuổi trung niên, dáng dong dỏng, tướng mạo nho nhã, điềm đạm bước đến chỗ ông.

“Anh Cao Tường cũng là một trong những khách hàng sớm nhất của tôi, tôi và phu nhân của tôi đều rất vui vì đã chuyển giao được quán cà phê Lục Môn cho anh ấy”.

Cao Tường cười nói: “Cảm ơn anh Lý, đáng lẽ tôi phải chúc mừng anh vì cuối cùng đã đưa được nàng về dinh. Nhưng anh đưa Tô San đi, khiến rất nhiều anh em, trong đó bao gồm cả tôi cảm thấy trong lòng nao nao khó tả, vô cùng hẫng hụt không vui và ghen tị”.

Mọi người đều cười ồ lên, đợi khi tiếng cười tạm lắng xuống, ông Cao Tường nói tiếp: “Đùa thì đùa thế thôi, chúng tôi đều rất vui khi nhìn thấy Tô San hạnh phúc. Tô San, chúc mừng tân hôn của em và anh Lý”.

“Cảm ơn anh”.

“Cũng giống như các vị, Lục Môn là quán cà phê mà tôi thích nhất từ xưa đến nay, bao nhiêu năm qua, đến đây uống cà phê đã trở thành một hoạt động không thể thiếu trong cuộc sống của tôi. Tôi cũng hơi do dự khi nhận chuyển nhượng và coi nó là một công việc làm ăn. Nghĩ đến việc trong thời đại này mọi thứ đều thay đổi rất nhanh, khiến mỗi chúng ta đều cảm thấy hoa mắt, rất nhiều thứ rất quen thuộc với chúng ta chỉ trong tích tắc đã không còn tồn tại. Điều mà tôi có thể làm là cố gắng giữ lại phong cách của Lục Môn, không để các bạn - những người có cùng sở thích với tôi thất vọng”.

Lại một tràng vỗ tay nữa vang lên, ông Cao Tường quay về chỗ mọi người, không biết ai đó nói lớn: “Tô San, nói gì với mọi người đi chứ”.

Một người từ xưa đến nay vốn rất xởi lởi như Tô San tự nhiên lại có vẻ luống cuống, cô nhìn mọi người, rồi lại nghiêng đầu nhìn ông Lý, đôi mắt đẹp ngấn ngấn nước mắt.

“Em... rất cảm ơn các vị, bao nhiêu năm qua đã ủng hộ em để duy trì quán cà phê này, để em có thể nuôi gia đình mà không phải phụ thuộc vào ai. Em cũng rất cảm ơn anh Lý vì đã chờ đợi một người phụ nữ hồ đồ như em bao nhiêu năm. Tuy nhiên... “Cô ngừng một lát, “chết thật, sao lại mùi mẫn như thế này nhỉ, em không muốn khóc để mascara chảy hết xuống mặt đâu”.

Tất cả mọi người đều cười ồ lên một lần nữa.

“Em không thích chia tay, cũng không biết nói những lời tình cảm” Cô nâng ly rượu lên, “chính vì thế vợ chồng em rất mong sẽ có một buổi tối vui vẻ với tất cả mọi người và uống cho thật thỏa thích”.

Mọi người đều nâng ly, chạm ly với những người xung quanh. Trần Hoa và Nhâm Nhiễm cũng chạm ly với nhau, cô uống một hơi hết sạch hơn nửa ly rượu.

Nhạc lại một lần nữa nổi lên, ông Lý và Tô San bắt đầu ôm nhau nhảy, tiếp đó có mấy đôi khác cũng tham gia vào. Đột nhiên Nhâm Nhiễm nói: “Tổng giám đốc Trần, anh có muốn nhảy không?”

Trần Hoa vô cùng ngạc nhiên, một sự ngạc nhiên hiếm thấy, gần như không thể tin vào tai mình. Nhâm Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt lấp lánh, miệng mỉm cười, giọng lại có vẻ châm chọc, “Đã lâu lắm rồi em không nhảy, lẽ nào em phải đi mời một anh bạn nhảy khác ư?”

Trần Hoa đặt ly rượu xuống, không nói gì, dắt tay cô bước ra giữa, tay ôm eo cô, hai người bắt đầu nhảy theo điệu nhạc du dương.

Lúc đầu bước nhảy của Nhâm Nhiễm hơi gượng gạo, người cũng hơi cứng, nhưng dần dần, dường như cô đã thả lỏng hơn, đầu tựa vào vai phải của Trần Hoa, mắt hơi nhắm lại, từ từ đưa chân theo bước nhảy của anh.

Trần Hoa không thể ngờ rằng đột nhiên Nhâm Nhiễm lại ngã vào vòng tay anh thân mật như vậy, vòng eo của cô nằm trong cánh tay anh, nhỏ nhắn, mềm mại, mái tóc của cô chạm nhẹ vào cằm anh, anh có thể ngửi thấy mùi nước hoa của cô, thoang thoảng mùa hoa hồng xen lẫn mùi hoa ly. Một bản nhạc đã kết thúc, cô tiếp tục uống rượu, vẫn uống liền một hơi như vậy, sau đó nói chuyện với mọi người xung quanh, nhìn tinh thần rất phấn chấn. Đến khi nhạc lại một lần nữa nổi lên, cô đưa tay về phía anh, hai người lại tiếp tục nhảy.

Tất cả mọi người đều ngất ngây trong tiếng nhạc và những ly rượu ngon. Vô tình, Trần Hoa đưa mắt nhìn ra ngoài cửa có ánh đèn mờ, thấy không biết Điền Quân Bồi đã đứng đó từ bao giờ, ánh mắt hai người chạm nhau, mặt Điền Quân Bồi nhìn hơi méo mó.

Trần Hoa đã hiểu ra ngay điều gì đó, nhưng Nhâm Nhiễm vẫn đang ngã trong tay của anh, tựa vào vai anh vẫn không biết gì, đương nhiên là anh cũng không muốn làm cô giật mình.

Đột nhiên Điền Quân Bồi kéo mạnh cửa kính và bước ra ngoài, không ai để ý đến tình tiết nhỏ này.

Lúc bản nhạc kết thúc, trước tiếng hò la của mọi người, Tô San và ông Lý đã uống rượu chéo tay, sau đó hào hứng cùng ly với từng người, bầu không khí lập tức trở nên ồn ào. Đến lượt Nhâm Nhiễm, Trần Hoa nói: “Cô ấy vừa hết cảm, không nên uống rượu nhiều, nhắm một chút là được rồi”.

Tô San cười nói: “Nhâm Nhiễm là bạn rượu của em, em biết tử lượng của cô ấy”.

Nhâm Nhiễm đã nâng ly lên, chạm ly với Tô San, hai người nhìn nhau, cùng ngửa đầu uống một hơi hết sạch, động tác hào phóng này khiến mọi người xung quanh vỗ tay âm ỉ.

Trần Hoa đỡ lấy chiếc ly trong tay Nhâm Nhiễm đặt xuống bàn, “Thôi, tối nay em đừng uống nữa”.

“Anh sợ em say à?” Dường như Nhâm Nhiễm đã hơi ngà ngà, cô cười nói, “hay là chúng ta cũng uống một ly? Uống rượu chéo tay cũng được”.

“Luật sư Điền vừa đến, lại đi ngay rồi. Anh nghĩ, em không cần thiết phải chuốc ình say và đóng những cảnh nóng bỏng hơn cho cậu ấy xem đâu”.

Giọng anh nhẹ nhàng và bình thản, nhưng rõ ràng là Nhâm Nhiễm đã giật mình, nụ cười trên môi cô vụt tắt, cô không còn tỏ ra hào hứng như lúc trước mà buồn buồn nhìn ra phía cửa kính ô xanh đang khép.

“Hai người đã xảy ra chuyện gì vậy, có chuyện gì mà không nói thẳng được với nhau, lại dùng trò đùa này để cậu ta hết hy vọng về em?”

“Như thế này sẽ tốt cho anh ấy hơn”.

“Xem ra tinh thần hy sinh của em lại nổi lên rồi, tình nguyện trả giá bằng việc bóp chết mọi ấn tượng mà một người đàn ông yêu em dành cho em - bởi vì như thế sẽ tốt cho anh ta hơn”.

“Không liên quan gì đến anh”.

Trần Hoa nhướn mày lên, nhìn cô cười cười: “Vừa nãy em đã lợi dụng anh, bây giờ lại nói không liên quan gì đến anh, e rằng qua cầu rút ván hơi nhanh. Nhâm Nhiễm khựng lại sau đó cười đau khổ: “Chuyện gì anh cũng có thể nhìn thấu được, nếu anh không muốn để người ta lợi dụng thì ai có thể lợi dụng được anh”.

“Tốt lắm, hiện tại em đã cho rằng cho dù đối xử với anh như thế nào cũng không thấy áy náy nữa, đây cũng được coi là một sự tiến bộ”.

Nhâm Nhiễm không biết trả lời thế nào, cô đứng một lát, ánh mắt liếc về phía đám đông đang nhảy ở giữa phòng, “Phiền anh nói với Tô San và anh Lý hộ em, em về trước đây, chúc họ thượng lộ bình an”.

Trần Hoa nói: “Em nên về sớm nghỉ ngơi, anh đưa em về rồi quay lại, hôm nay chắc chắn mọi người sẽ uống đến rất khuya”.

Trần Hoa khoác áo khoác lên người cho Nhâm Nhiễm, hai người đi ra, không khí bên ngoài trong lành và yên tĩnh, họ chậm rãi bước đi trên vỉa hè.

“Hôm nay nhìn em không giống ngày bình thường”.

Nhâm Nhiễm bình thản nói: “Anh cũng biết là trước đây em phải uống thuốc chống trầm cảm. Ba tháng trước em phát hiện ra rằng, sau khi uống loại thuốc này, dường như dễ có cảm giác hưng phấn. Em đã gửi email hỏi bác sĩ Bạch Thụy Lễ, ông nói với em rằng nếu xuất hiện triệu chứng này, chứng tỏ bệnh trầm cảm của em đã được cải thiện đáng kể, có thể ngừng thuốc. Em đã ngừng. Nhưng hôm nay trước khi đi, em lại uống một viên”.

Trần Hoa lập tức hiểu ra ngay nguyên nhân nào đã khiến Nhâm Nhiễm tỏ ra vui vẻ hơn mọi bận, anh giận lắm, nghiêm mặt nói: “Em lấy sức khỏe của mình ra làm trò đùa hay sao?”

“Từ trước đến nay em vốn không biết đóng kịch, thuốc này rất hiệu quả”.

Trần Hoa nhìn cô chăm chăm, đang định nói gì, điện thoại bỗng đổ chuông, anh đành phải nghe máy, chỉ nghe được mấy câu, giọng nói và vẻ mặt dần dần tỏ ra đăm chiêu hơn.

Nhâm Nhiễm không để ý anh đang nói chuyện gì, chỉ cúi đầu nhìn bóng mình dưới đất, từ chiếc bóng dài, mảnh khảnh biến thành chiếc bóng ngắn, kéo ra phía sau lưng, trước mặt lại xuất hiện một chiếc bóng mới. Quá trình lặp đi lặp lại này, gần như đang thôi miên cô, khiến cô bước đi như máy, mãi đến khi Trần Hoa kéo tay cô lại.

“Em định đi dạo ở đâu vậy?”

Cô ngẩng đầu lên, đã chuẩn bị đến khu nhà cô ở.

Dường như cơn giận ban nãy của Trần Hoa đã tiêu tan từ lâu, “Kết thúc như thế cũng tốt, nếu không cậu ấy sẽ ngày càng yêu em, em sẽ ngày càng cảm thấy không thể phụ lòng cậu ấy”.

Dĩ nhiên là câu nói này không thể an ủi được cô.

“Nếu thấy buồn thì anh lái xe đưa em đi đâu cho khuây khỏa, đừng nhốt mình ở nhà một mình”.

Cô lắc đầu, “Cảm ơn anh, không cần đâu. Em vẫn nên tranh thủ trong người còn chút hơi men và đi ngủ sớm một chút thì hơn”.

“Anh vừa nhận được điện thoại, ở bên thành phố J có ít chuyện, ngày mai anh phải về một chuyến. Anh sẽ quay lại sớm, có việc gì nhớ gọi điện thoại cho anh ngay, đừng uống thuốc hành hạ mình nữa”.

Dưới ánh đèn, anh mỉm cười nhìn cô chăm chú, “Tranh thủ lúc anh còn đang tự nguyện, muốn được em lợi dụng, em cứ dày vò anh đi”.

Thuốc đã hết tác dụng, cô không còn hào hứng như lúc trước nữa, cô không thể nào đáp lại được lời trêu trọc này mà thần thờ nhìn anh, không nói gì cả, rút tay mình ra, quay người đi vào khu chung cư.

50. Chương 35 - Part 01

Chương 35

Nhìn Nhâm Nhiễm và Trần Hoa đang dìu nhau theo điệu nhạc du dương, Điền Quân Bồi gần như không thể tin vào mắt mình.

Lúc hạ cánh xuống sân bay ở Hán Giang, như mọi bận, máy bay vẫn hơi muộn giờ. Sau khi lên xe anh nhìn đồng hồ, không còn sớm nữa, nhưng anh vẫn bảo lái xe đưa anh đến thẳng quán cà phê Lục Môn.

Trước khi lên máy bay, anh đã gọi điện thoại cho Nhâm Nhiễm, cô nói với anh rằng, tối nay Tô San tổ chức một bữa tiệc chia tay ở Lục Môn, nếu anh mệt quá thì không cần phải đến nữa.

Lúc đó anh thở dài nói: “Đúng là anh rất mệt. Tuy nhiên, Tiểu Nhiễm, chúng ta thực sự phải nói chuyện nghiêm túc với nhau”.

Ngừng một lát, Nhâm Nhiễm mới nói: “Vâng”.

Lần này đi công tác, đầu tiên Điền Quân Bồi quay về thành phố W để họp, sau đó lại đi Quảng Châu ngay, đi lại đường xa, công việc bận rộn vẫn còn là chuyện nhỏ, ngày hôm ở thành phố W, ba mẹ anh và anh đã nói chuyện rất lâu với nhau, sau đó gần như ngày nào họ cũng gọi điện thoại cho anh, yêu cầu anh xem lại mối quan hệ với Nhâm Nhiễm. Anh hiểu được nỗi lo lắng của cha mẹ, những câu hỏi trong đầu anh cũng ngày một lớn hơn. Khi mẹ anh nổi nóng nói bà đang chuẩn bị đi gặp Nhâm Nhiễm để nói chuyện thì anh liền giật nảy mình, hoàn toàn tin rằng mẹ đã nói là làm. Anh đành phải cam đoan ngay là sau khi quay về Hán Giang sẽ nói rõ mọi chuyện với Nhâm Nhiễm, sau đó cho gia đình một lời giải thích, bảo mẹ tuyệt đối không được làm như vậy.

Anh biết, kể cả là anh có hỏi, chắc chắn Nhâm Nhiễm cũng sẽ thẳng thắn trả lời mọi câu hỏi của anh và không giấu diếm điều gì, càng đừng nói đến chuyện mẹ anh đi hỏi. Nhưng nếu mẹ anh xuất đầu lộ diện, chắc chắn những câu trả lời đó không thể khiến mẹ hài lòng, và chắc là quan hệ giữa anh và Nhâm Nhiễm không thể níu kéo được nữa. Trong thời gian này, hàng ngày các cuộc nói chuyện giữa anh và Nhâm Nhiễm qua điện thoại đều rất ngắn ngủi, anh hỏi bệnh tình của cô, cô nói đã sắp khỏi; Cô hỏi về hành trình của anh theo đúng phép tắc, dặn anh không nên quá vất vả,

Thậm chí anh còn nghi ngờ, với sự nhạy cảm của Nhâm Nhiễm, có thể cô đã phát hiện ra điều gì đó, nhưng cô vẫn không nói gì, đợi anh hỏi, sự dò đoán này khiến anh cảm thấy chạnh lòng.

Hộp đèn bên ngoài quán cà phê tối om, trên cửa có treo biển tạm nghi kinh doanh. Điền Quân Bồi đẩy cửa bước vào, nhạc Jazz ập đến, bên trong người đông đến mức khiến anh sững sốt. Dưới ánh đèn mờ ảo, một số người đang đứng túm năm tụm ba để nói chuyện, uống rượu, một số thì đang nhảy.

Anh liền nhìn thấy ngay Nhâm Nhiễm đang nói chuyện với người đứng cạnh, một điều khiến anh ngạc nhiên là, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Nhâm Nhiễm ăn mặc chỉnh tề như vậy, chiếc áo sơ mi chất nhẵn màu tím thẫm đi kèm với chân váy và giày cao gót, làm nổi bật làn da nõn nà của cô, dáng người mảnh dẻ, dưới ánh đèn, khuôn mặt đã được trang điểm nhìn rất cuốn hút. Một điều quan trọng hơn là, nhìn cô rất tươi tắn, nụ cười rạng rỡ, toát lên vẻ hoạt bát, sôi nổi mà trước đây anh chưa bao giờ nhìn thấy.

Lòng anh cảm thấy rung động, đang định bước đến gọi cô, lúc này đây nhạc nổi lên, chỉ thấy Trần Hoa bước đến, đưa tay về phía cô, cô đặt tay vào lòng bàn tay anh ta, hai người bắt đầu khiêu vũ.

Rõ ràng, đây không phải là điệu nhảy đầu tiên của họ trong tối hôm nay. Đầu cô tựa vào vai Trần Hoa, mắt hơi nhắm lại. Nhìn họ là một cặp rất rất thân mật, ăn ý, tiếng nhạc du dương, dường như họ không thay đổi bước nhảy nhiều mà đã quên hết mọi thứ xung quanh, chìm đắm trong thế giới thuộc về riêng họ.

Điền Quân Bồi không biết mình đã đứng trong bao lâu, ánh mắt Trần Hoa chạm vào ánh mắt anh. Nhìn thấy anh, Trần Hoa không hề tỏ ra bất ngờ, nét mặt vẫn giữ vẻ bình thản. Anh biết mình không thể tiếp tục bàng quang thế này mãi được nữa, anh đưa tay kéo cửa và soải bước ra ngoài.

Điền Quân Bồi quay về căn hộ anh ở, trong lòng rối bời không có tâm trạng nào để giải quyết các sự vụ trong tay, gần như chỉ muốn tìm một chỗ nào đó để uống cho say mềm. Đúng lúc này, anh lại nhận được điện thoại của Thượng Tu Văn, nói với anh rằng việc sáp nhập xưởng luyện gang có sự chuyển biến mới, bảo anh ngày hôm sau đến ngày phố J để giải quyết các vấn đề pháp luật có liên quan.

Anh thực sự cảm thấy mệt mỏi, tình hình cũng không gấp đến mức cần anh phải đến ngay trong đêm, nhưng anh vẫn lấy chìa khóa ô tô rồi lên đường ngay.

Bốn tiếng đồng hồ sau, anh cho xe chạy vào thành phố J, đến thẳng khu resort Chương Viên. Anh là khách quen ở đây, nhân viên phục vụ liền làm ngay thủ tục và giao phòng cho anh.

Sau khi bước vào phòng, anh bước ra sân trời, nhìn về phía xa, đêm tối không trăng không sao, màn đêm nặng trĩu, hình ảnh hai người đó thân mật ngã vào vòng tay nhau lại một lần nữa hiện ra trước mắt anh.

Cô cười rạng rỡ như vậy, thân mật với người đàn ông đó như vậy - anh bám chặt lan can với tâm trạng vô cùng đau khổ.

Anh vừa lái xe trên một chặng đường dài, chính là chặng đường ngược với chặng đường mà tháng 8 năm ngoái anh và Nhâm Nhiễm từ thành phố J về Hán Giang.

Đầu tiên là đi công tác, sau đó lại lái xe đường dài, anh vô cùng bối rối, không còn sức nào để phần nộ nữa. Đáng lẽ anh nên hận cô tuyệt tình như vậy, nhưng lòng anh vô cùng trống trải và không hề cảm thấy thù hận.

Ngày hôm sau, sau khi gặp Thượng Tu Văn, Điền Quân Bồi mới biết, qua một kênh nào đó, Ngô Úy đã lấy được một bản ghi âm, là cuộc đối thoại giữa Hạ Tịnh Nghi của tập đoàn Úc Hâm với một vị lãnh đạo chủ chốt của xưởng luyện kim, đề cập đến vụ giao dịch với số tiền lớn, thao túng đại hội công nhân viên chức thông qua phương án sáp nhập của Úc Hâm, ngoài ra còn dính líu đến hai vị lãnh đạo khác của xưởng.

“Bản ghi âm này hoàn toàn có thể lật đổ phương án sáp nhập của Úc Hâm mà đại hội công nhân viên chức thông qua”. Anh lập tức đưa ra ngay lời phán đoán của mình.

“Tối hôm qua tôi đã nói chuyện trực tiếp với Trần Hoa qua điện thoại, cho anh ta nghe một phần của bản ghi âm. Anh ta đồng ý hôm nay sẽ đến để giải

quyết việc này”.

Điền Quân Bồi cảm thấy khá nực cười, bất luận đi đến đâu, anh cũng không thể thoát khỏi cái tên Trần Hoa. Nhưng công việc vẫn là công việc, anh liền bắt tay ngay vào để giải quyết các giấy tờ pháp luật có liên quan.

Đến chiều, lại có thêm nhiều sự thay đổi lớn, không hiểu công nhân của xưởng luyện kim nghe được thông tin gì mà từ sáng đã bắt đầu tụ tập ở xưởng, yêu cầu lãnh đạo cho họ lời giải thích. Lúc đầu chỉ có mấy chục công nhân, sau đó họ kéo đến mỗi lúc một đông, cuối cùng đã có gần một nghìn công nhân đứng chen nhau trong xưởng, tinh thần rất kích động, phản đối phương án thu mua của Úc Hâm mà đại hội công nhân viên chức bắt ép thông qua, cục diện gần như rơi vào trạng thái mất kiểm soát.

Sau khi nhận được điện thoại của Thượng Tu Văn, Điền Quân Bồi vội đến đó ngay, lúc này đây các ban ngành hữu quan trong thành phố đã có mặt, lãnh đạo các phòng ban chức năng đang đối thoại với những đại diện mà công nhân cử ra.

Thượng Tu Văn nhìn vào phòng hội nghị bằng ánh mắt đầy lo lắng và nói với Điền Quân Bồi: “Tổng giám đốc Trần vẫn đang trên đường đi, Hạ Tịnh Nghi xuất hiện một lát rồi biến mất. Hiện tại Úc Hâm chỉ còn mấy nhân viên ở đây, không ai ra mặt, lãnh đạo thành phố vì muốn giữ tiếng cho Úc Hâm trong các dự án đầu tư khác ở vùng này và duy trì môi trường đầu tư nên đã không dám mạnh động phủ định kế hoạch sáp nhập của Úc Hâm. Cứ kéo dài mãi thế này e rằng sẽ loạn mất, đến lúc đó sẽ chẳng có ai gánh được trách nhiệm”.

Cũng giống như Thượng Tu Văn, Điền Quân Bồi đã biết được mức độ nghiêm trọng của sự việc, lúc này, anh ngẩng đầu lên, phát hiện thấy Trần Hoa đã đứng trước cửa phòng hội nghị từ lúc nào, anh lên ra hiệu cho Thượng Tu Văn: “Anh ra mặt sợ không tiện lắm, để tôi sang nói chuyện với anh ta, để anh ta biết không còn biện pháp giải quyết nào ổn thỏa hơn, anh ta buộc phải xuất đầu lộ diện”.

“Anh ta là người rất quyết đoán. Tôi nghĩ cậu không nên nói quá thẳng”.

“Tôi hiểu”. Điền Quân Bồi gật đầu, đứng dậy đi tới và nói với Trần Hoa: “Tổng giám đốc Trần, tôi có thể nói chuyện riêng với anh được không?”

Hôm qua, sau khi nhận được điện thoại của Thượng Tu Văn, Trần Hoa liền đưa ra lời phán đoán ngay và cảm ơn Thượng Tu Văn vì Thượng Tu Văn không công khai bản ghi âm, anh xin ghi nhận tấm lòng này của Húc Thăng.

Trần Hoa không gọi điện cho Hạ Tịnh Nghi để chứng thực. Một phần là do nội dung của bản ghi âm đã rõ ràng, ngoài ra cũng là vì anh không còn tin rằng Hạ Tịnh Nghi sẽ phát huy được vai trò gì trong việc sáp nhập xưởng luyện kim ở thành phố J, không định cho cô cơ hội nữa.

Dự án đầu tư ở khu vực miền Trung mà Hạ Tịnh Nghi phụ trách tiến triển không thuận lợi. Tháng trước Trần Hoa lại bay đến để nghe báo cáo tiến độ, phát hiện thấy cô không hề nhập tâm vào công việc, không nắm được rõ các vấn đề liên quan đến tiến độ của dự án mới triển khai ở Hán Giang, còn nắm được ít thông tin hơn tổng giám đốc điều hành của bên hợp tác, lúc đó anh đã cảnh cáo Hạ Tịnh Nghi. Hạ Tịnh Nghi đã cam kết với anh rằng, nhất định sẽ giành được dự án quan trọng sáp nhập xưởng luyện kim theo kế hoạch đã định.

Từ trước đến nay anh luôn chủ trương đặt niềm tin vào cấp dưới nên không hỏi về các vấn đề cụ thể của dự án, thông thường công việc theo dõi được giao cho phó tổng giám đốc Lưu Hy Vũ phụ trách. Tuy nhiên, sau khi biết Nhâm Nhiễm sống ở Hán Giang, số lần anh đến thành phố này đã tăng lên rất nhiều. Anh không ngờ rằng Hạ Tịnh Nghi lại dùng thủ đoạn này để thu tóm việc sáp nhập đồng thời bị người ta tóm được chứng cứ xác đáng như vậy.

Trần Hoa đã lặn lội trên thương trường bao nhiêu năm, đã quá quen với những biến cố lớn, sau khi nhận được điện thoại của Thượng Tu Văn, anh cũng không ngạc nhiên. Nhưng anh đã ý thức ngay được rằng, đối với Úc

Hâm, nếu không xử lý khéo hành động ngu ngốc này của Hạ Tịnh Nghi thì sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Cảnh tượng hỗn loạn trước mắt đã minh chứng cho sự suy đoán của Trần Hoa. Mặc dù từ trước đến nay anh đều không muốn công khai lộ diện, nhưng lúc này đây cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Trần Hoa nhìn Điền Quân Bồi một cái, bình thần nói: “Luật sư Điền, một lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện”. Rồi anh đi thẳng vào trong, lên tiếng chào một vị lãnh đạo thành phố đang chủ trì hội nghị: “Chủ nhiệm Vương, tôi có một quyết định muốn tuyên bố ở đây”.

Chủ nhiệm Vương đang tỏ ra rất lo lắng, bất an, nghe thấy vậy ông liền nhìn anh bằng ánh mắt thắc mắc, không biết anh sẽ nói những gì. Thượng Tu Văn đưa mắt nhìn ông, ông mới yên tâm hơn: “Các anh chị em công nhân, đây là anh Trần Hoa - chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Úc m, hiện tại anh ấy có mấy lời muốn nói, đề nghị mọi người trật tự cho”.

Trần Hoa đón lấy micro mà chủ nhiệm Vương đưa cho, nhìn bao quát phòng hội nghị một lượt và nói với giọng trầm tĩnh; “Các vị, tại đây tôi xin tuyên bố, kể từ giờ phút này, tập đoàn Úc Hâm chính thức rút khỏi việc sáp nhập xưởng luyện kim. Với tư cách là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Úc Hâm, tôi rất lấy làm tiếc trước cục diện hiện tại. Hy vọng sau khi Úc Hâm rút lui, xưởng luyện kim sẽ tự chủ thông qua phương án sáp nhập hợp lý, bước vào con đường phát triển phù hợp với nguyện vọng và lợi ích của công nhân viên chức. Các dự án đầu tư khác của Úc Hâm tại khu vực này sẽ không bị ảnh hưởng gì bởi quyết định này”.

“Trần Hoa trả lại micro cho chủ nhiệm Vương, “Cảm ơn chủ nhiệm Vương, tôi đi trước đây”. Giống như lúc đến, Trần Hoa đi thẳng ra ngoài.

Cục diện vốn đang căng thẳng đã bị câu nói này của anh phá vỡ, dường như tất cả mọi người đều không tin vào tai mình. Đại diện cho phía công nhân nói nhỏ với nhau, chỉ có một người đàn ông trẻ từ trong đám đông bước ra, cao giọng nói: “Tổng giám đốc Trần dừng chân đã, tôi còn có câu hỏi muốn hỏi anh”.

Vừa liếc nhìn, Trần Hoa bèn nhận ra ngay người đó chính là Chương Dục - phóng viên tạp chí kinh tế tài chính đã từng phỏng vấn anh, anh không biết tại sao Chương Dục lại thần thông quảng đại đến mức có thể trà trộn nơi không thể cho phóng viên bên ngoài lọt vào phỏng vấn này, nhưng không dừng chân lại mà chỉ nói: “Tôi đã phát biểu xong quan điểm về vấn đề này rồi, tôi không nhận trả lời phỏng vấn”.

Điền Quân Bồi nhìn theo chiếc bóng cao to của Trần Hoa bước ra ngoài, trong lòng vô cùng khó tả. Mặc dù Úc Hâm sẽ phải gánh chịu thiệt hại lớn vì chuyện này, nhưng rất rõ ràng, trong khoảng thời gian ngắn nhất, Trần Hoa đã đưa ra sự lựa chọn có lợi nhất cho Úc Hâm. Một cuộc khủng hoảng khẩn cấp đã được dập tắt trong tích tắc, anh không thể không đồng tình với lời đánh giá về khả năng quyết đoán mà Thượng Tu Văn dành cho Trần Hoa, con người này thực sự không cần bất kỳ ai nhắc nhở.

Hôm sau, Điền Quân Bồi đến phòng làm việc của Thượng Tu Văn ở tập đoàn Húc Thăng, lấy ra các công văn luật cần thiết liên quan đến việc sáp nhập xưởng luyện kim đã thảo xong và chỉnh sửa lần cuối cùng.

“Mấy ngày hôm nay vất vả quá, Quân Bồi”.

“Không có gì, đầu bên Hán Giang vẫn còn không ít việc, hôm nay làm xong việc này tôi vẫn phải về sớm”.

51. Chương 35 - Part 02

“Quân Bồi, có một việc, tôi muốn nhờ cậu giúp. Sáng nay vợ tôi cũng về Hán Giang, tôi cũng đang có quá nhiều việc trong tay, thực sự không thể dành ra được thời gian lái xe đưa cô ấy về, tiện đường cậu có thể đưa cô ấy về được không?”

“Lộ Lộ cũng ở thành phố J à? Ok, để tôi đưa Lộ Lộ về”. Điền Quân Bồi cười nói, “Tu Văn, tôi thực sự mừng cho hai người”.

Thượng Tu Văn cũng cười, “Cảm ơn cậu. Cô ấy đã tạo cho tôi một sự bất ngờ, đến đây thăm tôi, đây thực sự là chuyện khiến tôi vui nhất từ đầu năm đến nay”.

Buổi trưa, Thượng Tu Văn quay về đón Cam Lộ, ba người đến một nhà hàng gần công ty để ăn trưa, đang chuẩn bị lên đường, đột nhiên Thượng Tu Văn nhận được điện thoại của thư ký từ văn phòng gọi đến: “Chị Hạ Tịnh Nghi của tập đoàn Úc Hâm đến nói là muốn gặp anh”.

Thượng Tu Văn cau mày: “Nói với cô ấy rằng tôi đang đi ăn với vợ, không tiện gặp cô ấy”.

Đợi đến khi anh bỏ máy xuống, Cam Lộ nói nhỏ: “Tu Văn, cô ấy không gọi thẳng vào di động của anh, có thể là có việc công muốn tìm anh”.

Thượng Tu Văn không nói gì, quả nhiên một lát sau, thư ký lại gọi điện thoại đến, sau khi nghe máy xong, anh nói với Cam Lộ và Quân Bồi: “Hạ Tinh Nghi nói đến đây theo lệnh của chủ tịch hội đồng quản trị Trần Hoa, mang một hợp đồng cung cấp quặng sắt đến. Lộ Lộ, Quân Bồi, đến đó với anh nhé”. Nhìn thấy Cam Lộ tỏ ý thoái thác, Thượng Tu Văn liền nói thêm: “Hợp đồng cũng cần phải có Điền Quân Bồi đọc mới được”.

Ba người quay về văn phòng, chỉ thấy Hạ Tinh Nghi đang ngồi ở khu tiếp khách nằm ngoài phòng làm việc của Thượng Tu Văn, cô ngồi thẳng người, mái tóc rất đúng nếp, nhưng gương mặt lộ ra vẻ tiêu tụy, ánh mắt vô hồn, không còn rạng rỡ, vui vẻ như trước kia.

“Hạ Tinh Nghi, mời em vào”.

Cô không nhìn ai cả mà theo họ vào phòng làm việc, mở cặp, lấy ra một bản hợp đồng đặt lên bàn Thượng Tu Văn, “Chủ tịch hội đồng quản trị Trần Hoa bảo em nhất định phải giao tận tay bản hợp đồng này cho tổng giám đốc Thượng Tu Văn, đồng thời nhấn với tổng giám đốc rằng, đây là lời cảm ơn mà anh ấy muốn gửi cho Húc Thăng”.

Thượng Tu Văn xem lướt hợp đồng một lượt, “Nhờ em chuyển lời cảm ơn của anh đến chủ tịch Trần Hoa”.

Hạ Tinh Nghi trả lời bằng giọng rất công việc: “Vâng, đây là công việc cuối cùng của em trong nhiệm kỳ, người kế nhiệm của em sẽ đến đây sớm thôi, đến lúc đó anh ấy sẽ bàn với tổng giám đốc Thượng Tu Văn về các chi tiết trong bản hợp đồng. Nếu không còn vấn đề gì nữa thì em về trước đây”.

“Hạ Tinh Nghi”, đột nhiên Hạ Tinh Nghi đứng lại, ngoảnh đầu lại, chỉ nghe thấy giọng nói sang sảng của Thượng Tu Văn, “mong em hãy bảo trọng”.

Ánh mắt Hạ Tinh Nghi liếc qua người Thượng Tu Văn rồi dừng lại ở phía Cam Lộ đang ngồi trên ghế sofa đằng xa, cô không nói gì, quay đầu bước nhanh ra ngoài.

Thượng Tu Văn im lặng một lát đưa hợp đồng cho Điền Quân Bồi đọc “Hiện chỉ có mỗi dự án quặng sắt là dự án mà Úc Hâm đã hoàn thành ở thành phố này, trong bối cảnh thất bại trong chuyện sáp nhập xưởng luyện kim và không thể thu mua Húc Thăng như hiện nay, có thể nói dự án đầu tư này sẽ không thấy được hiệu quả trong một thời gian khá dài. Lúc đầu tôi ngại Úc Hâm sẽ tạm thời dừng khai thác quặng sắt, ảnh hưởng trực tiếp đến khâu cung cấp nguyên vật liệu cho Húc Thăng, bây giờ coi như có thể yên tâm rồi”.

Điền Quân Bồi lật ra xem, các điều khoản không có vấn đề gì, anh gật đầu: “Đúng là đền ơn đáp nghĩa, nếu bản ghi âm này bị công bố chắc chắn sẽ ảnh hưởng nhiều đến Úc Hâm hơn”.

“Mặc dù nói như vậy nhưng tôi không có ý định lấy lòng Úc Hâm, tôi đưa ra sự lựa chọn đó sau khi đã cân nhắc cái được và cái mất”. Thượng Tu Văn nói tiếp, “Tôi không thể không thừa nhận, Trần Hoa là một

người sống có nhân có nghĩa, làm việc rất có khí phách, Húc Thăng rất cần bản hợp đồng này. Lộ Lộ, Quân Bồi, để tôi đưa hai người xuống”.

Điền Quân Bồi nhìn thấy nét mặt Cam Lộ dường như có gì đó không vui “Hai người đợi ở cổng công ty nhé, tôi ra bãi đỗ xe lấy xe”.

Anh cố tình tạo cho hai vợ chồng họ một chút thời gian, đợi một lát mới lái xe ra cổng, ra đến nơi thì thấy Thượng Tu Văn đang ôm eo Cam Lộ và nói gì đó với cô, sau đó đưa cô lên xe, mở cửa bên ghế phụ cho cô, cúi người chào tạm biệt hai người.

Điền Quân Bồi lái xe ra, phát hiện thấy Cam Lộ nhìn chăm chú về phía trước, nét mặt rất khó tả.

“Em đừng nghĩ đến Hạ Tĩnh Nghi nữa, Lộ Lộ, thái độ của Thượng Tu Văn đã rất rõ ràng, hiện tại cô ấy không còn liên quan gì đến cuộc sống của vợ chồng em nữa”.

Cam Lộ hơi sững người, sau đó liền cười buồn, “Em tát Thượng Tu Văn một cái, chắc là đã trở thành bà Hoạn Thư bụng dạ hẹp hòi trong mắt các anh từ lâu rồi”.

“Bây nào, em hỏi Dĩ An thì biết, anh luôn cho rằng, em hoàn toàn có lý do để giận Tu Văn”.

“Cảm ơn anh, Quân Bồi. Em đã giận, nhưng mọi chuyện cũng đã qua rồi. Vừa nãy em không vui là vì cảm thấy hiện tại Tu Văn để ý quá nhiều đến thái độ của em, không chịu cho em bất cứ sự hiểu lầm nào. Thực ra, em đã hoàn toàn tin tưởng vào anh ấy, không cần phải đứng bên để chứng kiến chuyện gì. Nhìn thấy Hạ Tĩnh Nghi như vậy, em cảm thấy tiếc cho cô ấy”.

Điền Quân Bồi không ngờ cô lại nói ra như vậy, “Anh tưởng là em sẽ căm ghét cô ta chứ”.

“Không phải em cố tình tỏ ra thanh cao đâu. Đương nhiên là em ghét cô ta, nhưng ghét một người không có nghĩa rằng nhìn thấy người ta gặp xui xẻo là mình mừng”.

“Sự việc ra nông nổi này, suýt nữa thì không thể cứu vãn. Tu Văn không công khai bản ghi âm, mặc dù là xuất phát từ cục diện chung, nhưng cũng là do không muốn để cô ta phải vào tù, đối với Hạ Tĩnh Nghi, kết quả này đã là quá tốt rồi”.

Cam Lộ lắc đầu, “Thôi, đừng nói về cô ta nữa, hy vọng sau này cô ta sẽ tự biết bảo trọng”.

Lúc này Điền Quân Bồi vừa lái xe ra khỏi trạm thu phí nằm ở ngoại ô, chiếc Maserati màu đỏ phía sau vượt lên trước xe họ bằng một tốc độ nguy hiểm, hai người vội đưa mắt nhìn theo, chỉ trong tích tắc, chiếc xe bắt mắt đó đã biến mất khỏi tầm nhìn của họ.

“Vừa bảo không nhắc đến cô ta, với tốc độ này”, Cam Lộ thở dài, “e rằng cô ta sẽ không chỉ được nhận một tờ hóa đơn phạt lái xe vượt quá tốc độ đâu”.

“Đó là sự lựa chọn của cô ta, em không cần phải lo cho cô ta”.

“Có thể anh sẽ cảm thấy suy nghĩ của em thật ngây thơ. Thực ra em cũng không hiền lành lắm đâu, không quan tâm đến việc sau này cô ta sẽ thế nào. Nhưng em biết, gần như không thể coi người mình đã từng yêu là người qua đường xa lạ. Nếu cô ta có mệnh hệ nào, sau khi biết chuyện, chắc Tu Văn sẽ thấy buồn. Từ trước đến nay anh ấy là người rất kín đáo, bây giờ lại phải gánh trên vai một gánh nặng như vậy, lại còn phải quan tâm đến cảm nhận và suy nghĩ của em, không thể hiện ra bên ngoài. Haizz, em cảm thấy buồn thay cho anh ấy”.

Điền Quân Bồi im lặng một hồi lâu không nói gì, Cam Lộ cười giễu mình: “Chắc là người chưa kết hôn sẽ rất khó hiểu được suy nghĩ này của em, có phải anh thấy em ủy mị quá không?”

“Không, Lộ Lộ. Em không tin thì tùy em, anh rất ngưỡng mộ sự tin tưởng lẫn nhau của vợ chồng em hiện nay, nghĩ cho đối phương nhiều hơn nghĩ mình. Điều mà Tu Văn quan tâm nhất cũng là suy nghĩ của em”.

Cam Lộ cười nói: “Cần gì phải ngưỡng mộ người khác, Dĩ An nói bạn của anh cũng rất điềm đạm, rất quan tâm đến anh, sau khi gặp anh ấy khen không ngớt lời”.

Hai ngày hôm nay Điền Quân Bồi đã cố gắng không nghĩ đến Nhâm Nhiễm, không ngờ lúc này đây Cam Lộ lại nhắc đến, lòng ngực anh như nghẹn lại, anh cố gắng hít một hơi mới nở được nụ cười gượng gạo: “E rằng anh và cô ấy đã chia tay nhau rồi”.

“Hả, em xin lỗi, anh Quân Bồi, anh xem, bây giờ em còn mắc phải tật nói nhiều của các bà đã có chồng, thật sự không nên tùy tiện nhắc đến chuyện này”.

“Không sao. Lộ Lộ, thực ra anh muốn hỏi em, làm thế nào mới có thể được như em và Tu Văn, không để tâm đến quá khứ của người bạn đời, hoàn toàn tin tưởng nhau, không hề hối hận”.

Bị hỏi như vậy, Cam Lộ trầm ngâm một lúc rất lâu rồi mới trả lời: “Em và Tu Văn không phải là tấm gương sáng đâu anh Quân Bồi ạ. Nếu không bọn em cũng đã không phải trả giá bằng việc... mất đi một đứa con. Em chỉ có thể nói cho anh nghe một số bài học của em, bình thường chúng ta đều tự nhận mình là người lớn, tự cho rằng mình rất lý trí, sống với nhau, luôn giấu nhau một số chuyện và để ý đến chuyện hơn thiệt chỉ sợ bị tổn thương. Lòng quyết tâm thiếu sự thấu hiểu và thiếu sự hy sinh này không thể không khiến người ta cảm thấy hối hận. Nghe rất thuyết giáo đúng không anh? Nhưng thực sự là em nghĩ như vậy”.

Điền Quân Bồi ngẫm nghĩ một hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Thế em cho rằng mối tình đầu sẽ ảnh hưởng lớn như thế nào đến một người?”

“Vấn đề này đáng lẽ anh phải hỏi Tu Văn mới đúng”. Cam Lộ nói nửa đùa nửa thật.

“Xin lỗi vì anh đã hỏi rất nhiều câu hỏi ngỡ ngàng không đáng hỏi. Chắc em cũng thông cảm trước sự lằng nhằng của một kẻ thất tình. Nhưng nếu không hỏi em thì chắc anh sẽ phát điên vì bị dồn nén quá nhiều, anh thực sự rất khổ sở”.

Cam Lộ nói bằng giọng an ủi: “Không sao đâu anh Quân Bồi, em hiểu chứ. Theo em, có thể cảm nhận của mỗi người không giống nhau, nếu một người chỉ thích sống với quá khứ thì sự ảnh hưởng đó sẽ bị phóng đại lên một cách vô hạn. Nhưng không ai có thể sống mãi với quá khứ, em tin rằng hầu hết mọi người đều coi quá khứ là kỷ ức, sống với hiện tại, nắm bắt hạnh phúc trong tay vẫn là điều quan trọng hơn cả”.

Những câu hỏi, những nỗi đau khổ trong lòng Điền Quân Bồi không vì thế mà được giải tỏa, nhưng anh cũng không định hỏi gì thêm.

Sau khi vào thành phố Hán Giang, đi là lúc trời chạng vạng tối, Điền Quân Bồi đưa Cam Lộ về nhà trước, rồi không hiểu sao lại cho xe chạy vào đường Hoa Thanh. Lúc đi qua Lục Môn, anh định dừng xe uống cốc cà phê, nhưng thấy quán đóng cửa, trên cửa dán một tờ thông báo viết: “Kính báo: cửa hàng chúng tôi tạm dừng kinh doanh để sửa chữa, sau một tháng sẽ kinh doanh trở lại”.

Anh chán nản nhìn tờ thông báo, đột nhiên có cảm giác rằng thành phố này trở nên vô cùng xa lạ. Lựa chọn đến đây làm việc, đương nhiên cũng là do bị công việc cuốn hút, nhưng cũng có một nguyên nhân là vì Nhâm Nhiễm. Mấy ngày đi công tác, hành trình vài nghìn kilomet, lúc này đây không hề có cảm giác là được “trở về”.

Anh không biết mình đã đứng bao nhiêu lâu, anh đưa tay ra đẩy thử tấm cửa kính ô xanh đỏ, không ngờ lại mở ra được, bên trong có mấy người thợ đang đo đạc, không ai để ý gì đến anh.

Anh đứng trước cửa, cảnh tượng tối hôm trước lại một lần nữa hiện ra trước mắt.

Đột nhiên anh ý thức ra được rằng, rõ ràng là Nhâm Nhiễm biết anh sẽ đến, sẽ nhìn thấy hình ảnh đó.

Từ trước đến nay cô luôn dịu dàng, quan tâm đến sự cảm nhận và lập trường của người khác, không bao giờ gây khó dễ cho bất kỳ ai, nhưng cô lại lựa chọn phương thức không thể bàn cãi này để tạm biệt anh, không cần phải chuyện trò, dò hỏi, giải thích với anh..., không dính dáng gì đến những chuyện sau này. Điều này có nghĩa là gì?

Trong mối quan hệ này, Nhâm Nhiễm luôn giữ khoảng cách với anh, còn anh thì sao? Có đủ quyết tâm để hy sinh hay không?

Nhâm Nhiễm đã phát hiện ra những nỗi thắc mắc, nghi ngờ của anh, và thế là cô đã đưa ra quyết định thay cho anh rồi ư? Nghĩ đến đây, trái tim anh lại đập thình thịch, anh đành phải hít thở thật sâu, để mình bình tĩnh trở lại.

Có lẽ tình cảm này chỉ xuất phát từ phía người mà thôi, người đang trốn tránh tìm lý do biện minh cho sự yếu đuối của người. Anh cảnh cáo mình nhưng vẫn rút điện thoại ra gọi vào số điện thoại của Nhâm Nhiễm.

Nhâm Nhiễm đã tắt máy.

Đây dường như lại có phần giống với hồi đầu anh mới quen cô, cô mang theo điện thoại di động bên mình, nhưng luôn tắt máy, không quan tâm đến việc người khác không tìm thấy cô sẽ nghĩ thế nào.

Sau khi họ bắt đầu đến với nhau, anh đã từng hỏi cô, tại sao luôn tắt máy?

Lúc đó cô đã nghĩ một lát rồi trả lời: “Em quen rồi, dường như không cần phải đợi điện thoại của ai, vì thế đã quên là phải mở máy”.

Câu trả lời đơn giản này khiến anh cảm thấy thương thương, anh ôm cô vào lòng, “Nhưng anh sẽ tìm em, không tìm được em, anh sẽ sốt ruột”.

Cô cười dịu dàng, quả nhiên kể từ hôm đó anh gọi di động cho cô, số lần tắt máy đã giảm đi rõ rệt

Hiện tại cô lại một lần nữa tắt máy, còn anh, đã không biết cô cố tình tránh mặt anh hay là một lần nữa quyết định không cần phải đợi điện thoại của ai nữa.

52. Chương 36 - Part 01

Chương 36

Điền Quân Bồi uể oải bỏ máy xuống, anh không biết, mấy phút trước, Nhâm Nhiễm ngồi trên xe taxi, vừa đi ngang qua chỗ anh.

Hôm qua ông Nhâm Thế Yến lại gọi điện thoại đến, giục Nhâm Nhiễm về nhà làm thủ tục sang tên ngôi nhà, giọng rất nghiêm. Cô hơi do dự, “Luật sư Quý có đồng ý không ba?”

“Đây là tài sản trước hôn nhân, xét trên góc độ pháp luật, không có liên quan gì đến cô ấy, không cần phải có được sự đồng ý của cô ấy”.

“Nhưng nếu cô ấy biết, con sợ...”

“Căn nhà mà ba và Quý Phương Bình mua sau khi lấy nhan đề đứng tên Quý Phương Bình, thu nhập của ba bao năm nay về cơ bản đều đưa cho cô ta, cô ta không còn có thể phàn nàn điều gì. Con không cần phải quan tâm đến việc Quý Phương Bình nghĩ thế nào, Tiểu Nhiễm, con mau về nhà ngay”.

Cô không thể thoái thác, đành phải nhận lời.

Cô đã đặt mua vé tàu, đang ở nhà thu dọn đồ đạc thì đột nhiên nhận được điện thoại của Chương Dục: “Renee, anh đang ở Hán Giang, có một chút việc anh muốn được trao đổi với em”.

Theo bản năng, cô liền đề cao cảnh giác ngay: “Có việc gì vậy anh?”.

Dường như Chương Dục không để ý gì đến giọng cô mà nói hết sức thoải mái: “Gần đây anh vẫn theo sát tập đoàn Úc Hâm, nắm được một số tài liệu về Trần Hoa, anh định viết một bài nên muốn hỏi em một số vấn đề liên quan đến quá khứ của anh ấy”.

“Em xin lỗi, em sẽ không hỏi gì, cũng không can thiệp gì về việc anh sẽ viết bài như thế nào, nhưng em không nhận trả lời phỏng vấn về chuyện của anh ấy”.

“Renee, đây cũng là cơ hội thanh minh cho em. Lẽ nào em không biết, mẹ kế của em đã chủ động liên lạc với anh và các tờ báo khác hay sao...”

“Bà ấy thích nói gì thì cứ để bà ấy nói. Nếu những chuyện cũ của em cũng đáng để tạp chí kinh tế tài chính phải đăng thì em không có gì để nói cả”.

“Anh không muốn thăm dò chuyện riêng tư của em đâu Renee, mà anh chỉ muốn tái hiện lại vai trò của Trần Hoa trong vụ án chứng khoán gây chấn động dư luận hồi đó. Theo như lời mẹ kế em thì thời gian đó là thời gian em đang yêu Trần Hoa, điều này có vai trò rất quan trọng trong bài viết của anh”.

“Em xin lỗi, e rằng em không giúp được gì anh. Em phải ra ga ngay, tạm biệt anh”.

Thấy đã đến giờ, Nhâm Nhiễm xách túi du lịch và laptop xuống tầng, đứng bên vệ đường đợi taxi, nhưng lại nhận được điện thoại của Trần Hoa: “Nhâm Nhiễm, em đừng trả lời phỏng vấn của anh chàng Chương Dục - phóng viên tạp chí kinh tế tài chính nhé”.

Cô vừa bực mình vừa tỏ vẻ ngán ngẩm, “Nhờ có anh mà thời gian này em lại thu hút được sự chú ý của đám phóng viên. Anh có cần phải gửi cho em một bài viết chỉ đạo, bảo em nên trả lời phỏng vấn của ai, nên nói những gì và không nên nói những gì hay không?”

“Anh xin lỗi, Nhâm Nhiễm, anh sẽ cố gắng không để phóng viên quấy rầy em. Những người khác em đều có thể đối phó được, anh ta lấy tư cách là bạn em để phỏng vấn, anh sợ em ngại từ chối anh ta”.

Cô cười khẩy một tiếng: “Đúng vậy, ai bảo em tin người như thế, chẳng khác gì dán hai chữ dễ lừa lên trên trán rồi”.

“Có chuyện gì thế em, hôm nay tâm trạng em không được vui à?” Giọng Trần Hoa tỏ ra nhẹ nhàng khác thường, kèm thêm ý dỗ dành, “ngày mai hết việc anh sẽ về...”

“Không cần đâu”. Cô nghĩ một cách chán nản, vừa thể hiện tâm trạng, đã bị anh coi là làm nũng, thật sự không còn gì để nói. Lúc này một chiếc taxi chạy đến, cô vội vàng vẫy lại và lên xe, nói với lái xe đi ra ga, sau đó nói bằng giọng nghiêm qua điện thoại: “Tổng giám đốc Trần, anh lo xa quá. Đúng là Chương Dục có liên hệ với em, anh ấy rất có hứng thú với quá khứ của anh, nhưng em thực sự không biết gì nhiều về anh, không nói gì được nhiều với anh ấy, anh có thể hoàn toàn yên tâm”.

Trần Hoa liền cười: “Anh biết anh ta muốn khai thác chuyện gì, không có gì đáng lo cả. Em ra ga làm gì vậy?”

“Em về thành phố Z một chuyến. Bye bye”.

Trong lòng cô cảm thấy rất bức bối, thực sự không muốn nói gì thêm, cúp máy rồi tắt máy luôn.

Xe chạy chưa được bao xa thì cô nhìn thấy Điện Quân Bồi đứng trước cửa quán cà phê Lục Môn, theo bản năng cô liền ngã người vào tựa ghế.

Xe chạy vút qua, giữa lúc xế chiều, chiếc bóng dài đó đã biến mất trước mắt cô. Cô nghĩ, người đã đưa ra sự lựa chọn, cứ như vậy, không cần ngoảnh đầu lại nữa.

Trong đêm, tàu chạy xình xịch, dường như âm thanh đơn điệu lặp đi lặp lại này dễ làm cho người ta ngủ thiếp đi nhưng lại không thể ngủ say.

Ánh đèn ngoài cửa sổ lọt qua khe rèm cửa hắt vào bên trong, Nhâm Nhiễm nằm ở giường dưới, thiếp đi được một lúc lại tỉnh, giữa lúc mơ màng, đột nhiên lại không nhớ mình đang về đâu.

Lần trước đi tàu như thế này, là năm từ Australia về nước. Cô cầm trong tay tấm thẻ ngân hàng vừa mới được rút vào 2 triệu NDT, nằm trên chuyến tàu từ thành phố Z về Bắc Hải, cả đêm không ngủ. Mặc dù cuộc chia tay đó đã được chứng thực là do sự hiểu lầm gây nên, nhưng cũng chẳng để làm gì. Thời gian trôi qua, đến ngày hôm nay, kể cả nằm trong vòng tay người đàn ông đã từng yêu và khiêu vũ cả đêm giữa tiếng nhạc du dương, cũng không thể tìm được những khoảnh khắc quên mình ngày xưa.

Đã gần 5 năm cô không quay về nhà, thành phố Z mỗi lúc một gần hơn, một cảm xúc trào dâng trong lòng, không còn thấy buồn ngủ nữa.

Sáng hôm sau, tàu có mặt ở thành phố Z, ông Nhâm Thế Yến lái xe ra ga đón con gái.

“Sao con cứ đòi đi tàu về nhỉ? Con nhìn sắc mặt con xem, chắc chán là cả đêm ngủ không ra gì?”

“Biết làm thế nào hả ba, con không thích đi máy bay”,

Ông Nhâm Thế Yến liền nhớ ngay lại chuyện của con gái hồi nhỏ: “Năm con tốt nghiệp cấp một, lần đầu tiên ba mẹ đưa con đi du lịch bằng máy bay, cả hành trình mặt con nhợt nhạt, ba mẹ mỗi người ngồi một bên, trên thế nào con cũng không tươi được lên, tay lạnh ngắt, trán lấm tấm mồ hôi. Lúc quay về ba mẹ đành phải trả vé để đi tàu. Không ngờ, bao nhiêu năm rồi mà con vẫn ghét đi máy bay”.

Cô cười đáp: “Đúng vậy, chẳng có tiến bộ gì cả”.

“Thực ra mẹ con cũng không thích đi máy bay”.

Nhâm Nhiễm thấy hơi ngạc nhiên, đó là lần duy nhất cô đi máy bay với ba mẹ, nhìn mẹ cô rất bình thản, “Vậy hả ba? Con chưa bao giờ nghe thấy mẹ nói thế”.

“Lần đầu tiên mẹ con đi máy bay là khi đi công tác, về đến nhà liền nói với ba rằng rất mệt, nếu không vì việc công thì bà ấy thà đi tàu còn hơn. Lần đó đưa con đi máy bay, cũng là do con đi học về nói bạn con được đi máy bay, con rất ngưỡng mộ, ba mẹ mới muốn tạo cho con một niềm vui bất ngờ. Sau chuyến du lịch đó, mẹ con còn đùa với ba rằng, hóa ra sức mạnh của di truyền bí ẩn đến vậy”,

Nhắc lại chuyện cũ, vẻ mặt ông Nhâm Thế Yến đột nhiên trở nên trầm tư. Hai cha con không nói gì thêm nữa.

Về đến ngôi nhà nằm sau trường đại học Z, ông Nhâm Thế Yến đỗ xe và nói với Nhâm Nhiễm: “Buổi sáng ba vẫn có giờ dạy. Ba có một học sinh ở phòng công chứng, ba đã hẹn cậu ấy rồi, buổi chiều đi làm thủ tục cho tặng nhà và công chứng. Con cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, buổi trưa ba về đón con đến đó”.

“Ba, tại sao ba lại giục con về làm thủ tục sang tên gấp như vậy?”

“Thủ tục này không phức tạp, đầu tiên là đi làm thủ tục cho tặng và công chứng, sau đó đến Cục quản lý nhà đất để sang tên thôi. Tranh thủ hiện tại công việc của con còn đang tự do, quay về làm thủ tục, sau này đỡ phải sắp xếp riêng thời gian”.

Nhâm Nhiễm vẫn hơi ngần ngại, “Chỗ luật sư Quý...”

“Ba và Quý Phương Bình không có vấn đề gì cả, đừng lo cho chuyện của người lớn”- Ông Nhâm Thế Yến vỗ tay cô, dỗ như dỗ trẻ con, khiến cô khóc dở mếu dở. “Tiểu Nhiễm, con vào nghỉ đi, ba phải lên lớp đây”.

Nhâm Nhiễm đành phải xách chiếc túi du lịch xuống xe, nhìn ông Nhâm Thế Yến lái xe đi.

Cô lấy chìa khóa ra, mở cổng, bước vào ngôi nhà mình đã sinh ra và lớn lên.

Hiện tại đang là một buổi sáng mùa xuân trong lành, mặt trời vừa lên cao, hắt sớm nắng xuống, cây long não cao to, rậm rạp đó dường như đã che kín hơn nửa sân, ánh nắng lọt qua kẽ lá và in lốm đốm dưới mặt sân. Ngôi nhà hai tầng gạch đỏ ngói đen, cây bà sơn hổ [1] xanh mướt bám kín bức tường phía tây, bệ cửa sổ màu trắng, rèm cửa màu đỏ thẫm, chẳng khác gì năm cô 22 tuổi đi xa nhà - Sau khi được Kỳ Gia Tuấn tu sửa lại, nhìn bề ngoài gọn gàng và xinh đẹp, không còn cũ kỹ như trước nữa.

[1] Bà sơn hổ: Loài cây leo trên đá, có vòi hút bám vào đất, tường hay vỏ cây. Lá lúc khô màu đỏ, đẹp, đa dạng, lá ở trên thân có 3 lá chét, lá ở cụm hoa lại có 3 thùy. còn ở nhánh có một lá chét hình tim, mép có răng to.

Ý nghĩ này hiện lên trong đầu và không thể nào gạt đi được nữa.

Cô mở cửa ra, từ tầng một lên tầng hai, cửa nào cũng được ở để thông gió, cô lần lượt ngó tất cả các phòng. Nằm ngoài sự dự đoán của cô, bên trong rất gọn gàng, sạch sẽ, không giống với lâu rồi không có người ở. Trên chiếc bàn nhỏ trong bếp thậm chí còn đặt một hộp trà Phổ Nhĩ và một bộ ấm chén. Cô đoán, chắc là ba cô đã cho người đến để dọn dẹp và chuẩn bị cẩn thận như vậy. Trước đây ông không bao giờ để ý đến việc nhà, bây giờ lại tận tâm như vậy, cô thấy hơi nao lòng.

Cô xách chiếc túi du lịch lên tầng, bước vào căn phòng mà cô sống từ nhỏ, đặt khung ảnh nhỏ của mẹ và cuốn Xa rời đám đông bát nháo đó lên chiếc tủ nhỏ trên đầu giường và xác nhận với mình rằng: về nhà rồi.

Cô không muốn nghĩ gì thêm, lấy laptop mang xuống dưới, tìm ấm nước đun nước, pha một ấm trà Phổ Nhĩ, sau đó ngồi vào bàn ăn, tiếp tục dịch tài liệu.

Buổi sáng nhanh chóng trôi qua, ông Nhâm Thế Yến về đón cô đi ăn cơm, sau đó đi ra phòng công chứng. Rõ ràng là ông đã nói trước với anh học sinh, đồng thời chuẩn bị hết từ trước mọi tài liệu, thủ tục cho tặng nhà và công chứng tiến hành rất nhanh, ông lại lái xe chở cô đến Cục quản lý nhà đất, trước đó ông cũng đã nhờ một người bạn giúp, người đó đã đợi trước cửa đưa họ lên nộp tài liệu, nộp các khoản chi phí, kiểm tra giấy tờ xong, nhân tiện liền nói với họ rằng, khoảng 10 ngày sau có thể đến lấy giấy chứng nhận nhà đất mới.

Mọi thủ tục đều diễn ra rất thuận lợi, sau khi ra khỏi Cục quản lý nhà đất, ông Nhâm Thế Yến liền thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Nhiễm, hôm tới có giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà chính thức thì ngôi nhà này sẽ hoàn toàn thuộc về con. Nếu Điền Quân Bồi không làm việc ở Hán Giang thì thực sự ba rất mong con quay về đây ở”.

Nhâm Nhiễm không biết phải nói gì, ông Nhâm Thế Yến liền phát hiện ra ngay có điều gì bất thường.

“Con chưa giải thích rõ với Điền Quân Bồi à?”

“Con và anh ấy quen nhau chưa lâu, chỉ mới thử thiết lập quan hệ thôi, hai bên chưa hiểu nhiều về nhau. Chính vì thế.. “, Nhâm Nhiễm nổi một cách chật vật, nhưng thực sự không tìm được từ ngữ nào để giải thích, cuối cùng hạ quyết tâm nói: “Ba, bọn con chia tay nhau rồi”.

Ông Nhâm Thế Yến im lặng hồi lâu, Nhâm Nhiễm phát hiện ra sắc mặt ba trắng bệch, tay hơi run run, cô sợ quá liền hỏi: “Ba, ba làm sao vậy?”

“Không sao”. Ông Nhâm Thế Yến miễn cưỡng thốt ra hai chữ.

“Ba đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, ba, yêu nhau chia tay là chuyện rất bình thường”.

“Ba biết, thôi ta đi thôi”.

53. Chương 36 - Part 02

Sau khi về đến nhà, Nhâm Nhiễm tiếp tục ngồi vào bàn dịch sách, chỉ ăn qua loa ít thức ăn tiện đường mua về. Mãi cho đến khi mất cay xè, cổ mỏi nhừ, cô nhìn đồng hồ, đã gần 9 giờ. Đêm hôm qua ở trên tàu ngủ không ngon, đóng laptop lại, cô định lên giường nằm một lát rồi dậy làm tiếp.

Đệm giường mềm mại dễ chịu, cô đã mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn không tài nào chợp được mắt.

Cô nhớ lại, phát hiện thấy từ năm 16 tuổi cô bỏ nhà đi, đến năm 19 tuổi cô từ Song Bình - Bắc Hải quay về, cô sống một mình trong ngôi nhà này mấy tháng, tiếp sau đó, năm 22 tuổi từ Australia về, cô chỉ ở nhà mấy đêm. Những tháng ngày khác, cô đều sống ở những nơi không có cảm giác gì là nhà.

Ba cô ở khu nhà dành cho giáo viên ở thành phố Hán Giang, ký túc xá sinh viên của trường đại học luật tài chính kinh tế; nhà khách tồi tàn ở Thành Trung Thôn - Thâm Quyển, căn hộ sang trọng bên bờ sông Châu Giang ở Quảng Châu, ngôi nhà nhỏ thấp lè tè được đắp bằng nham thạch núi lửa trên hòn đảo nhỏ Song Bình nằm sâu trong vịnh Bắc Bộ, ngôi nhà House xinh đẹp ở Melbourne - đó cũng là nơi Kỳ Gia Tuấn phải bỏ mạng, ký ức của cô lập tức đứt đoạn.

Dĩ nhiên, nếu tiếp tục tính, cũng chỉ là từ Bắc Kinh đến Hồng Kông, từ căn hộ đi thuê này đến căn hộ đi thuê khác mà thôi.

Cô biết về đến thành phố Z cũng đồng nghĩa với việc phải đối mặt với vô vàn ký ức, cô trốn đi lâu như vậy, sau khi quay về, định để công việc chiếm chỗ mọi suy nghĩ trong đầu, cuối cùng vẫn phải để nỗi buồn gặm nhấm trong lòng giữa đêm khuya thanh vắng như thế này.

Nghĩ đến lời đề nghị của ba, cô cười đau khổ trong bóng tối, cô nghĩ, cô vẫn không thể nào về sống trong ngôi nhà này với tâm trạng thanh thản, có lẽ vẫn phải đi xa một chút, nỗi nhớ sẽ không còn nặng nề như thế này nữa, nỗi đau khổ cũng sẽ không chất chứa như thế này nữa.

Không biết trần trọc mất bao lâu, Nhâm Nhiễm mơ màng ngủ thiếp đi, dường như lại mơ giấc mơ mà cô đã từng gặp, mẹ cô dậy sớm, nấu bữa sáng, đun cà phê trong bếp, ấm cà phê sôi sùng sục, mẹ cô không ngoảnh đầu lại nói: “Tiểu Nhiễm, lại đi chân đất xuống à?”

Hồi đó cô không thể hiểu, tại sao tai mẹ lại thính như vậy, nghe được tiếng cô đi chân đất xuống dưới, biết được ba đang nhẹ nhàng lên gác...

Nhâm Nhiễm chợt mở mắt ra, nghe thấy hình như bên ngoài có tiếng động gì đó.

Cô hết hẳn buồn ngủ, dỏng tai lắng nghe với vẻ căng thẳng, nhưng lại không nghe thấy được gì nữa. Lúc này ngoài trời vẫn tối om, trong phòng tĩnh lặng như tờ, bốn bề xung quanh thanh vắng đến nỗi chỉ thỉnh thoảng nghe thấy có tiếng xe cộ trên đường chạy qua chạy lại ở đằng xa, cô nghĩ chắc mình gặp ác mộng, nghĩ như vậy, cơ thể căng cứng của cô đã được thả lỏng hơn. Nhưng đúng lúc này đây, một tiếng động nhẹ vọng lại, cô vội ngồi bật dậy.

Cô xác định đây không phải là ảo giác, tiếng động phát ra từ phòng cũ của ba mẹ cô, căn phòng đó chỉ cách phòng cô một bức tường, dường như có người đẩy cửa sổ phòng đó ra.

Cô xuống giường, không kịp tìm dép mà đi chân đất ra khỏi phòng ngủ của mình, chỉ thấy cửa phòng ngủ của ba mẹ đang mở, bên trong có ánh đèn hắt ra.

Cô bước đến, cửa sổ phòng ngủ đang mở, gió đêm thổi vào khiến rèm cửa bay phất phơ, một người đàn bà đang đứng bên cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Lòng bàn tay Nhâm Nhiễm đã ướt sũng mồ hôi từ lâu, cô không biết là mình đang giận dữ hay sợ hãi: “Luật sư Quý, cô làm gì ở đây vậy? Cô đã vào nhà bằng cách nào?”

Quý Phương Bình ngoảnh đầu lại, lạnh lùng nhìn cô: “Đây là nhà của chồng tôi, với tư cách là người vợ, tôi đến không phải là điều bình thường hay sao?”*

Lần trước Nhâm Nhiễm nhìn thấy Quý Phương Bình là năm cô 18 tuổi, thoáng một cái mà 9 năm đã trôi qua, Quý Phương Bình trong bộ váy bó, dáng người vẫn rất gọn gàng, dường như không có gì thay đổi, chỉ

có điều đôi mắt bỏ câu một thời tinh nhanh và điệu đà đó đã hơi sụp xuống, ít nhiều cũng đã lộ ra nét già nua. Cách vận hồi rất hùng hồn này của cô ta khiến Nhâm Nhiễm có cảm giác khóc dở mếu dở.

“Chắc là ba tôi sẽ không cho cô chìa khóa đâu, cô đến đây mà không nói trước gì với ai như thế này là không bình thường, đề nghị cô để chìa khóa lại và về đi”.

Quý Phương Bình không hề nhúc nhích: “Cô cũng có vẻ diễm đạm hơn trước đây nhỉ, nhưng không dám nói hôm nay ngôi nhà này đã được ba cô đi công chứng và tặng cho cô, vì thế có thể ngang nhiên đuổi tôi đi”.

“Tôi không có gì để nói với cô cả, mời cô rời khỏi đây ngay”.

“Tối nay ba cô đòi ly hôn với tôi, tôi vừa cãi nhau với ông ấy một trận xong”.

“Đó là chuyện của hai người, tôi không muốn biết”.

“Đây không phải là kết quả mà cô muốn nhìn thấy đó sao? Cãi nhau xong tôi liền đến đây. Thực ra, Thế Yến không biết là tôi đã có chìa khóa ngôi nhà từ lâu, mấy năm qua tôi thường xuyên đến đây”.

Nhâm Nhiễm vô cùng sùng sốt

“Đúng vậy, tôi thường xuyên đến”. Dường như Quý Phương Bình rất thích thú khi nhìn thấy vẻ sùng sốt của cô, rồi cô ta lại nói tiếp với giọng thoải mái hơn: “Hầu hết là sau khi cãi nhau với Thế Yến. Tôi phải thừa nhận rằng, mấy năm nay, số vụ cãi nhau càng ngày càng nhiều”.

“Cô đến đây làm gì?”

“Từ trước đến nay tôi rất thích ngôi nhà này mà. Cứ cách một thời gian tôi lại thuê người giúp việc đến quét dọn. Mỗi lần đến, tôi đều pha một cốc trà và ngồi ở đây đọc sách, có lúc vào phòng ngủ này nằm nghỉ ngơi. Tiện thể nói luôn là những cuốn sách mà mẹ cô giữ không hợp với khẩu vị của tôi”. Quý Phương Bình cười khẩy với vẻ đầy ác ý: “Cô Nhâm Nhiễm, nét mặt của cô rất lạ lùng, có phải cô cảm thấy tôi đã có những hành động khinh mạn với ngôi nhà thiêng liêng này không?”

Nhâm Nhiễm liền hiểu ra ngay hộp trà Phổ Nhĩ trong bếp là như thế nào, nghĩ đến việc Quý Phương Bình ung dung ngồi uống trà trong ngôi nhà này, lật những cuốn sách mẹ cô cất giữ, nằm trên giường trong phòng ngủ này nghỉ ngơi, cô cảm thấy dạ dày cồn cào, phải cố gắng lắm mới kiềm chế được cảm giác buồn nôn.

“Cô nói thế có nghĩa là gì?”

“Có cần thiết phải hỏi nữa không? Đáng lẽ cuộc sống này nghiêm nhiên thuộc về tôi: sống với chồng tôi trong ngôi nhà này, nuôi dạy con của chúng tôi, nấu cơm, đọc sách, uống trà, trồng hoa...”. Quý Phương

Bình cười lớn, sau đó nói với giọng rất đáng sợ, “Nhưng tất cả đã bị cô phá hết Nhâm Nhiễm ạ”. Nhâm Nhiễm hết sức ngơ ngác trước lời chỉ trích này, “Cái này thì có liên quan gì đến tôi?”

“Nếu năm xưa cô không dùng việc bỏ nhà ra đi để ép ba cô thì đúng là không liên quan gì đến cô. Cô đã biến mất với tư cách là một kẻ bị hại, tôi còn chưa được kết hôn đã trở thành bà mẹ kế độc ác của nàng Bạch Tuyết, bị mang tiếng ác là ép cô phải bỏ nhà đi, tôi phải đối mặt với những ánh mắt lạnh lùng chỉ trích của mọi người. Đứa con của tôi đã không còn nữa, người đàn ông mà tôi yêu đó đã miễn cưỡng lấy tôi về làm vợ, nhưng lại không cho tôi sống trong ngôi nhà này, hiện giờ ông ấy không đếm xỉa gì đến lời phản đối của tôi mà sang tên ngôi nhà cho cô, thậm chí còn đòi ly hôn với tôi. Cô đã biến cuộc sống của tôi thành một trò cười, bây giờ lại còn nói với tôi bằng vẻ mặt vô tội rằng không liên quan gì đến cô. Cô không cảm thấy buồn cười hay sao?”

“Nếu cô buộc phải đổ lỗi cho người khác vì những chuyện đã xảy ra trong cuộc sống thì đó là việc của cô. Tôi không muốn tranh luận với cô đâu là nguyên nhân, đâu là kết quả, ai sẽ là người phải gánh những trách nhiệm đó. Đề nghị cô rời đây ngay lập tức và đừng bao giờ đến nữa”.

“Lại muốn đuổi khách nữa ư?”, Quý Phương Bình cười khẩy không hề tỏ ra động lòng, “chắc là cô không biết, rất nhiều năm về trước, khi tôi mới đem lòng yêu ba cô, một hôm tôi đi theo ông ấy về nhà. Đó là lần đầu tiên tôi đến ngôi nhà này, dĩ nhiên là tôi chỉ có thể đứng ở bên kia đường và nhìn sang. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô và mẹ cô, nhìn thấy hai người ra đón, tôi thực sự cảm thấy chạnh lòng. Cuộc sống của mấy người thực sự quá trọn vẹn, còn tôi chỉ có thể đứng một bên lặng lẽ ngưỡng mộ người đàn ông đó”

Nghĩ đến việc mẹ mình và mình bị một người đàn bà nhìn trộm như vậy mà họ không hề hay biết, Nhâm Nhiễm lại một lần nữa cảm thấy buồn nôn.

“Tôi yêu ông ấy như vậy, cuối cùng cũng làm cho ông ấy động lòng”. Quý Phương Bình chậm rãi nói tiếp: “người đem lòng yêu trước chắc chắn phải là người hèn mọn rồi. Tôi đã đợi ông ấy 8 năm, lãng phí cả tuổi xuân, cuối cùng ông ấy đã cưới tôi, tôi đã tiếp cận được cuộc sống mà tôi hằng ngưỡng mộ. Nhưng tôi đã có được những gì? Một người đàn ông thờ ơ, một ngôi nhà vẫn không được lại gần”.

“Đừng phàn nàn cuộc sống hôn nhân của cô với tôi. Nếu ba tôi không đem lại được cho cô cuộc sống mà cô mong muốn thì đó cũng là chuyện giữa hai người. Còn ai có đủ tư cách để sở hữu ngôi nhà này, chắc là cô phải am hiểu luật pháp hơn tôi”.

“Cô tưởng rằng tôi chỉ nhòm ngó ngôi nhà này thôi ư?”, Quý Phương Bình ngửa đầu lên cười lớn: “Tôi là luật sư, thu nhập không phải là thấp. Một ngôi nhà nhỏ chẳng là thứ gì trong mắt tôi cả. Điều mà tôi quan tâm là, cuộc sống đáng lẽ phải thuộc về tôi đã bị phá hoại, tước đoạt”.

“Tôi nghĩ chúng ta không nên có ảo tưởng rằng mình bị bức hại thì hơn”.

Quý Phương Bình nhìn cô chằm chằm: “Cô còn sắc sảo hơn trước đây. Nhưng tôi không cho rằng tôi đang ảo tưởng. Năm 26 tuổi tôi quen Nhâm Thế Yến, tôi đã bỏ ra gần 17 năm trời để yêu ông ấy, cuối cùng tôi đã có được những gì? Cái mà tôi có được chỉ là một cuộc hôn nhân không có con, không có tình yêu, đến giờ tôi đã 43 tuổi, ngay cả hôn nhân cũng sắp mất. Tất cả những điều này có được là nhờ cô”.

Cuối cùng cơn giận trong lòng Nhâm Nhiễm đã bốc lên, cô lạnh lùng nhìn Quý Phương Bình, “Mẹ tôi lấy ba tôi năm 25 tuổi, năm 36 tuổi biết chồng mình có bồ, năm 38 tuổi biết mình mắc bệnh ung thư, năm 42 tuổi thì mất. Xin hỏi tôi có nên hỏi giúp mẹ tôi rằng cuộc sống của bà bị ai phá hoại hay không?”

“Thôi đi, cô lại bắt đầu rồi đấy”. Quý Phương Bình hất tay xuống một cách phẫn nộ, “Cô tưởng rằng chỉ cần dựa vào điều này là cô có quyền thay trời hành đạo trừng phạt tôi hay sao?”

“Tôi không ngông cuồng đến nỗi nghĩ rằng mình có tư cách để trừng phạt ai. Mọi người đều phải gánh chịu hậu quả cho những hành vi của mình, hoặc sớm hoặc muộn mà thôi”.

“Câu nói này dùng để nói cô cũng thích hợp lắm mà. Xin hỏi việc Kỳ Gia Tuấn vì muốn ly hôn với vợ để được đến với cô, cùng sang Australia, kết quả đã bỏ mạng tại Melbourne, có được coi là một hậu quả mà cô phải gánh chịu hay không?”

Sắc mặt Nhâm Nhiễm lập tức trắng bệch.

“Tôi không thể không nói rằng, cô quả là một người rất nhiều quỷ kế, đa mưu, chưa nói đến việc cô cảm dỗ Kỳ Gia Tuấn khiến cậu ấy chết mê chết mệt vì cô, dường như Kỳ Gia Thông cũng rất say cô thì phải. Nghe nói ở Hán Giang cô còn có một anh người yêu mới, sau khi biết được những chuyện này, chắc là cậu ấy không cam tâm để mình bị mọc sừng dài như vậy đâu”.

“Bà ra khỏi đây ngay. Nếu không...”

Chỉ nghe thấy một tiếng “cạch”, đột nhiên Quý Phương Bình bật chiếc bật lửa ga lên, ngọn lửa nhỏ lay lắt trước gió, Nhâm Nhiễm nhìn Quý Phương Bình mà sồn hết gai ốc, không biết rốt cục cô ta định làm gì.

“Nếu không thì sao? Cô muốn gọi điện thoại cho ba cô hay báo cảnh sát?” Quý Phương Bình tắt bật lửa rồi lại bật lên. “Với địa vị và thân phận của ba cô hiện nay, vợ và con gái bị đưa vào đồn công an, có lẽ sẽ được lên trang đầu của bản tin xã hội đấy, ha ha”.

“Bà định giở trò gì?”

Quý Phương Bình “hứ” một tiếng, “Năm xưa, cũng ở trong ngôi nhà này cô đã nói rất nhiều, tôi nhớ rất rõ. Dĩ nhiên rồi, điều mà tôi nhớ nhất là cô gọi điện thoại cho ba cô và đe dọa ông ấy rằng chỉ cần ông ấy đưa tôi về trong ngôi nhà này, cô sẽ ột mỗi lửa và thiêu trụi nó. Tôi phải thừa nhận rằng cô rất ghê gớm”.

Nhâm Nhiễm nghĩ, chỉ ở cái tuổi 18 xốc nổi đó, cô mới có thể nói ra câu nói quá giận mất khôn đó, hiện tại nhìn Quý Phương Bình, cô thực sự bó tay, “Tôi không có hứng thú nói chuyện với bà, nếu bà không đi, tôi đành phải...”

“Hai tiếng đồng hồ trước, ba cô nói với tôi rằng, lần này ông ấy đã hạ quyết tâm đòi ly hôn với tôi. Tôi nói muốn ly hôn cũng được, nhưng vẫn phải nhường cho tôi ngôi nhà này. Ông ấy nói rằng, rất tiếc, buổi chiều đã đi làm thủ tục sang tên cho cô. Giỏi lắm, cha con cô đã bày mưu tính kế để tính sổ tôi. Tôi nói với ông ấy rằng, tôi định bắt chước cách làm của con gái ông năm xưa, đốt ngôi nhà này đi. Nhưng rõ ràng là ông ấy chỉ coi trọng lời cảnh cáo của cô mà không để ý gì đến lời cảnh cáo của tôi”.

“Bà không nên xúc nổi, có chuyện gì có thể nói với ba tôi”,

“Không cần thiết phải làm như vậy nữa. Trước khi vào đây tôi đã mua cái bật lửa này, sau đó”, Quý Phương Bình chỉ vào một can nhựa đặt trên chiếc tủ nhỏ ở đầu giường, “mang đến một ít xăng”.

Nhâm Nhiễm không dám tin vào tai mình, “Bà là luật sư, hiểu luật mà vẫn cố tình phạm luật ư?”

“Dĩ nhiên đốt nhà là phạm pháp rồi, nhưng chỉ cần cha con cô không sợ bị mang tiếng, không sợ chuyện trong nhà bị người khác lôi ra bàn tán thì cứ việc đi tố cáo tôi. Tôi không quan tâm, tôi đã không còn gì để mất”.

Quý Phương Bình đưa tay với can nhựa đó, mở nắp, vung tay hắt ra một loại chất lỏng trong suốt sắc mùi, từ cửa sổ hắt vào thành giường, Nhâm Nhiễm vừa nhúc nhích, bà ta liền nghiêm giọng nói: “Nếu cô thông minh thì hãy lui ra ngay, tôi không có ý định phạm tội giết người”.

Nhâm Nhiễm không biết bà ta đang đe dọa hay đã ngông cuồng đến mức đó cô chỉ có thể nhìn chằm chằm vào bà ta. Đôi mắt bà ta hằn lên những tia máu, rồi bà ta lại bật bật lửa lên lần nữa, ngọn lửa bập bùng trong đôi mắt đó, rất hãi hùng.

“Cô sợ ư?” Quý Phương Bình cười khàn khàn, “Khi mới làm luật sư, tôi đã từng biện hộ ột người phụ nữ tạt axit vào chồng. Tôi từng tự đặt câu hỏi rằng nguyên nhân nào đã khiến chị ta làm chuyện đó. Hiện giờ thì tôi đã hiểu, khi đã mất đi mọi thứ, người ta có thể làm bất cứ chuyện gì”.

Nhâm Nhiễm quyết định mạo hiểm cướp lấy chiếc bật lửa rồi tính sau, nhưng không đợi cô hành động, Quý Phương Bình bất ngờ vung tay lên, ghé sát chiếc bật lửa vào lớp rèm cửa bên trong đang bị gió thổi bay và châm lửa.

Nhâm Nhiễm hét lên một tiếng, không kịp nghĩ gì mà xông lên dập lửa, khiến lòng bàn tay cô bỏng rát, thấy ngọn lửa chuẩn bị lan ra lớp rèm cửa ngoài, cô túm chặt lớp rèm cửa bên ngoài và lôi mạnh, nhưng chỉ lôi được một nửa, ngọn lửa đã lan ra rộng hơn vì gặp gió.

Phòng đã nóng lên, vải bị cháy thành tro đen, tàn lửa bị gió thổi bay khắp phòng, tỏa ra mùi khói nồng nặc, khiến Nhâm Nhiễm thấy rất khó thở. Co lại một lần nữa lấy hết sức bình sinh để kéo, cuối cùng một bên rèm cửa đang bốc cháy đã bật ra khỏi móc treo, nhưng tấm rèm cửa còn lại cũng đã bốc cháy, lòng bàn tay và cánh tay cô đều bỏng rát, nhưng không còn kịp nghĩ gì nữa, cô ra sức đẩy đồng rèm ra ngoài cửa sổ rồi quay sang kéo tấm rèm cửa còn lại.

Nhưng lúc này ngọn lửa đã lan rộng và cháy xuống dưới, gặp đám xăng dưới đất, lửa lập tức bùng lên dữ dội. Nóng quá Nhâm Nhiễm vội vàng loạng choạng lùi ra phía sau.

Dường như Quý Phương Bình cũng sợ run người, mắt tròn trừng nhìn cảnh tượng trước mặt, đột nhiên bà ta như người vừa tỉnh giấc sau cơn mê, quay đầu chạy ra ngoài.

Nhâm Nhiễm không để ý gì đến bà ta, túm ngay đám ga trải giường trên giường và ra sức dập ngọn lửa đang mỗi lúc một bốc cao hơn.

Lúc này đây, Trần Hoa vội vã xông vào.

54. Chương 37 - Part 01

Chương 37

Sau khi giải quyết xong cục diện hỗn loạn tại thành phố J, bổ nhiệm giám đốc mới tạm thời thay thế Hạ Tĩnh Nghi, Trần Hoa đã về tỉnh, mua vé máy bay về thành phố Z rồi từ sân bay về thẳng đây.

Xe taxi đỗ trước cổng nhà Nhâm Nhiễm, anh đang lấy tiền ra thì nghe thấy lái xe kêu lên thất thanh: “Nhà này cháy rồi”.

Anh ngẩng đầu lên nhìn, đúng là lửa đang bốc lên ở cửa sổ trên tầng hai, trong đêm tối nhìn sáng rực và hãi hùng. Anh đưa vội tiền cho taxi rồi lao ra khỏi xe, cổng khép hờ, anh vừa chạy vào bên trong vừa rút điện thoại di động ra gọi cho cảnh sát phòng cháy chữa cháy. Vừa chạy đến trước cửa nhà, một đồng vải đang bốc cháy từ cửa sổ rơi xuống, anh vội tránh ra, vội giơ chân lên dập tắt. Đúng lúc này Quý Phương Bình đang chạy ra và xô ngay vào người anh.

Anh túm ngay cô ta lại: “Nhâm Nhiễm có ở trong không?”

Quý Phương Bình nhìn anh với vẻ sợ hãi, dường như không nhận ra anh, chỉ gật đầu lia lịa. Anh không kịp hỏi gì thêm, buông tay ra và lao ngay lên tầng, chỉ thấy ngọn lửa trong phòng ngủ đang bốc cháy, Nhâm Nhiễm đang ra sức cầm ga trải giường dập lửa một cách vô ích, lửa đã bao vây lấy cô.

Bất chấp ngọn lửa đang cháy rừng rực, Trần Hoa xông vào, giằng lấy tấm ga trải giường đã bốc cháy trong tay cô, bế bổng cô lên chạy ra khỏi phòng ngủ, cô ra sức giãy giụa; “Buông em ra”.

“Em điên rồi à? Mau chạy đi thôi. Anh đã báo cảnh sát chắc là xe cứu hỏa sẽ đến ngay thôi”.

Nhâm Nhiễm không nói gì mà chỉ nắm lấy, giằng co để thoát khỏi tay anh. Anh đành phải ôm chặt cô, “Nhâm Nhiễm em bình tĩnh đi”.

Cô hét lên: “Đây là phòng của mẹ em, em không thể đứng nhìn nó cháy được”.

“Được, thế thì em đứng yên ở đây để anh vào dập”.

Trần Hoa đặt cô xuống chỗ đường xuống cầu thang, quay người về phía ngọn lửa đang cháy bùng bùng, Nhâm Nhiễm chợt bừng tỉnh, biết một mình sức anh sẽ không thể dập được ngọn lửa lớn thế này, cô kéo anh lại, giọng lạc đi: “Đừng đi”.

Trần Hoa bế thốc Nhâm Nhiễm chạy xuống dưới, chạy liền một hơi ra sân. Họ ngoảnh đầu nhìn lại, tàn lửa rơi từ cửa sổ xuống đất, ngọn lửa trên phòng ngủ tầng hai mỗi lúc một bốc cao hơn, đốt cháy cả cửa sổ, tỏa ra một mùi khét khét kỳ lạ. Lúc này đây tiếng còi xe cứu hỏa đang đến gần, Trần Hoa bế cô chạy ra cổng đã được mở rộng, để xe cứu hỏa vào. Nhân viên cứu hỏa nhảy xuống xe, bình tĩnh kéo vòi nước xông vào phòng và bắt đầu dập lửa.

Dưới ánh lửa, Trần Hoa nhìn Nhâm Nhiễm đang nép trong lòng anh, mặt cô méo xệch, ánh mắt thần thờ nhìn ngôi nhà, quần áo bị cháy không che được kín người nữa, cánh tay phồng rộp lên vì bị bỏng. Anh ôm cô chạy ra ngoài, “Em yên tâm, lửa chắc chắn sẽ được dập thôi, bây giờ anh phải đưa em đến bệnh viện”. Lần này cô không hề phản đối, rõ ràng là đã kiệt quệ rồi.

Bác sĩ vội vàng xử lý vết thương cho Nhâm Nhiễm. Tay phải của cô từ mu bàn tay đến cánh tay bị bỏng sâu độ II, khá nặng, một số vùng da trên tay trái và hai chân cũng bị bỏng nông độ I và độ II.

Rửa đi rửa lại vết thương bằng nước muối sát khuẩn, xử lý phần da bị tổn thương là một quá trình vô cùng đau đớn, mặc dù đã được tiêm thuốc giảm đau, nhưng Nhâm Nhiễm vẫn đau, mặt cô tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, cô chỉ biết cắn chặt môi, không để mình rên rỉ. Đến khi được đắp thuốc bông và băng lại, môi cô đã bị cắn bật máu.

Bác sĩ cho Trần Hoa và ông Nhâm Thế Yên vào, nhìn thấy Nhâm Nhiễm đang nằm truyền dịch vào tĩnh mạch trong trạng thái tứ chi bị băng kín, hai người đều sửng sốt.

“Còn phải xem tiến triển của vết bỏng và thể chất của mỗi người. Bỏng nông độ I và độ II cần từ một đến hai tuần để hồi phục, thông thường da sẽ bị thay đổi sắc tố, nhưng dần dần sẽ đỡ, không để lại sẹo rõ. Vết bỏng sâu độ II ở tay sẽ cần khoảng một tháng để điều trị, phần da ở mu bàn tay phải đặc biệt chú ý, da ở vùng này khá mỏng; cần đề phòng sẹo lồi, như thế sẽ ảnh hưởng đến chức năng của lòng bàn tay hoặc gây dị dạng”. Bác sĩ đã giải thích với họ như vậy.

Ông Nhâm Thế Yên thần thờ nhìn con gái và tự nhiên không dám đến gần cô.

“Con không sao đâu ba”, cổ họng bị nghẹt vì khói, giọng Nhâm Nhiễm khàn đặc nhưng vẫn cố gắng an ủi ba.

Ông Nhâm Thế Yến lập tức giàn giụa nước mắt: “Tiểu Nhiễm, tội do ba gây ra, tại sao cô ta lại đổ lên đầu con?”

Bác sĩ nói: “Đêm đầu tiên chắc chắn sẽ rất đau, tôi đã tiêm thuốc giảm đau cho bệnh nhân, để cô ấy được nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai tính sau”.

Nhâm Nhiễm gặt đầu, thuốc giảm đau đã phát huy tác dụng, cô nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi.

Đến khi Nhâm Nhiễm mở mắt ra đã là trưa hôm sau, cô mơ màng nhìn lên trần nhà lạ lẫm, một lúc sau mới nhớ ra những chuyện xảy ra đêm hôm qua, tay chân đều căng cứng vì đau.

Cô quay đầu ra, chỉ thấy Trần Hoa đang ngồi bên giường cô chăm chú đọc sách, ánh nắng lọt qua rèm cửa màu trắng, chiếu vào tóc và lưng anh, giữa lúc mơ màng, cô cảm thấy cảnh tượng này vô cùng quen thuộc, dường như đã từng nhìn thấy ở đâu.

Trần Hoa phát hiện ra ngay rằng cô đã tỉnh, đưa tay vuốt nhẹ mặt cô.

“Ngủ gần 12 tiếng đồng hồ rồi, em có đói không? Anh đã cho người đi gọi cơm, họ sẽ mang đến ngay bây giờ”.

Cô lắc đầu, muốn nói gì, nhưng lại thấy cổ họng khô đến nỗi không thể thốt ra tiếng, Trần Hoa đặt sách xuống, đỡ cô ngồi dậy, đưa một cốc nước vào miệng cô, cô uống lấy uống để, nước chảy qua thực quản khô khốc, cảm thấy đau nhói, anh nhắc cô, “Chậm thôi em”.

Giọng cô vẫn khàn, “Em muốn xem nhà thế nào rồi”.

Trần Hoa lấy quyển sách vừa cầm trong tay đưa cho cô xem, là cuốn Xa rời đám đông bát nháo mà cô đặt trên chiếc tủ nhỏ cạnh đầu giường mình, “Bác sĩ nói em phải nằm viện điều trị, cần kiêng tuyệt đối để tránh bị nhiễm trùng, không được tùy tiện ra ngoài. Em yên tâm, anh đã qua nhà rồi, lấy sách, laptop và túi du lịch của em về đây. Ngoài căn phòng ngủ đó bị hư hỏng khá nặng ra, các phòng khác đều ổn cả, sửa chữa chắc không có gì khó khăn. Anh sẽ cho người làm”.

Cô “vâng” một tiếng nhưng cũng không cảm thấy nhẹ lòng vì có câu nói này, mắt đờ đẫn nhìn cuốn sách.

“Từ sáng đến giờ, anh đều đọc cuốn sách này, muốn tìm hiểu xem, tại sao bao nhiêu năm qua em luôn mang nó theo bên mình và đọc đi đọc lại”.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, cuốn sách này các tình tiết phát triển rất chậm, em không tin là anh có thể đọc hết được đâu. Thực ra em cũng không hiểu em muốn tìm cái gì trong đó. Có lẽ là một thói quen mà thôi”.

“Em đúng là một đứa trẻ sau khi đã có thói quen thì sẽ thành người cố chấp”.

Anh nhìn cô chăm chú, cái nhìn sâu thẳm tựa như muốn nhìn thấu vào đáy mắt cô, để cô phải đưa mắt nhìn ra chỗ khác. Cô đưa tay định cầm cuốn sách đó, mới phát hiện ra rằng hai tay đã bị băng bó, đặc biệt là tay phải bị băng kín bưng đến tận bắp vai, cô đành chán nản bỏ cuộc.

“Đúng vậy, trong mắt anh, em luôn là đứa ngốc nghếch không có thuốc chữa”. Cô nhìn cánh tay mình bằng ánh mắt rầu rĩ “Haizz, không biết sẽ để lại bao nhiêu sẹo, chắc chắn là sẽ rất xấu”.

“Đến giờ đã biết sợ rồi hả? Đêm hôm qua em rất anh hùng”.

Giọng anh đột nhiên nghiêm lại. Cô nói với vẻ biết lỗi “Em xin lỗi, em...”

Trần Hoa đưa tay ra, đỡ cầm cô lên, động tác không hề nhẹ nhàng đó đã ngắt lời cô, ép cô phải nhìn thẳng vào anh: “Đúng là em phải xin lỗi anh. Khi bị cháy đầu tiên là phải chạy thoát thân sau đó gọi điện thoại báo cảnh sát, đây là những kiến thức mà học sinh tiểu học cũng biết”.

Nhâm Nhiễm không biết phải trả lời thế nào, đến giờ nghĩ lại, cô cũng không biết tại sao hôm qua lại ngớ ngẩn và không hề thấy sợ như vậy, chỉ muốn dựa vào sức mình để dập lửa. Cô chỉ nhớ lúc đó đầu óc trống rỗng dường như không nghĩ được gì đến chuyện khác.

“Nhâm Nhiễm, em có nghĩ rằng, nếu ngày hôm trước tinh thần em không tồi tệ, anh không quay về đây đỡ dành em, hoặc máy bay bị chậm giờ thêm chút nữa thì đêm hôm qua sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Cô không nói gì.

“Sáng nay anh ngồi ở đây, cứ nghĩ đến việc có thể em sẽ bị chết cháy trong đó mà anh thấy sợ”.

Cô giật mình, đây là lần đầu tiên Trần Hoa thừa nhận anh thấy sợ, cô ấp úng, không biết phải nói gì, một hồi lâu mới thốt ra được một câu “Em xin lỗi”.

Trần Hoa không nói gì cả, đưa tay bấm chuông ở đầu giường, một nữ y tá trung niên liền có mặt ngay, anh dặn dò cô y tá rất đơn giản: “Đưa cô Nhâm Nhiễm đi làm vệ sinh cá nhân”, sau đó quay đầu đi ra ngoài.

Nhâm Nhiễm như trút được gánh nặng, dưới sự giúp đỡ của cô y tá, Nhâm Nhiễm vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt, nhìn bộ dạng mình trong gương, chưa nói đến việc bị băng bó nhìn rất sợ, ngay cả tóc cũng bị cháy lẹm một phần, nghĩ lại cô thậm chí thấy sợ.

Nữ y tá họ Lưu, rất nhanh nhẹn, vừa giúp cô lau rửa, vừa an ủi cô: “Không sao đâu em, chị đã làm việc rất nhiều năm ở phòng bỏng rồi, rất nhiều người còn nặng hơn em nhiều, cuối cùng đều ổn cả. Mặt em không bị bỏng là may mắn lắm rồi”.

Cô nhìn vào gương, đành phải thừa nhận, với tình hình như đêm hôm qua, đúng là cô đã thực sự may mắn. Nếu Trần Hoa không đến kịp thời và đưa cô ra, cô cũng không biết mình có kịp tỉnh táo trở lại để thoát thân hay không.

Đến khi quay ra, Trần Hoa đã ngồi ở đó rồi, nét mặt đã quay trở lại với vẻ điềm tĩnh thường ngày.

Một lát sau, một người đàn ông trẻ gõ cửa bước vào, mang đồ ăn trưa đến. Nhâm Nhiễm nhìn hai tay mình, nói bằng giọng rầu rĩ, cam chịu: “Không biết sẽ phải mất bao thời gian không tự làm được mọi việc, tổng giám đốc Trần, anh gọi chị Lưu giúp em vậy”.

Trần Hoa không đếm xỉa gì đến cô, mở bàn ăn nhỏ trên giường ra, mở từng hộp cơm và thức ăn, lấy thìa, múc một miếng cháo gà và ra lệnh cho cô: “Há miệng?”

Cô đành phải há miệng một cách bất lực. Anh bón từng miếng một, thức ăn, cháo, động tác bình thản, rất kiên trì, nhưng cô không hề cảm thấy ngon.

Đúng lúc này, cửa bật mở, ông Nhâm Thế Yến và Điền Quân Bồi cùng bước vào. Bất ngờ quá, Nhâm Nhiễm bị một miếng cháo lọt vào khí quản, ho sặc sụa. Trần Hoa bình thản vỗ lưng cho cô, đưa nước cho cô uống, lấy khăn lau miệng cho cô, động tác nhẹ nhàng, thuần thực, đồng thời không quên cất tiếng chào: “Mời giáo sư Nhâm, luật sư Điền ngồi”.

Ông Nhâm Thế Yến cũng có vẻ ngại ngùng, “Tiểu Nhiễm, luật sư Điền đến đây thăm con”.

Khó khăn lắm Nhâm Nhiễm mới hết được cơn ho, nhưng vẫn thấy Trần Hoa vừa ngồi bên thùng thẳng vỗ lưng cho cô, vừa nhìn cô, miệng cười cười. Đột nhiên cô ý thức ra được rằng, chắc chắn là anh biết Điền Quân Bồi và ba cô cùng đến, cảnh tượng bón cháo thân mật này, e rằng là thể hiện cho Điền Quân Bồi xem. Nhớ lại cảnh cô lợi dụng anh mấy hôm trước, Nhâm Nhiễm không nói được gì, ủ rũ tựa đầu vào gối.

“Cảm ơn tổng giám đốc Trần, em không ăn nữa”.

Trần Hoa cũng không bắt ép, anh gấp chiếc bàn nhỏ lại, chỉnh lại chiếc gối cho cô rồi quay sang nói với ông Nhâm Thế Yến: “Giáo sư Nhâm, bác sĩ Trương đến tìm chú, để cháu đưa chú đến nói chuyện với ông ấy”. Trần Hoa nhìn thẳng vào Điền Quân Bồi, nhẹ nhàng nói: “Mời luật sư Điền ngồi”.

“Quân Bồi, sao anh lại đến đây?”

“Em không hề mở máy, anh liên lạc được với giáo sư Nhâm, mới biết em bị bỏng, liền mua vé máy bay đến đây ngay”. Điền Quân Bồi ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường, nhìn vào vết thương của cô, “Không ngờ lại bị nặng như vậy”.

“Không sao, chỉ có điều nhìn hơi sợ thôi, bác sĩ nói rồi, bỏng nông độ I và độ II sẽ nhanh khỏi thôi và không để lại sẹo”.

Điền Quân Bồi nói với giọng đau đớn: “Tiểu Nhiễm, anh xin lỗi”.

Nhâm Nhiễm nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc, “Quân Bồi, anh cố tình để em cảm thấy xấu hổ hay sao mà lại xin lỗi em”.

“Nếu anh nói sớm với em rằng bà mẹ kế của em đang tung ra những thông tin bất lợi cho em, chơi xấu em thì có thể em đã cảnh giác với bà ấy và không bị thế này”.

“Ý anh muốn nói đến những điều mà bà ấy nói với phóng viên báo chứng khoán ư? Anh đừng tự trách mình như vậy, em đã biết từ lâu rồi, thật sự không liên quan gì đến anh”.

“Vì em biết anh đã đọc được nội dung của cuộc phỏng vấn đó nên em mới cố tình... chia tay với anh ư?”

Nhâm Nhiễm cắn chặt môi.

“Anh biết là như vậy. Tiểu Nhiễm, anh đã nói là sau khi quay về sẽ nói chuyện với em, tại sao em không chịu cho anh cơ hội để nói rõ mọi vấn đề? Em không tin vào khả năng lý giải và chấp nhận vấn đề của anh như vậy ư?”

“Không, Quân Bồi, từ trước đến nay anh rất hiểu em, rất bao dung với em, đã đến mức khiến em không thể lạm dụng lòng tốt của anh được nữa”.

“Đây không phải là lòng tốt gì cả, anh đã nói rồi, anh yêu em, Tiểu Nhiễm, kể từ ngày đầu tiên quen em, em đã không giấu diếm anh rằng em có quá khứ, anh chưa bao giờ cho rằng anh có quyền bắt em phải nói ra mọi chuyện”.

“Hai người đến với nhau, chỉ có lòng bao dung không thôi thì chưa đủ, em không nên ỷ lại vào sự khoan dung của anh mà cứ ậm ờ cho qua chuyện như vậy... Những chuyện mà mẹ kế em nói về em, có một số cái là sự thật, đúng là năm 18 tuổi em đã bỏ nhà đi và sống với... một người đàn ông”.

55. Chương 37 - Part 02

Trái tim Điền Quân Bồi thất lại, gần như muốn ngăn cô nói tiếp, tuy nhiên cô nhìn anh, ánh mắt trong trẻo, bình tĩnh, “Còn về chuyện có thai, phá thai, chen chân vào cuộc hôn nhân của người khác và được người ta bao, những chuyện này em chưa bao giờ trải qua”.

“Anh tin em”.

Đúng là em đã từng nghĩ rằng, quá khứ của em là phần mà em muốn vứt bỏ, muốn quên đi, không liên quan đến bất kỳ ai, không cần phải kể cho ai nghe. Nhưng em đã nhầm, em có thể không cần phải nói gì với những người bạn bình thường, nhưng với người yêu thì không thể như vậy, sự khoan dung của anh khiến em cảm thấy mình rất ích kỷ. Quân Bồi, em không có quyền gì để bắt anh chấp nhận một cách vô điều kiện tất cả những chuyện thậm chí anh không được biết, mà đáng lẽ nên nói rõ với anh từ sớm”.

“Nếu anh nói anh không để tâm thì sao?”

“Cha mẹ anh sẽ để tâm, Quân Bồi ạ”.

“Người sống với em là anh, nếu có lòng tin với anh thì em sẽ không rút lui ngay sau khi biết cha mẹ anh để tâm”.

“Không hẳn là như anh nói đâu. Anh rất tốt, tốt đến mức khiến em cảm thấy xấu hổ. Anh Quân Bồi, em không thể bắt anh phải một mình chịu đựng sức ép trong hoàn cảnh chưa thể yêu anh nhiều. Nếu em không cứng rắn, để mặc anh chống chọi với mọi sự nghi ngờ, phản đối của cha mẹ anh thì em là một kẻ thực sự ích kỷ. Đến lúc đó, em sẽ không thể tha thứ mình”.

Phòng bệnh vô cùng yên tĩnh. Một lúc lâu sau, Điền Quân Bồi khẽ hỏi: “Trần Hoa là người mà em có thể yên tâm thể hiện sự ích kỷ của em ư?”

Nhâm Nhiễm nói một cách chua chát: “Anh ấy là người mà em yêu từ năm 18 tuổi, tình yêu ngày đó, thực ra là rất mù quáng, giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa, kể cả đã dự đoán được hậu quả, cũng vẫn không thể không yêu. Đợi đến khi học được cách sống một cách lý trí, em đã không biết em có còn yêu anh ấy nữa hay không. Em xin lỗi, em không nên đón nhận tình cảm của anh trong thời điểm tâm trí còn hỗn loạn như thế này”.

“Anh hiểu rồi. Anh chưa bao giờ được trải nghiệm một tình cảm sâu sắc, từ trước đến nay anh không thích bất kỳ sự hỗn loạn nào, luôn cho rằng mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của lý trí. Mãi cho đến khi gặp được em, anh mới biết, suy nghĩ đó thật tự phụ biết bao. Em là lần trải nghiệm duy nhất không bị lý trí trói buộc của anh. Tiểu Nhiễm, chính vì thế em không cần phải xin lỗi anh”. Điền Quân Bồi đứng dậy, vuốt mái tóc rối bời cho cô, “Anh về đây, em nhớ giữ gìn sức khỏe”.

Sau khi Điền Quân Bồi ra về, Nhâm Nhiễm cảm thấy vô cùng áy náy và buồn chán, ngồi thần thờ một lúc cô lại nằm xuống. Cô nghe thấy tiếng mở cửa, nhưng cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên, Trần Hoa vỗ vào vai cô, “Nhâm Nhiễm”.

Tự nhiên cô lại cảm thấy bức bối vô cớ, cúi đầu trong gối, không đáp lại gì, bỗng nghe thấy giọng con gái cất lên hỏi với vẻ rất quan tâm: “Tiểu Nhiễm, em đau lắm à?”

Cô sững sốt mở mắt ra, phát hiện thấy đứng bên giường ngoài Trần Hoa và ba cô, còn có ông Kỳ Hán Minh, Kỳ Gia Ngọc và Tiêu Cương, cô luống cuống định ngồi dậy, Trần Hoa đỡ cô dậy, kê gối sau lưng cho cô. Anh vẫn tỏ ra rất bình thản khi nhìn thấy cha mình và mọi người trong nhà, không chào hỏi vồn vã gì, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Nhâm Nhiễm bèn đi ra.

“Bác Kỳ, chị Gia Ngọc, anh Tiêu Cương, sao mọi người lại đến đây?”

Ông Kỳ Hán Minh nói: “Nghe ba cháu nói cháu bị bỏng, bác và mọi người đều giật mình, dĩ nhiên là phải đến thăm rồi”.

Kỳ Gia Ngọc bước đến, cúi người xem vết thương trên cánh tay cô, cô phát hiện thấy bụng Kỳ Gia Ngọc đã hơi lùm lên, rõ ràng là đã có bầu. Ông Kỳ Hán Minh phát hiện ra ánh mắt của cô liền cười giải thích: “Tiểu Nhiễm, cháu vẫn chưa biết nhỉ, Tiêu Cương và Gia Ngọc đã cưới nhau, sắp được làm ba làm mẹ rồi”.

Cô cũng hơi bất ngờ, nhưng liền cười ngay, “Vây ư, thế thì tốt quá chúc mừng anh chị. Bác Kỳ, chị Gia Ngọc, mọi người mau ngồi xuống đi”.

Ông Kỳ Hán Minh và ông Nhâm Thế Yến ngồi một bên, Gia Ngọc ngồi xuống mép giường, “Hôm nay nếu Tiểu Bảo không đi học thì chị đã đưa cu cậu đến đây thăm em rồi”.

“Đừng đưa trẻ con đến, nhìn người bị băng bó thế này sợ lắm. Tiểu Bảo vào cấp một rồi chị nhỉ? Nhanh thật”.

“Đúng là nhanh thật”. Tiêu Cương cười nói, “Bây giờ cu cậu rất ghê gớm, cậu ta rất ghét bị anh chị gọi là Tiểu Bảo, nếu không gọi cả tên cả họ là Kỳ Bá Ngạn thì cậu ta sẽ giả câm giả điếc, không thèm nói chuyện với ai”.

Nói đến cậu cháu trai, ông Kỳ Hán Minh cười cười gật đầu, rõ ràng là vui vẻ hơn ngày trước nhiều mặc dù mấy năm qua, nhìn ông cũng đã già hơn.

Nhâm Nhiễm vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, ấn tượng của cô về Kỳ Bá Ngạn vẫn dừng lại khi cậu còn rất nhỏ. Cô cố gắng tưởng tượng ra hình ảnh một đứa trẻ đã đi học thì sẽ như thế nào, nhưng trước mắt cô lại hiện ra hình ảnh Kỳ Gia Tuấn ngày trước, từ nhỏ đến lớn, gặp chuyện gì không thích là anh cũng tỏ ra bất cần. Đôi mắt cô lập tức ngân ngấn nước mắt.

Rõ ràng là Kỳ Gia Ngọc biết cô đang nghĩ gì, lòng thấy buồn buồn, vội chuyển sang chủ đề khác, “Hôm qua không xảy ra điều gì bất trắc là may mắn lắm rồi, Tiểu Nhiễm, nhà em phải sửa chữa, sau khi ra viện đến nhà chị ở nhé”.

Ông Kỳ Hán Minh cũng nói: “Đúng vậy, bên nhà có sẵn phòng, rất tiện cháu ạ”.

Nhâm Nhiễm rất khó xử, nhưng chưa đợi cô kịp nói gì, Trần Hoa đứng ngoài cửa sổ đã lên tiếng: “Không cần đâu, Nhâm Nhiễm phải nằm viện một thời gian để điều trị. Tôi đã cho người sửa nhà cho cô ấy rồi, đợi đến khi ra viện là có thể về nhà ở được rồi”.

Nhâm Nhiễm vội nói: “Cảm ơn bác Kỳ, cảm ơn chị Gia Ngọc, cháu không phải làm phiền mọi người đâu ạ”.

Kỳ Gia Ngọc cũng không ép cô mà đứng dậy, quay sang nói với Trần Hoa: “Gia Thông, anh chăm sóc Tiểu Nhiễm nhé. Chú Nhâm, tụi cháu xin phép về trước đây ạ”.

Trần Hoa gật đầu: “Cảm ơn mọi người đã đến thăm Nhâm Nhiễm. Để tôi tiễn mọi người”.

Nhâm Nhiễm chỉ thấy ông Nhâm Thế Yến thần thờ ngồi một bên, chỉ trong một đêm, nhìn ông già và tiêu tụy đi rất nhiều. Cô cũng thấy lo, cố gắng tìm một chủ đề để nói chuyện, “Ba, chị Gia Ngọc kết hôn với anh Tiêu Cương từ bao giờ vậy?”

Ông Nhâm Thế Yến cố lấy lại tinh thần nói: “Hai năm qua Gia Ngọc cùng ba cô ấy lo việc quản lý công ty, ngoài ra còn phải chăm sóc gia đình, thực sự là rất vất vả. Năm ngoái Tiêu Cương đã giải tán công ty ở Australia, về nhà cầu hôn với Gia Ngọc, mọi người đều thấy mừng cho cô cậu ấy”.

“Thực ra trước đây khi sống gần nhau, Mẫn Nghi và con đều nhận ra rằng anh Tiêu Cương thích chị Gia Ngọc, bọn con còn trêu họ, chỉ có anh Tuấn là không tin”. Nhắc đến những chuyện cũ này, cô liền mỉm cười, nhưng cô thấy hơi ngạc nhiên khi mình có thể nhớ lại được dễ dàng như vậy, nghĩ một lát lại hỏi tiếp: “Thế hiện tại ai nuôi Tiểu Bảo?”

“Sau khi Tuấn mất, Mẫn Nghi rất áy náy, bất chấp sự phản đối của người trong gia đình, cô ấy vẫn ký tên nhường quyền nuôi Tiểu Bảo cho nhà họ Kỳ. Cũng may là được như vậy, mẹ Tuấn cũng có chỗ dựa về mặt tình cảm hơn”.

“Thế là tốt rồi”.

“Tiểu Nhiễm, ba có lỗi với con nhiều”.

“Ba, chuyện không liên quan gì đến ba cả”.

“Quý Phương Bình mất tích rồi, ba không tìm được cô ta. Nếu con muốn truy cứu tội đốt nhà và cố ý gây thương tích, để công an tìm bắt cô ta thì ba cũng rất hiểu”.

Nhâm Nhiễm giật nảy mình, “Con không có ý định làm như vậy đâu. Lúc đó cô ta chỉ muốn đốt nhà, nhưng không có ý gây thương tích cho con, trước khi ra tay cô ta đã cảnh báo con, bảo con chạy ra ngoài”.

“Đúng là cô ta đã đốt nhà, hơn nữa lại mang can xăng đến, thực sự nghiêm trọng”. Trần Hoa đã quay vào phòng bệnh, lạnh lùng nói, “Giáo sư Nhâm chắc là chú cũng biết, từ trước đến nay con gái chú hiền đến mức hơi ngờ nghệch. Không nên để Nhâm Nhiễm đưa ra sự lựa chọn cần phải truy cứu trách nhiệm của Quý Phương Bình như thế nào”.

Sắc mặt ông Nhâm Thế Yển nhợt nhạt, nói với giọng đau khổ: “Gia Thông, không phải tôi bênh gì Quý Phương Bình. Nhưng trong chuyện này đúng là tôi là người có lỗi, tối hôm qua, tôi đã nói về chuyện ly hôn với cô ta, tinh thần của cô ta rất kích động, tôi không để tâm gì đến câu nói của cô ta. Do tôi không giải quyết ổn thỏa mối quan hệ với Quý Phương Bình nên mới khiến cô ta gây ra chuyện này, suýt nữa thì gây ra cục diện không thể cứu vãn”.

“Ba, ba đừng nói nữa, con hiểu chứ, 8 năm cô ta lấy ba, chưa ly hôn thì cô ta vẫn là vợ ba, nếu ba có những hành động bỏ qua tình vợ chồng thì con lại thấy lo”. Cô ngần ngừ một lát, nghĩ đến vẻ mặt góm ghềnh đó của Quý Phương Bình mà vẫn thấy sợ, “Không cần thiết phải làm to chuyện này. Con cảm thấy cô ta có vấn đề gì về tâm lý nên không có ý định tố cáo cô ta. Ba đi tìm cô ta, bảo cô ta đi chữa trị đi, từ sau đừng gây ra những chuyện như thế này nữa”.

Trần Hoa lạnh lùng nhìn cô nhưng không nói gì nữa.

Sau khi ông Nhâm Thế Yển ra về, Nhâm Nhiễm tự giễu cợt mình: “Em không muốn vì chuyện này mà lại để cho phóng viên phải tìm đến em”.

Trần Hoa không nói gì, mắt vẫn nhìn cô chăm chú, khiến cô cảm thấy không thoải mái.

“Anh nhìn em như thế làm gì? Không phải anh luôn coi em là đứa mẹ nực cười đó sao, việc gì mà phải ngạc nhiên như vậy? Sau này mong anh đừng nói ra những câu đó ra để kích ba em nữa, ông cũng đã buồn khổ lắm rồi”.

“Trước đây chỉ vì biết tin ba em sắp lấy Quý Phương Bình mà em đã bỏ nhà đi để bày tỏ sự chống đối. Đến giờ bà ta đốt nhà, suýt nữa thì đưa em vào chỗ chết, em lại có thể không thêm quan tâm, chỉ bảo bà ta đi điều trị tâm lý. Nhâm Nhiễm, điều mà anh muốn biết là: rốt cục là em khoan dung hay trong lòng bình thản không còn cảm xúc gì?”

Bị hỏi như vậy, Nhâm Nhiễm đành phải suy nghĩ một lát, “Em không khoan dung, em vẫn ghét bà ta, vẫn mong sau này không phải dính dáng gì đến bà ta. Nhưng cảm nhận của em là, nếu trong lòng cảm thấy áy náy, tự trách, thù hận và có những nỗi u uất không thể giải tỏa thì sẽ khổ sở hơn nhiều so với những vết thương nhìn thấy trên cơ thể. Những người không thoát ra được sẽ tự hành hạ mình, xét cho cùng, bà ấy cũng chỉ là một người đàn bà ích kỷ đáng thương, chỉ muốn tìm kẻ chịu tội thay cho cuộc sống thất bại của

mình mà thôi. Nếu tự kiểm điểm lại mình một cách nghiêm túc thì trước đây em cũng có một phần trách nhiệm”.

“Rất tốt, xem ra em không có ý định phủ định tất cả những cái trước kia của em - không nên cảm hận quá mức như vậy, cũng không nên dễ dàng ngập vào tình yêu như thế”.

Câu kết luận này khiến Nhâm Nhiễm không biết phải trả lời thế nào. “Em đang hối hận vì tất cả những gì thuộc về quá khứ ư? Nếu cho em một cơ hội làm lại, khi biết tin ba em quyết định tái hôn, liệu em có khóc một trận, gây chuyện vài ngày rồi thôi hay không?” Trần Hoa bước đến, ghé sát xuống người cô, “Không giận đối đến Thâm Quyển tìm anh, sẽ không có tất cả mọi chuyện xảy ra sau đó. Tiếp tục học hành, yêu một chàng trai tốt bụng, dịu dàng, yêu em, đến một thời điểm thích hợp sẽ tha thứ cho ba em và Quý Phương Bình, gạt hết mọi thù oán, tìm một công việc, lấy chồng sinh con, sống một cuộc sống không có nguy hiểm, yên bình thuận lợi - như thế có phải sẽ hạnh phúc hơn không?”

Hai người cách nhau rất gần, ánh mắt anh sắc sảo đến mức khiến cô không thể chịu được. Cô đành phải cố gắng giữ im lặng.

“Chuyện đã xảy ra thì không thể nào thay đổi được nữa, việc gì chúng ta phải đặt giả thiết nữa?”

“Anh đã từng đặt giả thiết. Kết luận của anh là, mặc dù biết rằng sau này sẽ gây ra cho em nhiều nỗi đau khổ như vậy, nhưng anh cũng không muốn không gặp được em”.

Lời tâm sự thẳng thắn chưa từng có này khiến Nhâm Nhiễm sửng sốt, cô tròn tròn mắt nhìn Trần Hoa.

“Em sợ ư?” Anh mỉm cười, “Đúng vậy, năm xưa em đã nhìn thấy rất rõ bộ mặt tồi tệ nhất của anh, biết anh lạnh lùng ích kỷ đến mức độ nào mà vẫn yêu anh. Đến bây giờ, có thể anh không có gì thay đổi, vẫn là anh chàng tự coi mình là trên hết đó. Nhưng sau khi được em yêu, anh đã không muốn buông em ra, để em sống một cuộc sống không bị tổn thương nhiều như vậy nữa”.

56. Chương 38 - Part 01

Chương 38

Về vụ cháy nhà họ Nhâm, tờ nhật báo của thành phố Z chỉ đăng một tin rất ngắn trong phần bản tin địa phương: 11 giờ đêm qua, ngôi nhà có lịch sử gần 80 năm nằm ở sau trường đại học Z đã bị cháy. Sau khi nhận được điện thoại, cảnh sát phòng cháy chữa cháy đã có mặt kịp thời và nhanh chóng dập tắt khiến ngọn lửa không lan rộng thêm, không gây thương tích gì lớn cho người và không gây thiệt hại nghiêm trọng về tài sản. Cơ quan phòng cháy chữa cháy kêu gọi người dân nâng cao ý thức phòng cháy chữa cháy, coi trọng vấn đề dùng điện an toàn, thường xuyên kiểm tra và xóa bỏ những mối đe dọa tiềm ẩn trong nhà.

Nhâm Nhiễm đã đọc bản tin này như đọc chuyện xảy ra ở nhà người khác, đọc xong cô không bình luận gì thêm. Trần Hoa lật sang trang tiếp theo cho cô, toàn bộ là quảng cáo bất động sản, tên các tòa nhà, khu chung cư muôn màu muôn vẻ hoặc tạo cảm giác sang trọng khác nhau, các câu quảng cáo khách hiện ra trước mắt, dường như cuộc sống mà người ta đang miệt mài theo đuổi nằm ở trong đó, chỉ đợi người ta có đủ tiền mua vào là có thể tha hồ hưởng thụ.

Anh lại lật sang trang chứng khoán, toàn là chuyện cổ phiếu tăng giảm, công ty này đưa ra thông tin không chính xác, công ty kia chứng thực một dự án sáp nhập nào đó sắp được thực hiện, cơ quan nọ phân tích trong thời gian tới thị trường giữ ổn định, không loại trừ khả năng trong thời gian ngắn sẽ có cổ phiếu sụt giảm mạnh, nhà đầu tư hỏi một quỹ khép kín nọ có đáng để tham gia hay không...

Anh lại lật sang trang giải trí. Một bộ phim nọ sắp bấm máy, nhà sản xuất chưa tiết lộ gì về các tình tiết trong phim; Nam diễn viên nổi tiếng Ôn Lệnh Khải xuất hiện trước công chúng, các fan la hét, khi bị hỏi đến tin đồn có liên quan đến con gái riêng, anh chỉ cười và nói rằng người nào trong sáng, không cần thanh minh vẫn trong sáng, người nào mờ ám, dù thanh minh cũng mờ ám, chính vì thế không muốn bàn luận nhiều...

“Không đọc nữa, em muốn ngủ”.

Trần Hoa liền nhắc cô, “Em mới thức được ba tiếng đồng hồ”.

Nhâm Nhiễm không đếm xỉa gì đến anh, chống người bằng khuỷu tay trái nằm xuống, nhìn động tác vụng về của cô, anh liền bật cười, vút tờ báo sang một bên rồi đỡ cô nằm xuống.

“Hỏi em em không trả lời, cho em đọc báo em kêu chán. Thật sự không định nói gì với anh hay sao?”

Cô hậm hực nói: “Em nói thì giải quyết được việc gì?”

“Vấn giải quyết được việc chứ. Ít nhất là vừa này anh đã ra gọi điện thoại bảo họ không cần phải tìm Quý Phương Bình nữa, để ba em tự quyết định xử lý bà ta như thế nào cũng được”.

Cô liền quay ngay mặt sang, tròn tròn mắt nhìn anh với vẻ sững sốt, anh liền cười, xoa xoa đầu cô, “Đừng nhìn anh bằng ánh mắt sợ hãi như vậy, thực ra lúc đầu anh cũng không có ý định xử lý bà ta đâu. Coi như số bà ta may, em không sao là tốt rồi”.

Việc chữa trị vết bỏng sau đó là một quá trình không thể khiến người ta cảm thấy thoải mái, thay thuốc, cắt hoại tử, ghép da... Khâu nào cũng vô cùng đau đớn. Nhưng vì có Trần Hoa ở bên cạnh, quá trình này dường như cũng trở nên dễ chịu hơn.

Anh không nói gì an ủi cô, chỉ có điều cả ngày ở bệnh viện cùng cô. Ban ngày, anh ngồi làm việc bên chiếc laptop đặt trên bàn cạnh cửa sổ, nghe điện thoại thì tự giác ra ngoài hành lang. Cách mấy ngày, anh Bang - trợ lý của Trần Hoa lại bất ngờ xuất hiện ở phòng bệnh, lên tiếng chào cô rất tự nhiên rồi bắt đầu báo cáo

công việc với anh. Cô cũng thăm thán phục bản lĩnh chín chắn của anh Bang do được theo Trần Hoa nhiều năm.

Trần Hoa nhận làm một số việc thay hộ lý, bón cơm cho cô, nhắc cô uống thuốc đúng giờ, nếu cô yêu cầu, mở laptop cho cô, để cô dùng mấy ngón tay vẫn còn hoạt động được bên tay trái gõ mỗ cò bàn phím dịch tài liệu, nhưng thấy quá một tiếng là anh lại đến bắt cô nghỉ ngơi mười phút.

Đêm đến, anh ngủ trên chiếc giường khác trong phòng bệnh.

Ngày cả ba cô dường như cũng đã mặc nhận quan hệ giữa Trần Hoa và cô, để anh ở lại phòng bệnh, hàng ngày đến thăm cô, có việc gì liền bàn bạc trực tiếp với anh. Cô biết, kể cả cô có phản đối cũng chẳng giải quyết được gì.

Lúc đầu sự tiếp xúc gần gũi diễn ra hàng ngày này cũng khiến Nhâm Nhiễm có cảm giác không thoải nỏi. Đêm đầu tiên ngủ cùng phòng với anh, cô không tài nào ngủ được, thậm chí còn ngỡ là nghe thấy tiếng thở của anh. Nghiêng đầu nhìn sang, nhờ có ánh trăng, có thể nhìn thấy đường nét của cơ thể anh, giường của bệnh viện hình như hơi ngắn đối với anh. Anh nằm yên tĩnh, không hề trằn trọc.

Cô nghĩ, có phải là do sống một mình trong thời gian dài, khiến cô đã không quen với việc có người ở bên cạnh mình ngày đêm hay không, cô không thể nào đưa ra ình câu trả lời.

“Em không ngủ được à?” Anh lên tiếng hỏi.

Cô “vâng” một tiếng.

“Quen rồi sẽ ổn thôi”.

Lời an ủi này khiến cô không nói được câu nào.

Nhưng dần dần, đúng là Nhâm Nhiễm đã quen với sự tồn tại của Trần Hoa.

Khi lần đầu tiên nghe thấy anh nói buộc phải quay về Bắc Kinh để giải quyết một việc, cô lại tỏ ra sững sốt, nhưng liền ý thức ngay được rằng, với mức độ bận rộn của anh, ngồi trông cô một ngày ở phòng bệnh chẳng khác gì một tuần, không biết đã để lỡ mất bao nhiêu công việc

Buổi sáng anh đi, chiều hôm sau lại quay lại, sau đó cứ cách hai ba ngày lại bay về một chuyến. Cô nói cô bình phục khá nhanh, đặc biệt là tay trái đã có thể cử động thoải mái, không cần phải có người trực ở bên cạnh để chăm sóc, anh cũng coi như không nghe thấy.

Hai tuần sau, ngoài cánh tay phải vẫn phải tiếp tục điều trị, các chỗ khác về cơ bản đã khỏi hẳn, bác sĩ cho phép Nhâm Nhiễm ra viện. Trước sự khẳng khái của cô, cô đã chuyển về nhà, phát hiện thấy nhà đã được sửa chữa xong xuôi, nhìn từ ngoài thấy không khác gì so với ngày xưa.

Cô lên tầng bước vào phòng ngủ chính, chỉ thấy tất cả các đồ đạc bị cháy bên trong đã được mang đi, tường, trần nhà được quét sơn trắng toát, thậm chí nền phòng mới được lát lại cũng chọn vật liệu giống với nền phòng cũ, ngoài việc mới quá không tương xứng với ngôi nhà cũ này, không phát hiện ra dấu vết gì do vụ cháy đó để lại. Đứng trước gian phòng trống trải này cô không thể không thấy buồn lòng, nhưng lý trí mách bảo cô rằng, đây đã được coi là một kết quả không tồi.

“Đợi em khỏi hẳn sẽ mua đồ đạc về bài trí sau vậy”. Trần Hoa đứng sau lưng cô nói, “Tất cả các ổ khóa trong nhà đã được thay, ngoài sân đã được lắp thiết bị báo trộm và camera, chắc là sẽ không còn ai có thể tùy tiện đột nhập vào nữa đâu”.

Cô thầm cảm ơn sự chu đáo của anh, nhưng không biết phải nói thế nào Nhưng anh cũng không để tâm đến sự im lặng của cô, dường như giữa hai người, không cần phải tỏ ra khách sáo gì cả.

Trần Hoa không hề xin ý kiến của Nhâm Nhiễm mà ngủ lại ở phòng khác. Nhâm Nhiễm đành tự nhủ, dường như tất cả mọi người đều mặc nhận anh là bạn trai của cô, cô có nói gì thêm cũng là thừa. Lần này ít nhiều cũng được ở nhà mình, không đến nỗi bị người khác nói được anh bao.

Anh vẫn chăm sóc cô, vẫn sống những ngày đi đi lại lại như vậy.

Cuộc sống của Nhâm Nhiễm đã rất có nếp. Xe của Trần Hoa đã được anh Bang đưa đến thành phố Z từ lâu, anh lái xe chở cô đến bệnh viện kiểm tra, thay thuốc đúng lịch, xóa vết sẹo lồi trên mu bàn tay phải, theo lời bác sĩ, cần phải làm cho chức năng của bàn tay phải bị ảnh hưởng, quá trình điều trị này phải kiên trì một thời gian. Mỗi buổi sáng, họ ra ngoài đi dạo, sau đó về nhà, tiếp tục làm việc. Buổi trưa Nhâm Nhiễm nghỉ trưa một lát, sau đó lại tiếp tục dịch tài liệu, tay bị như vậy, ảnh hưởng lớn đến tiến độ của cô, nhưng Trần Hoa kiên quyết không cho cô thức khuya để làm việc.

Ngày đầu tiên về nhà, cô đã vớt hộp trà Phổ Nhĩ và bộ ấm trà dưới bếp đi, nhìn thấy trong tủ bếp có ấm đun cà phê, đèn cồn, đột nhiên cô liền nảy ra ý định, lên mạng đặt mua bột cà phê đã nghiền sẵn và bảo người ta đem đến định thử đun cà phê. Nhưng tay phải của cô vẫn chưa hoạt động được bình thường, một tay thao tác không ăn thua gì. Trần Hoa ngó đầu vào xem, vô cùng sửng sốt nên đã bước vào ngăn cô lại:

“Em không biết sợ là gì, vết bỏng còn chưa khỏi mà dám nghịch đến cồn”.

“Em muốn uống cà phê”

“Để anh đi mua cho em”.

“Em muốn uống loại tự đun”.

Anh đành bó tay, “Em ngồi yên một chỗ đi, để anh xem”.

Anh cũng chưa bao giờ sử dụng ấm đun cà phê, lấy laptop ra, lên mạng search cách sử dụng, nghiên cứu một lát và bắt đầu thao tác, Nhâm Nhiễm vừa nhớ lại các bước thao tác của mẹ năm xưa vừa hướng dẫn anh.

“Nước sôi mạnh rồi thì phải mở nắp cho bột cà phê vào”.

“Em nhớ ra rồi, phải cho thêm ít bột cà phê nữa. Trước đây mẹ em đun ột mình ba em, chính vì thế chỉ cho 15 gam, mình có hai người, phải cho thêm một phần nữa”.

“Có thể dùng thìa gỗ để khuấy”.

“Ê, anh cẩn thận không lại bỏng đấy”.

Trần Hoa không đếm xỉa gì đến cô, bỏ đèn còn ra, nhanh tay lắc ngăn trên và nhấc ngăn dưới ra, đổ nước thừa ở ngăn dưới đi, sau đó lại nhanh tay cho ngăn trên vào khung ấm, làm một lèo luôn, anh dùng khăn mặt đã vắt khô nước lau ngăn dưới, nhìn cà phê nổi đầy bọt và nhỏ xuống dưới, mùi thơm bắt đầu tỏa khắp bếp.

Anh đột nhiên phát hiện ra rằng, đã một lúc khá lâu không thấy Nhâm Nhiễm nói gì. Anh ngoảnh đầu lại nhìn, nét mặt cô thần thờ, rõ ràng là đang nghĩ chuyện gì.

Anh còn nhớ cô đã từng nói rằng, hồi còn sống ngày nào mẹ cô cũng đun cà phê cho ba cô, chắc chắn là ở gian bếp này, dùng ấm đun này. Anh không nói gì, chỉ lấy ngăn dưới ra, đảo đều phần cà phê đã đun xong, sau đó rót vào hai chiếc cốc, cho thêm đường vào cốc của cô, đưa cho cô, “Nếm thử xem. Một quá, không được chê là không ngon đâu đấy”.

Anh nhấp thử một ngụm, dù sao cũng là lần thử nghiệm đầu tiên, lửa điều chỉnh chưa chuẩn lắm, vị cũng bình thường, thua xa loại cà phê được bán ở một số quán cà phê ngon, nhưng Nhâm Nhiễm lại cười, “Ngon, sau này em cũng phải luyện, tự mình đun thơm hơn nhiều so với mua ở ngoài”.

Anh khóc dở mếu dở, “Đợi em khỏi hẳn, hàng ngày đun cho anh uống”

“Vâng”.

Gian bếp đột nhiên rơi vào im lặng, dường như trong cùng một khoảnh khắc, hai người đồng thời ý thức được rằng, tiếng “vâng” mà cô vừa nói không chỉ đơn giản là đồng ý đun cà phê.

Cô đứng bật dậy, mắt không nhìn anh, “Em... phải lên dịch tiếp”. Sau đó vội vàng đi ra.

Trần Hoa ngồi yên tại chỗ, chậm rãi uống cà phê, miệng cười cười.

Ngày hôm nay, sau khi quay về Bắc Kinh như thường lệ, lần đầu tiên Trần Hoa đi cả ngày không thấy về, chỉ gọi điện thoại đến nói anh có việc, e rằng phải mấy ngày nữa mới có thể về được. Anh đã sắp xếp ổn thỏa cho cuộc sống của cô từ lâu, đến giờ là người giúp việc đến nấu cơm, đồng thời dặn dò cô phải chú ý nghỉ ngơi, không được đun cà phê bằng ấm, không được thức đêm để dịch tài liệu cho kịp tiến độ.

Nhâm Nhiễm đặt điện thoại xuống, tự nhiên trong lòng lại cảm thấy trống trải.

Cô phải thừa nhận rằng, cô đã quen với việc có anh ở bên cạnh.

Thói quen được hình thành một cách nhanh chóng và dễ dàng như vậy giống như việc cô đã từng quen với cuộc sống không có anh ở bên, cô không thể giải thích điều này.

Thời gian ở lại Bắc Kinh của Trần Hoa lại được kéo dài thêm một lần nữa, anh gọi điện cho Nhâm Nhiễm nhưng không giải thích gì, chỉ bảo cô không phải lo lắng gì.

Hôm nay, cô ra ngoài đi dạo một mình. Đã vào đầu hè, trời đã nóng hơn, để che vết sẹo, cô vẫn mặc áo dài tay. Đi qua một sạp báo, cô dừng lại mua một tờ, lại vô tình nhìn thấy tạp chí tài chính kinh tế số mới, ảnh trên trang bìa lại chính là ảnh Trần Hoa chụp nghiêng, phía dưới có hai hàng chữ lớn ghi: cuộc đời của một tỉ phú bí ẩn, đằng sau truyền kỳ của một vương quốc thương mại.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy Trần Hoa xuất hiện trên tờ báo phát hành công khai, tim cô bỗng nhiên đập thình thịch, cô vội mua một tờ rồi quay về nhà ngay và mở ra đọc.

Bài báo do Chương Dục viết, rất dài, và các mốc thời gian mà bài báo đề cập cũng khiến Nhâm Nhiễm vô cùng sửng sốt Chương Dục viết từ khi Trần Hoa còn mang cái tên Kỳ Gia Thông.

Phần đầu tiên tập trung phân tích Kỳ Gia Thông - khi đó mới 24 tuổi đã bí mật trở thành nhân vật truyền kỳ trong giới phát hành riêng lẻ của Trung Quốc thời kỳ đó, được mang rất nhiều danh hiệu, có tin đồn nói rằng anh đã lập được kỳ tích trong thị trường tương lai của Trung Quốc hồi đó, chỉ trong vòng hai tháng, biến khoản tiền 500.000 NDT thành 30 triệu NDT. Một đồn mười, mười đồn trăm, anh đã trở thành một chiều bài trong thị trường phát hành riêng lẻ, rất nhiều nguồn vốn dồn về phía anh. Trong tay anh đã nắm nguồn quỹ khổng lồ, ngoài ra còn tham gia vào các hoạt động tín dụng của thị trường chứng khoán, và cũng chính lúc đó, anh đã bị cuốn vào vụ án Dự Hồng Lương gây chấn động thị trường chứng khoán sau này. Sau

khi Dự Hồng Lương bí mật bỏ trốn, Kỳ Gia Thông đã hợp tác với một tỉ phú họ Chu nợ - một nhân vật rất nổi tiếng vì luôn có những thủ đoạn kinh khủng, sau đó hai người lại trở mặt và trở thành kẻ thù của nhau, gây ra không ít tin đồn, sau đó không lâu, anh bị ủy ban giám sát chứng khoán đóng băng tài khoản, chỉ trong một đêm, huyền thoại bất bại đó đã kết thúc, tiếng tăm thảm hại, không có chỗ đứng gì trong giới phát hành riêng lẻ, mất tích khỏi thị trường tư bản gần hai năm. Đợi đến khi xuất hiện trở lại, anh đã thay tên đổi họ, đứng tên Trần Hoa và bắt đầu âm thầm thành lập Úc Hâm.

Trong phần hai, Chương Dục đã ghi lại chặng đường đi lên của Kỳ Gia Thông với tên gọi Trần Hoa. Có thể nhận thấy Chương Dục đã chuẩn bị tài liệu rất kỹ, phỏng vấn rất nhiều người, nhưng mỗi người một ý, không ai có thể đưa ra được một ý kiến quyền uy, mà lại khiến cho quá trình phát triển của Úc Hâm càng trở nên bí ẩn.

57. Chương 38 - Part 02

Trong đó chi tiết bất ngờ nhất mà Chương Dục nhắc đến là, có một người giấu tên nói rằng, thực tế là Trần Hoa đã chiếm đoạt số tiền khổng lồ biến mất cùng với sự trốn thoát của Dự Hồng Lương bằng một thủ đoạn nào đó. Anh đã ẩn náu một thời gian dài rồi thay đổi thân phận và cuối cùng lại lộ diện một lần nữa, bằng con mắt đi trước thời đại bước vào lĩnh vực bất động sản, chỉ trong mấy năm đã thu được nguồn lợi nhuận khổng lồ rồi lại mang số tiền đó và bắt đầu chinh chiến trong thị trường tư bản. Cũng chính trong giai đoạn này, Trần Hoa đã có tầm nhìn xa trông rộng và tham gia vào hoạt động huy động vốn của một công ty bảo hiểm nợ, chỉ riêng vụ này đã không thể biết thu được bao nhiêu lợi nhuận.

Đến phần ba, Chương Dục viết về tình hình hiện nay của Úc Hâm, các số liệu sử dụng trong phần này rất cụ thể. Theo phân tích của Chương Dục, năm ngoái, sự phát triển của Úc Hâm đã lên tới đỉnh cao, lĩnh vực đầu tư được mở rộng thêm một bước, họ đã có nhiều cuộc thử nghiệm thận trọng, đa dạng. Nhưng cũng xuất hiện nhiều vấn đề, rõ nét nhất là quay về trong sự thất bại vì một vụ hối lộ nợ mà rút khỏi việc sáp nhập một xưởng luyện gang, chấm dứt thu mua tập đoàn Úc Hâm - công ty gang thép tư nhân lớn nhất khu vực miền Trung. Theo sự điều tra của Chương Dục và sự đánh giá khiếm tốn của các chuyên gia trong ngành, sự tổn thất trong dự án đầu tư này lên tới vài trăm triệu NDT đồng thời cũng ảnh hưởng đến tiến độ đầu tư của cả khu vực miền Trung, tồn tại vấn đề về vốn, một số dự án thậm chí buộc phải gác lại một thời gian.

Cô đọc tiếp phần bốn, phát hiện thấy ít nhiều thông tin có liên quan đến cô.

Cách đây không lâu, Dự Hồng Lương - người đã mất tích gần 10 năm đã bị người ta phát hiện ra tại Canada, anh ta đã thay tên đổi họ. Vụ án chứng khoán mặc dù đã kết thúc nhưng vẫn còn gây tranh cãi lớn năm xưa lại một lần nữa được đưa ra trước công chúng, nghe nói hồ đen về vốn do vụ án này gây ra lớn hơn rất nhiều so với những giả báo chí đưa tin.

Có nguồn tin nói rằng, cơ quan hữu quan đang xem xét dẫn độ Dự Hồng Lương về nước để xét xử. Và người đã từng hợp tác với Dự Hồng Lương đều bị xét hỏi, trong đó có cả Trần Hoa, sự thay tên đổi họ của người đàn ông này để đối phó với hành vi của Dự Hồng Lương rất đáng ngờ.

Chương Dục không nêu hẳn tên Nhâm Nhiễm ra, nhưng nói rằng một số động tác của Trần Hoa ở thị trường sơ cấp [1] trong cuối năm ngoái có nhiều điểm đáng ngờ, sau khi điều tra, Chương Dục đã thu thập được đủ chứng cứ, có thể chứng minh Trần Hoa đã từng lợi dụng số tài khoản của một người nào đó mà họ chưa cho phép để đầu tư cổ phiếu ST, Chương Dục đã dựa vào đó và đưa ra câu hỏi rằng quá trình vận hành của Úc Hâm trong thị trường chứng khoán có hợp pháp hay không.

[1] Thị trường chứng khoán sơ cấp là thị trường mua bán các chứng khoán mới phát hành. Trong thị trường sơ cấp, vốn từ nhà đầu tư sẽ được chuyển sang nhà phát hành qua việc nhà đầu tư mua các chứng khoán mới phát hành.

Nhâm Nhiễm vứt tờ tạp chí xuống mà lòng dạ rối bời, nghĩ lại quá trình trả lời phỏng vấn Chương Dục lần đó. Đương nhiên, lúc đó cô thực sự sửng sốt, ngay từ đầu đã thừa nhận không biết gì về tài khoản. Cô đoán, cái gọi là chứng cứ chắc là bắt nguồn từ đây.

Cô nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho Trần Hoa, người nghe máy lại là anh Bang.

“Cô Nhâm, tổng giám đốc Trần đang họp, sau khi cuộc họp kết thúc, tôi sẽ báo cáo với anh ấy để anh ấy gọi cho cô”.

Cuộc họp này diễn ra trong thời gian rất dài, cô cố gắng muốn tĩnh tâm lại mở laptop ra, tiếp tục dịch tài liệu. Nhưng bất chợt cô lại nhớ đến những ngày ở Quảng Châu, Kỳ Gia Thông lên phía Bắc để giải quyết công việc đang rơi vào khó khăn, cô gọi điện thoại đến, cũng là anh Bang nghe máy. Sự liên tưởng này báo hiệu một điềm gì đó chẳng lành, khiến cô lại càng thấp thỏm hơn.

Cố gắng dịch được mấy trang, đi ra ngoài, ngồi xuống chiếc ghế dưới cây long não, hít một hơi thật sâu.

Đây là vị trí mà trước đây cô và Kỳ Gia Tuấn thường ngồi. Giống như bao đứa trẻ khác, chỉ cần thời tiết đẹp là chúng vẫn thích chơi ở ngoài trời hơn.

Kỳ Gia Tuấn luôn luôn nói rằng thích bầu không khí ở nhà cô hơn nhà mình. Từ cấp một họ đã cùng học một trường với nhau, sau khi tan học, hầu như anh đều đi cùng cô về nhà, làm bài tập ở đây, nói chuyện với cô, ăn những món ăn vặt mà mẹ cô - bà Phương Phi nấu, có lúc còn ở lại ăn tối. Hai nhà đều quen với việc thời gian anh ở đây nhiều hơn ở nhà mình. Những tháng ngày trong sáng, vui vẻ đó, chưa kịp đánh dấu đến những nỗi phiền muộn của trần thế, thì đã trở nên nhẹ bẫng, chỉ trong nháy mắt đã tan theo gió.

Ngoảnh đầu nhìn lại, đó dường như là cuộc sống của kiếp khác, chỉ khi trải qua tất cả mọi thứ mới biết được rằng, hạnh phúc đã từng đến một cách bình dị và thân thiết như vậy.

Cô đã bình tĩnh trở lại, nhủ thầm với mình rằng, mọi thứ đã xảy ra đều không thể thay đổi, những cái gì đến ắt sẽ phải đến.

Mãi đến lúc trời chập choạng tối Trần Hoa mới gọi điện lại cho cô.

Nhâm Nhiễm nói thẳng với anh rằng, cô đã từng thừa nhận với Chương Dục rằng mình không biết gì về tài khoản đứng tên mình, không biết có ảnh hưởng gì đến anh, để anh bị điều tra hay không. Đường như anh cũng không để tâm gì đến chuyện đó.

“Em đã đọc bài viết trên tạp chí kinh tế tài chính chưa? Em đừng lo, không sao cả, làm ăn có được có thua, rất bình thường, không ai có thể khẳng định rằng chỉ được mà không mất”.

“Anh đừng giấu em, có cần em phải chủ động rút lại những lời đó không?”

“Không cần. Về điểm này, anh đã nói rõ rồi, ngày mai chắc báo chứng khoán sẽ đăng tin này: Nhâm Nhiễm là vị hôn thê của tôi, chúng tôi có kế hoạch sẽ kết hôn trong thời gian tới, tài khoản của cô ấy được giao cho tôi sử dụng từ lâu. Hy vọng là em sẽ không ngạc nhiên”.

Cô giật nảy mình, một hồi lâu không thốt ra được lời nào. Trần Hoa khẽ cười trong điện thoại, “Nếu em định phá anh, lên tiếng phủ nhận điều này thì thực sự sẽ gây ồn ào đấy”.

Mặc dù đây rõ ràng là một câu nói đùa, nhưng giọng điệu vui vẻ, thoải mái đó của anh tự nhiên lại chọc giận cô.

Cô hít một hơi, lạnh lùng nói: “Giỏi lắm, cũng như mọi bận, mọi cái đều nằm trong lòng bàn tay anh, em lo cũng thừa”. Sau đó cúp máy.

Chỉ một lát sau, điện thoại di động lại đổ chuông, cô không thèm nhấc, nhưng tiếng chuông đó rất kiên trì, cứ kêu như vậy. Cô biết chắc chắn không thắng được anh đành phải bấm nút nghe.

“Vừa nãy trong cuộc họp, anh đã xin thôi giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị của Úc Hâm rồi”.

Cô lại một lần nữa trợn tròn mắt vì ngạc nhiên.

“Anh đã nắm được một nguồn tin đáng tin cậy, Dự Hồng Lương bị những kẻ buôn và rửa tiền dồn vào đường cùng, ở Canada gần như không có một xu dính túi, rất có thể sẽ ký kết được với cơ quan hữu quan, chủ động về nước xin xét xử để được khoan hồng. Anh ta quay về đồng nghĩa với việc vụ án cũ sẽ được đưa ra trước công luận, có thể anh cũng sẽ bị điều tra”.

“Có thật là anh đã chiếm dụng khoản tiền mà anh ta đã mang đi hay không?”

“Đến em cũng hỏi câu hỏi này à”. Anh cười đau khổ; “Dĩ nhiên là không rồi, nếu không năm xưa anh đã không thảm hại như vậy, bị Chu Huân Lương hành hạ không còn một xu dính túi, sau đó còn phải nhận tiền của em nữa”.

Nhâm Nhiễm thầm thở phào, “Thế thì tốt, em thấy hai điểm gay gắt nhất mà Chương Dục nêu ra trong bài viết là: Nguồn vốn của anh có liên quan đến Dư Hồng Lương hay không, anh có dính líu gì đến các vụ giao dịch phi pháp hay không. Nếu hai vấn đề này đều được rửa sạch thì tội gì anh phải từ chức”.

“Bài báo của anh ta cũng nhắc đến sự thất bại của Úc Hâm trong kế hoạch đầu tư ở miền Trung, tổn thất nặng nề, một số dự án đang phải đối mặt với vấn đề về vốn, điểm này đúng là anh ta không nói quá sự thật”.

“Vấn đề vốn nghiêm trọng đến mức anh phải từ chức ư?”

“Cũng không hẳn là như vậy, vấn đề vốn có thể giải quyết thông qua việc điều động hợp lý. Nhưng nếu bị điều thì khó nói là rơi vào thời điểm nào, nó sẽ ảnh hưởng đến lòng tin của cổ đông, ngân hàng, trực tiếp đe dọa đến tiến triển của các dự án đầu tư tiếp theo. Trong bối cảnh này, anh tiếp tục đảm nhận chức chủ tịch hội đồng quản trị của Úc Hâm là không phù hợp. Vì thế anh đã lựa chọn từ chức”.

Cô không biết phải an ủi anh thế nào. Đột nhiên anh nói: “Ngày mai anh quay về thành phố Z, mình kết hôn em nhé”.

Cô rầu rĩ nói: “Anh còn có đầu óc để đùa nữa à”.

“Đương nhiên là anh không đùa, trừ phi em chê anh gặp khó khăn trong sự nghiệp, ngoài ra còn có thể sẽ bị dính vào các vụ kiện tụng; không chịu lấy anh”. Giọng anh tỏ vẻ châm chọc, “Thế thì anh đành phải biết ý mà tránh đi vậy”. Nói chuyện theo cách nửa đùa nửa thật như vậy, cô thực sự không chịu nổi, “Mai anh về rồi tính sau vậy”.

Sáng hôm sau, Trần Hoa đáp chuyến máy bay buổi sáng quay về. Anh nhìn vào tay Nhâm Nhiễm, “May mà tay trái gần như khỏi hẳn rồi, nếu không cũng không thể đeo được nhẫn cưới”.

Bất giác Nhâm Nhiễm cũng nhìn vào tay trái của mình, từ mu bàn tay đến cánh tay vẫn bị tăng sắc tố, nhưng so với vết bỏng sâu độ 2 và tay phải vẫn đang đầy sẹo, rõ ràng là nhìn khá hơn nhiều. Không đợi cô nghĩ gì thêm, anh đã lấy từ trong túi ra một chiếc hộp bọc vải nhung màu đỏ thẫm mở ra, lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, cầm tay cô lên, đeo thẳng vào ngón đeo nhẫn của cô.

Cô sững sốt kháng nghị: “Ê, đâu có ai tự nói tự làm như anh”.

Anh cầm tay cô, ngắm nhìn chiếc nhẫn trên tay, “Rất đẹp. Có người gợi ý cho anh rằng không nên mua loại to quá, nói chắc chắn em sẽ chê thô và phô trương, đúng là kiểu này đeo lên rất nổi”.

“Ai gợi ý vậy? Anh Bang à?” Cô không nghĩ ra được đó là ai, nhưng thực sự không tin anh Bang lại đưa ra lời gợi ý này cho anh.

“Dĩ nhiên là không phải rồi”. Trần Hoa nói thẳng: “Lữ Duy Vĩ gợi ý, hẳn là do cô ấy chọn hộ anh”.

Cô thực sự cảm thấy bó tay, “Chỉ có anh mới đi làm chuyện đó, nhờ người yêu cũ đi mua nhẫn với mình”.

“Em có để tâm không?”

Cô phát hiện đây là một câu hỏi gần như không thể trả lời, nếu nói cô để tâm, thì khác gì nói rằng mình ghen với cô người yêu cũ; Nếu nói cô không để tâm, thì đồng nghĩa với việc chấp nhận lời cầu hôn của anh.

Cô cúi đầu, bàn tay cô bị anh nắm trong lòng bàn tay, chiếc nhẫn đeo trên ngón vô danh bên tay trái gồm một hạt kim cương một cara gắn trên chiếc nhẫn bạch kim, nhìn rất long lanh và nổi bật trên bàn tay nhỏ nhắn của cô, thực sự rất hợp với óc thẩm mỹ của cô.

Cô ngẩng đầu lên, đang định nói gì thì chỉ thấy Trần Hoa đang nhìn cô chăm chú, không còn vẻ trêu đùa nữa. Cô chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt cháy bỏng như vậy trong đôi mắt anh, dường như muốn nuốt chửng cô, không cho trốn thoát.

Bỗng dưng cô nói: “Giúp em đun cà phê đi”.

Uống xong cà phê, Nhâm Nhiễm nói: “Đi ra mộ mẹ với em được không?”

Dĩ nhiên là Trần Hoa đồng ý.

Bà Phương Phi được chôn cất trong khu nghĩa trang nằm ở ngoại ô thành phố Z, khu nghĩa trang này quay lưng vào núi, từng bách xanh mướt, hai năm trước, tro cốt của Kỳ Gia Tuấn được Kỳ Gia Ngọc mang về nước và an táng tại đây.

Sau khi lên xe, Nhâm Nhiễm gọi điện cho Kỳ Gia Ngọc, hỏi số mộ của Kỳ Gia Tuấn.

Đến nghĩa trang, cô mua hai bó hoa loa kèn, trước tiên tìm đến mộ Kỳ Gia Tuấn. Trần Hoa dừng chân ở chỗ xa hơn, khẽ nói: “Anh đứng ở đây đợi em”.

Cô gật đầu, một mình đi vào. Đây là lần đầu cô đến viếng anh.

Lần trước cô đến nghĩa trang thăm mộ mẹ, còn có Kỳ Gia Tuấn đi cùng với cô, nhân thể vô thường như vậy.

Cô đặt hoa lên, ngón tay khẽ vuốt lên tấm ảnh in bên bia đá, ánh nắng đầu hạ chiếu xuống mặt đất, sinh mệnh trẻ trung của Kỳ Gia Tuấn được đọng lại trong khoảng khắc rạng rỡ này.

“Em xin lỗi, anh Tuấn, bây giờ em mới đến thăm anh”. Cô nhủ thầm trong lòng, “Mặc dù bác sĩ Bạch Thụy Lễ đã từng nói rằng, chỉ khi nỗi nhớ nguôi ngoai, anh mới có thể đi lên thế giới cực lạc mà không còn vướng bận điều gì. Nhưng em vẫn luôn nhớ đến anh”.

Giữa hàng nước mắt, cô nhìn thấy Kỳ Gia Tuấn đang mỉm cười, không còn vẻ trầm tư mà bình thường hay gặp ở anh. Cuộc sống của họ có nhiều khoảnh khắc gần nhau như vậy, không ngờ cô lại không nghĩ ra được bức ảnh này được chụp ở đâu.

Nhưng như thế cũng có giải quyết được như đâu.

Kỳ Gia Tuấn đang mỉm cười, từ nhỏ đến lớn, trong sinh mệnh của họ đều có những giây phút vui vẻ trút bỏ mọi nỗi phiền muộn, năm tháng trôi qua, thời gian đã dần dần lùi xa, nhưng ký ức hạnh phúc đã mãi mãi ghi khắc trong trái tim, không thể xóa mờ, không thể giữ bỏ.

Hồi lâu, Nhâm Nhiễm đứng dậy, cô và Trần Hoa sánh vai bên nhau, đi đến trước mộ mẹ cô. Cô bước đến, đặt hoa tươi xuống dưới bia mộ bà Phương Phi, khẽ nói: “Mẹ, anh ấy là Kỳ Gia Thông, con chuẩn bị kết hôn với anh ấy”.

58. Chương 39 Hết

Chương 39

Ra khỏi bệnh viện, Nhâm Nhiễm vẫn chưa hết buồn. Các chỗ khác trên cơ thể cơ bản đã khỏi hẳn, chỉ có mu bàn tay phải vì để lại sẹo lồi nên phải làm phẫu thuật cắt da một lần nữa, dĩ nhiên là khá đau đớn, nhìn bàn tay bị băng bó và vết sẹo từ mép gạc kéo dài lên tận cánh tay, cô không thể nào vui lên được.

Kỳ Gia Thông nỏ máy ô tô, trêu: “Hôm qua bọn mình mới đăng ký, tân hôn chính cống. Mặc dù là anh ép hôn, nhưng em cũng nên tỏ ra vui vẻ một chút đi? Anh đưa em đi biển hưởng tuần trăng mật”.

Cô nói: “Đi biển? Em đâu có được bơi, xem những vết sẹo này, anh muốn em mặc quần áo tắm để cho người ta nhìn à?”

“Đêm hôm qua vì chuyện này mà em không cho anh vào phòng em ư?”

Nhâm Nhiễm lập tức đỏ bừng mặt, nhưng chưa đợi cô nói gì, anh đã nhún vai, “Được, anh không yêu cầu động phòng nữa, nhưng tuần trăng mật phải cho anh chứ, bây giờ bọn mình đi thôi”.

Cô hỏi một cách bất lực, “Đi đâu?”

Anh cười nói: “Em hãy đối xử với anh bằng thái độ của ngày trước đi, đừng hỏi đi đâu, cứ đi theo anh là được”.

Anh lái xe chở cô về thu gọn quần áo đơn giản, ra khỏi thành phố và đi vào đường cao tốc, nhìn tấm biển treo trước mặt, đột nhiên cô sực nhớ ra, đây là đường đi về Bắc Hải.

Đối với Nhâm Nhiễm, không hỏi đi đâu, là điều có thể dễ dàng thực hiện. Nhưng đây là con đường cô đã từng đi qua, cô đã quen với việc ngẩng đầu lên trước để biết rõ phương hướng, không thể lơ đãng với con đường trước mặt, không biết gì về nơi đến mà chỉ nhìn người đi bên cạnh, là dựa vào vai anh, trong lòng tràn ngập niềm vui, không thấy ân hận gì nữa.

Suy nghĩ này hiện lên trong đầu, khiến cô cảm thấy buồn bã, rầu rĩ khác thường.

Dường như Kỳ Gia Thông biết được cô đang nghĩ gì, “Bây giờ thực sự rất khó tạo ra niềm vui bất ngờ cho em”.

“Chính vì thế có một số đàn ông chỉ yêu các cô thiếu nữ mà thôi, họ cảm thấy mới mẻ trước tất cả mọi chuyện, mãi mãi có thể tròn xoe đôi mắt và hét lên sung sướng, khiến người ta thỏa mãn biết bao”.

Anh mỉm cười, nghiêng đầu nhìn cô, “Anh nghe ra được rằng đây là em đang cười nhạo khí chất ông chú khiến em cảm thấy khinh bỉ mà anh thể hiện ra”.

Cô đành chịu thua, chuyển sang chủ đề khác, “Ít nhất là hôm qua bị anh kéo đến Cục dân chính, đã là một surprise rất lớn rồi, đáng để em mừng âm ỉ trong một thời gian dài”.

Anh nhớ lại cảnh tượng ngày hôm qua, bất giác mỉm cười.

“Có thật là anh không đi làm nữa, không quản lý việc của Úc Hâm nữa không?”

“Em sợ anh về hưu sớm thì sẽ già nhanh hả”.

“Đừng có nhắc mãi câu nói ngày trước của em nữa”.

Anh liền cười, “Từ cuối năm ngoái, Ưc Hâm đã được chuyển từng bước ột tổ chức nước ngoài nắm giữ cổ phần. Nếu Chương Dục tiếp tục kiên nhẫn khai thác thì chắc chắn sẽ phải miêu tả anh bằng cái tát giạt gân hơn”.

Nhâm Nhiễm liền hiểu ra ngay rằng Kỳ Gia Thông đã chuyển sang kiểm soát cổ phần ở phía sau. Mặc dù cô đã đoán ra từ lâu, với khả năng quyết đoán của anh, không đến nỗi bị động đến mức vấp phải một bài viết của Chương Dục mà không biết cách đối phó, nhưng nghe anh thừa nhận không mất quyền kiểm soát với Ưc Hâm, cô cũng yên tâm hơn nhiều.

“Có lẽ chỉ có em, nghe được tin này, không những không giận anh mà còn thở phào”.

“Tại sao em phải giận?” Cô ngạc nhiên, nghĩ một lát, “Đúng, em không giận. Người khác hy sinh vì em, em không cảm thấy thỏa mãn mà lại cảm thấy áy náy. Anh không sao, dĩ nhiên là em vui rồi”.

“Cũng có nghĩa rằng, em đồng ý làm vợ anh, không phải vì thấy áy náy, cảm thấy việc trả lời phỏng vấn của Chương Dục đã làm liên lụy đến anh, ngại từ chối anh”.

Cô không trả lời câu hỏi này, đưa tay ra bấm nút play của giàn CD trên xe, “Hình như anh có nói là lái quen xe Benz rồi, không thích lái loại xe khác. Sao đợt này toàn lái chiếc Land Rover này?”

Anh biết rõ là cô đang lảng sang chuyện khác, nhưng cũng không vạch ra “Anh phát hiện ra rằng trước đây có một số điều anh khẳng khái giữ ý kiến của mình là không đúng, bỏ đi cũng là phải”.

Xe chạy đến Bắc Hải, hai người lên tàu ra đảo Vi Châu, hơn một tiếng sau có mặt trên đảo. Nhâm Nhiễm bước ra ngoài bến đò, Kỳ Gia Thông kéo cô lại, “Mình đi ra Song Bình”.

Cô liền thắc mắc: “Nhưng không phải Song Bình resort nằm ở đầu bên kia của đảo à?”

Anh dắt tay cô, bước về một chiếc ca nô đỗ bên bến đò, “Dĩ nhiên là không đến resort rồi”.

Sau khi lên ca nô, anh nói với người lái máy câu, cano liền chạy ngay về phía Đông Nam.

Nhâm Nhiễm túm chặt mái tóc bị gió thổi tung, hỏi: “Em nghe nói hơn một năm trước đảo Song Bình đã bị đóng cửa để bảo vệ nguồn tài nguyên san hô, du khách không được lên đảo du lịch nữa”.

“Mấy năm trước, sau khi đảo Vi Châu được đưa vào khai thác, khách du lịch mỗi năm một đông hơn, môi trường ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Ba năm trước, cơ quan môi trường đo đạc và phát hiện được rằng nguồn tài nguyên san hô ở xung quanh Song Bình giảm đi rõ rệt, anh đã tài trợ ột dự án khoa học phong tỏa hòn đảo nhỏ để khôi phục lại môi trường, nhân viên của họ đến đây định kỳ để đo đạc kiểm tra, anh đến đó cũng vẫn được vào”.

Cô không thể không thừa nhận, cuối cùng anh vẫn đã tạo ra được một sự bất ngờ cho cô.

Ca nô lướt trên mặt biển, tựa như lướt trên ngọn sóng với một tốc độ cực nhanh, khiến Nhâm Nhiễm cũng thấy sợ. Cô túm chặt tay vào lan can trước mặt, còn Kỳ Gia Thông đứng sau quàng tay qua người cô, lấy áo che kín tay phải của cô, để nước không bắn lên đó.

Anh vuốt nhẹ cánh tay cô, “Anh không tìm thấy vết sẹo ngày xưa nữa”.

Nhâm Nhiễm biết anh đang nói về vết sẹo ở khuỷu tay phải do cô bị ngã và bị khâu trong ngày mới gặp anh, đã bị vết sẹo mới do bỏng che lấp. Cô chỉ biết cười buồn, “Hãy làm quen với vết sẹo mới đi, mà có không ít đâu đấy”.

“Đừng ngại điều này, em vẫn là em, em đến với anh, đối với anh đã là đủ lắm rồi”.

Chỉ mất hơn nửa tiếng đồng hồ, ca nô đã đi hết quãng đường mà trước đây thuyền đánh cá phải đi mất hơn một tiếng rưỡi đồng hồ. Bước lên đảo nhỏ, Nhâm Nhiễm thấy hơi ngẩn ngơ.

Ngôi làng trước mặt, dường như không có gì thay đổi.

Một đàn gà đang lục cục gọi nhau, vừa vỗ cánh vừa chạy tan tác trước mặt họ bụi đất tung lên; Cây xương rồng nở hoa vàng rực rỡ, bên trên ra đầy quả màu tím, khế sai trĩu quả.

Vào giờ này, đàn ông trong làng đã ra biển đánh cá, chỉ còn lại đám trẻ con da đen bóng chạy chơi loảng quảng, chúng nhìn họ bằng ánh mắt ngại ngùng, tò mò, tíu tít nói: “Có phải lại có nhà khoa học đến không ạ”. Mấy chị đang đan lưới ngẩng đầu lên chào Kỳ Gia Thông, nhìn thấy Nhâm Nhiễm, dường như cũng không bất ngờ.

Họ đến ngôi nhà cũ của anh Bang nằm sau làng, nhưng mẹ anh Bang không còn ngồi ở cửa như trước đây.

“Anh Bang đã đón mẹ và anh trai anh ấy về Bắc Kinh rồi. Nhưng bà cụ vẫn đòi quay về”.

Kỳ Gia Thông đưa cô vòng ra sân trước, bước vào ngôi nhà nằm riêng biệt đó, cửa vẫn không khóa, chỉ khép hờ, lấy tay đẩy nhẹ, phát ra tiếng kêu “cọt kẹt” rồi từ từ mở ra.

Bậc cửa cao, mái nhà thấp lè tè, mặt tường nhám nhở không phẳng, bóng đèn tròn treo giữa phòng, chiếc đèn dầu trên bàn, chiếc giường cũ tẩm chăn hoa đỏ...

Tất cả vẫn như xưa.

Họ đã đi qua tuổi trẻ, đi qua năm tháng, tuy nhiên, ít nhất thời gian đã dừng chân tại nơi này.

Cho dù mất đi, hay vẫn tiếp tục sống trong trần thế ồn ào này, cho dù thiên đường và thế giới cực lạc có tồn tại hay không, những mối hận thù, phần nộ, những nỗi đau yêu mà không có được... sẽ dần dần nguôi ngoai. Tất cả những cái họ đã trải qua, đều là gió thoảng mây trôi, khổ nạn hay hạnh phúc, đều dệt nên ký ức, sinh mệnh và cuộc sống của họ.

Đây chính là món quà mà thời gian ban tặng cho họ.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-troi-mai>